

NHỮNG VỤ ÁN KỲ LẠ

GẶP PHẢI KHI TƯ VẤN TÂM LÝ

PHƯỢNG NGHI

Những vụ án kỳ lạ gặp phải khi tư vấn tâm lý

Phượng Nghi

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Lời tác giả](#)

[Lời bạn đọc](#)

[Chương 1: Trên người](#)

[Chương 2: Thiến](#)

[Chương 3: Vỗ vai](#)

[Chương 4: Âm thanh thôi miên](#)

[Chương 5: Giường](#)

[Chương 6: Khoan](#)

[Chương 7: Vận mệnh](#)

[Chương 8: Thần](#)

[Chương 9: Thể nghiệm sắp chết](#)

[Chương 10: Phần cuối của giấc mơ](#)

[Chương 11: Một tôi khác](#)

[Chương 12: Thần khí](#)

[Chương 13: Lỗi lầm](#)

[Chương 14: Hẹn hò](#)

[Chương 15: Bảo vệ](#)

[Chương 16: Tôi là ai](#)

[Chương 17: Ba ơi](#)

[Chương 18: Bóng ma](#)

[Chương 19: Mộng du](#)

[Chương 20: Cậu em](#)

[Chương 21: Đi tìm bí mật](#)

[Chương 22: Mẹ](#)

NHỮNG VỤ ÁN KỲ LẠ GẶP PHẢI KHI TƯ VẤN TÂM LÝ

PHƯƠNG NGHI

Tên ebook: Những vụ án kỳ lạ gặp phải khi tư vấn tâm lý

Tác giả: Phương Nghi

Thể loại: Tâm lý, Trinh Thám, Đô thị

Mục Lục

Lời tác giả

[Lời bạn đọc](#)

Chương 1: Trên người

[Chương 2: Thiến](#)

[Chương 3: Vỡ vai](#)

[Chương 4: Âm thanh thôi miên](#)

[Chương 5: Giường](#)

[Chương 6: Khoan](#)

[Chương 7: Vận mệnh](#)

[Chương 8: Thần](#)

[Chương 9: Thể nghiệm sắp chết](#)

[Chương 10: Phần cuối của giấc mơ](#)

[Chương 11: Một tôi khác](#)

Chương 12: Thần khí

Chương 13: Lỗi lõm

[Chương 14: Hẹn hò](#)

Chương 15: Bảo vệ

[Chương 16: Tôi là ai](#)

[Chương 17: Ba ời](#)

[Chương 18: Bóng ma](#)

[Chương 19: Mộng du](#)

[Chương 20: Cậu em](#)

[Chương 21: Đi tìm bí mật](#)

[Chương 22: Mẹ](#)

Lời tác giả

Nội dung truyện này có thể tương đối "Xà tinh". Mặc dù tôi đã thêm không ít năng lượng vào đó, tổng thể có thể nói là tràn ngập ánh mặt trời, nhưng có một vài bạn đọc cá biệt sau khi xem xong cảm thấy khó chịu. Có người nói chính năng lượng chiếu vào khiến thần kinh càng thêm nhạy cảm, cũng có người nói vì năng lượng chưa tỏa sáng khắp chốn. Tuy rằng đây chỉ là tiểu thuyết, một quyển truyện mà thôi, nhưng vẫn mong những người có thể giới quan, lập trường khoa học không vững vàng, tình trạng tinh thần không ổn định, có khuynh hướng trầm cảm, dễ đi vào bế tắc thì cần suy nghĩ kỹ trước khi đọc. Đừng trách tác giả không báo trước.

Lời bạn đọc

Sau đây là một số nhận xét của các bạn sau khi đọc qua quyển sách này:

Chen:

Truyện này quá rùng rợn, đọc mà nín cả thở.

Coluanho:

Mới chương 1 mà đã thấy ly kỳ rồi, chẳng lẽ bà hiệu trưởng bị ma nhập, biểu hiện của bà ta kì quái quá?

Ai mà chứng kiến bộ dạng này cũng phải kinh sợ, không biết chương 2 có giải đáp thắc mắc không

Anh Tran:

Ôi khiếp quá, không dám đọc nữa luôn.

Moc:

Đã đọc xong chương 1, nhưng vẫn thấy chưa có gì kinh dị lắm, nhưng vẫn sẽ đọc tiếp chương 2

Naruto Thiên:

Mặc dù biết là truyện kinh dị, nhưng không biết tại sao mình vẫn cứ đọc, nội dung hay lắm các bạn ạ.

Angel:

Hình như truyện và tác giả này không được biết đến nhiều lắm thì phải, tìm trên mạng thấy ít thông tin

quá, nhưng nói chung truyện rất hay.

Dung Duong:

Nghe lời cảnh báo của tác giả mà đã thấy sợ rồi, cá nhân mình thì nghĩ, nếu bạn nào có tâm lý yếu, thì

không nên đọc nhé.

Chương 1

Trên người

Trong cuộc sống dài lại như ngắn của mỗi người, bao giờ cũng khó tránh khỏi việc nảy sinh thắc mắc với ba câu hỏi: Ta là ai? Ta từ đâu đến? Ta sẽ đi về đâu?

Khi chúng ta ý thức được “bản thân tồn tại”, chúng ta phát hiện mình “đang sống”, mặc dù, sống có chút không minh bạch. Vì vậy, chúng ta nỗ lực tìm kiếm một lời giải thích “khiến chúng ta hài lòng” cho sự tồn tại của chính chúng ta. Chúng ta muốn biết khi sinh mạng chấm dứt, thì “ta” còn có ở lại chốn này hay không.

Tôi là Lưu Hân Dương, giới tính nữ, thích con trai, năm nay hai mươi tám tuổi. Bởi vì mặt mũi bình thường, dáng người vạm vỡ, nên đến nay vẫn chưa có bạn trai. Tôi có bố mẹ hiền lành, chất phác lại cần cù. Sống trong tình yêu thương bảo bọc của họ, tôi bình yên trải qua những năm tháng tiểu học nghịch ngợm phá phách, học hành kém cỏi thời cấp hai, sống qua ngày tháng tùy hứng ba năm cấp ba. Tiếp theo, tôi lại tốt nghiệp một trường đại học hạng ba. Tôi chưa trải qua trăm đắng nghìn cay thì bố mẹ đã giúp đỡ tìm được một công việc – đó là làm thư ký của một trung tâm tư vấn tâm lý. Công việc chủ yếu giúp nhà tư vấn tâm lý ghi chép, sắp xếp hồ sơ tài liệu của những vị khách đến tư vấn, và tiếp điện thoại khách gọi đến.

Nhắc đến tâm lý học, đa số mọi người sẽ nghĩ ngay đến những bộ phim như “Độc tâm thần thám”[1], hay “Hành vi phạm tội”[2], và cũng cho rằng tâm lý học chính là nghiên cứu biến đổi tâm lý. Trên thực tế, tư vấn tâm lý thông thường cung cấp các dịch vụ chủ yếu nhằm vào quan hệ “Tình yêu, hôn nhân và gia đình”, vấn đề “Giáo dục trẻ em”, “Mối quan hệ giữa người với người”, “Định hướng nghề nghiệp”. Những vị khách đến trung tâm của chúng tôi xin giúp đỡ đại đa số đều là những người có tâm lý bình thường. Họ gặp khó khăn, vướng mắc trong cuộc sống, cho nên mới rơi vào đau khổ và lạc lối, muốn tìm được sự giúp đỡ của người khác.

[1] Độc tâm thần thám: là bộ phim truyền hình 20 tập của Hồng Kông, phát hành năm 2010.

[2] Tâm lý tội phạm (Criminal Minds): là bộ phim truyền hình của Mỹ, phát sóng từ năm 2005, kéo dài hơn 200 tập.

Tôi đã làm thư ký tại trung tâm tư vấn tâm lý này được bốn năm. Hai năm đầu, tôi làm ở quầy tiếp tân, tiền lương mỗi tháng chỉ có 1200 nhân dân tệ. Trong năm thứ hai, tôi đã được đào tạo, cuối cùng vượt qua kỳ thi sát hạch và nhận chứng chỉ nghề nhà tư vấn tâm lý trung cấp. Cái này làm cho tôi có tư cách ở bên lắng nghe và ghi chép trong khi nhà tư vấn tâm lý làm tư vấn các trường hợp đặc biệt, rồi chỉnh lý nội dung trò chuyện của họ. Thành thật mà nói, sự thăng tiến thể này đối với tôi, tôi tự cảm thấy rất vui, tiền lương đã tăng lên 2200 tệ.

Chuyện tôi muốn kể sau đây, xảy ra vào đầu năm 2009, lúc đó tôi đi làm ở trung tâm tư vấn tâm lý mới được một tháng, là một sự mới lạ trong xã hội loài người. Sau khi chuyện này xảy ra, tôi vô cùng kinh hoàng một dạo, thậm chí đã xuất hiện ý định từ chức luôn rồi.

Năm đó, thời tiết có chút kỳ lạ. Chỉ mới là tháng ba, chỗ ở của tôi ở một thành phố nhỏ phía Nam, rất nhiều người đã mặc trang phục mùa hè. Tôi còn nhớ rất rõ, đó là vào chủ nhật tuần thứ ba trong tháng. Tôi vừa mới lãnh tháng lương đầu tiên vào thứ sáu.

Buổi chiều hôm đó, một nữ hiệu trưởng trường trung học tư nhân có hẹn trước với một nhà tư vấn lão làng ở chỗ chúng tôi.

Bà ấy đã kể sơ lược tình trạng của bản thân qua điện thoại đặt lịch hẹn. Sau khi ly hôn với chồng hai năm trước, bà ấy mắc chứng trầm cảm rất trầm trọng. Bảy lần tự sát không thành, bà dùng thuốc chống trầm cảm đã hơn một năm. Hiện nay tình trạng có chuyển biến tốt hơn nhiều. Bác sĩ đã giảm bớt liều lượng dùng thuốc của bà. Vì vậy, bà được chuyển từ khoa thần kinh đến đây để điều trị tâm lý.

Lần đầu tiên nhìn thấy vị nữ hiệu trưởng khí chất hơn người này, tôi rất có thiện cảm với bà. Loại thiện cảm này không xuất phát từ sự hiểu biết về đối nhân xử thế của người này, mà xuất phát từ tâm lý “tôn sùng” đối với nữ cường nhân.

Bà năm mươi hai tuổi, thế nhưng nhìn qua vô cùng trẻ, làm cho người ta nghĩ cùng lắm bà trên dưới bốn mươi mà thôi. Chắc hẳn, bình thường bà chăm sóc nhan sắc rất tốt. Bà mặc một bộ váy liền thân màu đỏ tươi kiểu cổ điển, tôn lên làn da trắng như tuyết, thêm mái tóc dài đen uốn quăn những lọn lớn, khiến cho người ta vừa nhìn thấy thường liên tưởng ngay đến những nữ minh tinh điện ảnh Mỹ những thập niên trước.

Nữ hiệu trưởng mang đến cho người khác cảm giác là một người khôn khéo giỏi giang, nhưng lời nói rất hiền hòa, khuôn mặt luôn tươi cười làm cho người ta muốn đến gần. Cho nên, khi bà nói do chồng ngoại tình mà ly hôn, tôi không khỏi oán thầm người chồng này: “Vợ đẹp thế này, có khí chất như thế, lại còn rất tài giỏi. Người đàn ông đó còn bắt mãi cái gì, còn muốn ra ngoài ngoại tình chứ?”

Lúc đó tôi chỉ là nhân viên tiếp tân ở tiền sảnh, không có tư cách vào phòng tư vấn, dĩ nhiên tôi không biết nội dung cụ thể vị nữ hiệu trưởng này tiếp nhận tư vấn tâm lý là gì. Nhưng tôi nghe người phụ trách ghi chép nội dung tư vấn của một vị tư vấn tâm lý trẻ tuổi nói rằng, người phụ nữ này, thái độ đối đãi với người khác luôn hòa nhã, hết sức lý trí. Thông thường, trong quá trình tư vấn tâm lý, đa số mọi người sẽ có những lúc không khống chế được tâm tình của bản thân, nhưng vị nữ hiệu trưởng này lại không như vậy. Từ đầu đến cuối, bà đều làm cho người khác cảm thấy bà sống rất “tĩnh táo”, “khôn ngoan”.

Nữ hiệu trưởng đến tư vấn vào tối thứ sáu và chiều chủ nhật mỗi tuần. Mỗi lần đến rồi đi, trên mặt bà đều hiện nụ cười đúng mực. Thậm chí, khi ra về đi ngang qua tiền sảnh, bà còn đến bắt chuyện với tôi: “Sắp tan tầm chưa?”

Cuối tuần còn phải làm việc là khổ sở lắm. Tôi mua đến đây một ít hoa quả và đồ ăn vặt, vui vẻ trả lời: “Sắp rồi ạ.”

Nói chung, theo cách nói dân dã thì “Chuyện gì đến sẽ phải đến”, “Ở hiền gặp lành”. Vả lại, bạn sẽ cảm thấy thái độ đối xử của bà ấy đối với bạn, là hành động xuất phát từ đáy lòng, rất chân thành. Cái này cũng khó trách, nếu không có bản lĩnh như vậy, thì bà làm sao làm hiệu trưởng quản lý trường đây?

Tôi vẫn còn nhớ rõ, khi đó tôi đối với vị nữ hiệu trưởng này vô cùng sùng bái, gần như xem bà như tấm gương sáng cho chính bản thân.

Lần đến tư vấn thứ bảy của nữ hiệu trưởng là vào một tối cuối tuần, khoảng chừng 8 giờ kém 40 phút. Lúc này, vị hiệu trưởng họ Triệu kia đang trò chuyện trong phòng cùng với chủ nhiệm Ngô của trung tâm tư vấn của chúng tôi. Ngoài ra, trong trung tâm còn có mấy thực tập sinh nữa.

Mắt thấy cũng sắp hết giờ làm, tôi tắt máy tính, thu dọn đồ đạc, rồi đi toilet. Như vậy thời gian cũng không chênh lệch lắm.

Giữa lúc tôi đang gắng sức ngồi chồm hổm rặn trên bồn cầu, tôi nghe thấy tiếng bước chân, là có người vào toilet, sau đó mở cửa căn phòng sát vách với phòng vệ sinh tôi đang ngồi. Tôi đoán chừng do ăn nhiều thịt quá, nên hơi bị táo bón. Cho nên ngồi một lúc lâu chân tôi đã tê rần, còn phải không ngừng dùng sức. Tình hình cứ như vậy kéo dài khoảng năm phút, tôi cuối cùng cũng rặn ra được. Nhưng cũng đúng lúc đó, người trong phòng bên cạnh xuất hiện một loại cảm giác kỳ quái. Bởi vì, từ khi người kia vào toilet, tôi không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Khi tôi đang cảm thấy có chút nghi ngờ, thì tôi bỗng nhiên nghe thấy tiếng “Ồng ọc ồng ọc”. Giống như là phát ra từ cổ họng con người, rất khó hình dung. Lại na ná như âm thanh khi một người cầm cái ống hút chọc vào nước thối phù phù. Nhưng so với nó, âm thanh này lớn hơn, rõ ràng hơn.

Tiếng động kỳ quái này kéo dài khoảng một, hai phút. Lúc đầu, tôi cũng không suy nghĩ gì cả. Bởi vì lúc máy bơm nước đẩy nước lên trên bồn chứa trong nhà vệ sinh cũng phát ra âm thanh như vậy. Tuy rằng tôi thấy vị trí âm thanh này phát ra không phải là vị trí của máy bơm, nhưng

cũng có thể là do tôi nghe nhầm.

Nhưng khi âm thanh “Ồng ọc” chấm dứt, ngay sau đó, tôi lại nghe thấy hai tiếng cười “Khì khì” kỳ dị. Cái tiếng này nghe qua cũng không giống được tao ra từ dây thanh quản, mà giống một loại hít thở tạo ra hơn, làm cho người ta cảm thấy rất áp lực.

Tôi rất khó miêu tả cái cảm xúc lúc đó, nhưng đúng là hai tiếng cười đó làm tôi thoáng chốc cảm nhận từ sau lưng đến đỉnh đầu đều đã tê dại.

Mặc dù tôi không cho rằng phòng sát vách thật sự có chuyện gì đó kỳ lạ, nhưng bản năng tự cảm thấy sự sợ hãi trào dâng. Tôi thậm chí không dám nhìn đông nhìn tây tìm hiểu xem cội nguồn phát ra âm thanh này, chỉ hoảng loạn chúi mũi, trong lúc kéo quần đồng thời ấn xả nước, thậm chí mau chóng rời khỏi toilet.

Ngay khi tôi kéo chốt cài cửa toilet ra, trong nháy mắt cửa được mở, tôi nghe thấy tiếng “Kèn kẹt”, then cài cửa phòng sát bên gần như bị người ta giật ra cùng lúc với tôi.

Trước đây khi tôi xem thời sự trên TV, thấy người nào đó lúc ở trong tình trạng nguy hiểm đều có bộ dạng hoảng loạn, không biết xoay sở ra sao. Tôi đều cho rằng, nếu như đổi lại người đó là tôi, tôi tuyệt đối có thể bình tĩnh xử lý, tránh khỏi nguy hiểm. Nhưng khi tình huống nguy cấp xảy ra trên chính bản thân của mình, tôi mới hiểu được, tôi căn bản không động đậy được. Tôi chỉ cảm thấy trái tim đập dồn dập, đại não vì thiếu dưỡng khí mà có hơi ong ong chóng mặt. Tay tôi từ từ đẩy cửa phòng vệ sinh, trong đầu hoàn toàn không nghĩ được điều gì.

Sau đó, tôi trông thấy một tà váy màu xanh lam ngọc quen mắt.

Hai tiếng trước, khi tôi nhìn thấy hiệu trưởng Triệu mặc chiếc váy dài màu xanh lam ngọc nhạt màu, đối với chiếc váy này, tôi đã ca ngợi một phen. Lúc này, chiếc váy này vẫn như chiếc váy kia, nhưng người này hình như đã không phải là người kia.

Hiệu trưởng Triệu sử dụng chân tay cùng lúc, với một tư thế quái lạ từ trong phòng vệ sinh kể bên bờ ra. Đúng vậy, là “bò”. Lúc tôi nhìn thấy bà thì chiếc váy xanh lam ngọc cùng đầu tóc uốn của bà đã quét trên mặt đất, thật ra ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu tôi đó là hiệu trưởng Triệu bị ngã sấp mặt xuống đất. Nhưng cái ý nghĩ vừa mới chớm nở trong đầu, ngay lập tức bị bác bỏ. Bởi vì trong toàn bộ quá trình “bò sát”, mặt của hiệu trưởng Triệu vẫn luôn hướng về phía tôi.

Một bên mặt của bà gần như dán trên sàn nhà phòng vệ sinh, ngũ quan vận vẹo, dùng hai từ “dữ tợn” để miêu tả là chính xác nhất. Nếu không phải do chiếc váy lẫn mái tóc uốn kia, tôi tuyệt nhiên không cách nào đem thứ đang bò trên mặt đất kia liên tưởng đến “Hiệu trưởng Triệu”. Có thể thấy, khi chuyện này xảy ra trước mắt tôi, tôi đã hoảng sợ biết bao, vả lại hoảng còn lớn hơn sợ.

Bà nhanh chóng bò về hướng tôi, mặt cũng hướng về phía tôi. Trong ánh mắt ngậm ý cười, là một nụ cười nanh ác đáng sợ. Thật giống như là, bà bây giờ cũng xem thường bộ dạng của bạn, nhưng có khả năng bất cứ lúc nào xé xác bạn thành trăm mảnh, làm cho người ta sởn gai ốc. Bà

rất nhanh đã bò tới bức tường phòng vệ sinh bên cạnh, động tác nhanh nhẹn lưu loát. Cả người cơ hồ dán trên sàn nhà rồi đến bò lên vách tường. Mà động tác nhanh chóng, quả thực như một con gián bốn chân, hai tay bà ta còn không ngừng cào tường. Bức tường gạch men nhất thời bị bà ta cào thành những vết dài. Những vết khắc này còn lẫn cả máu, đó là máu từ đầu ngón tay của hiệu trưởng Triệu. Một mặt bà cào tường, mặt khác bất ngờ quay đầu nhìn tôi. Khuôn mặt hung dữ, từ cổ họng phát ra những tiếng “Xì xì”, “Xì xì”.

Tôi ngơ ngác nhìn cảnh này, quay đầu lao ra khỏi toilet, chạy thực mạng thẳng đến phòng làm việc. Tôi vừa run vừa túm chặt một người gặp đầu tiên, tay run run chỉ vào toilet, nhưng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Sau đó, chủ nhiệm Ngô của trung tâm tư vấn gọi ba nam thực tập sinh cao to người phương Bắc vào WC nữ, định khống chế hiệu trưởng Triệu. Nhưng ba thanh niên trai tráng cao trên một mét bảy mươi lăm kia lại hoàn toàn không khống chế được cô giáo Triệu. Trong đó có thực tập sinh tên Liêu Ninh sau khi sự việc kết thúc mới nói với tôi, lúc bọn họ thấy bộ dạng của hiệu trưởng Triệu cũng sợ không kém, căn bản không dám tiến lên. Chính cậu ta là người đầu tiên cố lấy dũng khí, thầm nghĩ, chẳng qua chỉ là một bác gái hơn năm mươi tuổi. Vì vậy cậu chạy tới nắm chặt hai tay hiệu trưởng Triệu, hai người kia cũng nhào theo.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới chính là, người phụ nữ đã hơn năm mươi này lại có sức mạnh kinh người. Ấy vậy mà bà một tay nắm cậu ném tới cạnh cửa WC, cả người đập mạnh vào cánh cửa, mắt nổ đom đóm. Bà gầm lên, điên cuồng gào thét, tiếng gầm đó cực kỳ giống tiếng dã thú phát cuồng. Mấy bạn nam sinh tuy thân hình cao lớn, nhưng cũng chưa từng gặp qua tình cảnh này, đều sợ hãi đến mức rời khỏi phòng vệ sinh nữ. Cuối cùng bọn họ tìm chiếc chìa khóa, khóa trái chốt bà ấy ở trong toilet nữ, gọi điện thoại báo cho bệnh viện tâm thần và người nhà của hiệu trưởng Triệu. Chờ đến lúc người của bệnh viện tâm thần đến, bảy tám người khỏe mạnh, mất rất nhiều sức mới có thể kiểm soát được hiệu trưởng Triệu, sau đó tiêm thuốc mê, mang bà đi.

Lúc đó tôi chỉ mới hai mươi bốn tuổi, vừa mới đi làm đã đụng phải chuyện này, thật sự là quá sợ hãi. Sau khi được người ta đưa về nhà liền bị bệnh một trận, không dám đi làm nữa. Sau đó, chủ nhiệm Ngô cùng hai người đồng nghiệp đến thăm tôi, dùng thái độ khoa học giải thích sự việc từ đầu tới cuối với tôi, lúc đó tôi mới nhẹ lòng đôi chút.

Chủ nhiệm Ngô nói, trong quá trình tư vấn, hiệu trưởng Triệu vẫn luôn duy trì thái độ quá mức lý trí. Chủ nhiệm Ngô thấy thế, cái đó cũng không phải là một hiện tượng tốt. Trong quá trình tư vấn ngày hôm đó, hiệu trưởng Triệu đột nhiên hỏi chủ nhiệm Ngô: “Thầy Ngô, thầy có tin trên thế giới này có ma quỷ không?”

Chủ nhiệm Ngô quan sát sắc mặt của bà ngay lúc đó, mới tươi cười trả lời: “Tôi tin.”

Bắt lấy điểm đó, hiệu trưởng Triệu kể với chủ nhiệm Ngô, bà ta kỳ thực không mắc bệnh trầm cảm, mà là bị ma nhập. Bà nói, hai năm trước trường học bọn họ tu sửa lại trường. Trong quá trình thi công đã đào được bảy chiếc quan tài trong thời Gia Khanh nhà Thanh[3]. Bảy chiếc quan tài này được đặt ở dưới lòng đất, thoát nhìn đúng là có sắp xếp. Có người nói, đây là một loại “Pháp trận” đạo gia. Lúc đó, hiệu trưởng Triệu cũng không để ý mấy, bởi vì bà là một người được học cao đẳng, là một chiến sĩ giai cấp vô sản tin tưởng vào lý luận khoa học. Với tư cách là một người làm công tác giáo dục, trong mắt bà, ma quỷ đều là những chuyện vô căn cứ.

Nhưng từ đó về sau, bà liên tiếp gặp những chuyện không hay. Chồng ngoại tình, đòi ly hôn với bà. Bà và con trai công tác ở tỉnh khác lần lượt gặp tai nạn giao thông bị thương. Sau đó nữa, bà ở nhà một mình, luôn cảm thấy có người đi theo bà. Từ từ, bà phát hiện bản thân bị ma nhập, thi thoảng sẽ bị mất một đoạn ký ức. Trong nhà bị lục lọi lộn xộn, trên vách tường cũng có nhiều vết móng vuốt...

[3] Gia Khánh: niên hiệu của vua Nhân Tông thời nhà Thanh, Trung Quốc, từ năm 1796 – 1820.

Chủ nhiệm Ngô muốn hỏi rõ tình trạng, nên một mực trò chuyện với bà. Ví như bà cảm thấy có người đi theo bà khi nào, ra sao, cách thức đi lại thế nào, rồi phát giác bản thân bị ma nhập ra sao v. v. Sau đó, chủ nhiệm Ngô hỏi bà, trong trường học có nhiều thầy cô và học sinh như vậy, sao “con ma” này hết lần này đến lần khác đi theo bà. Hiệu trưởng Triệu bảo rằng không biết, nhưng bà tin chắc trong cơ thể mình có bảy ác quỷ. Sau đó bà đi WC, những chuyện xảy ra tiếp theo, tất cả tôi đều đã tận mắt thấy.

Chủ nhiệm Ngô nói, dựa vào cuộc trò chuyện cùng với hiệu trưởng Triệu, ông cơ bản đã đoán ra được. Thứ nhất, hiệu trưởng Triệu tự cho rằng bản không không để ý chuyện ma quỷ, nhưng trong tiềm thức bà vô cùng sợ hãi đối với bảy chiếc quan tài kia. Thứ hai, khi bà liên tiếp bị đá kích, bà liền đem tất cả những chuyện không may đổ lên “Bảy chiếc quan tài” kia, cũng cho rằng bản thân bị ma ám, không ngừng tự kỷ ám thị lên chính tâm trí của chính mình. Thứ ba, bên ngoài hiệu trưởng Triệu tỏ ra vô cùng lý trí, nhưng bà đè nén tất cả nỗi sợ hãi, lo lắng, tâm trạng tiêu cực xuống đáy lòng. Nội tâm nằm trong trạng thái căng thẳng, mâu thuẫn kéo dài. Sau cùng, tâm tình hiệu trưởng Triệu bỗng nhiên bùng phát trong phòng vệ sinh. Ông nói, đây là “Bệnh thần kinh” điển hình. Bởi vì hiệu trưởng Triệu nhận thấy những ám chỉ tâm lý của chủ nhiệm Ngô, cho rằng chủ nhiệm “không tin trên người bà thực sự có bảy con ác quỷ”, vì vậy bà mới phát tác để cho ông mở mắt.

Sau lời giải thích của chủ nhiệm Ngô, mặc dù tôi đều hiểu hết những điều này, nhưng mà vẫn khó nuốt như cũ. Nhưng sau đó, vì thiếu tiền chi tiêu, công việc cũng không dễ tìm, nên cuối cùng tôi lại tiếp tục đi làm ở trung tâm tư vấn.

Tôi nghe nói sau khi hiệu trưởng Triệu điều trị một khoảng thời gian dài ở bệnh viện tâm thần, đã được người nhà đón về. Đêm ba mươi trước tết âm lịch năm 2012, tôi đang mua sắm đồ tết trong siêu thị gần nhà đã thấy bà ấy một lần. Lúc đó bên cạnh bà còn có một nam thanh niên hai mấy ba mươi tuổi, chắc là con trai của bà.

Hết chương 1

Chương 2

Thiến

Tháng 3 năm 2010, tôi đăng ký tham gia khóa học để thi lấy bằng trung cấp nhà tư vấn tâm lý. Vào một ngày, vừa mới hoàn thành xong tiết “Tâm lý học hành vi”, thì thầy Vương dạy bộ môn theo chúng tôi đi ăn trưa. Khi đó vừa dạy đến “Bệnh tâm thần”, tôi đã kể cho họ nghe việc phát bệnh của “vị hiệu trưởng nào đó”. Sau đó, thầy Vương cũng tường thuật lại một trường hợp bệnh tâm thần mà ông từng gặp phải.

Vào mùa đông năm 2005, một vị chủ thầu đã đến tìm thầy Vương. Ông ta nói là vợ của mình gặp vài chuyện kỳ quái, có thể là có vấn đề về tâm lý, cho nên ông muốn tìm thầy Vương để xin tư vấn một chút.

Vị chủ thầu này trên dưới bốn mươi tuổi, vợ của ông ba mươi ba tuổi. Hai người đều là người cùng quê, nên kết hôn từ rất sớm. Sau khi kết hôn không bao lâu, ông làm chủ thầu theo họ hàng thân thích ra ngoài làm ăn, rất ít khi trở về. Bởi vì ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, giữa hai người cũng không có con. Mấy năm sau, làm chủ thầu cũng khá hơn, có dư tiền bạc, hiển nhiên trong thành phố có người tình nhỏ bé, ông lại càng ít khi về nhà. Đối với người vợ đầu tiên làm nông, chăm sóc cha mẹ già ở quê này, cái danh xưng chủ thầu chẳng có ý nghĩa gì. Mặc dù bản thân ông không có hứng thú gì với bà, nhưng cuối cùng vẫn là người đàn bà đó một tay lo liệu việc nhà. Ông cũng có chút ít hổ thẹn, vì vậy cũng vẫn gửi tiền về cho vợ.

Mùa hè năm 2004, người thân ở quê gọi điện thoại đến, nói rằng vợ của ông bị trúng tà, giống như là bị ma nhập vậy, hoàn toàn thay đổi thành người khác. Người trong nhà có mời đạo sĩ đến làm phép, nhưng không có tác dụng. Sau đó họ còn hỏi một vài bà đồng, nói là bị hồ ly tinh mê hoặc, e rằng không còn sống được bao lâu nữa. Nên họ muốn ông nhanh chóng về quê, gặp mặt vợ ông lần cuối. Bởi vì trao đổi trên điện thoại không nắm được vấn đề, vị chủ thầu bán tín bán nghi, đi một chuyến về quê để xem tình hình rốt cuộc ra sao.

Ngày vị chủ thầu lái xe về nhà, có nguyên một đám người đứng ở đầu thôn đón ông, trong đó có cả vợ ông. Bà đứng cùng với đám người, cười cười nói nói. Nghe nói ông trở về, bà còn vui vẻ làm một bàn đầy đồ ăn. Chỉ có một thứ thay đổi, đó là nhìn bà đã già đi nhiều. Nhưng đa số phụ nữ nông thôn đều như thế, mỗi ngày đều đi làm ruộng, dầm mưa dãi nắng. Thông thường, dáng dấp một người mới ba mươi tuổi mà thoát nhìn như bốn mươi, năm mươi tuổi. Nhưng vì bình thường rất hay vận động, nên xương cốt, cơ thể của họ tương đối khỏe khoắn. Trong làn da ngăm đen có màu hồng khỏe mạnh.

Ông chủ thầu thấy vợ của mình, cảm thấy bà rất khỏe mạnh, không giống như những lời miêu tả của người nhà trong điện thoại. Ông còn cho rằng vợ ông nhớ ông, người trong nhà nhìn thấy xót xa cho bà nên mới nghĩ ra cách như thế để khiến ông về nhà một chuyến.

Đa phần dân quê nghỉ ngơi rất sớm, mới ba bốn giờ chiều đã ăn cơm chiều. Sau đó làm vài việc cá nhân, rồi lại ăn khoai lang khô, bánh cơm cháy chiên, đồ ăn vặt, cùng nhau xem VCD. Khoảng tám, chín giờ đã lên giường ngủ. Ông chủ thầu ở thành phố đã quen nên đương nhiên sẽ không quen nếp sống ở thôn quê. Vả lại, ông thấy người vợ quê mùa của mình, vừa đen vừa già, lại nghĩ đến cô người tình ở thành phố, không khỏi thấy rờn rợn. Ông không dè nén nổi cảm giác đó, thế là cố ý nằm ỳ ở phòng khách xem TV, chần chừ không chịu về phòng ngủ nghỉ. Chờ đến mười một, mười hai giờ đêm, ông đoán vợ ông đã ngủ say, mới nhẹ bước trở về phòng, nằm trên giường nghịch điện thoại. Đến khi đồng hồ điểm một tiếng, vị chủ thầu thấy mệt, mới bỏ tay xuống nằm ngủ. Ông vừa mới nằm xuống, còn chưa ngủ thì phát hiện vợ ngồi dậy.

Lúc đầu ông chủ thầu tưởng là vợ mình muốn cầu tình yêu từ ông, nên ông giả bộ ngủ. Nhưng một lúc lâu sau, ông nghe thấy tiếng động vợ ông đứng dậy xuống giường. Sau đó có tiếng loạt xoạt tìm kiếm gì đó trên bàn rồi xung quanh, ông có chút hiếu kỳ, mới hé mắt nhìn ngó.

Vừa mới nhìn, xem chút nữa hù chết ông.

Chỉ thấy vợ ông không biết từ chỗ nào tìm được một cây kéo lớn sắc bén, bước từng bước một về phía ông. Mặc dù đêm khuya ở nông thôn tối đen như mực, nhưng có thể nương theo ánh trăng vàng vạc mùa hè ông vẫn thấy được rất rõ nét. Ông trông thấy ánh sáng lạnh phản chiếu từ lưỡi kéo sắc nhọn kia, cùng với đôi mắt lăm lăm sòng sọc của vợ ông.

Ông chủ thầu sợ hãi, thầm nghĩ bản thân đã lấy một bà vợ làm nông ở quê, để chăm sóc cha mẹ già trong nhà. Nhưng ông gần như chưa từng làm hết trách nhiệm của một người chồng, khiến vợ sống như một góa phụ. Hôm nay, bà vợ đại khái là đau khổ thất vọng hoàn toàn, muốn giết chết ông.

Ông chủ thầu hoàn hồn, xoay người muốn né tránh, nhưng vướng phải băng ghế bên cạnh giường ngã sập xuống đất. Cú ngã này khiến ông hoàn toàn rơi vào hoàn cảnh bất lợi. Ông thấy vợ ông quay đầu nhìn ông, còn tưởng rằng hôm nay bản thân phải nộp mạng dưới lưỡi kéo của vợ rồi. Nhưng mà, vợ ông chỉ nhìn ông một cái, tiếp theo lại quay đầu đến ngồi xuống giường, nhân tiện nắm chiếc chăn mỏng trên giường. Một nhát kéo, lại một nhát kéo xén chiếc chăn. Là bà không đặt ông vào trong mắt, hoặc là bà xem chiếc chăn kia là ông chủ thầu, ổn định lại thong thả cắt từng miếng.

Ông chủ thầu sợ hãi nặng. Ông bò trên mặt đất, tiện tay nắm chiếc ghế gỗ đặt bên cạnh giường làm công cụ tự vệ. Sau đó, ông thử thăm dò, nhẹ nhàng gọi tên vợ, muốn xem có phải bà bị mộng du hay không. Vợ ông nghe ông gọi lớn thì tay dừng lại, ngẩng đầu nhìn ông một cái, nhưng rất nhanh lại cúi đầu tiếp tục xén chiếc chăn. Ông cầm băng ghế trong tay, đứng lặng một lát. Lúc này ông mới chạy đến cạnh cửa bật công tắc bóng đèn lên.

Lúc đèn sáng, ông chủ thầu đứng cạnh cửa, lại gọi vợ ông thêm vài lần nữa. Nhưng mỗi lần, vợ ông đều chỉ ngẩng đầu lên liếc ông một cái rồi lại tiếp tục cắt tấm chăn. Loại ánh mắt này rất bình thường, cũng sẽ không làm người ta cảm thấy kinh khủng. Khi vị chủ thầu xác định vợ ông dường như cũng không “nguy hiểm” lắm, thế là đi chầm chậm đến gần, cố gắng đoạt được chiếc kéo trong tay vợ. Nhưng đúng lúc này, vợ ông lại bỗng nhiên tức giận đứng bật dậy, hơn nữa sức lực cực kỳ lớn, cố sức phản kháng, xô ông chủ thầu ra thật xa. Sau đó, bà tiếp tục mãi miết cắt chăn của bà, dường như đây là sứ mệnh thiêng liêng bậc nhất, bất luận gặp gỡ bất kỳ khó khăn gian khổ nào, bà ấy cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Ngay sau đó, vị chủ thầu mở rộng cửa gọi người thân tới. Ở nông thôn, họ hàng thân thuộc đều sống rất gần, chỉ cần hô một tiếng, người thân hàng xóm đều chạy ào đến. Ông chủ thầu kêu mấy thanh niên trai trẻ vạm vỡ nỗ lực đoạt chiếc kéo trên tay vợ ông, nhưng căn bản không khống chế được. Sau cùng cũng không có cách nào, chỉ có thể để bà tiếp tục cắt xén. Đợi đến khi chiếc chăn bông trên giường bị cắt vụn thành bông với sợi vải, vợ ông cũng đã thấm mệt. Bà đứng dậy trả chiếc kéo về chỗ cũ, rồi lại quay về nằm trên giường. Đến sáng ngày hôm sau, cả nhà hỏi bà có biết đã xảy ra chuyện gì hay không. Bà nhìn vãi vụn đầy giường cũng biểu hiện hoảng sợ. Bà bịt miệng nói: “Ôi trời, sao lại thế này!”

Khi xảy ra chuyện như vậy, ông chủ thầu đứng ngây người cả buổi. Trong vòng một tuần lễ, vợ ông phát tác lại hai lần, một lần vào ban đêm, một lần vào buổi chiều. Lần buổi chiều kia, bà ấy còn đang bận việc trong phòng bếp một phút trước, một phút sau bỗng nhiên như bị cái gì đó bám vào người, một đường đi thẳng về phòng của mình, lấy ra cái kéo bắt đầu cắt khăn trải giường. Ngồi cát hơn một giờ, bà tỉnh táo trở lại. Thời gian ông chủ thầu sống ở thành phố khá dài, nên không quá tin vào suy nghĩ mê tín của người dân quê. Trong mắt ông mà nói, vợ ông không phải bị ma ám quỷ nhập gì đó, mà là thần kinh có vấn đề. Vì vậy, ông đưa bà vào thành

phổ cầu thầy trị bệnh. Bác sĩ khoa tâm thần cho rằng đây là “bệnh tâm thần”. Bệnh tâm thần là một chứng bệnh thần kinh. Tình hình thần trí những lúc bệnh không phát tác đều hết sức tỉnh táo, trí lực cũng không có bất kỳ vấn đề gì. Thậm chí tính cách của vợ ông chủ thầu vô cùng rộng rãi, khéo ăn khéo nói. Ông chủ thầu lòng dạ cũng không xấu, không muốn đưa vợ đi bệnh viện tâm thần để nhốt với những người điên, cho nên ông mới tìm tới thầy Vương.

Mặc dù bệnh tâm thần là do tâm lý có vấn đề gây ra, nhưng loại tâm bệnh này tồn tại sâu trong tiềm thức của chúng ta. Bản thân người đó căn bản không “ý thức” được vấn đề, cho nên phương pháp tư vấn tâm lý đối với những người mắc chứng bệnh này mà nói trên cơ bản là vô ích. Chỉ có cách thông qua phương pháp thôi miên để làm thức tỉnh tiềm thức mới có chút hiệu quả. Nhưng bản thân thầy Vương cũng không am hiểu thuật thôi miên cho lắm, song thầy cũng cho rằng việc thôi miên cũng có những điều huyền bí. Hiệu quả của thôi miên là rất lớn không thể chối cãi, nhưng tác dụng phụ của nó cũng lớn không kém. Trong những trường hợp bình thường, thầy không quá dựa vào thôi miên.

Vì vậy, thầy Vương buộc lòng phải nói với ông chủ thầu rằng, bệnh tâm thần này thầy không giải quyết được. Nhưng mà thầy có thể khẳng định, vợ ông chủ thầu sở dĩ mắc chứng bệnh này bởi vì ông quanh năm không ở bên cạnh bà, hai người họ lại không có con. Một người phụ nữ trung niên chính trực, tinh lực tràn trề, nếu như tinh lực tích tụ một chỗ quá lâu thì không bệnh cũng sẽ vì nín nhịn mà sinh bệnh. Huống chi, sau khi vợ ông chủ thầu này phát bệnh không làm gì khác, mà chỉ chuyên cần cầm kéo cắt vải. Anh ngầm lại xem, là vì sao? Kéo có ý nghĩa tượng trưng là “Thiến”. Hay nói cách khác, rất có khả năng trong tiềm thức của vợ ông chủ thầu cho rằng, một ông chồng như vậy chỉ bằng thiến đi là tốt nhất. Sau khi ông chủ thầu nghe những phân tích của thầy Vương, vẻ mặt xám xịt. Sau đó, ông gật đầu dù nửa hiểu nửa không, đưa vợ về nhà.

Một ngày nào đó sau một năm rưỡi, ông chủ thầu bỗng nhiên tìm đến thầy Vương, đồng thời đưa cho thầy một lá cờ thưởng “Hoa Đà tái thế”. Ông chủ thầu rất cảm kích thầy Vương. Ông nói sau khi nghe thầy Vương phân tích nguyên nhân bệnh tình của vợ ông, ông cảm thấy rất áy náy, bởi vì vợ ông mắc bệnh là do ông tạo thành. Vì vậy, ông về nhà chăm sóc bà mấy tháng, sau đó vợ ông mang thai, rồi sinh con trai. Từ đó về sau, tất cả tâm trí của vợ ông chủ thầu đều dồn hết cho con, chưa từng phát bệnh lại.

Đối với kết thúc hạnh phúc của trường hợp kỳ lạ này, mọi người nghe xong đều thập phần vui mừng. Cùng lúc đó, tôi đang đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm người yêu cho bản thân. Vì vậy trường hợp này lại càng khiến tôi cảm thụ sâu sắc... Cùng sinh sôi nảy nở là ý nghĩa quan trọng nhất cho sự tồn tại của mọi sinh vật trên thế giới này.

Hết chương 2

Chương 3

Võ vai

Đó là vào một buổi chiều thứ ba trong một tuần cuối hạ đầu thu. Hôm đó không có khách hẹn đến tư vấn, vậy nên sau khi sắp xếp tài liệu đầu vào đó cũng đã sáu giờ kém mười. Tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan tầm. Đúng lúc này, tôi nhận được điện thoại của một bà mẹ gọi đến hỏi ý kiến.

Vị phụ huynh gọi điện đến xin tư vấn họ Chung, là một bà mẹ độc thân. Bà đã ly hôn chồng

được năm năm, một mình nuôi con gái mười bốn tuổi.

Bà Chung là một bác sĩ lâm sàng khoa ngoại, công việc thường ngày vô cùng bận rộn, nên thiếu quan tâm đối với con gái. Nhưng theo bà nói, con gái của bà rất hiểu chuyện, sinh hoạt hằng ngày luôn luôn độc lập tự chủ. Đối với công việc bận bịu của mẹ thỉnh thoảng lơ là nó, bản thân cô bé biểu hiện rất thông cảm với việc này, thậm chí thường thường rất nhu thuận, còn chuẩn bị thức ăn khuya cho mẹ làm ca tối. Mặc dù con bé lớn lên trong gia đình đơn thân, nhưng quan hệ giữa con gái và bố lại rất gần bó, không tẽ chút nào. Cuối tuần con bé sẽ đến ở nhà bố, tính cách con bé cởi mở hoạt bát, cũng ăn ở rất hòa hợp với người phụ nữ tái hôn với bố.

Tóm lại, đó là một đứa con làm bố mẹ bớt lo, mọi phương diện đều tốt.

Hơn một tháng trước, bà Chung phát hiện hành vi của con gái có chút bất thường. Cả người trở nên trầm mặc ít nói, nơm nớp lo sợ, hình như đang có tâm sự gì đó, cũng giống như đang sợ cái gì đó. Có đôi khi bà Chung thấy con gái ngồi ngây người một chỗ, vỗ nhẹ lên vai của con bé một cái, nó sợ đến độ la hoảng lên, vẻ mặt sợ hãi tột độ. Có đôi lúc con bé sẽ hỏi mẹ một vài vấn đề kỳ quái, chẳng hạn như: “Mẹ, người chết rồi sẽ thế nào?” Vấn đề như vậy khiến bà Chung không biết trả lời ra sao.

Con người đến một độ tuổi nhất định, ước chừng sẽ tìm hiểu chuyện bản thân mình vì đâu mà đến, rồi sẽ về đâu. Song song đó, con người tất cũng cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với “cái chết”. Vì vậy bà Chung nói: “Ai cũng khó tránh khỏi cái chết, vậy nên lúc sống nhất định phải sống thật vui vẻ, quý trọng mỗi ngày được sống.” Nhưng những lời của bà Chung nói với con gái hiển nhiên không có tác dụng đến nhận thức của con gái. Cô bé vẫn trong trạng thái hoảng loạn, căng thẳng như cũ. Sau đó, cô giáo ở trường cũng gọi điện thoại đến, nói rằng con gái của bà Chung gần đây vào lớp mất tập trung vào học hành, có một lần thậm chí còn đứng bật dậy hét chói tai ngay trong giờ học, tâm tình hoàn toàn không khống chế được. Sau khi trò chuyện với cô giáo xong, bà Chung càng thêm lo lắng. Bà hỏi con gái tỉ mỉ, con bé nói gần lên lớp chín rồi, áp lực học tập rất lớn, dẫn đến việc không ngủ ngon, bình thường hay gặp ác mộng.

Bản thân bà Chung là bác sĩ, căn cứ theo tình trạng của con gái, bà cho rằng có thể là do áp lực học tập quá lớn dẫn đến rối loạn thần kinh. Vì vậy, bà quyết tâm xin nhà trường cho con bé nghỉ học một tuần, bản thân cũng xin nghỉ để về nhà chăm sóc con gái ăn uống, dẫn con gái đến tham gia một lớp yoga, bơi lội. Bà không ngừng khuyên bảo con gái, hi vọng sau một thời gian điều chỉnh, trạng thái của con gái có thể khôi phục lại.

Thế nhưng, hiện tại đã hơn một tháng, tình trạng của con gái không những không có cải thiện, mà ngược lại còn trầm trọng hơn. Hàng ngày cô bé tự nhốt mình trong phòng, còn khóa trái cửa, cự tuyệt ăn uống, đập bẻ đồ đạc, hét chói tai, cởi sạch quần áo của mình, cào xé bản thân.

Vào hai giờ chiều thứ Sáu, vừa đúng lúc Ngô Bán Tiên, thầy Ngô đang ngồi xem bệnh. Cũng có hẹn trước đến tư vấn trong ngày hôm đó là một vị phụ nhân vì vấn đề tình cảm vợ chồng dẫn đến chứng trầm cảm nặng. Sau khi bà ấy vào phòng tư vấn khoảng chừng hai mươi phút. Trước tiên sảnh có một đôi vợ chồng mang theo con gái bước vào trong văn phòng trung tâm tư vấn. Đôi vợ chồng này chính là bà Chung đã điện thoại đến mấy hôm trước và chồng trước của bà. Về phần đứa con kia, vừa mới quay sang nhìn, dáng dấp của cô bé khiến tôi vô cùng hoảng sợ.

Thiếu nữ tóc tai bù xù, khuôn mặt tiều tụy, không ngừng run rẩy, hai hàm răng va vào nhau kêu lộp cộp. Cô bé mặc bộ đồ ngủ không tay viền ren và mang đôi dép xương cá. Cả người gầy gò đến độ không còn hình dạng con người. Cô bé bị cha mẹ nửa lôi nửa kéo vào trong trung tâm tư vấn. Khi cô bé đến gần, tôi thấy trên mặt, trên vai, trên tay, trên cổ của cô bé đều có vết gãi sâu cạn khác nhau, có vết máu đã đông thành vảy đen, có vết vẫn còn lộ máu đỏ. Cô bé ôm chặt ba cô, toàn thân vùi đầu vào ngực ba. Đôi mắt lảo liên dò xét xung quanh, sắc mặt khẩn trương như chim sợ cành cong.

Bởi vì thầy Ngô đã dặn dò trước đó, nên tôi mời bà Chung tiến hành thủ tục đăng ký đơn giản, rồi dẫn một nhà ba người bọn họ vào một phòng tư vấn trống khác. Sau khi mời họ ngồi đợi trên ghế sofa xong, thì tôi pha trà cho họ. Lúc này nhà tư vấn Trương Tông Giản cùng Phùng Đào cũng đi đến, để tôi ở một bên ghi chép. Trước khi thầy Ngô Bán Tiên làm xong việc tư vấn ở phòng bên cạnh, bọn họ sẽ tìm hiểu trước tình huống một chút.

Trương Tông Giản và Phùng Đào hỏi cô gái trẻ mấy vấn đề đơn giản. Ví dụ như, “con tên là gì”, “năm nay bao nhiêu tuổi”, “đang học ở trường nào”, “thành tích học tập ra sao”, “khi nào thi chuyển cấp”, “Trong lớp có bao nhiêu người bạn tốt”, vân vân.

Mặc dù cô bé vẫn bị vây hãm trong trạng thái tinh thần khẩn trương, không chịu ngẩng đầu chạm mắt với hai nhà tư vấn. Nhưng đối với câu hỏi của hai người bọn họ, cô bé xem như là đối đáp trôi chảy, đồng thời năng lực tiếp thu lý giải và lời nói logic không có vấn đề gì cả. Nói cách khác, thần chí của cô bé này đúng là tỉnh táo, năng lực nhận thức hoàn chỉnh. Rồi chuyển sang hỏi cha mẹ cô bé, cũng khẳng định trong nhà hai người họ cũng không hề có tiền sử bệnh tâm thần có tính chất di truyền dòng họ. Hành vi kỳ lạ của con phát sinh rất đột ngột. Cô bé bị vây khốn trong “phản ứng căng thẳng - stress”. Trong tình trạng như vậy, khẳng định là tồn tại “nguyên nhân kích động”.

Cô bé ngay từ đầu đã không quá phối hợp, đối với những câu hỏi của nhà tư vấn đều trả lời đơn giản hết mức có thể. Nhưng cô bé cũng dần thích ứng với môi trường trong phòng tư vấn, cô bé từ từ ngừng run run, nhìn qua toàn thân tương đối thả lỏng.

Lúc này Phùng Đào hỏi cô bé: “Ban nãy con vừa tới đây, bộ dạng rất căng thẳng, rất sợ hãi. Có thể nói cho chú biết con đang sợ cái gì không? Phải chăng có mấy chú với cô xa lạ ngồi ở đây, con không quen biết chúng ta, cho nên có chút sợ hãi không?”

Cô bé rất quả quyết nói thẳng: “Không phải.”

Sau đó, cô bé ngẩng đầu nhìn chúng tôi, bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng lại lựa chọn im lặng. Từ đó về sau, bất kể Trương Tông Giản và Phùng Đào hỏi thế nào đi nữa, cô bé cũng không chịu trả lời. Cũng đúng lúc này, Ngô Bán Tiên đi vào. Ông ấy nhìn một chút bản ghi chép tư vấn của tôi. Sau đó thầy đi đến ngồi bên cạnh cô bé, cầm một trái quýt trên bàn trà, chậm chạp bóc vỏ. Tiếp đó ông chia trái quýt làm đôi, đưa cho cô bé một nửa.

Cô bé nhìn thầy một cái, không nhận.

“Con không thích quýt sao?”

Cô bé lắc đầu.

Ngô Bán Tiên cười nói với cô bé: “Ta họ Ngô, con có thể gọi ta là bác Ngô. Nếu như trong lòng con có gì phiền não, có thể nói cho bác biết, bác sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ con.”

Cô bé vẫn lắc đầu như cũ.

“Được rồi.” Ngô Bán Tiên gật đầu, lại cười nói với cô bé: “Con đã học lớp tám rồi, thật ra đã không còn xem là trẻ con nữa. Con có suy nghĩ của chính mình, cũng biết rất nhiều chuyện.”

“Trung tuần tháng trước, có một ngày, con vẫn đến trường vào lớp như bình thường. Nhưng hôm đó, đã xảy ra một việc. Chuyện đó đã tạo thành kích thích rất lớn đối với con. Con rất sợ, hơn nữa càng ngày càng sợ. Lúc nào con cũng vô cùng căng thẳng, điều này khiến cho con đặc biệt khó chịu, cơ thể đã không chống đỡ nổi nữa. Nhưng con không thể nói với người khác, bởi vì con cho rằng, mặc dù có nói ra thì cũng không ai có thể giúp con. Cho nên, lúc mẹ của con phát hiện con gần đây không ổn, con liền nói với mẹ là do áp lực học tập quá lớn. Con sợ mẹ con lo lắng cho con, nên con định tự mình chịu đựng. Thế nhưng con vẫn còn nhỏ tuổi, gặp phải chuyện đáng sợ như thế cũng không biết phải làm thế nào mới tốt. Nếu như không nói cho người lớn biết, một mình con muốn giải quyết chuyện này như thế nào đây?”

Lúc này, cô bé không còn lắc đầu nữa. Cô bé mở to mắt nhìn Ngô Bán Tiên, dường như có hơi kinh ngạc. Tiếp theo cô bé bắt đầu rót nước mắt không ngừng, cuối cùng lớn tiếng òa khóc.

Con gái vừa khóc, tảng đá lớn trong lòng người lớn xem như được hạ xuống.

Trong quá trình tiến hành tư vấn tâm lý, đối tượng đến thăm có bằng lòng chủ động phối hợp hay không là vấn đề then chốt. Nếu như đối tượng nhất quyết không chịu phối hợp, duy trì thái độ cự tuyệt, thì tư vấn tâm lý không tiến hành được.

Trong trường hợp gạt bỏ chương ngại tinh thần, bệnh rối loạn thần kinh ban đầu, một đứa trẻ đang yên đang lành, mà tính cách, hành vi có xảy ra biến đổi quá lớn trong thời gian ngắn, chắc chắn là có chuyện gì đó đã kích động nặng với đứa trẻ. Chuyện này nhất định đã xảy ra trước khi cô bé có hành động khác thường. Cho nên sau khi Ngô Bán Tiên xem xong tài liệu, ông đã một lời vạch trần cô bé đã gặp phải một chuyện bất ngờ vào một tháng rưỡi trước, chuyện này khiến cô bé chịu đủ kích thích trầm trọng. Nhìn từ mức độ cô bé bị kích thích, chuyện đó phát sinh rất đột ngột lại kịch liệt. Đồng thời ảnh hưởng của chuyện đó, cho đến bây giờ không những không giảm đi, trái lại ngày càng thêm nghiêm trọng.

Theo dẫn dắt từng bước của Ngô Bán Tiên, cô bé kể đầu đuôi chuyện đó với người lớn.

Nửa tháng trước, sau khi tan học cô bé cùng với vài người bạn chạy đến ký túc xá dành cho giáo viên đã bỏ hoang bên cạnh thao trường của trường chơi. Khu nhà cho thầy cô này được xây dựng từ đầu thập niên tám mươi, là một tòa nhà ba tầng bằng gạch đỏ. Sau khi bỏ đi, đang đợi xây dựng lại, nên cửa sổ đồ đạc gì đó tất cả đều được dỡ xuống. Mấy đứa trẻ vì muốn tạo ra

một cú điểm bí mật cho chính bọn chúng, nên phát hiện ra chỗ trống bị vút bỏ không ai quản lý. Bọn trẻ liền chuyển đến đó, chọn một căn phòng sàn nhà còn tốt. Bọn trẻ dùng sơn phun vẽ nguệch ngoạc lên bức tường. Sau đó, chúng đem chút bảo bối của bản thân đến, từng cái dồn vào cú điểm của bọn chúng. Sau khi nghỉ giữa trưa bọn trẻ không về nhà ăn cơm, thì mua cơm hộp tụ tập ăn uống ở đó, cũng xem như là tạo ra một không gian nghỉ trưa cho chính bọn chúng.

Hôm đó đã hơn sáu giờ chiều, bốn đứa trẻ hẹn nhau mang theo bánh mì, nước khoáng và các loại snack đồ ăn vặt đến cú điểm bí mật của bọn chúng chơi. Chờ đến khi bầu trời tối đen, chúng còn thắp nến lên. Có đứa đề nghị kể chuyện ma, nhưng sau một lúc kể chuyện, lá gan mấy đứa trẻ đều khá lớn, nên cho rằng “chơi không vui”, liền đề nghị chơi một trò khác.

Những đứa trẻ thối tắt nến trong phòng, bốn đứa đứng ở bốn góc phòng. Sẽ có một người trong chúng bắt đầu, dọc theo tường nhà đi về phía trước, sau đó vỗ lên vai một người. Người bị vỗ vai lại đi men theo bức tường phía trước, lại vỗ vai một người khác, cứ như vậy tuần hoàn, giống như là thi đấu tiếp sức vậy. Bởi vì chỉ có bốn người, sau khi chơi một vòng tuần hoàn, trò chơi này khẳng định là chơi không được nữa.

Đối với trò chơi này, tôi cũng từng nghe nói đến, rất cuộc là một “trò chơi thần quái” tương đối nổi tiếng. Tương truyền rằng, trong quá trình đang chơi cái trò này, góc nhà sẽ xuất hiện “người thứ năm”, cũng chính là thứ chúng ta thường hay gọi “ma”. Thêm vào ma quỷ thì khiến cho trò chơi này có thể tiến hành tiếp được. Trước đây, lúc tôi còn đi học, cũng đã cùng chơi trò này với bạn rồi. Thông thường, khi người cuối cùng bị vỗ vai sẽ bỏ qua một góc nhà để đến vỗ vai người đầu tiên, nhằm hù dọa đối phương. Trong căn phòng mà có đưa tay ra cũng không thấy ngón tay, cho dù có người di chuyển hơn một góc tường cũng không ai có thể thấy được. Kết quả là có vài người đứng cười, một người hét chói tai, nên được mệnh danh là đụng ma. Trên thực tế, căn bản là không có chuyện này.

Còn tiếp...

Cô bé và bạn của mình cũng chơi theo như thế.

Cô bé là người đứng ở góc nhà thứ tư, hay cũng chính là người bị vỗ vai cuối cùng. Cô bé cố ý chọc ghẹo bạn mình, vì vậy cô bé liên tiếp mấy lần đều di chuyển qua một góc tường vỗ vai người gần nhất, sau khi vỗ vai xong lại lui về vị trí vốn có. Cách chơi “gian dối” này, khiến mấy cô bé mặc dù “trong lòng biết rõ” vẫn chết đứng hét ầm ĩ như cũ. Nhưng qua vài vòng, bọn chúng rất nhanh đã cảm thấy không còn thú vị nữa.

Lúc cô bé đứng ở góc phòng bị một bàn tay của bạn chụp lên vai cô, cô bé quay đầu lại nói: “Kết thúc tại đây, quá buồn chán. Chúng ta không chơi nữa. Đã trễ thế này rồi, nếu không về nhà sẽ bị mắng đó.”

Lời đề nghị của cô bé vừa được đưa ra lập tức đã được hai người bạn tốt nhất trí tán thành. Cô bé vừa nói xong chợt nghe thấy cô bé thứ ba đứng ở góc phòng khác ưng thuận, cô bé nói: “Không chơi nữa, càng chơi càng không vui.”

Lúc đầu, tâm tình cô bé vẫn đang phấn khởi vui thích nên không cảm thấy điều gì bất thường.

Khi bọn trẻ thu dọn đồ đạc xong xuôi, rời khỏi tòa nhà, lúc đang đi trên đường cô bé đột nhiên nhớ tới, liền hỏi cô bạn của mình. Lướt cuối cùng, người nào đó không phải đã đến vỗ vai tớ sao, sao tớ lại nghe thấy tiếng nói của các cậu, là từ một bên khác truyền tới. Lúc ba cô bé kia nghe được việc này, đều hét lên và cười nói:

“Hả, lúc đó chúng tớ đều không nhúc nhích, cũng không có bắt đầu mà!”

“Trời ơi, trời ơi! Không phải là gặp ma thật rồi chứ?”

Mấy cô bé hiển nhiên cũng không tin lời của cô bé, cho rằng cô bé nói lời này để hù mọi người. Cô bé cũng không tin lời của các bạn, cô bé cũng cho rằng các bạn của cô đã len lén chạy đến vỗ vai của cô sau đó lại lui về chỗ cũ, cố ý hù cô. Tất cả mọi người đều ôm suy nghĩ riêng trong đầu đi về.

Thế nhưng mấy ngày kế tiếp, cô bé dần dần cảm thấy không ổn.

Bất luận là đang ở nhà hay ở trường, cô bé đều có cảm giác, hình như có người nào đó theo sau lưng mình. Nhưng quay đầu lại thì không có gì cả.

Sau đó tình hình càng thêm nghiêm trọng, có một số lần trong phòng WC ở trường, trên đường về nhà, hay trong phòng của cô bé, cô bé thường xuyên có cảm giác bị người ta bỗng nhiên vỗ vai mình một cái, quay người lại thì không có gì cả.

Cô bé vô cùng sợ hãi, hỏi thăm đám bạn cùng đi chơi vào ngày hôm đó khi về nhà có xảy ra chuyện gì kỳ lạ hay không. Tất cả mọi người đều nói không có, còn hỏi cô bé có phải đã gặp ma hay không.

Thấy các bạn của mình không xem chuyện này là thật, cô bé nghĩ có lẽ mình bị chính mình hù dọa rồi, không ngừng an ủi bản thân không có việc gì cả. Thậm chí cô bé sau khi tắt đèn đi ngủ, còn cố ý quay qua nói với không khí: “Người ra đi, tôi biết người tồn tại.”

Khi cô bé nói những lời này, không có chuyện gì xảy ra, cô bé cũng an tâm chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, cô bé mơ mơ màng màng cảm giác có một bàn tay đang vỗ vai mình. Cô bé cố mở mắt, nương theo ánh sáng bên bên ngoài cửa sổ leo lắt lết qua khe hở, thấy trên vai mình có một bàn tay nhỏ xíu.

Bàn tay kia có kích thước giống bàn tay trẻ con, có màu sắc tái nhợt, điểm thêm một làn khói lạnh lẽo vàng vọt. Da trên bàn tay đều nhăn nheo cả giống như bị ngâm trong nước quá lâu.

Cô bé thấy thế, hoảng sợ la hét ngồi bật dậy. Lúc mẹ cô bé nghe thấy tiếng hét chạy ào vào, cô bé định thần nhìn lại, bàn tay nhỏ bé trên vai đã không thấy nữa.

Từ đó về sau, cô bé càng trở nên miễn cảm hơn bao giờ hết. Cô bé gần như lúc nào cũng duy trì trạng thái căng thẳng đề phòng. Bởi vì cô bé không biết lúc nào thì bàn tay kia sẽ đột ngột vỗ vai của cô. Đến nỗi cô bé đã hét lên sợ hãi ngay trong lớp, hoàn toàn không khống chế được tâm tình của bản thân.

Tinh thần căng thẳng cao độ kéo dài khiến cô bé vô cùng mệt mỏi. Mà khi đi ngủ mỗi tối, bàn tay kia lại xuất hiện nhiều lần hơn, thỉnh thoảng đặt trên bả vai của cô. Cô bé càng ngày càng không chịu đựng nổi, phát điên phát rồ cào loạn chính mình. Thậm chí cô bé không dám mặc quần áo, vì cô bé nghĩ bàn tay kia không biết đã lẫn trốn ở chỗ nào, lúc nào thì sẽ đột nhiên nhảy ra.

Cô bé không dám nói chuyện này với người khác. Bởi rằng cô bé nghĩ cho dù cô bé có nói ra, người khác cũng sẽ cho rằng cô bị ảo giác, có lẽ còn cho rằng cô bé bị bệnh thần kinh. Cô bé xem không ít phim kinh dị, người sau khi bị ma quỷ ám thông thường đều kết thúc bi thảm. Cô bé rất sợ hãi, không dám nói với người khác chuyện mình gặp phải, cũng không biết nên làm thế nào mới đúng.

Lúc nghe cô bé kể lại xong, tôi bị dọa không nhẹ. Tôi nhìn cô bé bên kia, tưởng tượng sau lưng cô bé có thể có gì đó mà bản thân không thể thấy được, không khỏi có chút lạnh cả người. Nhưng mấy nhà tư vấn do Ngô Bán Tiên dẫn đầu, sau khi nghe hết câu chuyện của cô bé, thì bộ dạng đều có biểu tình “trong lòng đã hiểu rõ”. Bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau, đều cho rằng đây là cô bé có tâm lý tự kỷ ám thị.

Mặc dù sau khi trò chơi kết thúc, cô bé không để bụng chuyện bản thân là người cuối cùng bị vỗ vai trong vòng tròn kia, còn cho rằng đó là trò đùa dai của bạn bè. Nhưng cô bé chơi một trò thần bí trong một căn phòng bỏ hoang, trong lòng ít nhiều sẽ có chút sợ sệt. Chỉ là loại sợ hãi này không thể nói ra trước mặt bạn bè cùng lớp, nói ra như vậy thì có vẻ bản thân quá nhát gan. Vì vậy loại sợ hãi này bị cô bé cố gắng đè nén nó xuống tiềm thức.

Sau khi trò chơi kết thúc, trong lòng cô bé không ngừng ám thị bản thân, làm tăng cường sự sợ hãi trong tiềm thức, sản sinh ra cảm giác “sau lưng hình như có người”. Sau đó, sự sợ hãi không ngừng lớn mạnh, cô bé sẽ cảm thấy có người vỗ lên vai của cô bé, thậm chí trong lúc nửa mê nửa tỉnh còn thấy một bàn tay nhỏ bé trên vai của mình.

Con gái hơn mười tuổi vốn thường có đặc tính “giàu trí tưởng tượng”, cũng rất dễ bị ảnh hưởng bởi tâm lý ám thị. Đồng thời không ngừng ám thị tâm lý bản thân tăng thêm tính chân thực trong chuyện này. Đối với các đáp án khác, cô bé có thể sẽ rất bài xích.

Mấy nhà tư vấn rời khỏi phòng tư vấn, gọi một mình mẹ cô bé đến. Trong phòng làm việc, bọn họ trao đổi một chút, phân tích khả năng những nhân tố dẫn đến vấn đề tâm lý của con gái với mẹ cô bé.

Nếu như giải thích nguyên lý ám thị tâm lý đối với một cô bé mười bốn tuổi đã như chim sợ cành cong, thì có thể khẳng định trong khoảng thời gian ngắn cô bé không cách nào tiếp thu và hiểu thấu hoàn toàn được. Ngược lại còn hình thành trở ngại, cô bé sẽ tỏ ra đã hiểu nhưng trong tiềm thức vẫn hình thành ý thức đối kháng như cũ, niềm tin “quả thực bị ma ám” tăng mạnh. Bởi vậy, việc cấp bách bây giờ là thử dùng một loại ám thị tâm lý khác để loại bỏ ám thị

tâm lý mà cô bé tự gây ra với chính mình.

Ngô Bán Tiên mở máy tính trong phòng làm việc, tìm hình ảnh “bùa trừ tà” trên mạng một chút. Ôi chao, thật đúng là không ít à.

Thầy để tôi tìm giúp thầy tìm tờ giấy vẽ màu vàng cùng với bút dạ quang màu đỏ, và đen. Tiếp theo Ngô Bán Tiên vung bút lên, phỏng theo kiểu dáng “bùa trừ tà” trên mạng, sau một lúc thì vẽ xong. Không cần phải nói, bức tranh hoàn thành vô cùng vòng vèo tượng hình.

Tiếp theo, thầy tìm một vài câu kinh điển của đạo phật, dùng bút chép lên mặt sau của “bùa trừ tà”. Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Ngô Bán Tiên đứng dậy giải thích với mẹ của cô bé.

“Nghe cô bé của bà kể lại sự việc thì nhận ra cô bé rất thông minh. Nếu như không làm cho giống một chút, thì mặc dù cô bé không mở miệng nói ra, nhưng trong lòng tuyệt đối không tin. Nói đơn giản là thế này, nếu như chúng ta không lừa được cô bé, cô bé sẽ tự lừa chính mình. Cho nên chuyện này, bất kỳ ai cũng đừng nói toạc ra. Nếu như sau khi tôi gây ám thị cho cô bé, tình hình của cô bé có chuyển biến tốt đẹp. Thì cuối tuần, chúng ta sẽ trở lại làm thực nghiệm ám chỉ tâm lý cho cô bé xem, để cô bé hiểu hoàn toàn đạo lý này. Như vậy, cô bé mới có thể hoàn toàn yên lòng, giải trừ ám thị tâm lý do chính mình gây ra.”

Sau khi giải thích, thương lượng rõ với phụ huynh, Ngô Bán Tiên cười tủm tủm về phòng tư vấn.

Thầy nói với cô bé: “Cháu gái, tình hình của con tương đối đặc thù. Bác Ngô trong thời gian ngắn cũng không phán đoán được con rốt cuộc là bị vấn đề tâm lý hay thật sự là bị cái gì đó kỳ quái quẩn lấy thân. Cho nên, trước hết chúng ta thử một chút nhé. Chỗ bác có một lá bùa, là không lâu trước đây bác đến một ngôi chùa rất linh nghiệm cầu được bùa trừ tà này. Con biết mà, ma quỷ đều rất sợ Phật Thích Ca, nếu mang theo trong người thứ nào đó có sức mạnh Phật pháp bảo hộ, thì những thứ không sạch sẽ gì đó khẳng định là không dám tiếp cận con. Bác đưa cho con tấm bùa này, con phải giữ gìn cẩn thận. Tốt nhất là để mẹ con may cho con một túi vải đỏ nhỏ, bỏ lá bùa này vào trong, rồi đeo vào cổ bất cứ khi nào có thể. Ngoài trừ điều đó ra, nếu con lại cảm thấy phía sau có gì đó, hoặc cảm thấy có người vỗ vai của con, con phải đọc thầm ‘nam mô a di đà phật’ ngay lập tức. Đây là sáu chữ niệm chú của Phật giáo, có tác dụng trừ tà. Nếu như con mang theo bùa chú này, niệm sáu chữ chân ngôn này, mà vẫn có giác có người vỗ vai hoặc có người đi theo sau lưng, vậy rõ ràng rằng con thực sự không bị ma ám, mà là tâm lý có vấn đề. Nếu như vậy, cuối tuần sau con lại đến đây với mẹ con. Bác sẽ dùng phương pháp tâm lý để giúp con thoát khỏi phiền muộn này.”

Ngô Bán Tiên dùng vẽ mặt hiền lành chân thật lừa đẹp cô bé bằng những lời gian xảo, còn dạy cô bé lặp đi lặp lại đến thuộc lòng sáu chữ chân ngôn. Cô bé nhỏ vốn nhút nhát sợ hãi, lúc này ánh mắt nhìn Ngô Bán Tiên nhất thời thêm vài phần sùng bái cùng ngưỡng mộ, trên mặt cô bé còn nở nụ cười đã lâu không thấy.

Ngô Bán Tiên tiễn gia đình này đến tận cửa, dọc đường còn nhiều lần nhắc nhở cô bé: “Cháu gái, về nhà phải ăn uống nhiều hơn một chút, cơ thể khỏe mạnh thì ma quỷ không thể xâm nhập. Buổi tối đi ngủ, nếu như sợ thì trong lòng thầm niệm sáu chữ chân ngôn, biết chưa?”

Sau khi gia đình này trả 600 tệ phí tư vấn, cảm kích rời đi, đồng thời không quay lại vào tuần sau.

Lúc tôi điện thoại đến hỏi thăm thì được biết. Năm bùa chú trong tay, lại học thuộc sáu chữ chân ngôn, mặc dù cô bé vẫn còn hai lần có cảm giác bị người ta vỗ vai, nhưng sau khi đọc thầm sáu chữ chân ngôn theo lời Ngô Bán Tiên, thì cái cảm giác này rất nhanh đã biến mất. Sau đó, loại cảm giác đó không thấy xuất hiện nữa. Một tuần sau, cô bé đã đi học trở lại, tất cả đều bình thường. Gia đình cảm thấy không cần phải đến để tiếp tục tư vấn nữa.

Sau khi biết kết quả này, Ngô Bán Tiên vỗ ngực giậm chân, vì cảm thấy cay đắng khi bản thân tính phí tư vấn cùng tiền nhuận bút quá ít. Các thanh niên trong trung tâm tư vấn này lại ngưỡng mộ tôn kính Ngô Bán Tiên thần thông, như nước sông cuộn cuộn không ngừng, lại giống như Hoàng Hà vỡ đê không thể cứu vãn. Ông bác nhìn như cơ trí thực ra rất giáo hoạt này luôn luôn có một sức mạnh có thể hóa hủ bại thành thần kỳ.

Sau chuyện này, tôi cũng từng theo trêu chọc Ngô Bán Tiên: “Lão Ngô, người nói xem đuổi đi “ma vỗ vai” kia, đến tột cùng là do ám thị tâm lý của người, hay chính là sáu chữ chân ngôn của Phật giáo?”

Ngô Bán Tiên cười ha hả, vẻ mặt bí hiểm: “Ai biết được? Trăm sông đổ về một biển mà. Ai cần biết đó là mèo trắng hay mèo đen, chỉ cần có thể bắt chuột, thì đó chính là mèo giỏi.”

Hết chương 3

Chương 4

Âm thanh thôi miên

*Từ gốc là Âm tần: là một thuật ngữ chuyên ngành, chỉ tất cả những âm thanh mà con người nghe được, tần số âm thanh trong khoảng từ 15 Hz đến 20.000 Hz.

Bạn có tin vào kiếp trước kiếp sau hay không?

Khi tôi còn học đại học, trên internet đã từng thịnh hành một đoạn âm thanh thôi miên để “nhìn lại kiếp trước”. Nhà thôi miên của đoạn thu âm này tên là Liêu Duyệt Bằng. Giới thiệu về đoạn thu âm này tôi chỉ có thể nói, đoạn âm thanh này có thể giúp người ta giải phóng cảm xúc, thông qua việc đánh thức tiềm thức để tìm kiếm ký ức kiếp trước của bản thân, nhân tiện tìm kiếm mối quan hệ nhân quả cho một số vấn đề khó khăn gặp phải trong kiếp này. Rất nhiều cư dân mạng hiếu kỳ sau khi nghe qua đoạn thu âm này thực sự bị thôi miên, nói rằng đã được nhìn thấy kiếp trước của mình. Nhưng khi tôi và bạn cùng phòng đã nghe thử vô số lần, tôi chỉ có thể nói, nhạc nền của đoạn âm thanh thôi miên này tương đối êm tai, kiếp trước gì gì đó không thấy đâu.

Tháng 4 năm 2012, lúc đó tôi đã nhận được bằng chứng nhận trung cấp nhà cố vấn tâm lý. Trong trung tâm cố vấn, tôi làm công việc ghi chép và sắp xếp hồ sơ trong quá trình tai nghe mất thấy trong phòng tư vấn đồng thời cũng tích lũy một ít kinh nghiệm. Vì vậy tôi bắt đầu độc lập nhận một số công việc tư vấn tâm lý thông qua các diễn đàn trực tuyến, đương nhiên là

hoàn toàn miễn phí, vì để rèn luyện bản thân là chính. Bởi vì biết năng lực của mình có hạn, cho nên khi nào tôi khó có thể đưa ra phán đoán hoặc không giải quyết được vấn đề, tôi đều nói thẳng với họ. Tôi cũng đã giải quyết thành công vài trường hợp về các vấn đề về tâm lý trẻ em và quan hệ xã hội khó khăn.

Vào một ngày kia, trên diễn đàn có một bạn tên là Cô nàng Cá nhỏ vào QQ của tôi. Bạn đó nói cho tôi biết, cô gặp chút phiền phức, muốn thử hỏi tôi xem thế nào.

Cá nhỏ nói, cô năm nay hai mươi tuổi, còn đang học đại học. Cô bình thường rất thích đọc tiểu thuyết ngôn tình cổ đại và tiểu thuyết huyền huyền thần bí trong phòng ngủ. Trong đó có một số tiểu thuyết thường gặp phải tình tiết cả nam lẫn nữ “kiếp trước kiếp sau” dây dưa không dứt. Cô vô cùng hâm mộ nữ chính trong truyện. Sau đó cũng thông qua mạng, cô tìm được một đoạn âm thanh thôi miên giúp người ta khơi gợi ký ức kiếp trước. Đoạn âm thanh này, chính là đoạn âm thanh thôi miên mà tôi đã nghe, có nhắc qua ở trên.

Lúc đó Cá nhỏ rất phấn khởi, hiếu kỳ, lòng đầy chờ mong đối với thứ ấy. Nhưng cũng như chúng tôi khi xưa, sau nhiều lần nghe thử thứ ấy, cô cũng không được đánh thức “ký ức kiếp trước”. Nhưng cô không giống với chúng tôi ở chỗ, cô nàng Cá nhỏ chẳng hề hết hy vọng. Cô dứt khoát tải đoạn âm thanh đó vào máy MP3 của mình. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, cô đều đeo tai nghe nghe đoạn âm thanh này, cùng khúc nhạc này đi vào giấc ngủ.

Đoạn âm thanh này tôi cũng đã nghe qua vài lần, cho nên tôi đặc biệt biết rõ nội dung của đoạn thu âm. Đầu tiên là phương pháp hít thở sau, thả lỏng cơ thể làm cho người ta hoàn toàn trầm tĩnh lại. Sau đó, khi mà ý thức của người ta từ từ mơ hồ có chút rệu rã muốn ngủ, nhà thôi miên yêu cầu mọi người hãy tưởng tượng bản thân đang ở trong một cái sơn động, bốn phía tối đen, nhưng xa xa có một tia sáng. Người đó hãy chậm chậm tới gần nguồn sáng đó, sẽ thấy được kiếp trước của chính mình.

Vì vậy, vào một ngày, Cá nhỏ đã thực sự nhìn thấy “kiếp trước”.

Cô kể. Lúc đi vào luồng sáng chói lòa kia, cái đầu tiên cô nhìn thấy chính là một bức tường đồ nát chắn ngang. Tiếp đó, cô xiêu xiêu ve ve đi dọc theo mé ngoài bức tường trên con đường bùn đất. Đến chỗ có một cánh cửa, cô đẩy cửa ra, bên trong là một gian phòng âm u ẩm ướt. Trong phòng có một chiếc giường, trên giường treo màn, đầu giường có một hộp tủ năm ngăn... Phòng này thoạt nhìn khá lộn xộn và chật chội, đồ dùng trong phòng đều rất cũ rỗi. Vào thời điểm đó, thu hút chú ý của Cá nhỏ chính là một chiếc ghế bành ngã ngửa giữa phòng. Bên cạnh chiếc ghế, có một chiếc giày vải. Cá nhỏ ngẩng đầu thấy một đôi chân treo lơ lửng trên ghế bành. Đôi chân này mặc quần, chỉ có một bên chân mang giày vải nữ đế đỏ, mà chân còn lại không mang giày. Sau đó, Cá nhỏ từ từ ngửa đầu lên, cô thấy một người đang treo trên xà nhà.

Lúc Cá nhỏ giật mình tỉnh giấc, đoạn thu âm thôi miên đã phát hết. Khi đó đã là hai giờ sáng, mồ hôi thấm ướt trán cô. Nhớ lại một màn hiện lên trong đầu mình vừa rồi, cô sợ kinh khủng. Tiếp nữa, cô đánh thức một người bạn cùng phòng có quan hệ khá tốt. Người bạn cùng phòng trò chuyện với cô một lúc lâu, cô mới cảm thấy ổn hơn một chút. Thế nhưng, bắt đầu từ hôm đó, người treo trên xà nhà kia hầu như mỗi ngày đều xuất hiện trong chiêm bao của Cá nhỏ. Cô không thấy rõ mặt của người kia, nhưng vẫn nhớ như in đầu lười thật dài kia. Về sau, hình ảnh người phụ nữ thất cổ kia bắt đầu xuất hiện càng ngày càng nhiều trong giấc mơ của Cá nhỏ. Có đôi khi, cô thấy người phụ nữ kia ngồi xổm giặt quần áo bên cạnh giếng, có lúc cô lại thấy

người phụ nữ kia đang nấu nướng trong nhà bếp, còn có khi cô sẽ thấy người phụ nữ kia mang một chiếc ghế đẩu đặt trong sân trước nhà, tay ôm một đứa trẻ sơ sinh, phe phẩy quạt hương bồ. Nhưng phần lớn những lần xuất hiện trong mộng của Cá nhỏ là bóng lưng của người phụ nữ kia. Mỗi khi cô mơ thấy chính diện của người phụ nữ kia, nhất định là dáng vẻ đầu lười thề thật dài.

Liên tiếp không ngừng mơ đến người phụ nữ kia, khiến Cá nhỏ sợ hãi không gì sánh được. Các bạn học đều nói, thôi miên kiếp trước kiếp sau làm sống lại ký ức kiếp trước của cô, người phụ nữ kia là kiếp trước của cô, cô kiếp trước đã thắt cổ tự tử. Cá nhỏ rất ghét cách kiến giải này, nhiều lần mơ thấy người phụ nữ kia làm cho Cá nhỏ có cảm giác bị “quỷ ám”. Cô liền tải rất nhiều kinh Phật để nghe, rồi lên chùa thắp hương. Quả thực cũng có chút hiệu quả, nhưng cho tới bây giờ, cô vẫn còn thỉnh thoảng nằm mơ thấy người phụ nữ thắt cổ kia.

Cô cũng từng một lần cho rằng, người phụ nữ treo cổ kia chỉ là một người trong mộng do cô tạo ra trong âm thanh thôi miên. Thế nhưng mọi thứ trong mộng thực sự quá mức hoàn chỉnh, quá mức chân thực. Thậm chí cô còn có thể miêu tả từng chi tiết, bố cục của căn phòng trong mộng, cảnh vật xung quanh nhà, ở đâu có cây đại thụ, ở đâu có một cái giếng, cô đều thấy rành rành. Nếu như nói đây chỉ là một giấc mơ bình thường, vậy thì nhất định hơi lừa mình dối người.

Lúc xem Cá nhỏ tự thuật xong, sau lưng tôi cũng lạnh cả người từng cơn. Mặt khác, tôi cũng chú ý đến vài khía cạnh khác trong lời tường thuật của Cá nhỏ. Ví dụ như cô “xiêu xiêu vẹo vẹo” đi trên con đường bùn đất. Vì sao đi trên đường lại dùng bốn từ “xiêu xiêu vẹo vẹo” để hình dung? Trừ cái đó ra, sau khi đẩy cửa phòng ra, cái đầu tiên nhìn thấy chính là chiếc ghế và chiếc giày vải trên mặt đất. Theo logic thông thường mà nói, cái đầu tiên đập vào mắt phải là người treo cổ kia chứ.

Vì vậy, tôi nói những nghi vấn này với Cá nhỏ. Cá nhỏ nói, mấy cái này trước đây cô cũng không để ý lắm, nhưng khi tôi nói ra, cô nhớ lại cũng cảm thấy rất kỳ quái. Thị giác trong mơ của cô hình như rất thấp... Nói như thế nào nhỉ, giống như là từ góc độ của một chú cún con, hoặc là một đứa bé còn rất nhỏ nhìn thấy những cái này.

Tôi nói với Cá nhỏ. Thứ nhất, tôi có thái độ hoài nghi, thậm chí là phủ định âm thanh thôi miên của Liêu Duyệt Bằng. Thôi miên là một phương pháp làm “ý thức” của bạn bị vấy trong trạng thái nửa ngủ say để đối thoại trực tiếp với “tiềm thức”. Cái gọi là “tiềm thức”, nó là một cái gì đó rất trực tiếp. Hay nói một cách khác, khi trạng thái ý thức của bạn tỉnh táo, tôi nói với bạn rằng bạn hãy đem toàn bộ tiền bạc trong nhà giao cho tôi. Khẳng định rằng bạn sẽ không bằng lòng, hơn nữa còn sẽ tóm tôi đến đồn công an. Nhưng ý thức của bạn nửa ngủ say, tôi nói với “tiềm thức” của bạn là đem tất cả tiền bạc trong nhà của bạn giao cho tôi. Bạn không nói được rồi mơ mơ màng màng về nhà mở két sắt, lấy toàn bộ tiền của bên trong đưa cho tôi.

Ai cũng nói “tiềm năng” của con người là rất lớn. Mà trong “tiềm thức” của con người, luôn lưu giữ rất nhiều thứ, bao gồm một phần những hình ảnh mà chúng ta cho rằng bản thân chưa từng thấy qua và một phần những ý nghĩ mà chúng ta cho rằng bản thân chưa từng nghĩ đến. Mấy thứ đó không phải không tồn tại, mà là nó đã xảy ra, chỉ có điều bạn không “ý thức” đến. Mặc dù tôi hiểu rất ít về thôi miên, nhưng tôi vẫn luôn cho rằng, thông qua thôi miên, trực tiếp trong tiềm thức của bạn dẫn ra một số thứ gì đó có tính ám chỉ. Kết quả nó có thể dẫn đến, ai cũng không thể đoán trước được.

Chuyện của Cá nhỏ, lúc đó tôi cũng không trả lời cho cô. Ngày hôm sau, trong lúc ăn cơm trưa, tôi xem giờ ăn là giờ nói chuyện phiếm, vì vậy tôi kể chuyện này với phó chủ nhiệm Y của trung tâm cố vấn nghe. Khi phó Phó chủ nhiệm nghe xong liền nói, nếu như những lời cô gái đó nói đều chân thực, thì loại trừ khả năng cô ta tự ám thị tâm lý bản thân ra. Ông bảo tôi quay lại bảo cô bé ấy gọi điện hỏi người trong nhà một chút, xem lúc cô ấy còn nhỏ, có phải đã từng tận mắt thấy người khác tự tử hay không. Bởi vì những thứ tồn tại trong tiềm thức, tuyệt đối là những thứ bạn đã từng gặp qua. Chỉ là vì các nguyên nhân nào đó mà bị lãng quên, hoặc có lẽ không có “ý thức” đến sự tồn tại của chúng.

Tối hôm đó, tôi đem phán đoán của phó chủ nhiệm Y nói cho Cá nhỏ biết. Vài ngày sau, tôi nhận được tin nhắn của Cá nhỏ để lại trên QQ. Cô nói sau đó cô có gọi điện thoại về nhà hỏi mẹ cô. Mẹ Cá nhỏ nói cho cô biết, quả thực có một việc như thế đã từng xảy ra lúc Cá nhỏ hơn một tuổi. Khi đó bởi vì công việc bận rộn, nên giao Cá nhỏ cho ông bà ở quê. Lúc đó có một họ hàng sống cùng một dãy nhà chung một sân với ông bà của Cá nhỏ. Người họ hàng này là một góa phụ, một mình nuôi nấng một đứa con, đứa bé này nhỏ tuổi hơn Cá nhỏ. Cá nhỏ thường chạy đến phòng người bác gái kia chơi. Sau này, đứa con của góa phụ kia bị bệnh chết. Người đàn bà đó rất đau lòng, nghĩ số mệnh bản thân quá cứng, đã khắc chết chồng nay lại khắc chết con. Hơn nữa, vì lời đồn đãi bên ngoài, bà đã treo cổ tự tử ngay trong phòng của mình. Khi đó Cá nhỏ vẫn còn rất nhỏ, sau khi ngủ dậy thì chạy đến nhà bác chơi, đúng lúc thấy cảnh kia. Nhưng cũng bởi vì lúc đó cô vẫn còn rất nhỏ, cho nên chuyện này không lưu lại bóng ma nào trong lòng của cô. Lúc Cá nhỏ hai ba tuổi, để đưa cô đi nhà trẻ nên cha mẹ cô đón cô từ nông thôn về thành phố. Sau đó vài năm, điều kiện cuộc sống của họ đã tốt hơn nhiều, nên họ cũng đón ông bà lên thành phố ở. Bởi vậy, sau khi Cá nhỏ lớn lên căn bản không biết bản thân khi còn bé đã từng ở quê, cũng không biết mình đã từng tận mắt thấy chuyện như vậy.

Cá nhỏ còn bày tỏ lòng biết ơn đối với tôi qua tin nhắn. Cô nói, khi biết chân tướng sự việc, cô đã không hề sợ. Cô tin rằng sau này cũng sẽ không lại mơ về người “bác” kia thường xuyên nữa.

Tôi kể chuyện này ở đây, thật ra cũng hy vọng mọi người hiểu rằng. Trên thế giới này, có lẽ thực sự có rất nhiều những hiện tượng kỳ quái mà khoa học không thể giải thích được. Nhưng tuyệt đối không nên vì hiếu kỳ, ham vui mà tùy tiện đi tìm âm thanh thối miên hay gì gì đó chẳng hạn để bản thân nghe. Ngộ nhỡ thật sự xảy ra chuyện xấu, thì phải làm thế nào bây giờ?

Hết chương 4

Chương 5

Giường

Chuyện này xảy ra vào mùa hè năm 2012, một người bạn học thời trung học phổ thông có quan hệ rất thân thiết đã gọi điện tới tôi. Bạn ấy muốn tôi cùng đến bệnh viện tâm thần Bách Hoa Sơn thăm một người bạn học thời đại học của cô ấy. Đúng vậy, người bạn đại học của cô ấy bị điên.

Trong điện thoại, bạn của tôi nói cho tôi biết, người bạn đại học này của cô họ Ngô, cũng là đồng hương, nhà trong thành phố. Bạn học Ngô là một cô gái nam tính điển hình, bình thường đặc biệt sôi nổi, đặc biệt thích nói đùa, người cũng đặc biệt có tài. Bọn họ ở đại học chính là học chuyên ngành thiết kế đồ họa. Sau khi tốt nghiệp đại học, bạn học Ngô này ôm mộng tưởng, rời xa quê hương, một mình đến Vũ Hán làm việc. Không lâu sau đó, bạn của tôi nhận được điện thoại của bạn học Ngô. Bạn Ngô thảo luận cùng bạn của tôi qua điện thoại, cô ấy gần

đây gặp một chuyện rất tà ma.

Bạn học Ngô năm nay 27 tuổi, hiện đang làm việc trong một công ty chuyên về làm quảng cáo bằng phim hoạt hình ngắn tại Vũ Hán, vấn đề ăn uống tự giải quyết, còn ngủ trong một ký túc xá dành cho bốn người do công ty sắp xếp. Trước đó không lâu, cô ấy quen với một bạn trai. Người bạn trai này cũng là nhân viên thiết kế trong công ty cô, cũng là người xa xứ, cũng ở trong nhà ở tập thể của công ty. Vì để thuận tiện trong việc gần gũi, nồng nàn gì đó với bạn trai, nên bạn học Ngô cùng bạn trai rất nhanh đã dọn khỏi nhà ở tập thể ra ngoài thuê phòng riêng, đôi uyên ương cùng bay cùng lượn.

Bạn học Ngô và bạn trai của cô đều là LOHAS[1], đồng thời cũng là Moonlite[2]. Mặc dù tiền lương mỗi tháng của hai người đều hơn bốn nghìn, thế nhưng ngoài chi phí cho tình yêu còn đi xem phim, ăn uống và tỉ tỉ các khoản chi tiêu hằng ngày khác. Hơn nữa, tiền thuê nhà mỗi tháng đã chiếm trọn hai nghìn rưỡi, hai người thật sự không cầm cự được. Hai người dự định tìm một căn phòng khác có giá thuê rẻ hơn để ở.

[1] LOHAS: Viết tắt của cụm từ Lifestyles of Health and Sustainability, nghĩa là lối sống khỏe mạnh và bền vững, là một lý lẽ bảo vệ môi trường, là một văn hóa, cũng là sản phẩm của thời đại.

[2] Moonlite: ánh trăng tộc, cái gọi là ăn sạch tiêu sạch, cơ thể khỏe mạnh. Là suy nghĩ của một phần thế hệ trẻ, không có quan niệm chi tiêu tiết kiệm như thế hệ trước. Họ thích theo đuổi cái mới, chỉ cần được vui vẻ, ăn mặc đẹp, muốn mua thì mua, căn bản không quan tâm đến tiền tài, kiếm được bao nhiêu xài hết bấy nhiêu.

Đầu năm nay, muốn tìm một căn hộ trong nội thành trung tâm thành phố có giao thông thuận tiện, có thể lập tức dọn đồ tới ở, có một phòng ngủ, một phòng làm việc, và được trang bị đầy đủ hiện đại cũng không khó. Nhưng tiền thuê nhà tuyệt đối không có khả năng thấp hơn 2000 tệ. Lúc đó tôi cũng hỏi bạn của tôi, sao nhất định phải là căn hộ trang bị đầy đủ hiện đại còn phải có một phòng ngủ một phòng làm việc. Bạn tôi nói cho tôi biết là, bạn tiểu Ngô và bạn trai của cô ấy đều có gia đình điều kiện khá giả. Từ nhỏ hai người đều quen sống sung sướng, vẫn luôn quan niệm có tiền sẽ mua được mọi thứ, phải để bản thân được thoải mái. Vì vậy, một căn hộ bình thường có nội thất đơn giản, môi trường không tốt hoặc ánh sáng không ổn, họ ngay cả nhìn cũng không muốn. Họ cũng không thích thuê chung nhà với người không quen.

Yêu cầu thuê phòng hà khắc như vậy khiến bạn học Ngô và bạn trai tìm hơn một tháng vẫn không tìm thấy chỗ thích hợp. Nhưng trời không phụ lòng người, vào ngày nọ hơn một tháng sau, họ đúng là tìm được một căn hộ phù hợp.

Căn hộ này nằm trong một khu nhà tương đối cũ kỹ, đương nhiên cũng không phải là căn hộ hiện đại, mà là căn hộ bình thường trong một tòa nhà tám tầng, được xây dựng vào khoảng thập niên 80. Phòng ốc ở đây cũng được xem là tương đối tốt. Một tầng hai hộ, căn hộ kia ở lầu một, đối diện là một căn hộ khác. Hóa ra, căn phòng này cũng không phù hợp với yêu cầu của bạn học Ngô. Nhưng sau khi cô ấy và bạn trai xem qua, phát hiện đồ đạc thiết bị bên trong rất tốt, cảm giác như những đồ đạc này vẫn còn mới. Gạch men lát tường và sàn nhà vẫn trắng sạch. Căn hộ này hai phòng ngủ một phòng làm việc. Đồ dùng và trang thiết bị trong nhà khá đầy đủ, hơn nữa đồ dùng và trang thiết bị đều rất mới, TV lớn, bàn khách đẹp, nội thất trong phòng hài hòa. Theo lời bạn học Ngô nói, đó là có “phẩm vị”. Hơn nữa, mở ra chính là sân chơi

của khu nhà. Sân không lớn lắm, rất cũ rồi, nhưng trong sân ngoài vườn hoa nho nhỏ còn có sân chơi cho trẻ em, làm cho người ta cảm thấy rất tốt. Tiền thuê nhà mỗi tháng chỉ 800 tệ, giao thông thuận tiện. Trong tình huống như vậy, bạn học Ngô và bạn trai cảm thấy rất có lợi, ngay lập tức đóng tiền thuê nhà nửa năm, đồng thời dọn đến trong ngày hôm ấy luôn.

Từ khi hai người họ dọn đến, đã xảy ra hai chuyện tương đối kỳ lạ. Đầu tiên, bóng đèn trong phòng vệ sinh có đôi khi sẽ tự động tắt hoặc mở. Đối với chuyện này, người yêu của bạn Ngô đã xử lý rất nhiều lần, nào là thay công tắc mới, cũng kiểm tra đường dây điện. Nhưng vì bản thân anh ta cũng không phải là thợ điện, giải quyết như thế mà vẫn không được nên không có biện pháp nào khác, chỉ đành chấp nhận. Thứ hai, trong phòng khách của căn hộ có một chiếc điện thoại bàn. Mặc dù bạn học Ngô cùng bạn trai đều không dùng đến thứ này, nhưng chiếc điện thoại này nối cùng với đường dây cáp quang băng thông rộng của ngôi nhà. Chiếc điện thoại này thỉnh thoảng sẽ kêu “Píp_____” thật dài mặc dù tai nghe vẫn đang gác lên máy. Song bạn học Ngô và bạn trai cũng không để ý lắm, vài lần đầu xảy ra chuyện này, bọn họ đều cầm ống nghe lên rồi lại đặt xuống. Sau đó cảm thấy phiền phức quá, nên họ dứt khoát rút dây điện thoại, vậy là điện thoại từ đó yên tĩnh hơn.

Trong căn hộ cho thuê có hai phòng ngủ, trong cả hai phòng đều có đặt một chiếc giường dành cho hai người. Trong đó, giường trong phòng ngủ chính khá lớn, là giường gỗ kiểu cổ, trên nóc giường có lắp một khung gỗ, dùng để móc màn. Trên giường có điêu khắc một vài họa tiết đơn giản, tuy cái này không phải quá trang trọng, nhưng phong cách cổ xưa đẹp mắt. Giường ở phòng ngủ phụ thì nhỏ hơn một chút, kiểu dáng tương đối hiện đại, là loại rất bình thường. Bạn học Ngô và bạn trai vốn là muốn ngủ ở phòng ngủ chính. Họ cảm thấy chiếc giường có “đỉnh treo màn” này, lúc “vận động” phỏng chừng sẽ rất khoái cảm. Nhưng sau đó hai người phát hiện, chỉ phòng ngủ phụ mới có đầu dây mạng, cho nên hai người liền ở trong phòng có đầu dây mạng.

Bạn học Ngô và bạn trai, ngay từ đầu đã có một số “suy nghĩ không tốt” đối với việc sử dụng giường lớn trong phòng ngủ chính. Vì vậy, vào một buổi tối một ngày nào đó sau hơn một tháng bọn họ dọn đến đây ở, đã thực sự đến thể nghiệm “mùi vị giường cổ đông đưa” thế nào, thực hiện một số chuyện nghe người ta nói, hơn nữa họ thực sự cảm thấy hài lòng. Từ đó về sau, hai người họ ba ngày thì có hai ngày chạy đến ngủ trên giường cổ “đông đưa” ở phòng ngủ chính, sau đó thì cũng dứt khoát ngủ hẳn ở phòng ngủ chính.

Sau đó không lâu, bạn học Ngô bắt đầu cảm thấy, căn phòng ngủ chính này, nói chính xác hơn thì, chiếc giường trong phòng ngủ chính, dường như có chút “không sạch sẽ”. Cô ấy gọi điện thoại kể chuyện này với bạn tôi như sau. Có vài buổi tối, cô ấy và bạn trai vận động mệt mỏi và ngủ thiếp đi. Giữa nửa mê nửa tỉnh, cô ấy có cảm giác chiếc giường lắc lư không ngừng. Sau đó cô ấy có hỏi bạn trai của cô, có phải anh ta rung giường không. Bạn trai cô nghe xong kinh ngạc nói, anh tưởng em rung giường.

Để chứng thực chuyện “giường rung”, bạn học Ngô đặc biệt giữ tinh thần tỉnh táo. Vào một đêm, sau khi cùng bạn trai “bận rộn” xong, mặc dù cô có chút mệt mỏi rồi nhưng vẫn không ngủ. Đến lúc hơn ba giờ gần bốn giờ sáng, chiếc giường thật sự bắt đầu rung lắc. Lúc bắt đầu thì giường rung chậm rãi, khung giường gỗ phát ra tiếng “cọt kẹt” rất nhỏ. Sau đó, chiếc giường này càng lắc càng nhanh, càng lắc càng kêu lớn. Bạn học Ngô ngẩng đầu, nhìn giàn khung mắc trên đỉnh giường cũng không ngừng đu đưa. Cô vội vã gọi bạn trai cô dậy, hai người ngồi trên giường, quan sát cả buổi. Hai bên không nhúc nhích nhưng giường lại đang rung. Hai người lập tức nhảy xuống giường, bật đèn. Nhưng lúc này, tốc độ dao động của giường đã giảm bớt, cái âm thanh cọt kẹt cũng dần biến mất. Hai người đứng bên giường, vẻ mặt mê mải không rõ.

Hai người rành rành thấy rõ chiếc giường này tự mình đong đưa, nhưng sàn nhà không lung lay, tường cũng không lung lay... Người cũng không lung lay, chỉ có chiếc giường này là lung lay.

Bạn học Ngô là một nữ sinh có thần kinh thép. Bạn trai của cô là một chàng trai Đông Bắc, thần kinh còn mạnh hơn so với cô nhiều. Hai người đối với chuyện ma quỷ từ trước đến nay đều không quá tin tưởng. Từ lúc họ dọn đến sống ở căn hộ này vẫn luôn sống rất yên lành, trước đây cũng không nghĩ căn hộ này có cái gì đó không ổn. Lúc tận mắt trong thấy một màn quỷ dị như thế, bạn học Ngô nói với bạn của tôi. Lúc đó cô cũng không hề cảm thấy sợ hãi, hay căn bản cô không nghĩ đây là ma quỷ gì đó. Chỉ là vẻ mặt cô sững sờ ngây ngốc, cảm thấy tất cả những chuyện xảy ra quá ư lạ lùng, khó tin, chiếc giường lại có thể tự rung.

Sau khi giường không còn rung nữa, hai người không dám tiếp tục ngủ ở phòng ngủ chính, trở lại phòng ngủ phụ. Sau đó ngủ một đêm này, không có xảy ra bất kỳ chuyện gì nữa. Hôm sau, hai người vẫn đi làm. Lúc làm việc còn bàn luận về chuyện đó, bạn học Ngô và bạn trai thậm chí còn cười đùa rất vui vẻ, lại nói: “Khà khà, nếu như thực sự có ma quỷ, phỏng chừng là một sắc quỷ. Lúc còn sống, chắc nó đã làm việc không ít lần trên giường đó.”

Lúc bạn học Ngô gọi điện cho bạn của tôi, đã là hai ngày sau khi phát sinh sự kiện giường rung đó.

Lúc đó bạn của tôi khuyên bạn học Ngô dọn nhà, dễ dàng cảm thấy chỗ đó không sạch sẽ. Nhưng bạn học Ngô nói, sau đó cô ấy có gọi điện hỏi chủ nhà. Chủ nhà nói căn hộ đó là căn nhà mà bố mẹ bác ấy được đơn vị phân cho, vốn là để cho cô cháu gái và cháu rể dùng làm nhà tân hôn. Sau đó, cháu rể của bác ấy xuất ngoại, cô cháu gái cũng đi theo. Một căn nhà tân hôn với trang thiết bị đầy đủ như thế cuối cùng lại bị bỏ trống. Sau này mới cho thuê, không có khả năng có cái gì đó không sạch sẽ. Chủ nhà còn nói, nếu như bạn học Ngô quyết định dọn đi thì tiền thuê nhà nửa năm bác ấy sẽ không trả lại, bởi vì đã thỏa thuận ngay từ đầu rồi. Bạn học Ngô nghe thấy giọng bác chủ nhà có vẻ rất tức giận, dường như bác ấy cho rằng bạn học Ngô muốn lấy lại tiền thuê nhà nên mới tùy tiện tìm đại một cái có. Rất hiển nhiên, chủ nhà đối với chuyện chiếc giường rung căn bản là hoàn toàn không biết gì cả. Vì vậy, cô và bạn trai trao đổi một chút, thấy căn phòng này chỉ mới ở gần hai tháng, vẫn không có vấn đề gì cả. Mặc dù chiếc giường kia sẽ tự rung lắc, nhưng cũng không có xảy ra chuyện gì rõ ràng làm hại đến hai người họ. Hai người thấy còn mấy tháng nữa, giảm bớt được gánh nặng tiền thuê nhà, cuộc sống của họ thoải mái hơn so với trước đây. Vì vậy họ quyết định tiếp tục ở đây. Từ đó, bạn học Ngô thông qua mạng internet tìm mua một vài bùa chú đuổi ma của Đạo gia về dán ở trong phòng. Cô lại còn thỉnh về một cuốn kinh thư mỗi buổi tối đều niệm một chút. Cái này tuyệt đối bảo đảm.

Bạn tôi nói, lúc trò chuyện qua điện thoại, giọng của bạn học Ngô hoàn toàn không giống là giọng điệu của người đã gặp ma quỷ. Cố chỉ dùng kiểu giọng đang “tám chuyện” để kể lại câu chuyện tà ma này mà thôi. Vì bản thân bạn học Ngô không hề cho là thật, nên bạn của tôi cũng nghĩ rằng, tình hình thực tế ước chừng cũng không quá nguy hiểm. Vì vậy, bạn tôi cũng không để ở trong lòng.

Sau hai tuần, khi bạn của tôi gọi điện thoại đến nói chuyện phiếm với bạn học Ngô, thì đầu kia là mẹ của bạn học Ngô tiếp điện thoại. Bác Ngô nói bạn học Ngô ngã bệnh đang nằm ở bệnh viện. Lúc đó bạn của tôi thấy giọng điệu của bác Ngô rất kỳ lạ. Cô gắng hỏi đến cùng, thì mẹ Ngô mới chịu nói. Bạn học Ngô bị bệnh tâm thần, bây giờ đang điều trị tại bệnh viện tâm thần Bách Hoa Sơn.

Bạn của tôi nghe xong tin tức này liền khiếp sợ không gì sánh được. Một người đang yên đang lành, hai tuần trước còn cười nói với cô qua điện thoại, hai tuần sau thế nào lại bị điên rồi? Bạn của tôi lập tức liên tưởng đến chuyện gặp ma quỷ mà bạn học Ngô đã nhắc tới. Nhưng âm thanh của bác Ngô nghe cũng không được tốt lắm, nên bạn của tôi cũng không tiện hỏi qua điện thoại. Cho dù thế nào chẳng nữa, bạn bè từ thời đại học xảy ra chuyện như vậy, cô dù sao cũng phải đến thăm hỏi một chút. Bạn của tôi là một người có lá gan rất bé, làm việc gì cũng rất cẩn thận. Cô không dám đi một mình, vì vậy liền gọi điện cho tôi, hi vọng tôi đi cùng cô đến gặp bạn học Ngô. Cô biết tôi đang làm việc trong một trung tâm tư vấn tâm lý, cũng thi lấy được cái bằng, nói vậy cũng có hiểu sơ về tâm lý học. Cô hi vọng tôi đi cùng cô đến thăm bạn học Ngô, tiện thể quan sát phân tích một chút dưới góc độ tâm lý học, nhìn xem bạn học Ngô đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tôi cùng bạn đến bệnh viện tâm thần vào chiều Chủ nhật, hôm đó thời tiết không tốt lắm, cơn mưa vẫn rả rích không ngừng nghỉ. Trên xe taxi, bạn tôi Tiêu Vân cũng mặt mày xám xịt giống như mây mù giăng kín. Trước khi xe chạy vào bệnh viện, cô ấy thậm chí còn hỏi tôi một vấn đề rất ngốc:

“Câu tin trên thế giới này có ma quỷ chứ?”

Đối với vấn đề này, tôi thật sự không biết nên trả lời thế nào. Tôi chỉ có thể vỗ vai cô ấy nói: “Nếu cậu sợ, tớ sẽ kêu xe quay đầu trở về.”

Tiêu Vân là một người rất lương thiện, mặc dù lá gan của cô từ trước đến nay vẫn bé xíu. Nhưng vừa nghĩ đến người bạn cùng phòng đại học đột nhiên gặp biến cố, cô vẫn kiên quyết đến thăm. Sau đó, chúng tôi đi lên lầu. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi đến bệnh viện tâm thần, vừa vào cửa đã thấy ngay một người phụ nữ điên điên khùng khùng hát ca: “Hoa anh đào à, hoa anh đào à, tháng Ba cuối xuân...” Bà ấy một mặt khẽ ngậm nga, một mặt vỗ tay, càng làm tăng cao bầu không khí. Sau đó, trên đường đi tôi đã chứng kiến đủ các kiểu người bệnh tâm thần, tình trạng bị bệnh hết sức kỳ quái. Nhưng nói chung, ở đây vẫn tương đối an tĩnh, không thấy cái loại nhe nanh múa vuốt. Cuối cùng, chúng tôi đến một phòng bệnh gặp được bạn học Ngô. Lúc đó, cô ấy đang ôm một chiếc chăn ngồi trong một góc phòng bên cạnh giường, thần sắc có phần ngơ ngẩn, cái gì cũng không nói, chỉ quấn chăn ngồi ở góc tường. Tiêu Vân ban đầu định vào phòng nói chuyện với cô ấy, nhưng bác sĩ không cho phép chúng tôi vào phòng bệnh, chỉ có thể đứng bên ngoài phòng nhìn thôi. Mẹ của bạn học Ngô nói, trong khoảng thời gian này, bạn học Ngô mỗi ngày đều như thế. Sau khi bị đưa vào bệnh viện, mặc dù cô không hề phát cuồng, nhưng cả người ngẩn ngơ khờ dại. Cô ấy không nhận ra người thân và bạn bè của chính mình, đại tiểu tiện cũng không thể tự làm được.

Tiêu Vân hỏi mẹ bạn học Ngô, hai tuần trước bạn ấy và bạn học Ngô còn trò chuyện với nhau qua điện thoại, sao đột nhiên lại thành như vậy? Bác Ngô không ngừng lắc đầu, mặt đầy nước mắt, thần sắc vô cùng bi thương. Bà nói, nếu sớm biết trước sẽ như vậy, thì khi đó cho dù bạn học Ngô có nói cái gì cũng không đồng ý cho nó một mình đến Vũ Hán làm việc.

Việc đã đến nước này, tôi và Tiêu Vân cũng không nên hỏi thêm điều gì nữa để tránh làm cho người mẹ đau thương này càng thêm thương tâm. Vì vậy, hai chúng tôi nhét năm trăm tệ vào tay bác Ngô biểu đạt thành ý, sau đó đi về. Theo tôi quan sát, tình trạng của bạn học Ngô có thể loại bỏ chứng tâm thần do di truyền trong dòng họ. Chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là cô ấy đã chịu kích động tinh thần thật lớn. Bởi vì Tiêu Vân không có phương thức liên lạc với

bạn trai của bạn học Ngô. Bạn Ngô đột nhiên chịu kích động tinh thần bất thường, đến tận cùng chuyện này có phải do căn hộ cho thuê ma quái gây ra hay không, chúng tôi không thể nào biết được.

[Trước tết âm lịch năm 2013, trong một lần họp mặt bạn bè, tôi có nghe Tiêu Vân nhắc đến bạn học Ngô. Bạn ấy nói, bạn học Ngô trải qua điều trị sau hơn một năm, bây giờ trên cơ bản đã bình phục. Chuyện lạ lùng đó là, bạn học Ngô hoàn toàn không nhớ rõ những chuyện sau khi bị điên. Cô ấy đối với chuyện này chỉ còn ấn tượng cuối cùng đó là, sau khi cô ấy mua được bùa chú và kinh thư qua mạng, thì đem dán bùa chú lên giường trong phòng ngủ chính. Còn bản thân cô nằm trên đó niệm kinh văn. Sau đó, giường trong phòng ngủ chính bắt đầu lắc lư, cánh cửa phòng cũng lắc lư, bóng đèn cũng chột sáng chột tắt. Những chuyện sau đó, cô ấy không nhớ rõ lắm. Nhưng hôm đó, khi bạn trai của cô về nhà, thấy cô nằm trên giường lớn của phòng ngủ chính, chiếc giường bên dưới không ngừng đong đưa. Còn bạn học Ngô kêu la sợ hãi không dứt. Sau đó, bạn trai của bạn học Ngô liền kéo cô xuống giường. Bắt đầu từ đó, bạn học Ngô tinh thần thất thường.

Thành thật mà nói, tôi không có tận mắt chứng kiến chuyện đã xảy ra giữa bạn học Ngô và chiếc giường quý dị kia, cũng không rõ tình huống cụ thể có nhiều nghi vấn trong chuyện này. Cho nên, tôi nghĩ rằng, cũng có thể đây là một hoàn cảnh đặc biệt, chịu tác động của từ trường hay sóng âm gây ra ảo giác thì sao, ai biết được?

Sau đó không lâu, tôi vì nhiều lý do khác nhau mà có gặp một vị Đạo gia, một người bạn tương đối hiểu rõ Huyền học[3]. Tôi có kể chuyện này với anh ấy. Anh ấy bày tỏ, vấn đề này có thể xảy ra do bạn học Ngô đã mua bùa chú và Kinh thư qua mạng. Anh nói, kinh thư của Đạo gia[4] không giống với kinh Phật của Phật giáo, người bình thường không thể tùy tiện niệm được. Người tu đạo lúc tụng kinh văn thông thường sẽ chuẩn bị một ít hoa quả cho du hồn dã quỷ, xem giống như là cúng tế. Kinh văn của họ trong lúc tụng thì âm điệu cần phải phân “Âm vận” và “Dương vận”. Nếu như không phải người trong nghề, đừng tùy tiện tụng kinh văn của họ, không thì không những không thể trừ tà được mà còn có thể gọi ma quỷ. Nếu căn hộ thuê của bạn học Ngô thực sự có “ma quỷ” tồn tại, vậy thì việc bạn học Ngô mỗi ngày đều tụng kinh văn của Đạo gia trong mắt con quỷ mà nói, điều đó chính là cô ấy đang tuyên chiến với nó.

[3] Huyền học: trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bật thời Ngụy Tấn sáng lập bằng cách nhào nặn tư tưởng Lão Trang và tư tưởng Nho giáo.

[4] Đạo gia: Lão tử và Trang tử là hai đại biểu chính.

Là một người tin vào khoa học, đối với lập luận của người bạn này, tôi vẫn tạm thời bảo lưu ý kiến.

Chương 6

Khoan

Đầu năm 2013, tôi tham gia một khóa đào tạo tâm lý học ngắn hạn. Đợt đào tạo này mở ra là dành cho những người đã có làm công tác cổ vấn tâm lý, hoặc là có nền tảng lý luận y học và tâm lý học nhất định, kéo dài trong hai tháng. Lần này nội dung khóa học liên quan không ít đến những kiến thức về mặt y học và sinh vật học. Mọi người đều biết mà, tôi là một sinh viên trong một trường đại học bình thường, hơn nữa chuyên ngành tôi học chính là kinh tế, đối với y học và sinh vật học tôi đây dốt đặc cán mai. Bởi vậy, rất nhiều nội dung trong khóa học lần

này tôi đều có cảm giác như đang nghe kiến thức thần tiên. Để nâng cao kiến thức chuyên môn của bản thân, sớm trở thành nhà cổ vấn có khả năng làm việc độc lập, có thu nhập cao hơn, tôi đã xem như dùng hết sức, lên lớp không ngừng chép bài. Nhưng bản thân hằng ngày vừa nghe giảng đã ngủ, gục đầu lên bàn phát ra tiếng cộp thật lớn, khiến cả lớp cười to...

Trong một tiết học, thầy giáo có nhắc đến một loại giải phẫu thần kinh gọi là “khoan sọ”.

Khoan sọ não là phẫu thuật não người sớm nhất trên thế giới, theo các bằng chứng khảo cổ truy tìm được là từ thời kì bộ lạc nguyên thủy xa xưa. Khi đó mọi người cho rằng, con người bị bệnh là bởi vì cơ thể đã bị ma quỷ xâm nhập. Vì vậy họ dùng một công cụ khoan đặc thù, khoét lên xương sọ người một lỗ rộng bằng một ngón tay. Đồng thời, thầy pháp không ngừng niệm một ít kinh cầu xin trời đất. Ác quỷ có thể bị ép ra khỏi cơ thể ra ngoài bằng cái lỗ này.

Điều kiện vệ sinh chữa bệnh thời cổ đại có hạn, rất nhiều người sau khi chịu phẫu thuật này đều chết vì bị nhiễm khuẩn. Các nhà khảo cổ học đã từng phát hiện một số xương sọ Ai Cập cổ có những lỗ cỡ ngón tay. Trong đó có một hộp sọ trên đó có bảy cái lỗ như vậy. Nói cách khác, người đó đã từng chịu bảy lần giải phẫu như vậy, và lại còn may mắn sống sót. Nhưng mà cuối cùng, sau lần giải phẫu thứ bảy đã chết ngay sau đó vì bị nhiễm trùng.

Từ thế kỷ 18 đến thế kỷ 19, tại Mỹ và các nước Châu Âu, các nhà khoa học đã thông qua các loại thí nghiệm và giải phẫu động vật, trong việc tìm hiểu đại não con người và đã có nhiều thành tựu đáng kể. Điều này cũng dẫn đến việc có một khoảng thời gian, giải phẫu thần kinh phổ biến một thời. Tại châu Âu, có một số người phát hiện sau khi tiếp nhận phẫu thuật xương sọ, bản thân lại thấy ma quỷ hoặc thông linh, có siêu năng lực tiên đoán tương lai. Vậy nên lúc đó có rất nhiều người có tiền, tự nguyện mạo hiểm bản thân đi làm phẫu thuật khoan hộp sọ.

Tôi nhắc đến “khoan sọ” ở đây là vì tiếp theo tôi muốn kể cho mọi người nghe một trường hợp, vừa hay có liên quan đến cái đó.

Đầu tháng 5 năm 2012, một ông chủ doanh nghiệp nhỏ hơn bốn mươi tuổi ở Tứ Xuyên đến tìm chủ nhiệm Ngô. Ông nói bản thân có lẽ mắc chứng rối loạn thần kinh hoặc là “chứng trầm cảm” hay cái gì đó tương tự, cụ thể thì ông cũng không biết rõ, còn nghĩ bản thân sắp “chết”.

Ông chủ này họ Chu, kinh doanh vật liệu xây dựng, người thấp bé còn chưa đến một mét sáu, cơ thể cũng tương đối gầy gò. Ông nói lưu loát tiếng “Xuyên phổ” [1]. Đôi mắt có tròng đen nhỏ như hạt đậu xanh liên tục đảo qua đảo lại, làm cho người ta có cảm giác rất khôn khéo, thậm trí khôn khéo đến mức hơi giống một người xảo quyệt. Ông chủ Chu nói ông không có văn hóa, còn chưa tốt nghiệp tiểu học thì đã đi làm kiếm sống. Những năm tháng trẻ tuổi, ông đã từng sống rất khổ, mặc dù bây giờ đã khá giả hơn nhiều, nhưng cuộc sống vẫn tương đối tiết kiệm. Sở thích lớn nhất hàng ngày chính là đánh mạt chược Tứ Xuyên, cái loại năm đồng, mười đồng.

[1] Xuyên phổ: là gọi tắt của tiếng phổ thông Tứ Xuyên, tiếng địa phương.

Vào một đêm mùa hạ vào hai năm trước, ông chủ Chu đánh mạt chược xong thì lái xe về nhà, trên đường xảy ra tai nạn ngoài ý muốn. Một chiếc xe tải chạy hướng ngược lại, không khống chế được tốc độ phóng vọt qua làn đường bên này, đâm ngang qua đầu xe của ông. Ông xem như là gặp chuyện tai nạn bất ngờ, toàn bộ sọ não của ông bị vỡ ra. Sau đó ông được đưa đi

bệnh viện thay bằng một hộp sọ hợp kim. Sau khi phẫu thuật không lâu, thì xảy ra nhiễm trùng, ông lại tiếp nhận phẫu thuật lần hai. Bây giờ đầu ông vẫn còn vỏ não nhân tạo, đồng thời trên đỉnh đầu vẫn còn một khe hở nhỏ. Bác sĩ nói, nếu muốn chữa trị hoàn toàn, ông cần phải tiến hành phẫu thuật lần nữa. Ông chủ Chu không chịu đau đớn nỗi nữa, nếu cái khe hở mở trên não không ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường, thì quyết định tạm thời không tiếp nhận phẫu thuật chữa trị nữa.

Nói đến đây, ông chủ Chu lấy chiếc mũ lưỡi trai trên đầu xuống, để mọi người sờ cái khe não kia của ông một chút, tôi cũng sờ thử xem sao. Trên đầu ông chủ Chu, chỗ gần trán bên trái có một vết lõm xuống rộng bằng đầu ngón tay út, sâu khoảng chừng ba ly, sờ thấy mềm mềm.

Ông lão Chu sau khi trải qua vài lần phẫu thuật, đến tháng 3 năm 2011 thì hồi phục và được cho về nhà. Mặc dù “thiếu sọ”, nhưng cuộc sống của ông chủ Chu ngày qua ngày đều rất thoải mái. Từ sau khi ông tự xưng là “xương sọ sắt”, thì bài vận của ông hên hơn rất nhiều, đánh mặt chược luôn luôn thắng. Dùng một câu để hình dung đó gọi là “đại nạn không chết tất có hạnh phúc đến cuối đời”. Nhưng những “ngày lành” của ông chủ Chu không kéo dài bao lâu, phiền phức đã rất nhanh kéo tới tận cửa.

Tháng 7 năm 2011, ông lão Chu có một cuộc làm ăn ở Phúc Kiến. Sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, ông chủ Chu không dám lái xe trên đường cao tốc. Vì vậy, ông liền chọn đi bằng tàu lửa.

Ông chủ Chu lên tàu vào lúc mười giờ tối. Trên bảng biểu có viết là chín giờ sáng hôm sau thì đến nơi, chẳng qua là ngủ một giấc đến sáng mà thôi. Ông chủ Chu nằm giường dưới trên toa tàu. Vừa lên tàu, ông đã gọi một phần cơm hộp, ăn xong cơm chiều thì ông lên giường đánh một giấc.

Lúc ông chủ Chu tỉnh dậy là khoảng ba giờ sáng. Theo lời ông chủ Chu nói, cái cảm giác đó của ông không phải là tỉnh ngủ hẳn mà là trong lúc nửa tỉnh nửa mơ bỗng dưng cảm nhận được một sự hoảng sợ, giống như cơ thể ông tự phát ra tín hiệu “nguy hiểm” đối với ông. Sau đó, ông chủ Chu hoang mang quan sát khắp nơi một lượt. Dưới cửa sổ của toa xe chỉ có một ngọn đèn nhỏ màu cam đang sáng, đa số hành khách đều đang trong trạng thái ngủ say, trong toa xe rất yên tĩnh. Tất cả đều hết sức bình thường, thế nhưng trong lòng ông chủ Chu có một cảm giác đặc biệt bất an. Ông cảm giác được có chuyện gì đó rất đáng sợ sắp xảy ra. Mà lúc này, nhìn thấy hình ảnh “tất cả đều bình thường” chính là sự tĩnh lặng trước cơn bão. Ông chủ Chu tự thấy suy nghĩ này của bản thân rất thần kinh, vì vậy ông liền trấn tĩnh và nằm xuống. Thế nhưng, cái cảm giác bất an trong lòng này càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí làm ông thêm hoảng sợ, tim đập loạn nhịp.

Ông chủ Chu nhớ sau khi bị thương ở đầu, bác sĩ từng nói qua với ông rằng, đầu bị thương cũng có thể gây ra một số chứng rối loạn thần kinh. Vậy nên ông cố gắng để bản thân trấn tĩnh, đồng thời không ngừng hít thở sâu. Bằng cách này, ông cũng trải qua được mấy giờ đằng đẳng.

Hơn bảy giờ sáng, hành khách trên tàu lục tục thức dậy. Có người đi đánh răng, có người đi rửa mặt, trong xe nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Ông chủ Chu vốn cho rằng khi mọi người tỉnh dậy, trong toa tàu người qua kẻ lại náo nhiệt thì bất an trong lòng ông cũng sẽ biến mất theo. Nhưng điều khiến ông không ngờ chính là, nhìn hành khách đi tới đi lui, lại nhìn những nét mặt những người đang ăn bên cạnh cửa sổ, hay những người đang chải tóc trên giường, nhìn người đang đuổi theo cậu bé chạy khi được dứt cơm... Các hoạt động, các tiếng động của những hành

khách lúc này đều làm ông chủ Chu cảm thấy khủng hoảng. Những hình ảnh này trong mắt ông dường như không có “sức sống”, ông thấy những người này dường như đều đã biến thành “xác chết biết đi”. Và ông thấy đây là “hình ảnh cuối cùng” của mọi người sống trên thế giới này tại nơi đây.

Ông chủ Chu khốn khổ cố nén nhin bất an trong lòng thêm hơn nửa tiếng nữa, rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi. Ông không có cách nào đè nén sự hoảng sợ trong lòng, vội vội vàng vàng thu dọn hành lý, tàu còn chưa đến nơi ông đã xuống tàu ở một ga nhỏ. Lúc xuống xe, lòng ông lão Chu không còn luống cuống, tâm trí cũng bình tĩnh hơn. Sau đó, ông cho rằng đầu óc của mình có bệnh. Ông lại chuyển sang đi xe máy, đi xe công cộng, xe đồ, tốn rất nhiều thời gian mới đến thành phố Phúc Thanh tỉnh Phúc Kiến, nơi ông muốn đến. Lúc ông đến Phúc Thanh, ông liền gọi một cuộc điện để hỏi về tình hình của chuyến xe lửa mà ông đã ngồi. Giống như suy đoán của ông, xe lửa đến nơi an toàn, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Anh nói, tôi đây không phải sợ hãi có bệnh, mà tự mình lại đi hù dọa chính mình?” Ông lão Chu tự hình dung hành vi của mình ngay lúc đó, xem ra năng lực “nhận biết” của ông là hoàn chỉnh.

Từ đó về sau, có vài lần ông chủ Chu đều đang yên đang lành bỗng nhiên cảm thấy hoảng loạn và bất an. Có lúc, ông đến một nơi nào đó, chợt cảm thấy sợ hãi đối với nơi đó, rồi khỏi chỗ đó là cảm thấy tốt hơn liền, có khi ông thấy một người nào đó, bỗng cảm thấy người đó là “đen”... Mỗi lần ông chủ Chu phát tác thường đi kèm với triệu chứng hô hấp dồn dập, tim đập không đều, thậm chí đại não thiếu khí, hai mắt biến thành một màu đen. Nhưng ngoại trừ lần phát tác trên tàu lửa kia cảm giác tương đối mãnh liệt ra, thì mấy lần phát tác từ đó về sau đều không kéo dài. Mỗi lần đều kéo dài khoảng chừng ba mươi phút đến một tiếng, chỉ cần hít thở sâu liên tục hoặc là uống một chút nước ấm sẽ thấy ổn hơn.

Hai tuần trước, lại xảy ra một chuyện như thế. Lúc đó là vào buổi trưa, ông chủ Chu đang nghỉ trưa trong phòng làm việc. Đột nhiên, ông cảm thấy một dự cảm bất an rất mãnh liệt. Theo như ông nói, loại bất an này thậm chí còn mạnh hơn so với lần đầu tiên trên xe lửa. Ông cảm thấy mình sẽ chết ngay lập tức.

Ông chủ Chu đã có “kinh nghiệm” bị bản thân hù dọa, cho nên lập tức đi rót cho mình một ly nước ấm, vừa uống nước vừa hít vô thở ra thật sâu. Ông vốn tưởng chỉ cần làm như vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp, nhưng cảm giác áp lực đó ngày càng nghiêm trọng hơn. Ông chủ Chu kể lại, lúc đó ông thấy không khí xung quanh trở nên rất “trầm”, giống như có một sức ép từ bầu trời đè xuống, ông thở hổn hển. Sau đó tình hình càng trở nên nghiêm trọng, cả người ông đều run cầm cập, trước mắt cũng trở nên mơ mơ hồ hồ, cảm thấy cảnh vật nghiêng qua nghiêng lại, trong lỗ tai tiếng ong ong vo ve không ngừng vang lên. Xuất phát từ bản năng muốn sống, ông chủ Chu lao đảo chạy ra cửa, chạy xuống lầu... Tiếp đó, ông ngất xỉu ở chỗ quẹo trên cầu thang gần phòng làm việc của ông.

Bởi vì tình huống lần này nghiêm trọng hơn so với trước đây, cho nên ông chủ Chu đến bệnh viện ông đã phẫu thuật làm kiểm tra ngay ngày hôm ấy. Kết quả kiểm tra tất cả đều bình thường. Bác sĩ nói, tình trạng của ông chủ Chu nó có vẻ giống như là chứng rối loạn căng thẳng hậu chấn thương tâm lý. Bác sĩ đề nghị ông chủ Chu tìm bác sĩ tâm lý khám xem sao. Vì vậy, ông chủ Chu tìm đến chủ nhiệm Ngô.

Sau khi nghe xong những miêu tả của ông chủ Chu, tôi nghĩ đây là chứng PTSD (rối loạn stress sau chấn thương)[2] vô cùng điển hình. Vụ tai nạn xe cộ kia ngoại trừ khiến ông chủ Chu bị thương ở đầu ra, cũng đồng thời tạo thành một tổn thương rất lớn đối với tâm lý của ông. Bận ngẫm lại mà xem, một người đang sống yên lành, bỗng bị một chiếc xe đi ngược hướng xông tới hất tung xe của người đó, đầu vỡ ra suýt chết. Sau này, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra mà trước đó bản thân không hề chuẩn bị tâm lý, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra mà khi đó bản thân không hề có sức chống đỡ. Đương nhiên bạn sẽ cảm thấy rất bất an, cảm thấy sinh mệnh của con người quá mức mỏng manh, ai biết được tai nạn bất ngờ sẽ ập xuống lúc nào? Ông chủ Chu cảm thấy như sắp chết trên xe lửa, hiện tượng tim đập mạnh và loạn nhịp đều do chứng hoảng sợ PTSD gây ra.

[2] PTSD (Posttraumatic Stress Disorder): là một rối loạn tâm lý, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu.

Sau khi xác định các vấn đề cơ bản của ông chủ Chu gắn với PTSD, Ngô Bán Tiên cũng làm theo các chuẩn mực chuẩn đoán PTSD. Chủ nhiệm Ngô hỏi cảm nhận cụ thể một số chuyện của ông chủ Chu, để có thể khẳng định, triệu chứng của ông chủ Chu là chứng hoảng loạn hậu chấn thương do rối loạn tâm lý gây ra. Sau đó, Ngô Bán Tiên đặt ra một kế hoạch điều trị tư vấn cụ thể, ngoài ra còn đề nghị ông chủ Chu tìm bác sĩ điều trị chính của ông để kê thêm đơn thuốc hỗ trợ. Việc này trên cơ bản đến đây là kết thúc.

Mấy hôm trước tôi đang sắp xếp lại những hồ sơ cũ vấn cũ thì vừa hay lật đến bản ghi chép tư vấn của ông chủ Chu. Tôi đang lật xem lại quá trình, thì tôi chợt phát hiện một chút nghi vấn... Có lẽ, cái này chỉ là sự trùng hợp đơn giản mà thôi. Mọi người có thể xem, và bản thân tự đánh giá.

1. Ông chủ Chu phát tác chứng hoảng sợ lần đầu tiên là trên xe lửa, là vào ngày 14 tháng 7 năm 2011. Vài ngày sau đó xảy ra tai nạn xe lửa tại Ôn Châu gây chấn động toàn quốc.
2. Trước lần ông chủ Trương đến đây khám bệnh tại đây vài ngày có phát tác chứng hoảng loạn tương đối nghiêm trọng, là vào ngày 6 tháng 5 năm 2012. Vài ngày sau, là kỷ niệm trận động đất quốc gia ngày 12 tháng 5.
3. Kỹ thuật khoan sọ đã từng thịnh hành, từng có người sau khi làm phẫu thuật khoan xương sọ đã cảm nhận được linh hồn hoặc là có năng lực tiên đoán tương lai. Có người tin rằng, mở vỏ não ra hoặc là khoan một lỗ trên hộp sọ thì tài năng tâm hồn của con người ta mới càng được phóng thích tự do, để cảm nhận bí mật của thế giới này nhiều hơn. Ông chủ Chu vì tai nạn xe, nên trên đỉnh đầu vừa hay để lại một cái lỗ như vậy.

Sau đó tôi viết chuyện trùng hợp này lên mạng, một ID có tên là Độc giả tiểu ngũ chỉ ra: “Trận động đất Văn Xuyên xảy ra trong năm 2008.”[3]

[3] Trận động đất Văn Xuyên thuộc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, xảy ra vào ngày 12 tháng 5 năm 2008, có cường độ 7,8 độ Richter, cướp đi sinh mạng của hơn 70.000 người.

Tôi lúc này mới phát hiện, con số 12 này đã để lại một dấu ấn sâu sắc trong đầu tôi, vì thế cho

nên tôi xem nó như là 12 năm. Sau đó, tôi đem những suy nghĩ mâu thuẫn lẫn khó hiểu của tôi nói với chủ nhiệm Ngô. Thầy Ngô lấy ngón tay búng mạnh lên trán tôi. Thầy nói: “Đúng là ngốc! Cô đang mượn danh nghĩa tâm lý học để truyền bá tư tưởng mê tín cổ hủ đó! Cái gọi là kỹ thuật khoan, cô thật sự hiểu rõ sao? Người Ai Cập cổ đại dùng giải phẫu khoan sọ để ‘đuổi ma’ là sự thật. Nhưng ‘ma quỷ’ mà bọn họ đuổi đi với người hiện đại chúng ta mà nói chính là ‘chứng động kinh’!”

Chủ nhiệm Ngô còn nói, thực hiện phẫu thuật xương sọ có khả năng gây ra tổn thương nhất định lên hệ thần kinh của não người. Những người tiếp nhận phẫu thuật khoan sọ ở Châu Âu cổ đại đã nảy sinh ảo giác, tự cho là có thể thấy hồn ma, điều này cũng không lạ gì. Tôi lại hỏi, nếu vậy có người sau khi tiếp nhận phẫu thuật khoan sọ thì có thể tiên đoán được tương lai thì phải giải thích như thế nào? Chủ nhiệm Ngô hỏi lại tôi, thế cái người sau khi tiếp nhận phẫu thuật khoan sọ có thể tiên đoán tương lai đó là ai, cô có biết tên không? Nội dung người đó đã tiên đoán, cô có biết không?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của tôi, chủ nhiệm Ngô lắc đầu thở dài: “Lắc nửa chai nước thì nghe thấy tiếng. Trước khi cô lắc chai nước, thì hãy nghĩ cách làm đầy chai nước đi đã.”

Dứt lời, Ngô Bán Tiên thở dài một tiếng, thông thả bước đi. Tôi đột nhiên cảm thấy con đường phía trước còn rất dài.

Chương 7

Vận mệnh

Có thể là do tôi lớn lên trong điều kiện gia đình không khá giả lắm. Từ nhỏ đến lớn tôi rất ít đeo đồ trang sức, cũng cảm thấy những thứ đó mang trên người tôi rất dư thừa. Trang sức không những không làm tôi nổi bật và xinh đẹp hơn đôi chút mà ngược lại còn làm tôi càng thêm khó coi. Đương nhiên, tôi cũng là một người phụ nữ, cũng mua một vài đôi hoa tai, dây chuyền và các đồ trang sức nhỏ. Nhưng mà chưa có cái nào ở trên người tôi được quá hai tuần, lúc nào cũng mới vài ngày, tôi đã ném đi đâu mất.

Năm 2013, tôi đã làm việc vài năm, cũng xem như là có chút tiền để dành, mặc dù số tiền gửi tiết kiệm chưa bao giờ quá năm con số. Tôi thấy trên người mình thứ duy nhất khiến bản thân hãnh diện đó chính là đôi bàn tay đẹp. Có một hôm, tôi đột nhiên muốn tìm một chiếc vòng ngọc đẹp kiểu cổ điển, sang trọng đeo lên tay. Không phải tôi khoe khoang, mặc dù mặt mũi tôi bình thường hơi xấu, khung xương lớn, dáng người thô hơi vạm vỡ. Nhưng đôi bàn tay tôi thực sự rất dễ nhìn, vừa trắng vừa thon dài, lại mềm mại.

Tôi đem những suy nghĩ về chiếc vòng ngọc muốn mua cho một người bạn của tôi biết. Người bạn đó của tôi là một người thích ngọc, và cũng khá hiểu biết đối với ngọc thạch, đá quý. Trên tay cô ấy đeo một chiếc vòng tay ngọc phỉ thúy lên nước màu rất đẹp và một chuỗi vòng đá hồng ngọc màu đỏ sẫm tím. Lúc đó tôi nói với cô ấy: “Tớ muốn một chiếc vòng ngọc phỉ thúy giống loại cậu đang đeo, rất đẹp.” Vì vậy bạn tôi đã đưa tôi đến cửa hiệu vàng bạc đá quý mà cô ấy hay ghé qua. Cô ấy nói, cửa hiệu đá quý này là cửa hiệu có tiêu chuẩn cao nhất trong thành phố của chúng tôi. Chỉ ít, theo cô ấy quan sát đá quý trong tiệm này tuyệt đối là ngọc thạch tự nhiên. Mấy năm gần đây, ngọc thạch đá quý lớn được tìm mua và yêu thích, giá cả cũng vì thế mà bị đẩy lên cao. Có rất nhiều cửa tiệm ngọc thạch đá quý trên con phố này, nhưng đa số mặt hàng bên trong đều là hàng loại B giả loại A. Cái gọi là hàng loại B, chính là một số ngọc vỡ sau khi ngâm qua a-xít mạnh, thì lên màu nung ở nhiệt độ cao, nhìn qua “thể nước” đặc biệt đẹp, nhưng mang trên người không tốt cho cơ thể. Theo bạn của tôi nói, thì bạn đi hao phí tiền của,

dùng mấy trăm đồng mua hàng loại B hoặc là hàng loại C, chỉ bằng bạn chi thêm chút tiền nữa để mua hàng loại A. Chất lượng độ tinh khiết của hàng hóa loại A có giá cả cũng không phải quá mắc, nhưng nó hoàn toàn được mài bóng từ đá tự nhiên.

Vào một buổi tối, tôi và bạn đến cửa hàng đá quý này. Cửa tiệm gia đình này nằm trên tầng hai của một tòa nhà tọa lạc trong khu phố buôn bán sầm uất. Mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, vị trí phong thủy của tiệm cũng tương đối lệch, nằm trong một góc. Mặc dù tòa nhà thương mại này rất nổi tiếng, hễ đi dạo phố sẽ đi ngang qua toàn nhà này, nhưng không hiểu vì sao, rất ít người đi dạo lên tầng hai của tòa nhà, nhưng lại có rất nhiều người ăn uống ở tầng trệt và xem phim ở tầng một.

Sau khi lên tầng hai, tôi thấy có mấy cửa hàng bán đồ chơi điện tử, điện thoại di động cùng các sản phẩm điện tử, nhưng bên trong không có khách. Còn mấy cửa hàng còn lại đã kéo kín cửa cuốn xuống, dán tờ giấy cho thuê, xem ra là doanh nghiệp không thể tiếp tục. So sánh với tình trạng kinh doanh ảm đạm của những cửa hàng khác cùng tầng, thì cửa tiệm đá quý nho nhỏ kia lại đông như trẩy hội. Còn chưa đến cửa, tôi đã thấy từ xa bên trong có rất nhiều người đứng, người ngồi. Gần như toàn bộ cửa hàng chật nê người, còn có một số người mang băng ghế dài ngồi ở bên ngoài cửa hàng.

Bên trong cửa hàng ngoại trừ một số tủ kính đặt xung quanh bốn bức tường ra, còn có một tủ kính dài đặt giữa cửa tiệm, lối đi nho nhỏ xung quanh. Trong cửa hàng có hai người, một phụ nữ hơn ba mươi tuổi đang cầm một quyển sách tương số xem tương cho khách, còn có một chàng trai trẻ tuổi đứng một bên xâu chuỗi hạt.

Bởi vì bạn tôi đã nói qua với tôi, cho nên tôi biết cửa tiệm này do hai chị em mở ra, cũng đã gần mười năm. Bạn của tôi từ thời trung học đã hay đến đây. Người phụ nữ trung niên da dẻ trắng nõn, tướng mạo sung túc được tất cả mọi người gọi là chị Chu. Chị là một người buôn bán không bình thường chút nào, mỗi khi chị mở miệng ra là ít ai có thể tay không đến rồi tay không đi được. Mà chàng trai hơn hai mươi tuổi đang đứng phía sau chị Chu xâu chuỗi hạt là em trai của chị ta. So với chị Chu, người em trai có vẻ ngốc hơn nhiều.

Lúc tôi và bạn của tôi bước vào tiệm, chị Chu đang xem tương cho khách, vừa thấy bạn của tôi liền chào hỏi rất nhiệt tình. Chị ấy gọi bạn tôi một cách thân mật là “em gái. Chị ấy còn nhìn chiếc vòng ngọc trên tay và vòng bảo thạch trên cổ bạn tôi, tấm tắc khen ngợi: “Mọi người nhìn chiếc vòng ngọc và hồng ngọc lựu của cô em gái này xem, bảo dưỡng rất tốt. Còn có chuỗi bảo thạch trên cổ em ấy, màu sắc tuyệt đẹp, thể nước rất đầy. Tôi còn nhớ mấy năm trước, lúc em ấy đến chỗ tôi mua chuỗi bảo thạch này giá chỉ có hai ba trăm đồng. Bây giờ trong tiệm không còn tìm được chuỗi bảo thạch nào có màu đẹp như vậy nữa. Chuỗi ngọc trên cổ em ấy, nếu bây giờ muốn mua, chí ít cũng cần mấy nghìn bạc. Tôi còn tìm em ấy mua lại với giá cả hiện nay, em gái thế nào cũng không chịu đồng ý bán à.”

Khi chị Chu nói xong, ánh mắt của tất cả khách hàng trong tiệm đều dán lên chiếc vòng trên cổ bạn tôi, vẻ mặt ngưỡng mộ và ao ước. Tôi cũng nhờ vậy mà nhận ra, bạn tôi không nói quá. Chị Chu này, quả thực là một người buôn bán vô cùng khôn khéo. Bề ngoài là chị ta khen chiếc vòng thạch anh quý của bạn tôi dưỡng rất đẹp, trên thực tế cũng ca ngợi chất lượng hàng trong cửa tiệm cao, song song đó cũng gián tiếp nói cho mọi người biết giá trị thạch anh đá quý không ngừng tăng cao, muốn mua thì phải mua sớm.

Sau đó, tôi đi loanh quanh chọn thật lâu trong tiệm, chị Chu cũng đặc biệt nhẫn nại giúp tôi chọn và đeo thử các loại vòng ngọc. Mặt khác chị ấy cũng đã đánh giá tôi, và giới thiệu với tôi một số chiếc vòng mà chị ấy nghĩ là tôi có thể đài thọ được. Trong đó có một chiếc vòng bạch ngọc phát ánh tím được chạm trổ tinh xảo khiến tôi rất thích. Ban tôi cũng nói, mang chiếc vòng này quả thực không tệ, chất lượng ngọc và thể nước đều rất tốt. Sau này mang lâu, thể nước càng thêm dồi dào, sẽ rất đẹp cho coi. Lúc hỏi giá cả, chị Chu tính trên máy tính đưa ra con số 21.000 tệ. Sau đó, chị ấy nhìn bạn của tôi, nói là do em gái dẫn đến, nên chị ấy giảm cho tôi một ít, tính toán lần nữa thì đưa ra con số 19.800.

Tôi bị dây số này dọa hết hồn. Tôi chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, gia đình cũng không khá giả. Tôi, mẹ tôi, gần như không mang đồ trang sức. Mấy năm trước, mẹ tôi đi du lịch Hong Kong, mua một đôi khuyên tai bạch kim, hơn hai nghìn tệ. Sau đó đôi hoa tai đó, mẹ tôi vẫn đặt trong ngăn tủ, bà nói là sẽ tặng tôi lúc tôi kết hôn. Trước khi bước vào cửa hàng này, tôi vẫn cho rằng “hàng loại A có đắt hơn một chút so với hàng trên taobao[1]”, nhiều nhất chỉ ngàn đồng. Bởi vì tôi thấy một chiếc vòng ngọc loại A trên taobao, giá chỉ mới bốn năm trăm tệ.

[1] Taobao.com: là website bán lẻ có uy tín với lượng thông tin lớn nhất Trung Quốc.

Tôi thử đồ đổi đi đổi lại hơn hai tiếng, trong khi đó chị Chu đi theo một câu em gái, hai câu em gái. Vì vậy, lúc tôi biết giá chiếc vòng, tôi nhất thời có cảm giác đã cuoir lên lưng cọp, không biết phải xuống thế nào, vô cùng xấu hổ. Tôi quay đầu nhìn bạn của tôi, bạn tôi dùng ánh mắt nói cho tôi biết. Chất lượng và độ bóng của ngọc rất tốt, cái giá này cũng xem như là hợp lý, nhưng bạn vẫn có thể giảm giá thêm chút đỉnh. Chiếc vòng bạch ngọc này là một trong những chiếc vòng tốt nhất ở đây mà chị Chu đã lấy ra cho tôi xem, cũng nói thêm, tôi quả thực đã không chọn sai.

Tôi làm bộ muốn đi WC, kéo bạn tôi đi cùng luôn. Thực ra lúc đó tôi rất muốn cứ thế bỏ đi luôn. Tôi nói với bạn tôi, tôi chỉ nhất thời nổi hứng muốn mua một chiếc vòng đeo chơi. Trước đó tôi còn hỏi bạn tôi, chiếc vòng phỉ thúy bạn ấy mang bao nhiêu tiền, bạn ấy nói hơn hai ngàn. Cho nên tôi mới muốn mua một cái tương tự, tối đa cũng trên dưới một nghìn thôi. Bạn tôi bảo, cái giá đó không thể nào. Bởi vì chiếc vòng phỉ thúy cô ấy đeo là mua vào bốn năm trước, bây giờ giá ngọc thạch đã tăng cao đến đáng sợ. Nếu bây giờ muốn mua một chiếc vòng tương tự của bạn ấy cũng phải năm sáu ngàn. Huống hồ giá chiếc vòng bạch ngọc kia là chính xác, bởi vì chất lượng còn cao hơn nhiều so với chiếc vòng phỉ thúy này. Theo lý thuyết mà nói, giá chiếc vòng kia trên dưới ba mươi ngàn. Nhưng mà trên chiếc vòng bạch ngọc có khắc hoa, có lẽ trên miếng ngọc ban đầu có một số lỗm đốm, cho nên mới dùng chạm trổ để xóa đi. Vậy nên giá trị của nó đương nhiên cũng giảm đi đôi phần. Mười tám ngàn cũng xem là cái giá hợp lý. Nếu tôi thật tình muốn mua, có thể giảm xuống trên dưới mười sáu ngàn.

Tôi nói với bạn tôi là tôi không có nhiều tiền như vậy, mà cho dù có, tôi cũng không thể đem toàn bộ gia tài đi mua một chiếc vòng. Bạn tôi hỏi tôi có còn muốn mua nữa hay không? Nếu không muốn mua nó, hai người chúng ta bây giờ có thể chạy luôn. Lúc đầu, tôi quả thực chỉ ham vui nhất thời, nhưng lúc đeo thử vòng, lại thực sự rất muốn mua một chiếc. Không thể không nói, vòng ngọc của nhà chị Chu thực sự không giống với những chiếc vòng tôi đã thấy ở những cửa hàng khác hoặc khi đi du lịch Vân Nam, làm cho người ta đã đeo rồi chẳng muốn bỏ xuống nữa. Hơn nữa, tôi cũng hiểu rằng một người phụ nữ trên đời này cần phải có một món đồ trang sức tốt, không cần nhiều lắm, chỉ một là đủ rồi.

Tôi nói chuyện đó với bạn tôi, bạn tôi cũng đồng ý, đúng là như vậy. Bạn đã hai bảy hai tám tuổi rồi, không phải là cô bé mười bảy mười tám tuổi nữa mà mua những hàng trên vỉa hè hay những đồ trong tiệm nhỏ, hôm nay đeo cái này mai đeo cái khác, không ý nghĩa chút nào cả.

Cứ như vậy, chúng tôi bàn tới bàn lui trong phòng WC rồi mới quay lại cửa hàng gia đình kia. Cố gắng tìm một chiếc vòng giá cả thích hợp hơn một chút, hoặc là chọn một chuỗi ngọc thạch cũng được. Lại chọn một lúc nữa, quả thực cũng có những món có trong khoảng trên dưới hai ngàn, nhưng tôi lại đều không xem vừa mắt. Những cái mà tôi miễn cưỡng xem được, thì cơ bản đều trên năm nghìn.

Ngay trong lúc tôi đang do dự lưỡng lự tìm một món có giá thích hợp mà vẻ ngoài cũng được một chút thì chàng trai vẫn vui đầu xâu chuỗi hạt kia bỗng nhiên lên tiếng.

Anh ta hỏi tôi: “Chị bình thường có mang ngọc sao? Là mang cho vui, hay bản thân định mua một cái mang theo cả đời, thậm chí sau khi chết còn truyền lại cho thế hệ sau?”

Tôi nói cho anh ta biết, tôi bình thường trên người không đeo trang sức nào cả, nếu như tôi thực sự mua một chiếc vòng ngọc, thì định đeo mãi. Hơn nữa, khi còn sống tôi nghĩ cũng không muốn mua chiếc vòng khác đeo. Cho nên tôi muốn chọn một cái thật thích nhưng giá cả thì trong phạm vi tôi có thể chi trả được.

Chàng trai đó nhìn tôi một chút, lại quay qua nói với chị Chu: “Chị ơi, chị đem cái kia cho chị này xem một chút.”

Có thể thấy rõ, chị Chu lúc đó hơi sửng sốt, dường như có chút kinh ngạc, sau đó lại có chút do dự. Hình như chị ấy không bằng lòng đưa “Cái kia” cho tôi xem. Nhưng sau cùng, chị ấy vẫn đến sau quầy hàng lấy một vòng ngọc ra.

Đó là một chiếc vòng tay quý phi tương đối xinh xắn, thoát nhìn vô cùng bình thường, thậm chí không bằng chiếc vòng ngọc bích thể nước đẹp có giá tương đối rẻ tôi thấy lúc trước. Chiếc vòng ngoài màu xanh biếc trong suốt rất nhạt ra còn có nhiều những mảnh màu trắng, trong đó có một mảnh vật nhỏ màu xanh. Ngoài cái đó, trên chiếc vòng ngọc này còn có một chấm đen, tựa như một nốt ruồi.

Thành thật mà nói, tôi không nhìn ra chiếc vòng này có gì tốt. Chỉ là lúc đeo nó, lại cảm thấy vô cùng hợp, gần như dán trên cổ tay tôi, nhưng cảm giác lại không siết chặt. Chàng trai trẻ đã đề cử chiếc vòng này cho tôi, không hề giống chị Chu sẽ nói một loạt lý do vì sao giới thiệu để tôi mua chiếc vòng này. Tôi quay đầu nhìn bạn của tôi một chút, bạn tôi nói, miếng ngọc lục sắc này càng dưỡng thì sẽ càng xanh biếc, vô cùng đẹp. Bởi vì mấy chiếc vòng hợp giá cả tôi xem khi trước, bạn tôi chỉ nói cái loại này nào là dưỡng đẹp rồi, thể nước tốt. Trừ cái đó ra cũng không nói gì khác, còn không bằng đeo phỉ thúy.

Bản thân tôi không hiểu nhiều về ngọc, bọn họ nói cái này ổn. Tôi đeo thử một chút, cảm thấy cũng ổn, liền hỏi giá chiếc vòng này.

Chị Chu hơi do dự, lại quay sang nhìn em trai. Rồi chị ấy mới lấy máy tính ấn ra một dãy năm

chữ số, nhưng em trai chị ấy lại nói, “Để cô ấy 3200.” Chị Chu dường như bất mãn với điều đó, không ngừng dùng ánh mắt trao đổi với em trai, giống như đang nói, cái giá này quá thấp. Nhưng ánh mắt em trai chị Chu cũng vô cùng kiên định.

Tôi nghĩ, những người giỏi về tâm lý học nhất Trung Quốc không phải là những người viết sách về tâm lý, cũng không phải là những chuyên gia bậc thầy trong trung tâm của chúng tôi mà là những người tiểu thương buôn bán này. Hai chị em nhà này kể tung người hứng, làm cho tôi có cảm giác bản thân nhất được một món hời rất lớn. Nhưng theo tôi tự thấy, cái vòng ngọc này rất bình thường, ngoại trừ cái gì đó như một nốt ruồi đen ra, chiếc vòng này thật sự không có bất cứ chỗ nào hơn những cái khác. Huống hồ, hơn ba nghìn tệ là món tiền vượt quá rất nhiều phạm vi dự trù của tôi. Tôi vốn không định mua, nhưng cậu em trai kia ngẩng đầu nhìn tôi. Cậu nhìn khóe mắt của tôi một chút, nói chắc nịch:

“Nếu như cô tin tôi, cô lấy cái vòng này đi, cô sẽ không hối hận. Cái này màu xanh chấm trắng hợp với cô hơn so với cái màu tím kia. Chiếc vòng này có duyên với cô.”

Trước đó tôi đã nói, lúc cậu em trai kia nói với tôi, cậu vẫn đang nhìn khóe mắt của tôi. Phía dưới khóe mắt bên trái của tôi có một nốt ruồi đen sáng bóng. Mẹ tôi luôn rất không thích cái nốt ruồi này, nhiều lần muốn tôi đến bệnh viện dùng tia laser xóa nó đi. Nhưng tôi vẫn nghĩ nốt ruồi này coi như là một ký hiệu trên người tôi. Điểm đen trên chiếc vòng ngọc này nhìn qua có kích cỡ vừa khít với nốt ruồi bên khóe mắt của tôi. Cho nên, mặc dù tôi không thích cái vòng tay này lắm, nhưng cảm thấy chiếc vòng có tỳ vết này cũng giống như chính tôi vậy. Một câu “chiếc vòng này có duyên với cô” của cậu em trai vừa hay vạch trần sự tiếc rẻ của tôi đối với chiếc vòng. Mặc dù tôi kiên quyết cho rằng, hai chị em nhà này rất giỏi làm ăn, họ nắm đúng tâm lý “một người không hoàn mỹ thương tiếc cho một chiếc vòng ngọc cũng có tỳ vết như thế”. Nhưng tôi vẫn không thể không chi “số tiền lớn” để mua chiếc vòng ngọc “có duyên” với tôi.

Đúng như những lời cậu em trai kia nói, mặc dù ngay từ đầu tôi cũng không thích lắm, nhưng tôi thật sự không có hối hận. Sau hai tuần tôi đeo chiếc vòng này trên tay, không còn cảm giác ư ám như lúc ban đầu, nó trở nên sáng ngời rực rỡ hơn. Bạn bè và đồng nghiệp thấy chiếc vòng trên tay tôi đều khen ngợi nói rằng màu sắc rất trơn bóng, giống như được tôi dưỡng đẹp thế. Tôi cũng dần yêu thích nó hơn, hơn nữa càng ngày càng thích. Lúc đầu, khi mẹ tôi nghe nói tôi mua cái vòng tay này, đã rất tức giận, cho rằng tôi không kiếm được bao nhiêu mà đã tiêu xài hoang phí. Nhưng sau này thái độ của mẹ tôi đã thay đổi, thậm chí còn ngỏ lời cũng rất muốn đi mua một chiếc vòng ngọc như vậy. Vì vậy, trước khi đến sinh nhật mẹ vào tháng năm, tôi đưa mẹ tôi đến cửa tiệm gia đình đó. Mẹ của tôi liếc mắt nhìn một đồng vòng tay liền vừa ý một chiếc vòng phỉ thúy dần đổi màu. Mặc dù chiếc vòng rất bình thường, trong mấy cái vòng đưa bà chọn cũng không phải là cái tốt nhất. Nhưng bà thử đeo một lần lại không lấy ra được. Chị Chu thấy thế liền nói, ngọc thạch cũng có linh tính, chị vừa liếc mắt đã chọn trúng nó, nó cũng thích chị nên muốn đi theo chị. Mẹ tôi còn muốn xem mấy chiếc vòng khác, nhưng bởi vì thật sự không tháo nó ra được. Không còn cách nào khác, sau cùng bà phải mua chiếc vòng kia với giá 4800. Tôi nghĩ, lời nói ám chỉ của chị Chu có phần đúng. Mặc dù mẹ tôi ngay từ đầu có chút bài xích với chiếc vòng, sau này đeo nhiều thế nước càng ngày càng đẹp. Hơn nữa khi người khác khen chiếc vòng của bà thì bà sẽ kể sự tích đeo một lần liền không tháo được trước đây. Sau đó cho dù có nhìn những chiếc vòng khác, vẫn nghĩ nó vẫn tốt hơn nhiều. Còn về chiếc vòng có nốt ruồi đen trên tay tôi, thật ra còn một số chuyện để nói. Nhưng mà bây giờ tôi nên nói về cửa tiệm đá quý này trước đã.

Từ đó về sau, tôi đã vài lần đến cửa hàng này mua cho cha tôi bùa hộ mệnh treo trên xe và hồ

lô đá vỏ chai (Obsidian). Đương nhiên, tôi mua những thứ này không phải vì tôi tin những thứ đó có thể bảo hộ ai đó, mà chỉ đơn giản biểu đạt sự quan tâm đối với người thân yêu của tôi. Thường xuyên qua lại, tôi và chị Chu tương đối thân thiết. Tôi biết được cửa tiệm này của chị là sản nghiệp của gia tộc. Cha chị trước đây thường thích đi khắp nơi tìm kiếm vật liệu đá quý, rất si mê với những thứ đó. Cả gia đình đều tin Đạo giáo[1], anh cả là xem phong thủy, huyết mộ cho người ta. Anh hai thì thừa kế sự nghiệp của cha, ra ngoài tìm kiếm và thu mua một số nguyên liệu ngọc thạch và vật liệu gỗ. Chị tự mình kinh doanh cửa hàng đá quý, em trai có lúc theo các anh trai lo bên ngoài, nhưng phần lớn thời gian ở nhà giúp chị.

[1] Đạo giáo: do Trương Đạo Lăng thời Đông Hán lập nên.

Ngay từ đầu chương tôi đã đề cập đến cửa hàng này của chị Chu, ngoại trừ bán trang sức đá quý pha lê ra, còn xem đại vận, ngày tháng cho khách hàng. Vì vậy, đa số các cửa hàng kinh doanh trên tầng lầu này do lượng khách hàng quá thừa thớt mà đều đóng cửa, chỉ có cửa hàng của chị Chu mỗi ngày đều tấp nập người ra vào. Chị Chu nói qua tôi nghe cũng rất mơ hồ, nhưng mà theo ý tôi, đây là một phương thức làm ăn. Lúc đó rất phổ biến việc thỉnh Phật bảo hộ, chính là một kiểu phù hộ vô hình. Những người đến tìm chị Chu xem tướng số, hầu như mỗi người đến đây đều mang một miếng tượng Phật bảo hộ bằng đá vỏ chai trước khi rời khỏi đó.

Trong đó có một lần, tôi đến chỗ chị Chu xem sợi dây chuyền gỗ đàn hương đỏ, thì cậu chủ giàu có mở quán cà phê bên cạnh đến tìm chị Chu hàn huyên. Lúc đó anh ta nói, buổi chiều anh ta phải về quê một chuyến, quê anh ta là một thị trấn nhỏ trong một tỉnh cũng khá phát triển. Tất cả mọi người đều biết, địa phương nhỏ đó có nhiều nhà giàu có, cậu con trai lái Lamborghini đi khắp nơi tìm mua Lão can ma[2] và bánh hoàng[3] cho mẹ hay sao?

[2] Lão can ma: là một thương hiệu gia vị hạt tiêu nổi tiếng của Quý Châu.

[3] Bánh hoàng: đồ ăn vặt nổi tiếng của Quý Châu, Tứ Xuyên.

Cậu chủ này bày tỏ, hôm nay anh ta phải về quê, thế nhưng không biết vì sao, trong lòng luôn có một cảm giác rất bất an, giống như là chuyến đi này sẽ không thuận lợi cho lắm. Bởi vì xe đang chờ dưới lầu, anh ta phải đi gấp, cho nên anh ta muốn xin chị Chu xem cho anh ta.

Chị Chu nói với vị khách nữ đang chờ chị xem ngày giờ chờ một chút. Sau đó chị ấy bắt đầu lật sách. Bìa quyển sách kia màu đỏ, mẹ tôi cũng từng mua, hình như là sách của một thầy tướng số Đài Loan nào đó, hàng năm đều sẽ ra một cuốn. Quyển sách trong tay chị Chu không giống với quyển sách trong nhà tôi, đều cùng một người viết, nhưng nội dung khác nhau. Quyển trong nhà tôi là để cho người bình thường xem, còn quyển sách trên tay chị Chu, theo chị ấy nói, đó là dành cho “người trong nghề” xem.

Chị Chu hỏi ngày sinh tháng đẻ của cậu chủ kia, lật sách tra xét một chút, sắc mặt chị bỗng sa sầm. Theo như tôi thấy, vẻ mặt này là một loại biểu cảm chị Chu hay dùng để lừa người ta. Sau đó chị Chu sẽ tiếp tục mở miệng nói kiểu như “Huynh đài ấn đường người biến thành màu đen à!”. Rồi sẽ: Ôi chao, thật sự là không tốt. Nhìn đại bát tự kết hợp với tiểu bát tự của huynh đài có tai nạn đổ máu à!

Một người vốn tự cảm thấy không ổn nên đến tìm thầy tướng số, đương nhiên sẽ hoàn toàn tin

những gì chị Chu nói, sau đó sẽ hỏi chị ấy nên làm thế nào.

Đúng như tôi dự đoán, chị Chu nói với cậu chủ kia rằng, cảm giác của anh rất chính xác, chuyến đi này của cậu tốt nhất đừng đi, sẽ có đổ máu. Cậu chủ kia đương nhiên bị dọa, liền nói: Trời ời, Thế này sao được? Không được đâu, lần này tôi có chuyện quan trọng phải về xử lý. Chị Chu nói, thực sự không về không được sao? Có lẽ đừng về là tốt nhất. Sau đó chị Chu thấy không khuyên được cậu chủ kia, liền đến bên quầy hàng lấy một thứ tôi vô cùng quen thuộc. Đúng vậy, chính là mặt dây chuyền tượng Phật bảo hộ.

Lúc đó tôi đứng một bên xem, thiếu chút nữa đã cười thành tiếng, cảm thán kĩ năng diễn xuất hạng nhất của chị Chu. Xem biểu cảm kia, thật sự giống như cậu chủ đời hai kia chuyển về quê này sẽ mất mạng vậy. Về phần mặt Phật bảo hộ này, tính chơi chơi một ngày bán ra cũng không ít à? Thật sự có thể nói một người mua một cái, từ lúc tôi ngồi đây chọn dây chuyền gỗ đến giờ, tôi thấy có ba người tìm chị Chu xem tượng số đều mang về món này. Bạn cho rằng như vậy rất tiện lợi? Cũng không tiện lợi lắm đâu, mỗi cái mất bảy tám trăm tệ à!

Tôi thấy chị Chu nói với cậu chủ kia rằng: “Em trai, nếu như chuyến đi này cậu em cần phải đi, thì hãy đeo cái này. Không cần bàn đến tiền bạc. Nhưng mà, chị khuyên em tốt nhất không nên đi. Chuyến đi này, khẳng định là không thuận lợi.”

Trong quá trình vài lần đến cửa hiệu đá quý này mua vài thứ, tôi phát hiện đúng như lời bạn tôi đã từng nói trước đây, chị Chu là một người buôn bán rất giỏi. Chị ấy rất khôn khéo, giỏi thăm dò hoạt động tâm lý của người khác, cũng rất giỏi dùng cách thức mơ hồ tâm linh này để lừa khách hàng mua thứ gì đó, luôn luôn khoác lên mình bộ dạng chuẩn mực. Một cậu chủ giàu có như thế, dĩ nhiên sao không mua nổi một sợi dây chuyền mặt Phật bảo hộ mấy trăm tệ được chứ. Chị Chu nói là không cần bàn đến tiền bạc, nhưng người ta cũng không thể nào lấy thứ gì đó của chị ấy mà không trả tiền đúng không? Chị ấy nói như thế, ngay cả tiền cũng dùng để cập với chị ấy, thật giống như đang nhấn mạnh tính cấp bách và nghiêm trọng của chuyện này, khiến cho người ta càng thêm tin những lời của chị ấy. Linh tính của ngọc thạch pha lê, là do rất nhiều người thích nó. Chị Chu nói ngọc thạch pha lê sinh ý, dùng cách nói mơ hồ này để nâng cao tác dụng vốn có của đá quý pha lê cũng không có gì đáng trách. Nhưng chị ấy dùng tượng số để ngụy trang, dọa người khác vừa kinh vừa sợ, sau cùng đạt được mục đích kiếm tiền, thì tôi thấy cái này hơi quá quắt rồi.

Lúc đó tôi đứng một bên nhìn tất cả, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Tôi không tiếp tục đứng nghe chị ấy làm thế nào lừa cậu chủ kia. Tôi đã tự mình bỏ đi, ngay cả dây chuyền gỗ đàn hương đỏ cũng không thèm mua. Lúc đó, tôi thậm chí đã có ý nghĩ, sau này sẽ không bao giờ đến cửa hàng của chị ta nữa.

Đại khái qua hai tháng, có một ngày, bạn tôi kêu tôi theo cô ấy đến cửa hàng đó đánh bóng lại đá quý. Người bạn này chính là người lúc đầu đã dẫn tôi đến cửa tiệm đó. Bạn ấy nói chuỗi vòng hồng ngọc lựu của cô ấy bị một cô gái mà cô ấy rất không thích sờ soạng. Lúc đó cô ấy cũng rất không vui, nhưng ngại nói ra thì tình cảm sứt mẻ không tốt, sau đó vẫn còn khó chịu. Cho nên cô ấy muốn đem chuỗi hồng ngọc lựu này đến cửa tiệm để đánh bóng một chút.

Trên đường đi cùng bạn, tôi kể chuyện tôi đã thấy chị Chu đã lừa dối cậu chủ kia thế nào. Bạn tôi cũng bày tỏ, chuyện chị Chu xem tướng này cô ấy cũng luôn bài xích. Nhưng mà mấy năm gần đây, quảng đá quý ngày càng hiếm, cái mỏ Myanmar cũng đã đào rỗng từ lâu. Đa số nguyên

liệu ngọc đều từ bên ngoài đưa tới, phẩm chất ngọc thạch cũng càng ngày càng kém. Tiệm nhà chị Chu là dùng ngọc mà cha chị ấy đã tích trữ trước đây. Chất lượng ngọc quả thực rất tốt, mua ngọc ở nhà chị ấy đúng là rất chuẩn.

Sau đó, tôi theo bạn của tôi đến tiệm đá quý của chị Chu. Giống như trước đây, vừa mới lên lầu đã thấy từ xa người đông đúc đang tìm chị Chu xem tướng. Chị Chu ngồi phía sau tủ kính bày hàng. Trong tiệm chỉ có một mình chị ấy.

Lúc tôi cùng bạn đi vào, chị Chu vẫn như trước đây, vô cùng nhiệt tình chào hỏi với hai chúng tôi, còn thân thiết gọi chúng tôi là “em gái”. Nhưng bởi vì chuyện trước đó, tôi không quá vồ vập với chị ấy. Trong lúc chờ bạn tôi đưa chuỗi hồng ngọc lựu đánh bóng, tôi đến ngắm nghía mấy sợi dây chuyền gỗ đàn hương đỏ. Tôi kêu bạn tôi xem giúp chất lượng gỗ này. Bạn tôi thông thạo đá quý pha lê, nhưng không biết về gỗ, cũng không biết đây có đúng là gỗ đàn hương đỏ hay không.

Lúc tôi và bạn đang xem chiếc vòng gỗ kia, thì có một phụ nữ trung niên với sắc mặt xanh xám tái đen, ăn mặc giống một nhà giàu mới nổi vội vã đi vào cửa tiệm. Người đó vừa tới cửa tiệm đã nói ngay với chị Chu:

“Tôi mới từ núi Cảnh Vân (nơi hỏa táng) trở về, tiêu trừ sợi dây chuyền đá vỏ chai của em trai tôi một chút.”

Chị ta một thân trang sức và túi xách sắc sỡ, bước qua cánh cửa tiệm của chị Chu, đi thẳng đến bên quầy hàng, không quan tâm đến người khách đang ngồi trước quầy nhờ chị Chu xem tướng số, trực tiếp nói với chị Chu rằng:

“Ngải Dục, thực sự được chị xem rất chuẩn. Chị bảo nó đừng lái xe, nó không tin, bây giờ thực sự xảy ra chuyện rồi. Hơn nữa chuyện này đặc biệt phiền phức... Chị biết chưa? Nó lái xe, giám đốc đối tác làm ăn đã chết. Chị mau xem giúp nó đi...”

Sau đó, chị Chu lật sách tướng số nói chuyện nửa ngày với người phụ nữ kia. Chị nói, để cậu ta mua sáu con rùa phóng sinh. Hơn nữa trong quá trình phóng sinh, đem những chuyện không tốt đã gặp phải cùng những chuyện không thể nói với người khác nói cho rùa nghe. Sau đó còn nói một số việc cần chú ý linh tinh khác, tôi cũng không nhớ lắm. Nghe nội dung nói chuyện của hai người họ, tôi mới biết được, người phụ nữ thoát nhìn như nhà giàu mới nổi này chính là chị của cậu chủ quán cà phê tôi đã thấy trước đó.

Nghe đâu, cậu ấm đời thứ hai của quán cà phê kia gặp tai nạn giao thông trên đường về quê, mặc dù chỉ bị thương nhẹ, nhưng bản thân cậu ta sợ hãi không ít. Sau khi gặp chuyện không may trở về tìm chị Chu, nói chị Chu xem bói rất chuẩn, cậu ta thật sự không nên trở về, trên đường đã xảy ra chuyện. Nếu như không nhờ tấm bùa hộ mệnh chị Chu đã đưa, có lẽ cậu ta sẽ không bị thương nhẹ như vậy. Tiếp theo cậu ta lại nghe lời chị Chu mang về một món đồ bồi mồi về nhà trấn tà. Chị Chu bảo cậu chủ kia trong vòng ba tháng không được lái xe. Cậu chủ kia nghe chị Chu nói, bản thân không tự lái xe, đều để tài xế lái. Nhưng mấy ngày trước, cậu chủ kia tiếp đãi bạn hàng ở nơi xa đến, dẫn đi ăn. Sau khi mọi người vui chơi đến khuya, đều đã uống say, chỉ có cậu chủ kia là không uống rượu, cho nên cậu chủ kia đã lái xe, kết quả là xảy ra chuyện. Cậu chủ đó chỉ bị trầy da một chút (cậu chủ kia và chị của cậu đều cho rằng chuyện này

là do nhờ sợi dây chuyền bảo hộ mà cậu chủ kia đeo), nhưng giám đốc đối tác bị quăng ra khỏi xe và đã chết. Bản thân lái xe gây ra chết người, khiến cho cậu chủ kia mang gánh nặng tâm lý rất lớn. Cậu ta thậm chí còn cho rằng do bản thân mang tai họa đã làm liên lụy đến người khác.

Trước đó chị Chu cũng từng nói, chị ta và em trai của chị ấy bởi vì có tin thờ đạo, nên trên đầu đều có “Công”. Đối với lời này, tôi luôn cảm thấy rất buồn cười. Sau khi từ tiệm đá quý trở về, tôi lại luôn suy nghĩ về chuyện đó. Quả thực, chuyện này nghe qua rất quỷ dị. Nếu như tai nạn giao thông lần đầu tiên là do gánh nặng tâm lý nặng nề gây ra bất trắc ngoài ý muốn, vậy tai nạn lần thứ hai thì phải giải thích như thế nào? Có một lúc nào đó, ngay cả tôi cũng tin, chị Chu thực sự rất “Thần thánh”.

Sau này, tôi đem chuyện này nói cho Ngô Bán Tiên nghe. Ngô Bán Tiên ghét cay ghét đắng hành động của chị Chu. Thầy nói, tiểu Lưu à, cô biết vì sao “Tử bất ngữ quái lực loạn thần”^[1] không? Tôi trả lời, bởi vì Khổng Tử tin tưởng vào khoa học. Ngô Bán Tiên lấy ngón tay búng sau ót tôi một cái, tôi đau muốn chết. Thầy lại cười tùm tùm và bắt đầu giảng giải:

[1] Tử bất ngữ quái lực loạn thần: có nghĩa là Khổng Tử không nói chuyện quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần.

“Trên thế giới này có rất nhiều chuyện chúng ta không lý giải được, cô có thể không tin vào khoa học, nhưng có một điểm cô nhất định phải tin. Một người, chỉ cần lời nói và việc làm của bản thân đầy chính trực, tuyệt đối sẽ không gặp chuyện quái lực loạn thần. Ai cũng sẽ có khoảng thời gian không thuận lợi, hơn nữa đôi lúc còn số con rệp, các loại chuyện xui xẻo sẽ liên tiếp xảy ra không ngừng. Càng ở những lúc như vậy, thì càng dao động ‘chính niệm’ và ‘chính tín’. Lòng tin của con người rất thần kỳ, trong lúc bạn gặp vận xui mạt rệp, nếu có người trồng vào lòng bạn một đức tin không tốt, thì trong một đoạn thời gian rất dài, bạn rất khó đứng dậy. Chị Chu kia chính là đã đem ý niệm không tốt nhồi nhét vào đầu người thanh niên kia. Cô ngầm nghĩ lại xem, đó là áp lực tâm lý lớn thế nào chứ. Một người đang trong lúc chịu áp lực tâm lý, trạng thái tinh thần có thể tốt sao? Có thể không gặp chuyện không may sao?”

Sau đó không lâu, tôi có một người bạn, hai lần liên tiếp không hiểu vì sao lại sảy thai. Sau đó, bản thân đi trên đường bằng phẳng cũng bị té bị thương ở tay. Sau đó, bởi vì có người cấp trên cùng cơ quan theo đuổi cô ấy mà cô ấy đã tranh cãi túi bụi với chồng. Cô ấy nghe người ta nhắc đến chủ một cửa tiệm đá quý có xem tướng số, hơn nữa còn xem rất chuẩn xác. Cô ấy biết tôi đã từng đến cửa hiệu đó mua không ít đồ, nên muốn tôi đi cùng cô ấy đến đó. Tôi khuyên cô ấy đừng đi, nhưng cô ấy không chịu nghe, còn nói là, cùng lắm là cô ấy để tôi mua cái gì đó, đừng ngại, tôi mua. Vậy đấy, tôi thật sự rất bất đắc dĩ, chỉ có thể theo cô ấy đến đó.

Hôm đó, chị Chu cùng với người em trai không nói nhiều của chị ấy đều có mặt ở đó. Em trai của chị ấy vẫn giống như lần đầu tiên tôi gặp, ngồi im lặng bên quầy hàng xâu chuỗi hạt. Bạn tôi phải ngồi đợi bên cạnh quầy hàng rất lâu, mới đến lượt để chị Chu xem thời vận cho bạn ấy. Chị Chu lật sách qua lại, rồi mới nói. Năm nay cô trùng với sao mộc, trên đỉnh đầu có huyết quan, có rất nhiều điều không xuôi chèo mát mái. Nếu như chưa kết hôn, quan hệ với bạn trai có thể gặp phải ngăn cách. Nếu như đã kết hôn rồi mang thai mà nói, có thể đứa bé sẽ không giữ được, mặt khác còn phải cẩn thận kéo bị thương. Cô gần đây có thể sẽ té ngã bị thương đến xương tay, mặt khác cuối năm sẽ gặp rất nhiều đào hoa lung tung. Lúc đó, bạn của tôi đi vào cũng đâu có nói chuyện gì với chị Chu, tay cô ấy bị gãy cũng không nhìn thấy vết tích gì nữa rồi. Cho nên những lời chị Chu nói, quả thực rất chuẩn xác cũng rất thần kỳ. Nhưng những chuyện chị Chu nói, bạn tôi thật sự đã gặp rồi. Những gì thật sự cần phải gặp vẫn phải gặp, chị ấy

Bạn tôi mua mặt dây chuyền Phật bảo hộ, lại nghe theo ý kiến của chị Chu, chuẩn bị đi mua sáu cây trúc phú quý đặt trong phòng. Lúc này, chị Chu quay đầu nhìn tôi, hỏi tôi có muốn xem ngày giờ đại vận hay không. Tôi bỗng nhiên nhớ đến những lời thầy Ngô Bán Tiên đã nói với tôi. Vì vậy, tôi cười nói, cảm ơn tôi không cần. Bất luận tốt hay xấu, đều là số mệnh của chính tôi, tôi không làm những việc trái với lương tâm, tôi tin rằng ông trời sẽ đối xử tử tế với tôi.

Lúc đó sắc mặt của chị Chu có đôi chút xấu hổ, nhưng ngay lập tức chị ấy lại cười nói vui vẻ với tôi. Chị ấy còn nói bản thân người có vận số rất mạnh thì sẽ không đi xem tướng số. Lúc tôi và bạn tôi chuẩn bị rời đi, cậu em trai vẫn luôn im lặng xâu chuỗi hạt kia bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi tôi mang chiếc vòng ngọc kia cảm thấy thế nào. Tôi nói cảm ơn anh đã giới thiệu, chiếc vòng này tôi rất thích. Cậu ấy nói thích là tốt rồi. Tiếp theo cậu lại quay sang nói với bạn của tôi:

“Chuyện của chị không cần quá lo lắng. Nhìn tướng mạo của chị vẫn còn tốt, sắc mặt cũng không sao, chỉ cần vượt qua khoảng thời gian không may này là ổn thôi.”

Những lời này của cậu làm bạn tôi cảm thấy rất thoải mái. Sau đó quả thực đúng như những gì cậu ấy nói, sự không may mắn của người bạn này của tôi đã qua đi rất nhanh. Cuối năm bạn ấy mang thai cục cưng, tháng 2 năm 2014 thì thuận lợi sinh con, một nhà hòa thuận vui vẻ.

Sau chuyện này, khiến cho tôi cảm thụ đặc biệt sâu sắc một điều đó là, bất luận là ai hay chính là bản thân mình, nói những lời tốt đẹp may mắn, như vậy tất cả mọi chuyện sẽ trở nên rất tốt. Không nên đi ám chỉ bản thân hoặc người khác có trạng thái không tốt, số mệnh không tốt, hoặc đại khái như vậy. Mấy cái vận mệnh, số phận gì đó, bạn càng nói nó không ổn, thì nó lại càng không ổn. Mà cái vận mệnh, số phận gì đó, không nên đi xem, biết rõ rồi thì phải làm thế nào hả? Mặc dù bạn cố gắng thay đổi nó, thì có thể thoát được cái hố trên con đường bạn đi cần phải có hay sao?

Chương 8

Thần

Lúc tôi còn nhỏ, từ những người lớn tôi biết rằng: con người là do thể xác và tâm hồn cấu tạo thành, linh hồn thống trị thể xác con người. Khi thể xác chết, linh hồn vẫn còn tồn tại. Linh hồn không có thể xác, chúng ta vẫn gọi là “ma quỷ”, thể xác không có linh hồn, thì lại gọi là người thực vật hoặc là kẻ ngớ ngẩn.

Sau khi lớn lên, từ trong sách vở tôi biết rằng, con người khổng chế cảm xúc, mà tình cảm cũng không phải từ “trái tim” mà là “não”. Tất cả hoạt động tư duy của con người đều được sản sinh bởi bộ não. Khi bộ não chết, mặc dù cơ thể vẫn còn tồn tại, nhưng lại giống như thực vật, không hề có ý thức cùng tư duy, cũng không có cảm xúc, tình cảm. Hay nói cách khác, “linh hồn” của con người chính là kết quả hoạt động của bộ não. Một khi bộ não tử vong, linh hồn cũng chết theo, càng không thể có loại “ma quỷ” gì đó tồn tại.

Vì vậy, ở đây liền xuất hiện một câu hỏi, cuối cùng thì linh hồn ở đâu trong cơ thể, hay là thể xác chế tạo ra linh hồn. Cá nhân tôi nghiêng về cách nghĩ thứ hai. Hoạt động của não bộ khiến con người sản sinh ra ý thức, tư duy. Có ý thức, có tư duy, có cảm xúc, có tình cảm mới xem là có “linh hồn”. Về phần “ma quỷ”, mặc dù nó có thực sự tồn tại thì chẳng qua chỉ là “năng lượng” còn sót lại sau khi thể xác chết, hoặc có thể gọi là “sóng điện não”. Loại năng lượng này đương

nhiên không thể có ý thức và tư duy, càng không nói gì đến tình cảm.

Năm 2010, vào tháng mấy thì tôi không nhớ rõ lắm, lúc đó có vụ ba người tử vong và mười người khác bị thương do bị vật nặng trên cao rơi xuống đè trong thành phố chúng tôi. Chuyện xảy ra vào khoảng tám giờ sáng, vừa đúng thời gian đi làm. Một chiếc cần cẩu của công trình xây dựng ven đường đang kéo ba ống xi măng rất lớn. Bởi vì sợi dây buộc bị đứt, ba ống xi măng từ trên cao hơn hai mươi mét rơi xuống. Hai công nhân xây dựng bị đập trúng chết ngay tại chỗ, các bộ phận cơ thể bắn tung tóe ra đầy đường phố. Một nhân viên văn phòng đã bị đập nát nửa thân dưới, người đó dùng hai tay bò lết hơn mười mét sau đó mới chết. Còn một bạn sinh viên nữ của một trường đại học sư phạm bị mảnh vỡ của ống xi măng đập vào đầu, mắt cô ấy toàn máu, nằm rạp trên mặt đất. Trừ những người đó ra, những người khác bị những mảnh bê tông làm trầy xước, bị thương, chỉ là tình trạng thương tích cũng không tính là quá nghiêm trọng.

Người sinh viên nữ bị mảnh vỡ ống xi măng bắn trúng đầu kia sau đó được xe cứu thương đưa đến bệnh viện nhân dân II. Lúc đó, người điều trị trực tiếp cho cô là phó chủ nhiệm khoa ngoại thần kinh, Trương Nhạc, có quan hệ tốt với phó chủ nhiệm Y của trung tâm chúng tôi. Phó chủ nhiệm Trương thường hay giới thiệu một số bệnh nhân sang đây, cũng đôi khi đi ăn, rồi hát hò cùng chúng tôi. Tôi biết chuyện này, chính là tại một buổi tụ tập đồng nghiệp sau giờ làm.

Phó chủ nhiệm Trương nói, cô gái bị thương kia mới 19 tuổi, người bản địa, là sinh viên năm nhất của trường sư phạm. Khi cô được đưa vào bệnh viện thì đã bị tổn thương thùy não trước, chứng phù não. Vừa nhìn thấy tình huống này, phó chủ nhiệm Trương liền biết rằng, người này dù được cứu chữa tốt cũng rất có khả năng sẽ trở thành một người tàn tật tinh thần thất thường. Ông khuyên người nhà bệnh nhân nên chuẩn bị tâm lý trước. Bởi vì thùy não trước của con người chịu trách nhiệm về các hoạt động thần kinh cao cấp, cảm xúc hay tình cảm. Chính tại đây là một nơi sản sinh đồng thời truyền tải thông tin đến hệ thống thần kinh trung ương. Tế bào não không giống với các tế bào ở những vị trí khác trên cơ thể, một khi những tế bào ở đây đã chết thì không thể tái sinh. Kết quả do tổn thương não gây ra là không thể đảo ngược được.

Đúng như phó chủ nhiệm Trương dự đoán. Cô gái kia trải qua phẫu thuật đã bảo vệ được tính mạng. Lúc cô ấy tỉnh lại thì khả năng tư duy, trí khôn, khả năng hoạt động tay chân, cùng với thính giác, thị lực vân vân... không bị ảnh hưởng gì cả. Nhưng cô ấy không nhận ra người thân của mình, cũng không biết chính mình là ai, có đôi khi phát điên phát cuồng không biết vì sao, có đôi khi lại vô cùng im lặng, lạnh lùng. Đối mặt với người thân chăm sóc cô ngày đêm, lo lắng chuyện cuộc sống hằng ngày khó khăn cho cô, cô gái đó nói rằng cô một chút “cảm giác” cũng không có. Nhìn người nhà của cô đau buồn, khổ sở, khóc than, cô cảm thấy khó hiểu, hoàn toàn không thể hiểu nổi hành vi của bọn họ.

Gia đình của cô gái trẻ đã truy hỏi phó chủ nhiệm Trương vô số lần, rằng tình trạng của con gái họ còn có khả năng khôi phục hay không. Phó chủ nhiệm Trương bày tỏ, với kinh nghiệm hơn hai mươi năm chữa bệnh của ông mà nói, tổn thương não dẫn đến tính hung bạo và mất trí nhớ có thể là tạm thời, trải qua điều trị và an dưỡng tốt có thể hồi phục. Nhưng thời gian hồi phục phải tốn bao lâu và bình phục tới mức độ nào thì ông không thể nói chính xác được. Nhưng chứng mất cảm xúc của cô gái này rất có thể là vĩnh viễn. Đồng thời theo thời gian trôi qua, vẫn có thể xuất hiện một số di chứng khác, chẳng hạn như xuất hiện chứng bệnh về mặt tâm thần.

Lúc nghe nói đến đó, tất cả mọi người đều thở dài. Bộ não là cơ quan tinh vi nhất, một khi đã bị tổn thương, nó có thể dẫn đến rất nhiều vấn đề khó giải thích rõ ràng. Ví dụ như lúc bé tôi hay ngã về phía sau đập ót nhiều lần. Thù y của đại não phụ trách thị giác của con người, cho nên điều đó có lẽ là lý do đã dẫn đến việc tôi bây giờ trở thành một người cận thị cao độ, đồng thời hoạt động thị giác rất kém.

Phó chủ nhiệm Trương nói, cô gái kia nằm viện 21 ngày. Các vết thương bên ngoài cơ bản đã khỏi hẳn, chuẩn bị cho xuất viện về nhà nghỉ dưỡng, thì vào lúc đó cô gái kia lại bỗng nhiên có ký ức về những chuyện của chính mình. Cô gái nói, trong đầu cô ấy bắt đầu xuất hiện những hình ảnh cuộc sống vụn vặt, những đoạn ký ức ngắn “chợt quay về” hiện lên trong đầu cô. Tin tức này khiến người nhà cô gái cùng với nhân viên chăm sóc đều vô cùng vui mừng. Nhưng mà, sự “vui mừng” này không kéo dài được bao lâu. Vào lúc nửa đêm, phó chủ nhiệm Trương vừa mới hết ca về nhà thì nhận được điện thoại từ bệnh viện.

Trao đổi qua điện thoại, người nhà cô gái rất nóng lòng muốn tìm phó chủ nhiệm Trương, bác sĩ trực ban mới gọi cho phó chủ nhiệm Trương. Trí nhớ của cô gái đó đang dần dần khôi phục. Theo như cô gái đó kể lại, những chuyện sinh hoạt hằng ngày xuất hiện ngày càng nhiều trong đầu cô. Ví dụ như, một vài con phố, tòa nhà, gương mặt một số người, còn có những cảnh trong cuộc sống. Tỷ như cô cùng một vài người đá bóng trong sân, cùng một đám bạn uống rượu trong quán bar. À còn có hình ảnh người nhà của cô, và hình ảnh bạn gái cùng mình ở chung một chỗ...

Lúc đầu, phó chủ nhiệm Trương vẫn nghĩ đó là một hiện tượng tốt. Ông đang định dặn bác sĩ trực ban khuyên gia đình bệnh nhân không nên quá lo lắng, có thể hiện tại ký ức còn hơi lộn xộn, nhưng sau này sẽ bình phục như thường. Nhưng mà, trong lúc đang nghe, phó chủ nhiệm Trương cảm thấy có gì đó không ổn.

Ông hỏi bác sĩ trực ban: “Bạn gái? Cô sinh viên kia là đồng tính luyến ái?”

Bác sĩ trực ban nói, anh ta phải dùng cách này nói với phó chủ nhiệm Trương, bởi vì anh ta cũng không biết phải nói thế nào. Cô gái đó nói, trong đầu cô có một cặp vợ chồng xuất hiện nhiều lần trong những đoạn ký ức của cô, hẳn là cha mẹ của cô. Thế nhưng cặp vợ chồng trong đầu cô không phải là người nhà ở trong bệnh viện cùng cô hiện nay. Trừ điều đó ra, cha mẹ cô gái cũng bày tỏ, con gái của họ là một cô gái rất dịu dàng ít nói, có thể khi đi học ở trường xem học sinh nam đá bóng, chứ không có khả năng chính con bé cùng một đám con trai chơi đá banh, càng không thể ôm bạn gái.

Phó chủ nhiệm Trương nói, bộ não của con người giống như phần cứng của máy vi tính. Lúc máy vi tính bị hỏng, bạn đem ổ cứng đổi sang máy tính khác, hoặc là bạn thay thứ gì đó trong máy tính. Nhưng bạn không có đổi ổ cứng máy tính, máy vi tính sau khi hỏng cùng lắm là số liệu chương trình trong ổ cứng có thể bị mất. Nhưng những thứ trong máy tính này khẳng định là những thứ có trong ổ cứng của bạn, sao có thể là những thứ trong ổ cứng máy vi tính của người khác, phải vậy không?

Vì vậy phó chủ nhiệm Trương nói, mọi người đừng nóng vội, những hình ảnh dần hiện ra trong đầu cô gái có thể là cô đã chứng kiến, chẳng hạn như cô ấy xem một đám con trai chơi đá banh, thấy một bạn nam cùng bạn gái ở cùng một chỗ, thấy cha mẹ của một người khác vân vân. Có thể bởi vì trí nhớ vừa mới bắt đầu khôi phục, cho nên tư duy có chút hỗn loạn, trong khoảng

thời gian ngắn cũng chưa phân định rõ chuyện gì là mình đã thấy, chuyện gì mình đã trải qua.

Sáng ngày hôm sau, cũng chính là ngày cô gái kia vốn được cho xuất viện. Phó chủ nhiệm Trương bảy giờ rưỡi đi đến khu phòng bệnh, hơn nữa vừa đến khu điều trị đã đến xem tình hình của cô gái kia. Lúc này, cô gái đã xuống giường, vả lại còn đang ăn sáng.

Cô gái nói với phó chủ nhiệm Trương, cô ấy đã nhớ lại rất nhiều chuyện. Cô ấy nói, tên cô ấy là Ôn Bình, mới vượt qua kỳ thi tư pháp. Cha của cô là một công nhân, mẹ là bà nội trợ ở nhà. Nhà còn kinh doanh một quán rượu nhỏ. Bởi vì nhà cô sống ở tầng một, nên quán rượu mở trên sân thượng của căn nhà. Cô còn nói, cô có một người bạn gái, có khuôn mặt bầu bĩnh, hơi mập một xiu, thể nhưng rất đáng yêu. Mặc dù cô vẫn chưa nhớ tên của cô ấy, nhưng cô lại nhớ rất rõ con đường đến nhà cô gái, cùng rất nhiều câu chuyện xoay quanh cuộc sống của bạn gái.

Nói chung, những chuyện cô gái nhỏ này nhớ đến không có bất kỳ chuyện nào có khả năng liên quan đến chính bản thân cô. Dùng ví dụ của phó chủ nhiệm Trương mà nói, máy vi tính không đối nhưng ổ cứng lại đổi thành cái của máy khác.

' R: x*]5 T* K% f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |3 k% n. b\$ P1 g' h5 y0 z\$ K8 a; I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |4 O* O5 F, X# s& h4 f(Do not Copy, pls!!)

“Chuyện này sao có thể chứ?”

Lúc đó tất cả mọi người chúng tôi đều thốt ra như vậy. Chuyện này tuyệt đối không thể nào!

Trước đây tôi có đọc tiểu thuyết xuyên không, thấy linh hồn của một người chạy đến nhập vào thân thể của một người cổ đại, sau đó thì sao? Tất cả trí nhớ đều mang theo. Làm sao mà mang theo? Bản thân linh hồn có thể mang theo trí nhớ ư? Đương nhiên không thể! Trí nhớ được ghi lại trên vỏ não của con người. Trừ khi bạn cắt vỏ não của mình mang theo xuyên không luôn, bằng không bạn làm sao có thể mang theo trí nhớ chứ?

Phó chủ nhiệm Trương lại nói, có hai khả năng có thể xảy ra. Một là, bởi vì não bị tổn thương, nên tinh thần của cô gái đó xuất hiện vấn đề, những “ký ức” của cô ấy hoàn toàn do cô ấy tưởng tượng ra. Một khả năng khác chính là cô gái này đã từng biết một bạn học tên Ôn Bình, đồng thời cô đối với cuộc sống của “Ôn Bình” vô cùng hiểu. Bạn nam này có thể là đối tượng cô thích, nhưng cuối cùng lại không thể bên nhau. Cô gái ấn tượng sâu sắc với “Ôn Bình”, vì vậy khi não bị tổn thương, chuyện cô nhớ trước nhất không phải là chuyện của chính mình, mà là chuyện của Ôn Bình. Cũng có thể vì vậy mà cho rằng mình chính là Ôn Bình.

Bất luận phó chủ nhiệm Trương thấy thế nào, chúng tôi thấy thế nào, nhưng cha mẹ của cô gái kia xem ra cho rằng trong thân thể của con gái mình dường như đang có linh hồn của một người khác đang ăn nhờ ở đậu. Cha mẹ của cô gái trong ngày hôm đó làm xong thủ tục xuất viện cho cô. Nhìn tình hình lúc đó, phó chủ nhiệm Trương nói, cha mẹ của cô gái đó dường như

rất kiên định cho rằng con gái của mình bị linh hồn của người khác chiếm mất thân thể. Bọn họ vô cùng lo lắng, có thể sẽ đi thỉnh vài đạo sĩ, thầy cúng gì đó để tìm hồn phách của con gái trở về.

Sau khi cuộc tụ họp hôm đó kết thúc, tôi về nhà tìm kiếm cái người có tên “Uông Bình” trên công cụ tìm kiếm Baidu[1] một chút, đồng thời tra được thông tin người này đã vượt qua kỳ thi tư pháp, có thể khẳng định quả thực có một người như thế. Trên thông tin kỳ thi tư pháp của Uông Bình, tôi thấy anh ta sinh vào tháng 11 năm 1982. Còn cô gái kia sinh vào năm 1992. Hơn kém nhau mười tuổi à! Dĩ nhiên, Uông Bình cũng có thể là một người bạn nam mà cô gái kia quen biết, thậm chí cũng có thể là bạn trai trước của cô, chỉ có điều cha mẹ không biết mà thôi.

[1]Trang Baidu là công cụ tìm kiếm lớn nhất Trung Quốc, được lập vào năm 2000.

Sau đó tôi thử tìm tra trên mạng một số câu chuyện có liên quan đến việc linh hồn chiếm cứ thể xác. Ví dụ như năm 1949, sự kiện “Chu Tú Hoa” mượn xác hoàn hồn ở Đài Loan chấn động một thời[2]. Nhưng tôi đọc xong sự kiện này từ đầu đến cuối, tôi cho rằng đây là phát tác chứng tâm thần rất điển hình, bà Lâm Vỹ Yêu “được” Chu Tú Hoa “mượn xác hoàn hồn” vốn có một thời gian mắc bệnh tâm thần. Huống hồ, dân gian cũng luôn có rất nhiều câu chuyện được thổi phồng lên, và phủ lên một lớp thần bí và kỳ lạ. Ví như tôi đã từng gặp qua trường hợp của “hiệu trưởng Triệu”, đối với người bình thường mà nói, đó tuyệt đối là “ma nhập”. Sở dĩ việc này không khiến mọi người chấn động là bởi vì công việc tư vấn tâm lý yêu cầu tính bảo mật. Mặc dù việc “Thần” leo trèo này, cũng chỉ là quây phá bên trong một chút mà thôi, không thể tiết lộ thông tin danh tính thật của người đến tư vấn, cũng như không thể công khai chuyện này với nhiều người.

[2] Sự kiện này như sau: Chu Tú Hoa bị cướp biển giết chết, cô chết không nhắm mắt. Vì vậy liền mượn thân thể của một thôn nữ Lâm Vỹ Yêu để sống lại. Chồng của bà là Ngô Thu Đắc phát hiện vợ đột nhiên bất tỉnh liền đem đến bệnh viện, kết quả chết không rõ nguyên nhân. Ngày đưa tang của bà, thi thể của bà lại đột nhiên bật dậy nói với mọi người: “Tôi là Chu Tú Hoa, tôi mượn thân thể của Lâm Vỹ Yêu để sống lại.” Trước tình cảnh này, tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó sự kiện mượn xác hoàn hồn này lan truyền khắp nơi. Sau đó, các học giả tâm linh trên thế giới bao gồm cả Mỹ và Nhật Bản đều đến Đài Loan phỏng vấn cô gái “Chu Tú Hoa” đó. Bà ấy một thời đã trở thành nhân vật tiêu điểm chấn động toàn thế giới. Sau đó, Ngô Thu Đắc để tránh giới truyền thông, đã mang Chu Tú Hoa mượn thân thể của vợ mình rời xa thành thị, đến sống ở một vùng quê ở Đài Loan.

Trước đó không lâu, tôi có đi ngang qua con đường đã xảy ra sự cố năm đó, phát hiện cách chỗ xảy ra tai nạn không xa vừa vặn chính là tòa án nhân dân thành phố. Lúc đó tôi bỗng nhiên lóe sáng, nhớ đến Uông Bình đã vượt qua kỳ thi tư pháp vào năm 2008, vậy thì không phải là anh ta đi làm trong tòa án chứ? Hơn nữa còn phải đã gặp tai nạn chết trong ngày hôm đó chứ? Lúc về nhà, tôi lập tức lên mạng tìm tin tức liên quan đến tai nạn kia. Đáng tiếc chính là, trong bản tin không có nhắc đến danh tính của những người đã chết trong tai nạn hôm đó. Nếu không tìm được cách lý giải nào khác, đối với chuyện này tôi vẫn quyết định tin vào khoa học.

Chương 9

Thế nghiệm sắp chết

Trong quá trình học tư vấn tâm lý của tôi, các thầy trong trung tâm đều nói với tôi rằng trong lúc tìm hiểu, phân tích cơ sở lý luận đều phải chọn một mục tiêu nghiên cứu. Lấy các nhà tư

vấn trong trung tâm chúng ta làm ví dụ, chủ nhiệm Ngô nhắm vào những người bình thường có tâm lý không khỏe mạnh để tiến hành tư vấn, am hiểu các liệu pháp nhận thức hành vi, liệu pháp phân tích tinh thần, kết hợp với liệu pháp tâm lý. Còn phó chủ nhiệm Y lại giỏi về việc dùng liệu pháp nhận thức hành vi cùng với liệu pháp giải mẫn cảm hệ thống (systematic desensitization) để chữa chứng rối loạn ám ảnh cưỡng bức (OCD). Nhà tư vấn Hoàng Băng Quỳnh lại tương đối lợi hại trong việc tư vấn các vấn đề liên quan tâm lý trẻ em và tình yêu, hôn nhân và gia đình. Nhà tư vấn Chu Vận Toàn lại am hiểu định hướng nghề nghiệp, tâm lý thị trường, tâm lý quản lý doanh nghiệp, và cung cấp dịch vụ huấn luyện tập thể cho doanh nghiệp.

Với cá nhân tôi mà nói, thật ra tôi thích thầy Ngô nhất. Không chỉ bởi vì quan hệ giữa tôi và thầy tương đối thân thiết, mà quan trọng hơn chính là tôi nghĩ trong số các nhà tư vấn ở đây, chủ nhiệm Ngô là người lợi hại nhất. Khi thầy đối mặt với một vấn đề, đa phần đều tương đối phức tạp, nhưng thầy luôn luôn có thể dùng tâm tính phù hợp nhất. Tôi thường ngày năn nỉ chủ nhiệm Ngô mang theo tôi, nhưng chủ nhiệm Ngô lại nói, tôi nên theo thầy Chu Vận Toàn học tập một chút. Xã hội trong tương lai làm định hướng nghề nghiệp và tư vấn, cố vấn tâm lý doanh nghiệp là lựa chọn rất tốt.

Kỳ thực, cái đề tài này tôi đã thảo luận với thầy Ngô vô số lần rồi. Tôi hỏi thầy Ngô, riêng bản thân em khá thô kệch, người cũng tương đối khỏe mạnh, và nhất là tố chất tâm lý cũng không tệ, rốt cuộc vì sao thầy nghĩ em không thích hợp làm cùng nghiệp vụ với thầy?

Thầy Ngô không chịu đựng được sự nhõng nhẽo ngang ngạnh của tôi, cuối cùng thầy cũng nói thật với tôi. Thầy nói, cô nhóc à, cô cái gì cũng tốt, chỉ có điều khả năng “đồng cảm” quá kém, nhưng khả năng “đồng cảm” lại là nhân tố quyết định trong việc tư vấn tâm lý tốt.

Vì sự “đồng cảm” chính là loại khả năng để bạn hiểu người khác, một loại tình cảm cấp cao, cảm thông đối với những cảnh ngộ bạn gặp phải. Theo như thầy Ngô nói, tôi đối với nhân sinh quan, thế giới quan của chính mình quá kiên cố. Tôi thường thể hiện thấu hiểu những người khách đến đây nhưng thâm tâm lại chống đối. Tôi khẳng khái giữ vững cái nhìn của mình, không thể đứng ở góc nhìn của họ cùng cách suy nghĩ của họ mà tự hỏi vấn đề. Suy nghĩ này của tôi mặc dù sẽ không ảnh hưởng tâm tình của những người đến tư vấn, nhưng như thế cũng rất khó thông qua sự “đồng cảm” của chính mình để nhận thấy từng biến hóa rất nhỏ trong tâm tình của người được tư vấn. Hơn nữa, không thể đồng cảm, đối phương cũng sẽ không cách nào tin tôi, lại càng không xem tôi là đối tượng để họ có thể bày tỏ hết tình cảm. Họ sẽ không có cách nào đem những tình cảm căm hận, chán ghét, yêu thích đối với người khác giải bày với tôi, cũng rất khó để họ được tôi giác ngộ.

Nhà tư vấn tâm lý có khả năng đồng cảm càng cao thì lúc xử lý vấn đề càng thêm thuận buồm xuôi gió, họ có thể rất nhanh nhận thấy căn nguyên vấn đề tâm lý của những người đến tư vấn đến tốt cùng là ở chỗ nào. Ngô Bán Tiên chính là một người có khả năng đồng cảm rất cao lại vẫn giữ vững được sự bình tĩnh và lý trí.

Mùa hè năm 2013 đã xảy ra một việc, có một nhà tư vấn nam trẻ tuổi và cô gái là đối tượng tư vấn của anh ta đều tự sát trong nhà cùng một ngày, cùng một thời gian. Và lại hai người họ đều chọn cách tự sát rất kỳ lạ, đó là chọn lúc khóa thân sau khi tắm rửa xong, dùng một cái khăn mặt thắt cổ trên nắm cửa phòng ngủ. Đồng thời trong phòng của họ đều có mùi huân hương, nhìn qua có cảm giác giống như một “nghỉ thức tôn giáo”. Cảnh sát kiểm tra nhật ký cuộc gọi trong điện thoại của hai người khẳng định hai người trong vòng 24 tiếng trước khi tử vong không có liên lạc với nhau, có thể trước đó đã giao ước rồi. Mà huân hương trong phòng hai

người họ đều được đưa đi kiểm nghiệm, và cũng là đàn hương giống nhau. Chuyện này đã truyền đi rộng rãi trong giới. Một nhà tư vấn tâm lý, chẳng những không giúp người cần được tư vấn giải quyết vấn đề tâm lý, trái lại còn chết theo người ta. Bất luận nội dung cụ thể chuyện này ra sao, đại đa số mọi người đều nói rằng nhà tư vấn đó không chuyên nghiệp, xem như là một vụ bê bối.

Điều đáng nói ở đây chính là, nhà tư vấn đã mất tên là Tần Phương, cũng là học trò tâm đắc của chủ nhiệm Ngô. Trước đây, chủ nhiệm Ngô vô cùng kiêu ngạo nói với tôi không dưới một lần, Tần Phương mặc dù còn trẻ nhưng trong phương diện tư vấn tâm lý lại đặc biệt có thiên phú. Năng lực đồng cảm của anh ta rất cao, lúc nào cũng có thể trong thời gian rất ngắn tìm được nguồn gốc dẫn đến việc xuất hiện vấn đề tâm lý của những người khách đến đây, đồng thời cũng dùng phương pháp thích hợp tiến hành giải quyết. Những người đến đây đánh giá anh ta rất tốt. Cho nên anh ta mới 28 tuổi đã mở một phòng tư vấn của riêng mình, hơn nữa ngày càng nâng cao danh tiếng của bản thân. Duy chỉ có chuyện khiến chủ nhiệm Ngô lo lắng, chính là con đường đi của anh chàng này quá thuận lợi. Hai mươi tư tuổi anh ta đã lấy được bằng Thạc sĩ tâm lý học, theo chủ nhiệm Ngô học tập ba năm, sau đó tự làm độc lập. Con đường thuận buồm xuôi gió không xuất hiện bất kỳ gặp ghềnh quanh co nào. Đối với một người trẻ tuổi mà nói, đó cũng không phải là một chuyện tốt.

Chủ nhiệm Ngô có chút lo lắng đối với người học trò này. Mỗi lần gặp mặt, thầy đều không quên dặn dò anh ta. Làm tư vấn tâm lý phải dẫn đạo, biết chừng mực. Bất luận năng lực chuyên môn của bản thân tốt đến đâu, luôn luôn không nên ôm tâm lý đáng cứu thế đi giải quyết vấn đề. Nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta đều là những người rất bình thường, có những vấn đề chúng ta có thể giải quyết, cũng sẽ gặp những vấn đề chúng ta không giải quyết được, còn phải biết dừng đúng lúc, cần chuyển giới thì nên chuyển giới. Dù vậy, Tần Phương vẫn xảy ra chuyện.

Lúc tôi biết nhà tư vấn tâm lý gặp chuyện không may chính là học trò tâm đắc luôn được thầy Ngô nhắc đến, tôi khiếp sợ không thôi, lập tức gọi điện cho chủ nhiệm Ngô. Lúc đó, chủ nhiệm Ngô đang ở chỗ thực hiện tang lễ của Tần Phương. Một người trẻ tuổi, chính trực lại tài giỏi đột nhiên qua đời, người đau thương nhất bây giờ chính là thân nhân của anh ta. Tôi ở đầu bên này điện thoại còn nghe thấy tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế. Tôi nói chuyện này thực sự rất đáng tiếc, mong chủ nhiệm Ngô đừng quá đau lòng và tự trách, thực ra thầy đã rất cố gắng khuyên nhủ chàng trai này. Nhưng chủ nhiệm Ngô lại nói, chuyện này thật ra thầy cũng có một phần trách nhiệm. Một tuần trước khi Tần Phương tự sát, anh ta đã từng gọi điện thoại đến cho thầy hai lần. Vả lại hai lần đó, trong điện thoại anh ta đều nhắc đến đối tượng anh ta phụ trách tư vấn này. Bởi vì chủ nhiệm Ngô đang ở chỗ an táng, có rất nhiều chuyện không tiện trao đổi qua điện thoại.

Hai ngày sau chủ nhiệm Ngô đi làm lại, rất dễ thấy tâm tình của thầy không tốt. Ngày thường thầy là người rất vui tính, dí dỏm, hay nói hay cười. Nhưng buổi sáng hôm đó gần như chưa từng nói một câu, một mình ngồi bên bàn trong phòng làm việc của mình, vừa xem tài liệu vừa hút thuốc.

Chủ nhiệm Ngô không giống với phó chủ nhiệm Y, người nghiện thuốc lá lòi thối lếch thếch. Thầy từ nhỏ đã học tập ở nước ngoài, trên người mang dáng dấp của một trí thức phương Tây, vô cùng chú trọng bề ngoài, lịch sự sạch sẽ. Quần áo vest, áo sơ mi mỗi ngày đều được ủi thẳng, không một nếp nhăn nào. Mỗi khi thầy đi qua, bạn sẽ ngửi thấy một mùi nước hoa nhàn nhạt. Phòng làm việc của thầy cũng rất ngăn nắp sạch sẽ. Trên bàn còn bày vài chậu cây xanh, cũng không để gạt tàn thuốc. Thầy rất hiếm khi hút thuốc, cho dù có hút cũng đến cuối hành lang ngồi hút, tuyệt đối không hút thuốc trong phòng làm việc của mình. Theo như lời thầy nói, đây là chỗ làm việc, nếu người khác đến phòng làm việc của thầy ngửi thấy mùi khói thuốc lá, thì rất không lịch sự.

Thấy tình trạng của chủ nhiệm Ngô như vậy, cái chết của học trò yêu quý nhất của thầy là đả kích không hề nhỏ. Cho nên một người bình thường rất hay chú trọng đến từng chi tiết nhỏ, lúc này cũng không có tâm trạng đâu đi để ý. Vì vậy, mặc dù mọi người có rất nhiều nghi vấn cùng tò mò đối với cái chết của Tần Phương, nhưng không có ai dám đi hỏi thầy.

Tình trạng “tâm tình không tốt” của thầy Ngô kéo dài một tuần. Một tuần đó đối với tôi vô cùng đau khổ. Tôi tin rằng cũng có rất nhiều nữ đồng chí trong văn phòng của chúng tôi cũng cảm thấy đau khổ như thế. Phải biết rằng, tôi mỗi ngày đi làm có niềm vui lớn nhất chính là được luyện thuyên với chủ nhiệm Ngô. Thầy nói chuyện đặc biệt vui vẻ, vừa lăm lờ lại vừa pha trò, nhưng dù lăm lờ cùng pha trò thế nào cũng để lộ phong thái và ý chí của một người bao dung, thông minh và nhanh trí của thầy, vậy nên tôi học được rất nhiều.

Phong thái và ý chí là hai yếu tố thật sự rất quan trọng đối với đàn ông. Một người đàn ông ý chí rộng lớn, tốt bụng, tài giỏi lại còn nói chuyện hài hước, không thể nghi ngờ sẽ được đông đảo phái nữ rất yêu thích. Nữ giới trong trung tâm của chúng tôi, nhất là những cô gái trẻ tuổi, không có ai là không thích thầy Ngô. Xem những đoạn văn trước đó tôi miêu tả về chủ nhiệm Ngô, có lẽ nhiều người sẽ cho rằng Ngô Bán Tiên là một “ông lão” thông minh cơ trí, trên thực tế thầy không có già như vậy đâu, chỉ mới bốn mươi tuổi mà thôi. Hơn nữa, bởi vì mối tình dài trước đây không có kết quả, nên chủ nhiệm Ngô vẫn chưa kết hôn. Nhìn tấm hình thẻ dán trên tấm bằng tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh của chủ nhiệm Ngô, có thể thấy thầy Ngô lúc còn trẻ có thể gọi là một soái ca, tựa như các công tử có trong các bộ phim về thời dân quốc. Dùng ngôn ngữ cổ để hình dung thì có thể là phẩm chất cốt cách như hoa mai, che giấu kín đáo, cơ trí lại

thanh tao. Loại khí chất này tuyệt đối không thể nhìn thấy trên những chàng trai đẹp cùng lứa tuổi với chúng tôi hiện giờ.

Tôi thầm nói một câu, làm một cô gái lớn tuổi chưa lập gia đình, mỗi ngày đối mặt chủ nhiệm Ngô anh tuần thần thông của chúng ta mà không động lòng hay có suy nghĩ lệch lạc chút nào thì thật có lỗi với trời đất. Đặc biệt hơn là sau khi nhìn thấy hình lúc trẻ của chủ nhiệm Ngô, tôi càng hối hận sao mình không sinh sớm vài năm. Nhưng mà chủ nhiệm Ngô luôn xem tôi là đàn em, cũng rất yêu mến tôi. Tôi đương nhiên cũng chỉ có thể xem thầy như “ông lão”. Suốt ngày kêu lão Ngô, lão Ngô à. Thầy dường như cũng thực sự trở thành thầy Dumbledore trong “Harry Potter” vậy.

Chiều hôm nay, bởi vì cúp điện, nên rất nhiều công việc đều được hủy. Hơn ba giờ chiều một chút, sau khi làm xong mọi việc và mọi người cũng nối đuôi nhau về, tôi thu dọn đồ đạc. Sau đó đến trước phòng làm việc của chủ nhiệm Ngô, lén nhìn trộm qua khe cửa, thấy thầy vẫn ngồi trước bàn làm việc như cũ, liền gõ cửa đi vào.

Thấy tôi vào phòng, chủ nhiệm Ngô vội vàng dập tắt điều thuốc lá trong tay, song song mở rộng cửa sổ sau lưng, hơi áy náy nhìn tôi cười trừ. Tôi nói, chủ nhiệm Ngô, chiều nay cúp điện, tắt cả mọi người đều về rồi. Nếu như thầy không bận, thì chiều nay tôi mời thầy ăn cơm. Bên Hoa Quả Viên mới mở một trung tâm thương mại, trên lầu có rất nhiều đồ ăn ngon. Tôi hôm qua mới được lãnh lương, tiền lương còn rất nóng hổi, hơn nữa cũng đã rất lâu rồi chưa được tán dóc với thầy.

Chủ nhiệm Ngô đầu tiên là sững sốt, sau đó nói: “Cảm ơn em, tiểu Lưu à. Mấy ngày nay, thầy đã khiến mọi người lo lắng nhiều rồi. Nhưng mà hôm nay thầy không thể đi ăn cùng em được. Một lát nữa thầy có một cuộc hẹn.”

0

0

0

Lúc nói chuyện với lão Ngô, tôi có để ý, trong tay lão Ngô cầm một cuốn sổ tay bọc da đen. Còn thầy khi thấy ánh mắt tò mò lén nhìn của tôi cũng không tránh né, thầy nói cho tôi biết đó là nhật ký hàng ngày mà Tần Phương lưu lại. Song nói là nhật ký, thực ra chỉ là một ít ghi chép công việc linh tinh.

Chủ nhiệm Ngô nói, Tần Phương đột nhiên qua đời đã là tác động rất lớn đối với thầy. Anh chàng đó là học trò có năng lực giỏi nhất, thông minh nhất của thầy. Thầy cũng như người nhà của Tần Phương, đều không thể tin Tần Phương lại tự sát. Về cái chết của Tần Phương, đánh giá chuyên môn lẫn tin đồn các kiểu đều có, có người cho rằng anh ta bị ảnh hưởng bởi tôn giáo nào đó, cũng có người nói là anh ta tự tử. Chủ nhiệm Ngô rất hiểu Tần Phương, thầy cho rằng bất luận ra sao, Tần Phương không phải là một người sẽ dễ dàng vứt bỏ mạng sống như vậy. Chính vì vẫn còn canh cánh trong lòng về việc này, nên thầy đã đến chỗ người nhà của Tần Phương lấy nhật ký công tác mà Tần Phương đã để lại này. Thầy hi vọng có thể tìm được một ít manh mối, để làm rõ nguyên nhân Tần Phương treo cổ tự tử.

Tôi hỏi chủ nhiệm Ngô, vậy thầy đi tìm đầu mối sao?

Chủ nhiệm Ngô không nói gì, chỉ đưa tay lật đến một trang trong cuốn sổ ghi chép rồi đưa cho tôi, để tôi tự xem. Tôi vừa xem qua, thấy trên trang giấy kia có mấy dòng chữ viết ngoáy bằng viết mực màu đen: thể nghiệm sắp chết, tôn giáo, nghi thức.

Tần Phương gạch hai đường phía dưới dòng chữ “thể nghiệm sắp chết”, sau chữ tôn giáo và nghi thức lại đánh dấu chấm hỏi. Trừ cái đó ra, trên một trang giấy còn viết một chuỗi các con số, thoát nhìn như là một dãy, nhưng hẳn là không phải số điện thoại.

Chủ nhiệm Ngô còn nói cho tôi biết, hai tuần trước khi Tần Phương qua đời, từng gọi cho thầy hai cuộc điện thoại. Đồng thời cả hai cuộc điện thoại đó, anh ta đều nhắc đến một trường hợp mà anh ta tiếp nhận gần đây. Người đến tư vấn là một nữ sinh viên còn trẻ tuổi, năm nay 21 tuổi, đang học đại học với chuyên ngành triết học. Cô gái này được cha mẹ đưa đến để được tư vấn. Cha mẹ của cô gái nói rằng, cô gái này nửa năm gần đây không chỉ một lần tiết lộ ý định tự sát với người nhà và bạn bè. Hơn nữa cô hơn mười lần tự sát không thành. Cha mẹ cô cho rằng cô có khả năng mắc chứng trầm cảm hoặc là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng bức, nhưng cô gái vẫn một mực phủ nhận điều này.

Trong quá trình tư vấn cô gái nói với Tần Phương, cô không có bi quan chán đời, tuyệt vọng hay tâm tình sa sút. Nói đơn giản, cô gái căn bản không muốn chết, cho nên là năm lần bảy lượt “tự sát” chỉ để thể nghiệm cái cảm giác “gần chết”. Theo cách nói của cô gái này, tự sát là phương pháp, thể nghiệm là mục đích, nhưng cái chết không phải là kết quả cô gái tìm kiếm. Để phòng ngừa bản thân mình trong quá trình “tự sát” lại chết thật sự, cô gái trước khi tự sát làm một loạt các biện pháp để đảm bảo rằng cô gái không chết thật.

Chủ nhiệm Ngô nói, trường hợp kiểu này thầy cũng từng giải quyết không ít. Có người lúc make love (ML) sẽ yêu cầu bạn tình dùng sợi dây hoặc dây thắt lưng siết chặt cổ của chính mình. Còn có người trước khi ML sẽ tự thắt cổ để làm nghẹt thở, lấy cái đó để theo đuổi cảm giác kích thích khi ML sau trạng thái nghẹt thở. Trong những người đó, có một số là truy lạc tình dục, tính biến thái, có một số là do sống trong trạng thái chịu áp lực kéo dài. Cũng có những người đang bị rối loạn nhân cách, cảm thấy tuyệt vọng với thế giới, vô cùng tê liệt trước cuộc sống. Vì vậy dùng cách cực đoan này để kích thích cảm giác của chính mình.

Có một câu nói thế này, khi đi trên bờ sông có đôi giày nào không ướt. Để thể nghiệm khoái cảm khó thở mà có không ít người cuối cùng đã tự đưa mình đến tuổi vàng. Có người cho rằng, bạn tự cầm sợi dây ghì chặt cổ của mình, thấy không ổn thì sẽ buông tay ra, chết thế nào được? Trên thực tế, khi đại não ở trong trạng thái thiếu dưỡng khí cao độ thì sẽ không có cách nào ra lệnh cho cơ thể. Nếu may mắn thì chỉ là khiến bản thân ngạt thở ngất xỉu, nếu xấu số thì ra tay quá mạnh cũng có thể siết chết chính mình.

Lúc mới nghe Tần Phương kể chuyện của cô gái kia, chủ nhiệm Ngô cũng cho rằng cô gái kia cũng là “một người thích cảm giác nghẹt thở”. Sau này mới hiểu, cô gái kia năm lần bảy lượt thử các cách tự sát, không phải là muốn kích thích các giác quan, mà là “thể nghiệm sắp chết”.

Đối với cụm từ “thể nghiệm sắp chết” này, tôi cũng có nhiều ấn tượng. Mấy năm trước, trên

mạng từng lan truyền một chuyện “hot”. Một số người bày tỏ rằng do gặp tai nạn hoặc ngoài ý muốn mà đã đi dạo một vòng đến trước quỷ môn quan rồi trở về nhân gian, họ đều có thử nghiệm kỳ diệu trong trạng thái sắp chết. Có người cảm thấy chính mình lơ lửng trong không trung, trông xuống cơ thể của chính mình. Có người lại thấy ánh sáng lóe mắt, khi ánh sáng tan đi, bọn họ thấy cung điện. Giải thích theo góc độ khoa học thì, cảm giác thấy bản thân “lơ ửng không trung” là bởi vì đại não trong trạng thái thiếu dưỡng khí nên mất đi khả năng điều khiển đối với cơ thể, vì vậy mới sản sinh cảm giác “bồng bênh”. Ánh sáng chói mắt, rất có thể là ánh đèn trong phòng cấp cứu hoặc là đèn mổ trong phòng phẫu thuật. Người bệnh trong trạng thái ý thức không rõ thấy ngọn đèn, đại não căn cứ vào thông tin này mà sản sinh một loạt “ảo giác”. Nhưng bất kể các nhà khoa học giải thích ra sao, vẫn khó lòng ngăn cản những người tò mò với cái này. Con người còn sống, thì nhất định sẽ có một ngày phải đối mặt với cái chết. Mọi người đương nhiên vô cùng quan tâm sau khi chết sẽ như thế nào. Cô gái kia chính là muốn thông qua thực nghiệm “thể nghiệm sắp chết” để chứng minh những ý kiến kia có thật hay không. Mặc dù cô có ý tốt, nhưng hành vi của cô lại vô cùng nguy hiểm.

Sau khi Tần Phương nắm rõ nguyên nhân cô gái đó nhiều lần tự sát, cũng xác định được phương pháp tư vấn tâm lý. Anh ta đã áp dụng rất nhiều phương pháp, cố gắng làm cô gái có thái độ đúng đắn đối với cái chết. Bởi vì tính cách không biết sợ cái chết là nguyên nhân khiến cô gái nhiều lần ném thử “thể nghiệm sắp chết”.

Ở đây tôi thêm một câu, lúc tôi học cấp hai, trong phần đọc thêm trong sách giáo khoa, đại văn hào Victor Hugo đã viết thế này: “Chúng ta đều là những tù nhân bị phán tội tử hình, chỉ là thời gian thi hành án không xác định. Đến một ngày nào đó, chúng ta sẽ không còn tồn tại trong cuộc sống của thế giới này.”

Nói những lời này quả thật rất tiêu cực, tôi chợt ý thức được rằng “tôi” có một ngày sẽ biết mất khỏi thế giới này. Sau “ý thức bản thân” xuất hiện, sợ hãi nhất chính là “ý thức bản thân” sẽ theo sự biến mất của cơ thể mà hoàn toàn tan biến. Lúc đó tôi hỏi mẹ đang nấu cơm trong phòng bếp. Mẹ ơi, con người một ngày nào đó sẽ chết đúng không ạ? Mẹ tôi liếc mắt nhìn tôi nói rằng, điều đó là đương nhiên. Tôi lại hỏi, có biện pháp nào để không chết hay không? Mẹ tôi nói, không có. Sau đó tôi bắt đầu khóc. Tôi nói tôi không muốn chết, tôi vừa nghĩ đến mình một ngày nào đó sẽ chết nên rất sợ. Mẹ tôi không để ý đến tôi, nấu cơm xong mới hỏi tôi: “Con là định tiếp tục ở đây nghĩ đến một ngày sẽ chết, làm sao để không chết, chết thì sẽ thế nào, hay là qua đây ăn cơm hả?” Tôi nhìn đĩa thịt kho tàu bốc hơi nghi ngút, thơm phức kia, cuối cùng cũng vứt bỏ suy nghĩ triết học đối với cái chết.

Nhưng từ khi Tần Phương phụ trách cô gái đến tư vấn kia, rất dễ nhận thấy cô ấy không thực tế giống như tôi. Bất luận Tần Phương dùng cách nào với mục đích làm cô gái đó có thể lĩnh ngộ được. Cô gái đó vẫn không thể buông tha sự đam mê điên cuồng với “thể nghiệm sắp chết”. Cho đến một ngày, cô gái đó kéo Tần Phương xuống nước.

Nhà tư vấn tâm lý thường thường sẽ cảm thán rằng, khi mọi người bị “sự sống chết” quấy rầy vì vậy mà nảy sinh các vấn đề tâm lý, lúc đó sức mạnh tư vấn tâm lý thường thua sức mạnh tôn giáo. Nhà tư vấn tâm lý chỉ có thể giúp bạn có suy nghĩ đúng đắn để đi đối mặt sống chết, tháo gỡ câu hỏi của bạn về “sự sống”, còn tôn giáo lại có thể giải thích câu hỏi khi còn sống và sau khi chết, với tiền đề là bạn phải “tin”. Nhưng bất luận là tâm lý học hay là tôn giáo đều là hai mặt của một môn khoa học, đó chính là “triết học”. Tâm lý học bắt nguồn từ “triết học” còn trong giáo lý tôn giáo cũng bao hàm rất nhiều lý luận triết học. Nhưng không biết bạn có phát hiện hay không, rất nhiều người nghiên cứu triết học, cuối cùng lại quy y tôn giáo hoặc là vào bệnh viện tâm thần. Bởi vì môn khoa học này thực sự rất dễ khiến con người ta quanh quẩn

hoặc đi vào ngõ cụt.

Cô gái đến tư vấn mà Tần Phương tiếp nhận kia là một người học triết học, việc đối mặt với suy nghĩ sống chết, những lý lẽ trong đó, cô ấy hiểu còn rõ hơn so với Tần Phương. Lại dùng góc nhìn tư tưởng triết học luẩn quẩn, Tần Phương đã bị cô gái kéo vào trong vòng luẩn quẩn đó. Trước đây chủ nhiệm Ngô từng nói qua, Tần Phương là một nhà tư vấn có năng lực đồng cảm rất cao, anh ta có thể nhận ra và có thể hỏi đến từng dao động rất nhỏ trong tâm lý của người khác. Nhưng điều này cũng khiến anh ta càng dễ đem tư duy của mình chuyển sang tần số của đối phương. Mấu chốt chính là sau khi bạn chuyển sang đó thì vẫn nên lập tức triệu hồi, bằng không sẽ rất không ổn.

Chủ nhiệm Ngô nói, khi cô nữ sinh kia giảng dạy quan niệm của bản thân, kinh nghiệm thực tế cũng như thành quả nghiên cứu “thể nghiệm sắp chết”, Tần Phương cũng sản sinh sự hiếu kỳ. Chỉ là khi đó, bản thân anh ta có thể cũng không ý thức được điều đó. Anh ta gọi điện thoại cho chủ nhiệm Ngô, có nhắc đến: “Mấy lần đầu cô ấy ‘thể nghiệm sắp chết’ đều ghệt thở cấp độ nhẹ dẫn đến rơi vào hôn mê, nhưng sau vài lần thử nghiệm, cô ấy bày tỏ có cảm giác linh hồn xuất ra ngoài. Thậm chí có một lần, sau khi linh hồn cô ấy xuất ra ngoài còn ‘thấy được cơ thể của chính mình’. Sau đó cô ấy còn cảm giác từ chỗ nào đó có cái gì vậy gọi cô ấy, lúc cô ấy đang định qua đó thì tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện. Có một lần cô ấy ‘thể nghiệm sắp chết’ đã đến gần cái chết nhất, khi đó cô được người nhà phát hiện đang treo cổ trên xà ngang trong phòng khách, được đưa đi bệnh viện cấp cứu, xém chút nữa đã không thể cứu trở về. Nhưng bắt đầu kể từ lúc đó, cô ấy càng thêm cuồng nhiệt với ‘thể nghiệm sắp chết’. Cô ấy còn cho rằng chỉ kém một chút nữa thôi, nếu chỉ để thêm một vài phút, là cô ấy có thể biết mình sau khi được kêu gọi sẽ đi đến chỗ nào. Đây là một loại ‘tâm lý cờ bạc’ điển hình, cho rằng còn kém một chút nữa cô ấy có thể sẽ thắng hoặc được thứ gì đó cô ấy muốn, hơn nữa còn sống lại. Nhưng chúng ta đều biết, nếu kéo dài thêm vài phút nữa, cô ấy có thể sẽ mất mạng.”

Giọng điệu khi Tần Phương miêu tả chuyện này qua điện thoại, làm chủ nhiệm Ngô cho rằng anh ta vẫn còn rất tỉnh táo, hiểu rất rõ mức độ nguy hiểm của chuyện này. Cho nên chủ nhiệm Ngô căn bản không nghĩ đến việc Tần Phương có khả năng đi chứng thực thử nghiệm của cô gái đó có chân thực hay không, lấy bản thân mình đi ném thử cái gọi là “thể nghiệm sắp chết”.

0

Trong lần trò chuyện cuối cùng, Tần Phương nói với chủ nhiệm Ngô. Từ miệng của cô gái kia, Tần Phương biết được cô gái đã tham gia vào một nhóm QQ “thể nghiệm sắp chết”. Nhóm này có bốn năm mươi người, đều là những người thích “thể nghiệm sắp chết”. Những người này có người bản xứ, có người ở vùng khác. Trong đó chủ diễn đàn là người địa phương, anh ta tự xưng đã từng nhiều lần trải qua thể nghiệm sắp chết, thậm chí thông qua “thể nghiệm sắp chết” để biết “một thế giới khác.”

“Tôi cho rằng, cái chết của Tần Phương có thể có liên quan tới vị chủ diễn đàn này.” Chủ nhiệm Ngô nói: “Cho nên tôi đã hẹn trên QQ với vị đàn chủ này một lúc nữa sẽ gặp mặt.”

“Vậy lúc nãy thầy nói có một cuộc hẹn, chính là vị đàn chủ này sao?” Tôi hỏi.

Lúc nhận được đáp án quả quyết của chủ nhiệm Ngô, tôi bày tỏ hi vọng thầy có thể mang theo

tôi đến cuộc hẹn. Chủ nhiệm Ngô suy nghĩ một lúc, cho rằng chuyện này cũng không có gì là không ổn, nên đồng ý với yêu cầu của tôi.

Hơn bốn giờ chiều, tôi ngồi xe của chủ nhiệm Ngô, cùng thầy đến một quán cà phê nằm trên con đường quanh công viên. Chúng tôi chọn một chỗ trống, rồi gọi cà phê. Bởi vì tôi đói, nên còn gọi thêm một phần thịt xông khói cùng trứng chiên. Nói là thịt xông khói, nhưng thật ra là chân giò xông khói, thêm trứng gà chiên, giá cả cũng rất mắc, nhưng mà chủ nhiệm Ngô nói cái này thầy mời, khà khà.

Tôi vừa mới ăn xong đĩa thịt hun khói trứng chiên, điện thoại của chủ nhiệm Ngô chột vang lên. Sau khi trao đổi đôi ba câu, chủ nhiệm Ngô cúp điện thoại. Ngay sau đó, tôi thấy một thanh niên mặc đồ vest màu đen, áo sơ mi màu trắng đi vào quán cà phê, nhìn chủ nhiệm Ngô giơ tay chào mà nhanh chóng đi đến chỗ chúng tôi.

“Chào thầy Ngô, tôi là đàn chủ của ‘Quán thể nghiệm thế giới khác’, Khúc Thiên Tường.”

Sau khi giới thiệu đơn giản, vị đàn chủ họ Khúc này ngồi xuống ở vị trí đối diện với tôi và chủ nhiệm Ngô, cũng gọi một ly cà phê đen.

“Lúc biết chuyện của Tàng kiểm biết cười (nickname của Tần Phương) và Hiệp sĩ lợn (nickname của Ngũ Đình Đình), tôi cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Bởi vì hai người đều là thành viên trên diễn đàn của tôi. Hiệp sĩ lợn đã tham gia vào diễn đàn này hơn hai năm. Còn Tàng kiểm biết cười mặc dù mới gia nhập gần đây thôi, nhưng đã trò chuyện trên diễn đàn của chúng tôi được vài lần. Về chuyện của hai người này, thầy Ngô muốn biết cái gì, chỉ cần là chuyện tôi biết, tôi khẳng định thẳng thắn nói hết với thầy.”

Vị đàn chủ tên Khúc Thiên Tường này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của tôi. Ban đầu tôi tưởng người si mê “thể nghiệm sắp chết”, thậm chí còn thành lập một diễn đàn kỳ quái nhất định là một người đàn ông kiểu suốt ngày ở nhà, lời thôi lệch thếch, tính cách âm thầm biến thái, tướng mạo thô tục. Nhưng người đang ngồi trước mặt tôi thoát nhìn cũng rất sạch sẽ, lông mày dày mắt to, có hơi giống Hồ Hải Tuyền trong cặp song ca “Vũ Tuyền”[1]. Anh chàng kia khoảng hai mươi sáu đến ba mươi tuổi, cao râu, tóc húi cua, cử chỉ ăn nói thoát nhìn cũng rất lịch sự lễ phép. Nhìn bộ âu phục đen chất liệu không tính là quá tốt trên người anh ta, cộng thêm áo sơ mi trắng, tôi có thể khẳng định người này nếu không phải là nhân viên đại lý bảo hiểm chuyên “dụ dỗ” các phụ nữ nội trợ ở nhà mua bảo hiểm thì là nhân viên bất động sản.

[1] Vũ Tuyền: là cặp đôi giọng nam cao nổi tiếng Trung Quốc, do Trần Vũ Phàm và Hồ Hải Tuyền tạo thành.

Chủ nhiệm Ngô xem ra cũng không cảm thấy bất ngờ đối với hình tượng của Khúc Thiên Tường. Thầy nói với Khúc Thiên Tường, “Tiểu Khúc, cảm ơn cậu đã bằng lòng đến cuộc hẹn này. Tần Phương... cũng chính là Tàng kiểm biết cười mà cậu gọi, cậu ấy là học trò của tôi. Trước khi cậu ấy qua đời, tôi vẫn cho rằng tôi rất hiểu cậu ấy. Nhưng sau khi cậu ấy đột nhiên qua đời tôi mới phát hiện, có lẽ bản thân tôi không hiểu cậu ấy như những gì tôi vẫn nghĩ. Đối với sự qua đời của Tần Phương, tôi cảm thấy bất ngờ, cũng vô cùng khó có thể chấp nhận sự thực này. Cho nên tôi hẹn cậu ra đây, muốn biết, từ góc nhìn của tiểu Khúc cậu, Tần Phương xuất phát từ nguyên nhân nào mà lựa chọn phương thức treo cổ để kết thúc mạng sống của cậu

ấy?”

Khúc Thiên Tường dùng vẻ mặt kiểu rất chăm chú “lắng nghe” những gì chủ nhiệm Ngô nói, hơi dừng lại suy nghĩ. Anh ta không trực tiếp trả lời câu hỏi của chủ nhiệm Ngô, mà trái lại còn hỏi chúng tôi:

“Anh chị có tin sau khi chết còn có một thế giới khác không?”

“VẬY theo ý của cậu, có không?” Chủ nhiệm Ngô cười hỏi ngược lại, giọng điệu vô cùng ôn hòa.

“CÓ.”

Khúc Thiên Tường cười, nói rằng:

“Có thể những lời của tôi sẽ làm người khác cảm thấy rất kỳ quái. Bình thường, trong cuộc sống của tôi, tôi sẽ không tiết lộ suy nghĩ của tôi với người khác, vì có một số người xem đó là ‘có bệnh’. Trên thực tế, trước khi bản thân tôi trải qua một số chuyện, tôi vẫn tin rằng con người ta chết như ngọn đèn đã tắt. Nhưng khi bản thân tôi trải qua một việc, thì tôi tin, hơn nữa còn khẳng định con người sau khi chết, còn có một thế giới khác. Mà theo ý của tôi, Tăng kiểm biết cười và Hiệp sĩ lợn là hai người thích tìm tòi bí mật. Họ vì tìm kiếm bí mật của một thế giới khác, rất không may mất mạng.”

“Cậu cho rằng họ chết là ‘ngoài ý muốn’, chứ không phải là ‘tự sát’ đúng không?” Chủ nhiệm Ngô hỏi.

Khúc Thiên Tường cười nói: “Đương nhiên, họ không hề có khuynh hướng tự sát gì đó. Người thân cùng bạn bè của họ cũng không tin rằng họ ‘tự sát’ đúng không?”

Chủ nhiệm Ngô nói: “Theo tôi được biết, Ngũ Đình Đình đã từng tự sát không thành hơn mười lần, cô ấy đều đề cập với người nhà cùng bạn bè mình muốn tự sát. Người nhà của cô ấy cho rằng cô ấy mắc chứng trầm cảm hoặc là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng bức. Điều này giải thích làm sao?”

Tôi chú ý thấy khi chủ nhiệm Ngô đưa ra số lần hành động và khuynh hướng tự sát của Ngũ Đình Đình thì ánh mắt của Khúc Thiên Tường biểu lộ kiểu như “chuyện thường chẳng đáng quan tâm”. Giống như đang cười nhạo những người không biết nội tình nhưng tùy tiện đưa đến kết luận cho một chuyện. Mặc dù vẻ mặt này chỉ chợt lóe qua, nhưng vẫn bị tôi ngồi một bên quan sát anh ta bắt được. Tôi tin chủ nhiệm Ngô nhất định cũng thấy vẻ mặt này của anh ta.

“Người nhà của Hiệp sĩ lợn không hiểu cô ấy. Hiệp sĩ lợn cảm thấy hiếu kỳ với ‘thể nghiệm sắp chết’, đồng thời cũng tra cứu rất nhiều tài liệu về phương diện này, cũng bởi vì thế mà cô ấy gia nhập diễn đàn của tôi. Tôi không biết cô ấy có từng kể với anh chị hay chưa, chuyện cô ấy từng trong vài lần ‘thể nghiệm sắp chết’ thực sự cảm nhận được sự tồn tại của thế giới khác, cô ấy chỉ còn kém một chút là có thể chạm đến cái thế giới kia.” Lúc nói đến đây, Khúc Thiên Tường lại toát ra một loại mùi vị tiếc nuối. Dường như với chuyện Ngũ Đình Đình vài lần “thể nghiệm

sắp chết” còn kém “một chút” cảm thấy đáng tiếc.

Anh ta trong lơ đãng toát ra loại tâm tình này kích động đến tôi, vì vậy tôi cười nói:

“Nếu như đó là mong muốn của cô ấy, vậy bây giờ cô ấy đã toại nguyện như mong muốn rồi. Đáng tiếc cô ấy một đi không trở lại, làm chúng ta khó lòng từ miệng cô ấy biết được phong cảnh của cái thế giới thần bí kia rồi.”

Thật ra trước khi đến quán cà phê, tôi đã giao hẹn với chủ nhiệm Ngô rằng trong quá trình gặp mặt tôi chủ yếu phụ trách quan sát biểu tình của Khúc Thiên Tường, sẽ không nói chen vào, để tránh làm mọi chuyện đổ vỡ. Nhưng khi tôi từ trong thái độ của Khúc Thiên Tường nhận thấy anh ta khinh thường mạng sống, tôi thực sự phẫn nộ. Mặc dù biểu cảm của Khúc Thiên Tường không mấy rõ ràng, nhưng trực giác của phụ nữ rất nhạy cảm. Tôi theo ánh mắt và những lời anh ta nói có thể thấy được đối với cái chết của Ngũ Đình Đình, anh ta quả thực cảm thấy tiếc nuối. Nhưng loại tiếc nuối không phải bởi vì cô ấy mất đi tính mạng, mà là hẳn không thể nghe được một đáp án xác định từ cô ấy. Cái anh ta tiếc nuối chính là cái này!

Tôi nói những lời này kỳ thực có phần “giọng điệu của người mê tín”, mà tôi ngày thường sẽ không bao giờ nói như vậy. Lúc đó bởi vì phẫn nộ muốn chất vấn, nói cạnh khóe Khúc Thiên Tường, lại sợ chất vấn sẽ làm mọi sự đổ bể. Vì vậy tôi dùng giọng điệu hơi tiếc nuối giống như cảm nhận nội tâm của Khúc Thiên Tường mà tôi quan sát được, biểu đạt ra ngoài. Nếu như đối phương là phụ nữ, e rằng rất nhanh sẽ nghe ra trong giọng điệu “mỉm cười” của tôi còn có một ý nghĩa khác. Cũng may Khúc Thiên Tường này là đàn ông, tâm tư của đàn ông e rằng sẽ rất khó moi được thông tin do nhiều chuyện giống phụ nữ. Anh ta đang phòng bị dè dặt, lúc nghe tôi nói những lời đó, anh ta lại rất cảm kích đưa mắt nhìn tôi. Anh ta cho rằng đã tìm được tri âm của mình, sau đó anh ta cho tôi biết:

“Nếu cô có hiểu kỳ với ‘một thế giới khác’, thì tôi có thể kể chuyện tôi từng trải qua cho cô nghe.”

Kế tiếp, Khúc Thiên Tường kể lại chuyện của anh ta.

Khi Khúc Thiên Tường mười bảy tuổi, đã gặp một vụ tai nạn xe rất thảm khốc.

Bác cả của anh ta lái xe không khống chế được lao xuống vách núi cao hơn chục mét. Cha của anh ta, thím và cùng em gái họ đều chết trong vụ tai nạn đó, chỉ có anh ta may mắn còn sống sót. Vì bị tụ máu dưới màng não, anh ta hôn mê hơn mười ngày mới tỉnh dậy. Mà trong hơn mười ngày anh ta bị thương nặng hôn mê, Khúc Thiên Tường đã có một lần “du lịch thế giới khác” kỳ diệu.

“Sau khi xe lăn xuống khe núi, tôi tỉnh dậy và thấy mình bị quăng ra khỏi xe, nằm trên bãi cỏ. Chiếc xe VAN[2] bảy chỗ của bác tôi lăn xuống khe núi đã bị biến dạng nghiêm trọng, vừa nhìn đã biết hư hỏng nặng. Cả gia đình của bác tôi đều bị mắc kẹt trong xe, đã không còn nhìn ra hình người. Ba tôi cũng bị văng ra ngoài xe giống như tôi. Nhưng đầu của ông đại khái là đập lên tảng đá, trên đầu, trên mặt đều là máu. Tôi vội vàng chạy tới muốn đánh thức ông, nhưng tôi phát hiện không chạm được vào ông. Sau đó ý thức tôi mơ mơ hồ hồ, hoặc có thể nói giống như tôi căn bản không có ‘tư duy’ rõ ràng, chỉ có khái niệm rất mơ hồ. Tôi rất muốn về nhà, sau

đó tôi về tới nhà. Nhưng trong nhà không có ai. Tôi rất muốn trở lại trường, vì vậy tôi tới trường, thế nhưng vẫn không thấy bất kỳ ai như cũ. Cái cảm giác này rất kỳ quái, thật giống như tôi cùng mọi người sống trong cùng một thế giới nhưng lại không giống nhau, có lẽ bên cạnh tôi vốn có rất nhiều người, nhưng tôi thấy được họ, họ cũng không nhìn thấy tôi.”

[2] Xe VAN là một loại xe tải nhỏ, khoang chở người và chở hàng chung một không gian kín. Loại xe VAN có đặc điểm là khi không chở người các hàng ghế sau có thể gập lại thành khoang chứa hàng.

“Chẳng qua bao lâu, ‘ý thức’ bắt đầu càng trở nên không rõ, đã không biết mình là ai nữa. Lúc này tôi phát giác mình cùng rất nhiều người đang đi trên một con đường. Con đường này rất dài cũng rất tối, tối đến mức không thấy cái gì cả. Cái gì cũng không nghe không thấy, cái gì cũng không có. Tôi chỉ là cảm thấy bên cạnh mình có rất nhiều ‘người’ giống như tôi, chúng tôi đều đi về cùng một hướng. Chỗ đó càng ngày càng gần, tôi thấy chút ánh sáng yếu ớt, rồi chòm ánh sáng ngày càng sáng. Thật giống như đang đi trong sơn động thật lâu mới thấy cửa hang vậy, trong ý thức của tôi chỉ còn lại khao khát mãnh liệt đối với ánh sáng đó. Tôi cảm thấy rất nhiều người bên cạnh mình đi đến chỗ lối ra, đi vào bên trong ánh sáng, sau đó họ liền biến mất. Sau đó không bao lâu, tôi cũng đi vào trong vầng sáng đó. Ánh sáng rất chói mắt, nhưng cũng tan đi trong nháy mắt, tôi thấy một sơn cốc vòng tròn. Sơn cốc này rất sâu, liếc mắt không nhìn thấy đáy, nhưng bốn bề của sơn cốc là thành trần tầng tầng lớp lớp... Nói thế nào nhỉ? Anh chị thấy con đường ngoằn ngoèo chưa? Giống như con đường bên sườn núi, trên vách đá bốn bề quanh sơn cốc, một tầng rồi lại một tầng, trên đó có rất nhiều căn nhà, cũng có rất nhiều bóng người chuyển động. Thoạt nhìn giống như là thành phố...”

0

Khúc Thiên Tường nói: anh ta chỉ nhìn thấy “một thế giới khác” một cái liếc mắt như thế thôi, hay đúng hơn trong lúc đi vào ánh sáng, nhìn trông chớp mắt mà thôi. Sau đó, anh ta bị cái gì đó kéo lại về trong bóng tối. Ban đầu đi đến đây là một con đường đen kịt dài dằng dặc, nhưng lúc bị kéo trở lại chỉ vụt qua. Sau đó anh ta tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường ở bệnh viện. Tiếp đó nữa anh ta mới biết, bản thân đã hôn mê hơn mười ngày.

Mặc dù chỉ là cái liếc mắt trong vội vã, nhưng lúc Khúc Thiên Tường tỉnh lại cũng không quên được chỗ kia. Theo ý kiến của Khúc Thiên Tường, chỗ kia đối với con người mà nói có một lực hấp dẫn huyền bí. Mặc dù anh ta không nghĩ đến, nhưng nó vẫn không ngừng xuất hiện trong giấc mơ của anh ta.

Những gì trải qua trong hơn mười ngày đến tột cùng là giấc mơ của anh ta, hay là thật sự tồn tại?

Vấn đề này quanh quẩn trong đầu Khúc Thiên Tường rất lâu.

Sau đó, Khúc Thiên Tường tìm trên internet được rất nhiều chuyện về “thể nghiệm sắp chết”, rất nhiều người trải qua thể nghiệm sắp chết đã thấy “một thế giới khác”, chỗ đã thấy của họ cũng không hoàn toàn giống với Khúc Thiên Tường. Để xác nhận nghi vấn trong lòng mình, Khúc Thiên Tường đã làm đi làm lại rất nhiều lần “thể nghiệm sắp chết”. Để tiện cho việc kiểm soát, anh ta chọn phương thức treo cổ tự tử. Điều này làm cho anh ta vô số lần thể nghiệm cảm

giác linh hồn rời khỏi thể xác. Đồng thời cũng một lần rời lại một lần đi trên con đường “đen kịt dài đằng đẵng” kia. Chỉ tiếc là, từ sau vụ tai nạn, mặc dù Khúc Thiên Tường trải qua hơn mười lần “thể nghiệm sắp chết” nhưng mỗi lần anh ta đều không có cách nào đi đến “cánh cửa phát sáng” như theo lời anh ta kể, thì đã bị kéo lại.

“Cái chốn kia làm tôi nhớ thương. Nói như thế nào nhỉ, tôi cảm thấy nơi đó mới thật sự là cố hương, cố hương chân chính của tất cả vạn vật! Trong nháy mắt tôi trông thấy nó, mê cung trong đầu loáng cái đã không còn, tôi tựa như chưa từng minh mẫn và hiểu biết như thế. Lúc tôi tỉnh dậy, liên tục nhớ về cái giây lát kia, lúc đó có gì đó nảy sinh trong đầu tôi nhiều lắm, đáng tiếc lúc tỉnh dậy tôi không còn nhớ nhiều nữa.”

Lúc Khúc Thiên Tường kể về quãng thời gian đó, tâm tình vô cùng kích động. Từ trong ánh mắt anh ta, tôi thấy anh ta miêu tả “một thế giới khác” vô cùng say mê, Đó là một loại say mê điên cuồng, không biết chán.

Tiếp theo, Khúc Thiên Tường lại giảng giải rất nhiều cách nhìn của anh ta đối với vấn đề này. Anh ta nói, các nhà khoa học đã nghiên cứu, trong não người chứa rất nhiều thứ, nhưng con người lại sử dụng bộ não với hiệu suất thấp đến đáng thương. Trên thế giới này có rất nhiều bí mật thật ra chúng ta có biết đến, chỉ là quên đi. Anh chị biết không, cái chốn kia, chỉ cần trở lại chốn đó, trong nháy mắt, anh chị cái cũng cũng hiểu rõ!

Sau khi nghe Khúc Thiên Tường miêu tả xong, tôi nghĩ trên người anh ta có một loại tiềm chất “giáo chủ tà giáo”. “Một thế giới khác”, một thế giới có thể làm cho người ta hiểu rõ tất cả mọi thứ, phải không đó? Nếu đó là sự thật thì đặc biệt có sức mê hoặc và lực hấp dẫn. Những người cảm thấy hiếu kỳ với thế giới cùng với những người suốt đời cố chấp truy tìm chân lý cho nên tiến vào ngõ cụt, e rằng rất khó cự tuyệt sự mê hoặc như vậy.

Theo cách nói của Khúc Thiên Tường, Ngũ Đình Đình mê muội cuồng si “thể nghiệm sắp chết” chính là do cảm nhận được sự vẫy gọi của chốn kia. Nơi nào thực sự thần bí thì càng có sức hấp dẫn lớn. Tần Phương vì muốn chứng thực ý kiến của Ngũ Đình Đình, nên tự mình nếm thử “thể nghiệm sắp chết”, đồng dạng cũng bị “một thế giới khác” thu hút. “Một thế giới khác” đối với người sống mà nói giống như thuốc độc. Đã trải qua một lần thì sau đó họ sẽ không cách nào khống chế bản thân. Từ đó về sau họ sẽ một lần rời lại một lần đi thử nghiệm, chỉ cần gần chốn đó hơn. Ngũ Đình Đình như vậy, mà Tần Phương cũng là như vậy.

Chủ nhiệm Ngô hỏi: “Cậu giải thích như thế, tôi nghĩ tôi có thể hiểu. Thế nhưng Tần Phương và Ngũ Đình Đình cùng thời gian treo cổ, họ đều trần truồng, đồng thời dùng khăn mặt treo trên tay nắm cửa phòng ngủ. À còn nữa, Đèn hương trong phòng thì cậu giải thích thế nào?”

Khúc Thiên Tường nói, huân hương có tác dụng kết nối với cái thế giới kia. Trừ điều đó ra, nó cũng có ít tác dụng như thuốc gây nghiện. Nó có thể làm cho tình trạng linh hồn tách khỏi cơ thể nhanh hơn. Anh chị nghĩ xem, lúc cáo tăng ngồi thiền, bên cạnh có phải có đốt hương hay không? Còn có một số nhà thôi miên, lúc tiến vào trạng thái thôi miên, cũng có sử dụng huân hương. Còn cơ thể trần truồng là vì để linh hồn thoát ra dễ hơn. Việc chọn dùng khăn mặt treo cổ, là bởi vì so với các cách treo cổ khác thì cách nào dễ khống chế hơn, dùng khăn mặt treo cổ thì thoải mái hơn dùng dây thừng. Nhà hiện đại bây giờ đa phần không có xà nhà, dầm cửa hay đại loại thế, cho nên họ mới chọn tay nắm cửa. Hơn nữa chỗ tay nắm cửa cách mặt đất khá thấp, cũng tương đối dễ khống chế. Về phần treo cổ cùng một lúc, đó là bởi vì họ đã trải qua thể

nghiệm sắp chết một mình rồi, bắt đầu muốn hai người song song cùng tiến vào trạng thái, muốn biết trạng thái hai linh hồn có thể gặp nhau hay không.

Lúc cuộc trao đổi của chúng tôi đến hồi kết, chủ nhiệm Ngô nói với Khúc Thiên Tường rằng: “Tôi có thể hiểu cậu hướng về một thế giới khác. Dù sao cái vấn đề chúng ta từ đâu đến, rồi sẽ đến đâu này, tất cả mọi người đều rất tò mò. Cậu nói sau tai nạn từ năm 18 tuổi, cậu đã thử nghiệm hơn mười lần thể nghiệm sắp chết, đều là dùng cách treo cổ để tiến hành sao? Cậu có từng thử qua cách nào khác hay không?”

Khúc Thiên Tường nói, bởi vì dùng cách khác tiến vào trạng thái sắp chết không đảm bảo an toàn cho lắm, bởi vậy hơn mười lần thể nghiệm sắp chết anh ta đều dùng phương thức treo cổ để tiến hành. Hơn nữa, anh ta đem toàn bộ quá trình tiến hành thể nghiệm miêu tả thành văn, có đăng trên phần trao đổi trong nhóm. Nếu chúng tôi có hứng thú, có thể lên diễn đàn của anh ta xem thử. Khúc Thiên Tường vẫn bày tỏ, một thế giới khác là tuyệt đối tồn tại, điểm này anh ta đã trải qua rất nhiều lần thử nghiệm để chứng minh. Đối với chuyện của Ngũ Đình Đình và Tần Phương, anh ta nói mặc dù đáng tiếc, nhưng không nên quá thương tâm. Lúc này, hai người họ còn hạnh phúc hơn chúng ta nhiều. Vì họ đã lý giải được bí mật của thế giới này, họ sống thông minh hơn chúng ta.

Sau đó, Khúc Thiên Tường chào tạm biệt chúng tôi. Sau khi anh ta đi, tôi nói với chủ nhiệm Ngô:

“Cái người Khúc Thiên Tường này, lời anh ta nói rất thần kỳ, anh ta miêu tả cái sơn cốc trong thế giới khác kia làm em nghĩ đến “Kinh Đại Tạng Bồ Tát Bốn Nguyên”, trong đó có miêu tả mười tám tầng địa ngục trong Đại Thiết Vây Sơn[1]. Em trước đây có xem sách truyện về kinh Phật, Đại Thiết Vây Sơn trong sách kinh có nói chính là một sơn cốc hình khuyên, ở giữa trống không, sâu không thấy đáy, bên trong phân chia thành nhiều tầng địa ngục.”

[1] Đại Thiết Vây Sơn: là từ dùng trong Phật giáo, chỉ thế giới xung quanh Thiết Sơn.

Chủ nhiệm Ngô lúc đó cũng không có nói gì, mà chỉ nhìn bóng lưng đang đi xa của Khúc Thiên Tường. Một lát sau, thầy mới nói với tôi: “Con người này quá nguy hiểm.”

Tôi vội vàng gật đầu nói: Đúng, đúng vậy! Anh ta giải thích trôi chảy như vậy, thực sự sẽ làm người khác không kiềm được muốn thử nghiệm một chút, nghiệm chứng lời anh ta nói có phải là sự thật hay không. Chúng ta đều biết, mặc dù là dùng khăn treo lên tay nắm cửa, chân có thể đạp trên mặt đất. Thế nhưng, não người đang ở trong trạng thái thiếu dưỡng khí cao độ, thì vẫn như cũ không có cách nào khống chế cơ thể của chính mình. Nếu như trước khi bộ não vì thiếu dưỡng khí cao độ mà dừng hoạt động, xung quanh cũng không có người khác cứu giúp mà nói, chắc chắn sẽ ngạt thở chết. Ngay cả tôi cũng biết chuyện này, Tần Phương thế nào lại không rõ được chứ? Tôi thật sự không biết Tần Phương vì cớ làm sao mà đi thử cái đó. Hơn nữa theo như Khúc Thiên Tường nói, Tần Phương làm thể nghiệm sắp chết không chỉ một lần. Anh ta vốn có thể trước khi bộ não thiếu dưỡng khí sâu sắc mà dừng hành vi treo cổ lại, thế nhưng vì vẫn còn cách cái thế giới kia một khoảng. Vì vậy anh ta không phải là không thể, mà là không muốn, ôm một loại tâm lý đầu cơ, hên xui đi treo cổ chính mình.

Chủ nhiệm Ngô vẫn không nói gì với tôi như cũ. Thầy quay đầu lại, dùng biểu tình không mấy

vui vẻ nhìn tôi, sau đó thầy nói:

“Lưu Hân Dương, em không nên tự hỏi cái thế giới khác mà Khúc Thiên Tường hình dung có tồn tại hay không. Trước đó hãy nói cho thầy biết, một người nếu hơn mười lần trải qua trạng thái treo cổ để thể nghiệm sắp chết, thì trên cổ người đó hẳn là có cái gì? Thầy để em quan sát Khúc Thiên Tường, em có chú ý đến cổ của anh ta hay không?”

Tôi nhất thời sững sờ, sau đó suy nghĩ một lúc. Đúng vậy, trên cổ Khúc Thiên Tường hoàn toàn sạch sẽ, đâu giống người có hơn mười lần kinh nghiệm treo cổ chứ?!

Tôi ngẩng đầu nhìn chủ nhiệm Ngô, mặt mày khiếp sợ, tôi nói: “Nếu vậy, những gì anh ta nói đều là nói dối?!”

Chủ nhiệm Ngô lắc đầu nói:

“Không hẳn đều là bịa đặt. Về nội dung tai nạn xe cộ... Em có chú ý tới không, lúc anh ta kể đến phần đó, tâm tình trở nên rất kích động. Cái diễn đàn của anh ta, thầy đã từng tham gia. Chính là cái dây số mà Tần Phương ghi trong sổ. Trong diễn đàn đó quả thực có bốn, năm mươi người. Trong đó có mười người tự cho là từng thể nghiệm sắp chết, đồng thời quá trình thể nghiệm của họ đều được viết công khai trên diễn đàn. Còn những người khác là đến xem náo nhiệt. Vừa đến buổi tối, trong diễn đàn có rất nhiều người tham gia thảo luận về thể nghiệm sắp chết. Đa số thành viên diễn đàn này chủ yếu là thanh thiếu niên khoảng trên dưới hai mươi tuổi. Họ đối với mạng sống không có tín ngưỡng, cũng không có kính nể. Họ chỉ có lòng ham muốn theo đuổi kích thích và hiếu kỳ.”

Đúng vậy, lòng hiếu kỳ không có tín ngưỡng, không có kính nể chính là cái Khúc Thiên Tường cần. Họ đều là con chuột bạch của anh ta.

Lời của chủ nhiệm Ngô làm tôi có cảm giác rơi vào hố bẫy. Tôi nhớ tới cái người ban nãy còn ngồi trước mặt tôi, nói chuyện đĩnh đạc kia, cũng được coi là có dáng vẻ dễ nhìn, ăn nói khéo léo. Ấn tượng đầu tiên đối với anh ta không tệ. Nếu như không có chuyện của Tần Phương, tôi nhớ khi anh ta ở trước mặt tôi, kể chuyện anh ta sắp chết với tôi, tôi nhất định sẽ tin anh ta, cũng sẽ hiểu hành vi của anh ta, mà sẽ không hoài nghi mục đích của anh ta.

Trở về sau ngày hôm đó, chủ nhiệm Ngô viết một ít tài liệu báo cáo với giám sát mạng về diễn đàn QQ mà Khúc Thiên Tường thành lập. Thầy yêu cầu giám sát mạng thông qua các nội dung trao đổi ghi lại trên diễn đàn để chứng thực nội dung tố cáo của thầy. Sau đó, chủ nhiệm Ngô nói rằng cái diễn đàn đó đã bị xóa bỏ, số QQ của Khúc Thiên Tường cũng bị khóa. Thầy chỉ có thể làm chuyện này. Thế nhưng, đổi một số QQ khác, Khúc Thiên Tường vẫn có thể rất nhanh thành lập diễn đàn khác. Suy cho cùng, người tràn ngập hiếu kỳ với “một thế giới khác” rất nhiều.

Cái chết của Tần Phương làm chủ nhiệm Ngô đau lòng một quãng thời gian rất dài. Lúc chúng tôi đi ra từ quán cà phê, chủ nhiệm Ngô đã vỗ nhẹ đầu tôi và nói:

“Tiểu Lưu, thầy biết trong mắt người trẻ tuổi mà nói, có một số đạo lý lắm nhảm làm nhảm các

người xem chẳng đáng lọt tai. Nhưng thầy vẫn hi vọng em có thể nhớ kỹ những lời thầy nói bây giờ. Đối với giới tự nhiên thai nghén ra chúng ta, vĩnh viễn phải mang trong lòng sự kính trọng và sợ hãi. Bởi vì kính trọng và sợ hãi nó, chúng ta mới có thể càng thêm quý trọng mạng sống của chính mình. Con người nếu như không có tín ngưỡng cũng không có sợ hãi, rất dễ mất phương hướng.”

Tôi nghe chủ nhiệm Ngô. Tôi biết, thầy rất khó chịu, khổ sở. Bởi vì thầy đã không nói cho Tần Phương biết những lời này sớm hơn.

Chương 10

Phần cuối của giấc mơ

Trong lời giải thích của đàn chủ Khúc Thiên Tường của “Diễn đàn thể nghiệm thế giới khác” về thể nghiệm sắp chết của chính anh ta, thì đã từng nhắc đến việc đến thế giới khác phải thông qua một “con đường đen kịt dài đằng đẵng”. Đó có thể là do anh ta ở trong giấc mộng dài khi đánh mất ý thức mà thôi.

Trước đây có một bậc thầy tư vấn đã làm nhiều năm trong ngành nói với tôi rằng. Một người có tâm lý khỏe mạnh khi nói chuyện với bạn, thì có khoảng sáu mươi phần trăm trong nội dung là sự thật được trần thuật khách quan, còn bốn mươi phần trăm còn lại, có phần là do ý thức chủ quan của người này, cũng có một phần do người này che giấu “ích kỷ” cá nhân. Còn một người có tâm lý không khỏe mạnh cho lắm hoặc là tâm lý không bình thường, thì sự thực khách quan trong lời trần thuật của người đó sẽ chiếm tỉ lệ thấp hơn.

Về giấc mơ liên tục, tôi tin đại đa số mọi người đã từng nghe nói hoặc bản thân đã từng trải qua. Ví dụ như nói mơ liên tục về một chuyện giống nhau, hay về cùng một người, hoặc là nội dung giấc mơ này có liên hệ với giấc mơ kế tiếp. Bởi vì giấc mơ là một loại tưởng tượng “có ý thức” của con người. Nội dung giấc mơ thường lộn xộn và không có tính liên kết logic. Khi nội dung của giấc mơ này liên quan tới nội dung của giấc mơ khác, chúng ta sẽ cảm thấy rất kinh ngạc, cảm thấy điều này rất hiếm thấy, cũng rất thần kỳ. Tôi đã từng trải qua hoặc nghe người khác kể về “giấc mơ liên tục” thì thông thường sẽ không kéo dài quá ba lần. Nhưng mà, bạn học Tiểu Vương khốn khổ đã bị giấc mơ liên tục quấy nhiễu. Nhưng điều làm cho tất cả chúng tôi đều kinh ngạc, đó chính là giấc mơ liên tục của cậu ta kéo dài từ khi cậu ta còn nhỏ cho đến bây giờ, đã duy trì 15 năm đằng đẵng. Đồng thời nội dung của giấc mơ liên tục này cho đến nay vẫn chưa thấy dấu hiệu “kết thúc”.

Tiểu Vương nói, nội dung giấc mơ liên tục này của cậu ta cũng không làm cho cậu ta cảm thấy kinh khủng. Trong giấc mơ không có bất kỳ nhân vật nào, càng không có yêu ma quỷ quái nào xuất hiện. Giấc mơ này rất đơn giản, chính là “đi”, “đi” không ngừng.

“Cụ thể bắt đầu từ khi nào thì con cũng không nhớ. Từ lúc con bốn, năm tuổi, cũng hiểu chuyện đôi chút, thì hằng ngày con đều mơ thấy giấc mơ này. Trong mơ không có gì cả, xung quanh tối đen như mực, con không ngừng đi về phía trước. Về việc con phải đi đến đâu, vì sao phải đi về phía trước thì con thật tình không biết. Giống như trong đầu con chỉ có khái niệm “tiến về phía trước”. Khi đó còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, thậm chí còn không biết được là đang ở trong mơ hay trong hiện thực. Ba mẹ con còn nói, khi con còn bé thỉnh thoảng sẽ tỉnh ngủ khóc lớn. Họ nói rằng con bảo con đi mệt quá, ba mẹ cũng không cần con, đem con vứt vào một nơi tối đen như mực.

Đến khi bảy, tám tuổi, con lớn hơn một chút, cũng có nhiều bạn bè hơn, có đôi khi sẽ kể với nhau về những chuyện này. Đó là lần đầu tiên con ý thức được hóa ra giấc mơ này của con rất kỳ lạ. Chỉ có điều khoảng cách giữa hai lần mơ khá dài, một tháng tối đa chỉ có hai lần. Hơn nữa “thời gian” nằm mơ cũng không quá dài, chính là một người cứ tiến về phía trước ở một nơi rất tối, đi cho đến khi nào tỉnh dậy thì thôi. Giấc mơ tiếp theo, lại tiếp tục đi về phía trước, đi đến khi nào tỉnh dậy. Cứ vậy đó.”

Tiểu Vương nói, khi cậu ta càng lớn hơn, thì cậu ta càng ngày càng ý thức được “cảnh trong mơ” của mình rất không bình thường. Trong giấc mơ của cậu ta, hoàn toàn đen kịt, không có khái niệm thời gian và không gian, cũng không có thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác và các cảm giác khác. Nhưng “ý thức” lại vô cùng tỉnh táo. Cậu ta biết rõ bản thân mình phải không ngừng “tiến về phía trước”, cũng biết rõ đây là một con đường rất dài. Cậu ta mỗi lần mơ đều tiếp tục đoạn đường chưa xong lần trước mà đi tiếp. Cậu ta cảm thấy con đường này quả thực không có điểm cuối, không biết phải đi đến khi nào mới xong.

“Con nói như vậy, có thể mọi người sẽ không cách nào hiểu được. Mặc dù giấc ngủ của con đều kéo dài như nhau. Mỗi ngày con đều ngủ khoảng tám đến mười tiếng, nhưng con cảm thấy con đường con đã đi trong mơ càng ngày càng nhiều. Trong giấc mơ đó, không có thứ gì cả, nhưng “ý thức” lại đặc biệt minh mẫn. Cho nên con thấy tinh thần bị tàn phá năng nề, rất mệt! Người khác ngủ là để nghỉ ngơi, còn con đây đi ngủ lại phải “bước đi” liên tục, hơn nữa dọc theo con đường này chẳng có gì để xem. Mệt, thật sự mệt muốn chết! Nhưng điều kỳ lạ chính là, mỗi lần tỉnh dậy khỏi giấc mộng này, trạng thái sức khỏe của con vô cùng tốt. Con ngày thường hay đánh cầu lông mà, sức lực đều dồi dào hơn người khác. Có đôi khi con kể với các anh em thân thiết về giấc mộng này, họ đều nói tôi là đang “tu hành” trong mộng. Giấc mơ này trui rèn sức lực tinh thần cho tôi, sau đó khiến cơ thể tôi đạt được kích thích trọn vẹn nhất. Nó làm cho cơ thể của tôi ở trạng thái tốt nhất. Từ nhỏ đến lớn, trên cơ bản chưa bao giờ bị bệnh!”

Từ câu chuyện của bạn tiểu Vương, chúng ta có thể thấy được, cậu ta đối với “giấc mơ liên tục” từ thuở bé này thật ra rất là tự hào. Cậu ta nói lúc học trung học cơ sở đã đọc một cuốn truyện tranh có tên là “Vua pháp thuật” [1]. Nhân vật chính trong bộ truyện đó là một người có pháp thuật. Để tu hành khả năng pháp thuật của bản thân, nên nhân vật đó đến địa ngục huấn luyện. Mà cái địa ngục huấn luyện này chính là đi trong một sơn động tối om và rất dài, đi đến khi toàn bộ giác quan đều mất hết, sức mạnh tinh thần lại vô cùng lớn mạnh. Lúc đó tiểu Vương thậm chí còn nghĩ phải chăng bản thân mình là một sự tồn tại tương đối “đặc biệt”. Giấc mơ này thực sự trui rèn linh hồn của anh ta. Phỏng chừng sau này còn có một thế giới cần cậu ta đi cứu vớt.

[1] Vua Pháp Thuật: là tựa truyện tiếng Việt của bộ truyện tranh Shaman King, tác giả Takei Hiroyuki.

Khi cậu ta nói như vậy, bản thân tự cười trước, làm cho lão Ngô đang cố vấn cho cậu cũng nở nụ cười, tôi ở bên cạnh ghi chép cũng cười, cha mẹ của cậu cũng cười theo. Chúng tôi đều nghĩ chàng trai trẻ này rất đáng yêu.

Cha của tiểu Vương nói: “Con tôi quả thực từ nhỏ đã nằm mơ thấy giấc mơ này, nó đã từng rất nhiều lần nói chuyện này cho người lớn trong nhà cũng như bạn bè biết. Ngay lúc đó tôi cũng cảm thấy rất lạ, giấc mơ này rất không bình thường. Nhưng giấc mơ này lại không mang đến bất tiện nào đến cuộc sống của con tôi. Thậm chí chúng tôi cũng nghĩ rằng, con trai nằm mơ thể này là rèn luyện nó. Nó từ nhỏ có ý chí rất cao. Lúc đọc sách thì nó rất yên tĩnh, khi vui chơi

lại rất năng động. Mấu chốt là nó làm con tôi hiểu thế nào là kiên trì, chịu đựng. Nói như vậy có thể anh chị cảm thấy buồn cười, nhưng tôi và mẹ nó đối với đứa con này đặc biệt tự hào. Hơn nữa còn cảm thấy con tôi không tầm thường, tương lai có thể làm chuyện lớn. Chúng tôi đã có ý nghĩ này.”

Cách nghĩ của cha tiểu Vương cũng không mấy kỳ lạ. Nếu như tôi mỗi ngày đều mơ như vậy, đồng thời giấc mơ này làm cho tôi nhiều điều có ích, Tôi cũng sẽ nghĩ bản thân là một sự tồn tại đặc biệt. Nhưng những lời tiếp theo của cha mẹ và tiểu Vương lại thể hiện những lo lắng của họ.

Hai năm gần đây, tần suất nằm mơ của tiểu Vương ngày càng cao. Trước đây một tháng nhiều nhất hai lần, bây giờ biến thành một tuần hai lần. Mà theo lời kể của tiểu Vương, cậu cảm thấy con đường bản thân mình đi trong mỗi lần nằm mơ càng ngày càng dài thêm, mặc dù thời gian ngủ không thay đổi. Nhưng chặng đường phải đi trong mơ càng dài, lại khiến cậu cảm thấy mình càng mệt hơn so với ban đầu. Cậu sợ giấc mơ này giống như một đứa bé sợ tiêm vậy. Cậu không biết ngày nào mình sẽ nằm mơ thấy nó, cũng không biết “con đường” lần này cần phải đi trong mơ có phải là dài hơn so với lần khác, cần bao lâu nữa.

“Con trai ở trong mơ phải chịu đựng nỗi khổ không tên này, tôi và mẹ cháu cũng cảm thấy đau lòng thay. Sau này, chúng tôi đã thử đánh thức cháu nó dậy khi nó ngủ. Ví dụ như hai giờ sáng, chúng tôi vào phòng của cháu lay cháu dậy. Sau đó chúng tôi phát hiện, lúc cháu nó nằm mơ thấy giấc mộng kia, thì bất luận chúng tôi có gọi thế nào đi nữa, thậm chí đánh cháu nó, tát tai cũng không thể nào gọi cháu nó dậy từ trong mơ. Điều này khiến chúng tôi vô cùng lo lắng. Giấc mơ này từ một tháng hai lần thành một tuần hai lần, nếu cứ tiếp diễn khó lòng đảm bảo sẽ không thành một ngày một lần. Điều quan trọng chính là, chúng tôi không gọi cháu nó dậy được. Chúng tôi sợ, thực sự rất sợ...”

Lúc nghe ba của tiểu Vương kể lại tình huống này, sắc mặt của thầy Ngô trở nên nghiêm trọng. Chúng tôi lập tức hiểu nỗi lo của cha mẹ tiểu Vương. Quả thực, một giấc ngủ không bao giờ tỉnh dậy có ý nghĩ gì, không cần nói mỗi chúng ta đều hiểu.

Chủ nhiệm Ngô nói: “Tình huống của tiểu Vương, thoát nhìn không phải là vấn đề tâm lý. Tôi cho rằng anh chị cần phải dẫn cháu đến bệnh viện kiểm tra não bộ một chút. Nhất là lúc cháu nằm mơ thấy giấc mơ kia.”

Ba của tiểu Vương nói, đi rồi, sao mà chưa mang cháu đến bệnh viện được chứ. Khi hai người họ phát hiện tiểu Vương nằm mơ không cách nào đánh thức, liền lập tức gọi cấp cứu 120. Lúc khám cũng làm một loạt kiểm tra theo thường lệ. Nhưng nhịp tim, huyết áp, hô hấp của tiểu Vương lúc đó đều vô cùng bình thường. Bác sĩ cấp cứu nói, bệnh lý như vậy bọn họ cho tới bây giờ chưa từng gặp phải, cũng không biết phải xử lý như thế nào. Tới 7 giờ sáng ngày hôm sau, tiểu Vương tỉnh dậy, tất cả nhìn qua đều rất bình thường. Nhưng cha mẹ của tiểu Vương vẫn dẫn cậu đến khoa thần kinh, đến tìm chủ nhiệm khoa khám bệnh cho cậu. Vị chủ nhiệm này cũng bảo tiểu Vương làm một loạt các kiểm tra, bao gồm chụp CT não, điện não đồ. Ngoại trừ tần số nhịp sóng điện não cao hơn so với người bình thường ra, tất cả mọi thứ khác xem ra đều rất bình thường, không có bất kỳ vấn đề nào khác. Nhưng bác sĩ nói, mặc dù kiểm tra không có vấn đề nào, nhưng bệnh trạng của tiểu Vương chắc chắn bên trong não bộ có chỗ nào đó xuất hiện tổn thương.

Lúc tiểu Vương “phát bệnh” một lần nữa, cha mẹ cậu lại đưa cậu vào bệnh viện, đồng thời lại chụp CT não và đo điện não đồ. Và lần kiểm tra đó, quả thực phát hiện một số chỗ khác thường.

Ở chỗ này, tôi xin trích dẫn nội dung trong sách giáo khoa để giải thích rõ một chút trước đã:

Trạng thái ngủ của con người, có thể chia thành năm giai đoạn sau:

Giai đoạn thứ nhất là “giai đoạn ngủ thiếp”, đại khái kéo dài khoảng 10 phút. Khi đó con người ta mới đi vào giấc ngủ, lúc này tương đối dễ bị giật mình tỉnh giấc, sóng điện não đồ giảm, biên độ sóng tương đối nhỏ.

Giai đoạn thứ hai là “giai đoạn ngủ nhẹ”, là 20-40 phút sau khi ngủ. Đây là thời gian thỉnh thoảng có xuất hiện những đoạn tăng sóng tăng đột biến, tần suất cao, biên độ sóng rộng, loại sóng điện não này gọi là “nút ngủ”. Vào lúc này, con người rất khó bị đánh thức.

Giai đoạn thứ ba duy trì liên tục trên dưới 40 phút hoặc lâu hơn. Lúc này nhịp sóng điện não dần chậm lại, biên độ sóng lớn hơn nữa, cơ thể thả lỏng, xuất hiện sóng Delta, thỉnh thoảng cũng có xuất hiện “nút ngủ”.

Giai đoạn thứ tư là “giai đoạn ngủ say”. Ở giai đoạn này, nhịp sóng điện não càng xuống thấp hơn nữa, biên độ sóng cực lớn, chủ yếu xuất hiện sóng Delta, cơ thể lúc này hoàn toàn được thả lỏng và nghỉ ngơi. Giai đoạn này thường duy trì khoảng 20 phút. Thật ra trong giấc ngủ của con người, giai đoạn ngủ quan trọng nhất. Bất luận bạn ngủ bao lâu, nếu như không đạt được trạng thái ngủ say, hoặc thời gian ngủ say tương đối ngắn, thì cơ thể không được thả lỏng, nghỉ ngơi và hồi phục hoàn toàn.

Sau khi kết thúc giai đoạn ngủ say thì chúng ta tiến vào “giai đoạn chuyển động mắt nhanh” (REM). Lúc này sóng Delta biến mất, sóng điện não của người sẽ trở nên không điều đặn giống như ở trạng thái tỉnh táo. Sau đó nhãn cầu sẽ chuyển động đảo rất nhanh bên dưới mí mắt. Vào lúc này thật ra chính là lúc nằm mơ của con người. Giống như bạn thấy một người nào đó đang ngủ mà nhãn cầu chuyển động, vậy thì người đó đang nằm mơ. Giai đoạn này chỉ duy trì liên tục từ 5 – 10 phút. Có đôi khi mọi người sẽ cho rằng bản thân “ngủ mơ cả đêm”, nhưng trên thực tế, cảnh trong mơ này chỉ sản sinh trong vòng 5 – 10 phút mà thôi.

Sau khi giai đoạn chuyển động mắt nhanh kết thúc, chúng ta sẽ tiến vào “giai đoạn ngủ nhẹ”. Giấc ngủ cả đêm của chúng ta, thật ra chính là năm giai đoạn này nối tiếp nhau không ngừng. Đồng thời càng về sau, mỗi lần đến giai đoạn ngủ say sẽ kéo dài hơn một chút.

Được rồi, bắt đầu trở lại vấn đề của tiểu Vương.

Khi tiểu Vương thân vẫn ở trong mơ và người nhà không cách nào đánh thức cậu dậy được, thế là cậu được đưa đến bệnh viện. Trên điện não đồ biểu hiện lúc này cậu đang ở trong giai đoạn ngủ say. Tần số sóng điện não của cậu rất thấp, biên độ sóng rất lớn. Và lại, giai đoạn ngủ say của cậu rất dài.

Bởi vì tình huống của tiểu Vương quá hiếm, bác sĩ yêu cầu tiểu Vương nằm viện để tiện theo dõi. Trong vòng một tuần tiểu Vương nằm viện, mỗi khi cậu bắt đầu đi ngủ, các bác sĩ sẽ dùng máy móc giám sát tần suất sóng điện não của cậu. Trong tình huống bình thường, nhịp sóng điện não trong trạng thái ngủ của tiểu Vương không khác người thường là bao. Chỉ là mỗi lần đến giai đoạn ngủ say thì kéo dài hơn 20 phút so với người bình thường.

Nhưng trong lúc nằm viện, tiểu Vương có một lần gặp “giấc mơ liên tục”. Các bác sĩ phát hiện, lúc tiểu Vương gặp “giấc mơ liên tục” này, sóng điện não của cậu biểu hiện khác thường. Sau khi tiểu vương ngủ khoảng 50-60 phút thì cậu bắt đầu vào giai đoạn ngủ say. Hơn nữa 5-8 tiếng đồng hồ tiếp theo, cậu đều ở trong giai đoạn ngủ say. Sau đó 30 phút đến 40 phút, tần số sóng điện não cao một cách đáng kể, sau đó lại bước vào giai đoạn REM. 10 phút sau, cậu tỉnh dậy.

Tiểu Vương gặp giấc mơ liên tiếp thì biểu hiện tần suất sóng điện não ở trạng thái “khác thường, khiến các bác sĩ lấy làm lạ không thôi. Bác sĩ chủ trì của tiểu Vương đã rất nhanh gọi tới một vị giáo sư khác, cũng yêu cầu tiểu Vương tiếp tục ở lại bệnh viện để quan sát. Lúc này, cha mẹ của tiểu Vương bắt đầu lo lắng, cảm thấy con trai mình dường như trở thành chuột bạch cho các bác sĩ nghiên cứu. Vì vậy sau một tuần ở lại bệnh viện và bị một đám người nghiên cứu, cha mẹ cậu đã cự tuyệt yêu cầu lưu lại bệnh viện quan sát của các bác sĩ. Họ kiên quyết làm thủ tục xuất viện cho cậu, để cậu trở lại trường đi học.

Từ đó về sau, giấc mơ liên tục của tiểu Vương càng ngày càng nhiều, cậu nói con đường mỗi lần phải “đi” càng ngày càng dài. Hơn nữa, lần gần đây nhất cậu bắt đầu cảm giác phía trước có “ánh sáng”, giống như đoạn đường mà cậu đã đi trong suốt 15 năm qua gần đến điểm cuối. Đối với điều này, cậu và gia đình của mình đều rất lo lắng, nhưng lại không muốn đến bệnh viện nữa. Họ cho rằng bác sĩ không cách nào giải quyết vấn đề của cậu, chỉ xem cậu như là một đối tượng nghiên cứu.

Chủ nhiệm Ngô nghe tiểu Vương và cha mẹ nói xong, tình huống thế này cũng là lần đầu tiên thầy thấy. Hiển nhiên, cái này đã vượt qua phạm vi của nhà cổ vấn tâm lý. Lão Ngô thẳng thắn bày tỏ, thầy cũng không thể giúp tiểu Vương hiểu rõ giấc mơ liên tục của cậu. Tiểu Vương và cha mẹ cậu lại tỏ ý rằng họ tìm đến trung tâm cổ vấn tâm lý với mong muốn thông qua phương pháp thôi miên, để nhìn xem và có thể giải thích tiểu Vương đã gặp phải giấc mơ quái lạ hay không. Bởi vì trung tâm của chúng tôi cũng không có nhà tư vấn nào đặc biệt am hiểu thuật thôi miên. Chủ nhiệm Ngô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới giới thiệu cho tiểu Vương một nhà tư vấn tâm lý am hiểu thôi miên mà thầy cho rằng có thể “tin được”. Nhưng cái người này ở Thượng Hải.

Sau đó, cha mẹ tiểu Vương cảm ơn chủ nhiệm Ngô, rồi đi Thượng Hải tìm nhà tư vấn kia giải quyết chuyện này. Sau Tết âm lịch, tôi nghe chủ nhiệm Ngô nói. Nhà tư vấn tâm lý kia làm thuật thôi miên với tiểu Vương. Trong trạng thái thôi miên, tiểu Vương chỉ không ngừng nói non “phía trước, phía trước, còn đang phía trước”.

Tuần trước, tôi nhận được tin tức mới nhất của tiểu Vương từ chỗ chủ nhiệm Ngô. Sau khi ở Thượng Hải không giải quyết được vấn đề, tiểu Vương đã trở về thành phố này. Cho đến nay, giấc mơ liên tục của cậu đã từ mỗi tuần hai lần thành hai ngày một lần. Cậu nói, cậu cách cửa ra ngày một gần, có lẽ qua mấy tháng nữa, cậu sẽ đi đến phần cuối của giấc mơ này. Đến lúc đó sẽ thế nào, cậu không biết, cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Hôm nay, cậu chỉ nghĩ sau khi tan học sẽ cùng bạn bè mình chơi đánh cầu lông.

Ngày 21 tháng 12 năm 2012 là ngày kết thúc kỷ nguyên mặt trời theo lời tiên đoán của người Maya. Rất nhiều người cho rằng “kết thúc” có ý nghĩa là kết thúc và hủy diệt của thế giới. Nhưng cái ngày đó đã qua đi rất lâu rồi. Có lẽ sau cái ngày đó, thế giới mà chúng ta đang sống đã xảy ra thay đổi hoàn toàn triệt để, phương thức tồn tại của chúng ta cũng thay đổi, chỉ là chúng ta không tự mình ý thức được mọi thứ có gì khác. Bất luận thế nào, chúng ta vẫn đang sống.

Chương 11

Một tôi khác

Trong một lần liên hoan với các đồng nghiệp sau khi hết giờ làm, có một người bỗng nhiên nhắc đến thuyết tương đối tổng quát[1] của phạm trù vật lý lượng tử, Hawking[2], vũ trụ, Wormhole[3], ống thời gian. Mọi người thảo luận rất vui vẻ. Tôi là một người nửa chữ cũng không biết, nên ngồi cạnh nghe một lát, đầu óc vẫn mơ hồ như cũ. Tôi đành phải cầm cùi ăn nhiều, để an ủi cho tâm hồn cô đơn của mình.

[1] Thuyết tương đối tổng quát: là lý thuyết hình học của lực hấp dẫn do nhà vật lý Albert Einstein công bố vào năm 1916 và hiện tại được coi là lý thuyết miêu tả hấp dẫn thành công của vật lý hiện đại.

[1] Hawking: tên đầy đủ là Stephen William Hawking là một nhà vật lý học, vũ trụ học, tác giả sách khoa học thường thức người Anh, hiện là Giám đốc nghiên cứu Trung tâm vũ trụ học lý thuyết thuộc Đại học Cambridge. Trong các công trình khoa học của ông, nổi bật nhất là sự hợp tác với Roger Penrose về lý thuyết kỳ dị hấp dẫn trong khuôn khổ thuyết tương đối tổng quát, và tiên đoán lý thuyết hố đen phát ra bức xạ (tức bức xạ Hawking). Hawking là người đầu tiên khởi đầu một nền vũ trụ học dựa trên sự thống nhất giữa thuyết tương đối tổng quát và cơ học lượng tử. Ông là người ủng hộ mạnh mẽ cách diễn giải đa vũ trụ về cơ học lượng tử.

[3] Wormhole: hay còn gọi là lỗ sâu, lỗ giun, hố đen. Là một không -thời gian được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt tạo nên đường đi tắt trong không thời gian. Chúng nối thông từ một vùng không -thời gian này đến vùng kia và, đôi khi, vật chất đi từ vùng này sang vùng kia bằng cách chui qua hố này.

Từ khi làm việc trong trung tâm tư vấn tâm lý, tôi đã cảm nhận sâu sắc như thế nào là “trẻ không cố gắng, già đi ăn xin”. Một số đồng nghiệp xung quanh tôi đúng là toàn tốt nghiệp đại học hạng nhất, hạng hai, còn có một số thạc sĩ và tiến sĩ. Điều này khiến cho một kẻ xuất thân từ một trường đại học hạng ba như tôi cảm thấy vô cùng tự ti. Nhưng không phải hoàn toàn do bằng cấp thấp mà cảm thấy tự ti, mà là trước mặt họ, những kiến thức văn hóa trong đầu tôi quả thực không đủ dùng. Mỗi khi họ nói hay bàn luận về vấn đề chuyên môn, căn bản tôi chỉ có thể ngồi nghe, không thể chen miệng vào. Sau đó tôi sẽ cảm thấy rất mất mát, rất cô đơn, tiếp theo sẽ nảy sinh phiền muộn “tôi sống sao mà đần độn quá”. Nhưng họ nói những điều tôi nghe có thể không hiểu, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ lôi kéo hứng thú của tôi.

Nhà tư vấn Uông Học Hoa trên bàn ăn có nhắc đến một chuyện thú vị.

“Mọi người có nghe nhắc tới ‘thuyết thế giới song song’ hay chưa?” Anh ta hỏi.

Cụm từ “thế giới song song” này tôi thật ra thường hay thấy trong tiểu thuyết. Trong tiểu thuyết có rất nhiều thể loại “thế giới song song” có bối cảnh lịch sử trong một không gian khác như vậy. Nhưng đối với ý nghĩa của cụm từ này, tôi cũng không rõ lắm. Theo ý tôi thì, “thế giới song song” chẳng khác nào “thế giới giả tưởng trong một không gian khác”. Nhưng Uông Học Hoa nói, thuyết thế giới song song là một lý luận trong vật lý học chưa được chứng minh. Căn cứ vào lý luận này, ngoài vũ trụ mà con người chúng ta đang sống, thì còn có vô số vũ trụ như vậy. Bởi vậy mới xuất hiện một suy đoán, Trong một vũ trụ khác cũng có một hệ ngân hà, một thái dương hệ, một trái đất, một Trung Quốc và “một tôi khác”.

Một người từ khi sinh ra đến khi chết đi, mỗi giây mỗi phút đều phải đối mặt với vô số lựa chọn. Mỗi một lựa chọn dù rất nhỏ cũng sẽ mang đến cho con người ta vô số những lựa chọn mới. Cứ nối tiếp nhau như vậy, cuối cùng sẽ đưa con người ta đến điểm cuối cùng. Nó giống như là một trò chơi, quyền lựa chọn nằm trên tay của người chơi. Tuy nhiên, người xây dựng trò chơi sẽ viết các lựa chọn và vô số kết quả mà nó có thể mang đến. Như vậy, từ khi một người được sinh ra bắt đầu, trên người của người đó sẽ rộng mở ra vô số những con đường về những hướng khác nhau. Nếu như chúng ta đem tắt cả những con đường nối lại thì điều gì sẽ xảy ra? Sẽ xuất hiện vô số “tôi” cùng với vô số cuộc sống khác nhau trên những con đường khác nhau sau những lựa chọn khác nhau của vô số “tôi” đó. Nếu như đem hết thảy những suy nghĩ từ một “người” nhân rộng ra cả một “thế giới”. Bắt đầu từ lúc “thế giới” sinh ra, sau khi đối mặt với những lựa chọn khác nhau, sẽ sản sinh ra những thế giới cùng nguồn gốc nhưng khác nhau. Trên trục thời gian, giữa “thế giới” và “thế giới” sẽ có quan hệ phát triển song song. Vậy nên sản sinh ra thuyết “thế giới song song”.

Chúng ta đều biết, con người là sinh vật đang sống trong thế giới ba chiều. Nhưng ngoại trừ khái niệm ba chiều của vật lý học ra, song song đó con người cũng tồn tại trên trục thời gian. Chỉ là “thời gian” đối với chúng ta mà nói, là không thể nghịch chuyển, không thể dừng lại, duy trì một tần suất nhất định chảy về phía trước. Giả sử chúng ta nhảy ra khỏi khái niệm thời gian và không gian này để xem xét tất cả mọi thứ. Vậy bạn sẽ thấy trên trục thời gian có vô số “thế giới”, “vô số tôi” cùng tồn tại “song song”. Và “vô số thế giới” cùng “vô số tôi” sắp xếp trình tự trên trục thời gian. Vậy thì sự sống khổng lồ cỡ nào đây?

Lúc còn cắp sách đến trường, toán học và vật lý tôi đều học rất tệ, kiểm tra có số điểm thấp kỷ lục là ba điểm. Hay nói cách khác, chính là dùng hên xui may rủi để lựa chọn bừa đáp án. Vậy nên khi Uông Học Hoa diễn giải những khái niệm phức tạp này, tôi nghe mà ong hết cả đầu. Tự cảm thấy dung lượng não hữu hạn, tỷ lệ CPU đã được sử dụng đến 90%, cũng sắp đứng máy rồi. Nhưng qua những lời anh ta nói, tôi cũng liên tưởng đến “luật nhân quả”, “một đời cát bụi”, cùng với “không giới hạn” mà trong kinh Phật thường nhắc đến. (Phật học huyền bí sâu xa, bao dung rất nhiều những điều khoa học đã được chứng minh và những cả những điều chưa được chứng minh.)

Uông Học Hoa nói, năm 2005 khi anh ta học nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh, một vị giáo sư họ Trâu trong trường của họ đã từng kể với anh ta về một trường hợp rối loạn đa nhân cách.

Chuyện này xảy ra vào giữa thập niên chín mươi. Lúc đó một thiếu niên 14 tuổi đang học trung học cơ sở ở huyện nào đó ở Tứ Xuyên, đã dùng dao chém chết mẹ và chị gái của cậu ta. Khi cha của cậu ta về nhà thì đã thấy cậu ta tay cầm dao, gương mặt hung dữ đứng trên vũng máu. Nhưng sau đó, cậu ta đối với những chuyện đó lại hoàn toàn không biết gì cả, cậu ta cũng không thừa nhận mình đã giết mẹ và chị gái. Sau đó, cậu bé đó vào trại giáo dưỡng dành cho thanh thiếu niên. Trong trại giáo dưỡng, cậu ta lần thứ hai phát điên và đã giết chết một nhân viên quản giáo cùng bốn chàng trai cô gái cũng được cải tạo khác. Tương tự như thế, sau đó

cậu ta vẫn phủ nhận mình là kẻ giết người, cũng bày tỏ rằng cậu ta căn bản không hiểu làm thế nào mọi chuyện lại xảy ra.

Bởi vì trước khi có tiền án tiền sự trong hồ sơ có nhận xét cậu ta khá tốt đẹp, sau khi giết mẹ và chị gái phải vào trại giáo dưỡng thì biểu hiện của cậu ta cũng rất tốt. Nên hiển nhiên cậu ta bị nghi ngờ có bệnh tâm thần nên được đưa đến bệnh viện tâm thần. Sau đó bác sĩ phát hiện cậu ta mắc chứng rối loạn đa nhân cách.

“Họ phát hiện trên người cậu ta có ba nhân cách. Người thứ nhất hay chính là bản thân của cậu thiếu niên này, cậu ta là nhân cách chính của cơ thể đó, tính cách tương đối nghịch ngợm, thể nhưng con người rất đơn thuần, cũng tương đối lương thiện. Cậu ta hoàn toàn không biết trong thân thể mình còn tồn tại những nhân cách khác. Một nhân cách khác tàn bạo, hung ác tàn nhẫn, đặc biệt u ám, chính là kẻ sát nhân. Ngoài trừ hai người đó, còn có một nhân cách khác. Nhân cách này khá ôn hòa, thiện lương, nhưng lá gan tương đối bé. Cậu ta biết sự tồn tại của nhân cách chủ thể và nhân cách thứ hai. Đồng thời cậu ta cũng nỗ lực ngăn cản nhân cách thứ hai. Nhưng vì bản thân cậu ta tương đối nhu nhược, cho nên hoàn toàn không phải là đối thủ của nhân cách thứ hai.”

Giáo sư Trâu trong trường đại học của Uông Học Hoa và hai chuyên gia khác, lúc đó cùng được phái đến bệnh viện tâm thần đó để nghiên cứu thiếu niên đa nhân cách kia. Trước đó, mặc dù giáo sư Trâu đã xem không ít sách vở về phương diện này, nhưng cũng chưa bao giờ thật sự gặp người đa nhân cách. Vì vậy, khi tiếp xúc với người bệnh này, đồng thời sau khi nói chuyện với những nhân cách khác của cậu ta, giáo sư vô cùng kinh ngạc.

Giáo sư Trâu nói, trước kia thầy đã xem qua một số trường hợp rối loạn đa nhân cách, song những nhân cách cùng tồn tại trong một cơ thể thường có tên họ, giới tính, tuổi tác không giống nhau. Nhưng ba nhân cách trên người của người bệnh này đều nói mình là “Trương Hiếu Phi”. Nhân cách chủ Trương Hiếu Phi là một chàng trai rất bình thường ở một huyện Tứ Xuyên. Cha mẹ cậu có hai người con, chị gái Trương Á Bình 17 tuổi, Trương Hiếu Phi là đứa con thứ hai, cũng là con út. Người ta đều nói, hoàng đế yêu con đầu, dân chúng yêu con út. Cha mẹ của Trương Hiếu Phi đối với cậu con trai này yêu chỉ có tăng lên, chị gái của cậu cũng luôn chăm sóc và nhường nhịn cậu trăm bề. Trương Hiếu Phi từ nhỏ đã được cưng chiều, nhưng cũng xem như là một cậu nhóc tốt bụng biết nghe lời. Ngoài trừ đôi lúc nghịch ngợm, thỉnh thoảng có đánh nhau với bạn học ở trường ra, thì không có thói xấu nào khác.

“Đa nhân cách” là một trạng thái khi người ta đã bị một đả kích lớn dẫn đến nhân cách bị chia nhỏ ra. Hầu hết mọi người bình thường trong cuộc sống, bạn có thể thường xuyên cảm giác được “trong đầu có vài người đang đánh nhau”. Một người nói bạn nên làm như vậy, nhưng một người khác lại nói bạn phải làm thế kia, còn có một người ở giữa khuyên can bạn. Khi một người đang suy xét, đánh giá một lựa chọn khó khăn, thì cảm giác này rất rõ ràng. Vì vậy, nếu tinh thần con người bị bao vây giữa “trạng thái xung đột” này trong một thời gian dài, hay nói cách khác, những con người bé nhỏ trong đầu này đánh nhau quá hăng, kéo dài và không thể hòa giải, thì có khả năng dẫn đến tâm thần phân liệt, nhân cách tan rã, cuối cùng hình thành rối loạn đa nhân cách.

Thông qua việc thu thập tư liệu của bệnh nhân, giáo sư Trâu cho biết. Tuổi thơ của Trương Hiếu Phi tương đối suông sẻ, không phát sinh chuyện gì khiến cậu ta bị “vây hãm trong trạng thái tinh thần xung đột kéo dài” cả. Mà cậu ta cũng không bị chấn thương não, trên cơ bản là loại trừ khả năng chấn thương não gây ra vấn đề. Nhưng cha của Trương Hiếu Phi nói, ông

ngoại đã mất của Trương Hiểu Phi có bệnh tâm thần, cho nên cái này có thể là nguyên nhân dẫn đến Trương Hiểu Phi tâm thần phân liệt, mất nhân cách, hình thành đa nhân cách.

Trong trạng thái bình thường, làm chủ thân thể của Trương Hiểu Phi chính là nhân cách chính của cậu ta. Nhưng khi giáo sư Trâu đến bệnh viện tâm thần, bắt đầu nghiên cứu bệnh trạng đa nhân cách của Trương Hiểu Phi thì nhân cách thứ hai của cậu ta lại đột nhiên xuất hiện.

Lúc đó, giáo sư Trâu và một vị giáo sư khác họ Vương đang ở trong phòng bệnh, giao lưu với nhân cách chủ của Trương Hiểu Phi. Bệnh viện tâm thần ở thập niên chín mươi điều kiện cũng không tốt lắm, không có các loại quần áo trói buộc gì đó. Trương Hiểu Phi đáng thương vì “có tính nguy hiểm cao” nên bị dây trói buộc chặt trên giường bệnh. Cậu rất thống khổ, đối với cảnh ngộ bản thân gặp phải cực kỳ không giải thích được. Cậu vẫn năn nỉ “chú Bác sĩ” thả cậu ra. Cậu tỏ ý bản thân sai rồi, sau đó hứa sẽ nghe lời. Đúng lúc này, thân thể cậu bỗng nhiên co giật, thoát nhìn có phần giống tình trạng phát tác chứng động kinh. Tình trạng giằng co này kéo dài mấy phút, thì “Trương Hiểu Phi” thứ hai xuất hiện.

“Các ông không phải bác sĩ ở đây, các ông là học giả đến nghiên cứu tôi phải không?”

“Nhưng tôi sẽ không nói gì với các ông, trừ phi các ông có thể cởi hết những dây đai trên người tôi ra.”

Giáo sư Trâu nói: “Chúng tôi khẳng định không thể làm như vậy, điểm này hẳn là cậu đã biết rồi.”

Trương Hiểu Phi cười nói, “Đúng vậy, bởi vì tôi đã giết những người đó, cho nên các ông sợ tôi. Sợ cởi trói cho tôi, tôi sẽ giết chết các ông.”

Giáo sư Trâu lại nói: “Chúng tôi không sợ cậu. Ở chỗ này, cậu không tìm được cái gì có thể làm công cụ hành hung.”

“Vậy vì sao không cởi trói cho tôi?”

“Bởi vì chúng tôi không có quyền cởi trói cho cậu.”

Sau một phen dụ dỗ không thành, Trương Hiểu Phi hiểu rõ, bất kể cậu ta nói thế nào, đai buộc trên người cũng không thể tháo ra. Vì vậy, cậu ta rất bất đắc dĩ nói với giáo sư Trâu:

“Được rồi, bây giờ các ông có thể đặt câu hỏi. Tôi sẽ chọn vấn đề tôi thích, trả lời cho các ông hay.”

Giáo sư Trâu hỏi: “Cậu là ai?”

Cậu ta trả lời: “Tôi là Trương Hiểu Phi. Vấn đề này quá buồn chán. Nếu như các ông cứ tiếp tục

đưa ra những câu hỏi buồn chán như vậy, tôi e rằng không muốn tiếp tục trả lời.”

Giáo sư Trâu hỏi: “Vậy cậu có thể cho tôi biết, trong thân thể này có bao nhiêu ‘Trương Hiếu Phi’?”

Trương Hiếu Phi bật cười ha hả, đồng thời theo tiếng cười không ngừng lắc đầu.

“Rất nhiều, nhiều đến mức các ông không thể tưởng tượng nổi.”

Giáo sư Trâu lại hỏi: “Cậu có thể cho tôi biết, ‘các cậu’ là từ đâu đến? Hoặc là nói, là xuất hiện như thế nào?”

Trương Hiếu Phi vẫn cười to như trước, dường như cho rằng đề cập đến vấn đề này thật sự quá mức ngu dốt.

Câu ta hỏi giáo sư Trâu: “Ông tên là gì?”

Giáo sư Trâu trả lời: “Tôi tên là Trâu Hồng Phi.”

Cậu ta cười lớn: “Trâu Hồng Phi, ông có biết thế giới này, thế giới khác, thời gian này, thời gian khác, tổng cộng có bao nhiêu Trâu Hồng Phi hay không? Số lượng này, ông sẽ không ngờ đến đâu. Được rồi, tôi nghĩ tôi còn có thể nhẫn nại trả lời ông ba vấn đề. Trước khi ông đưa ra câu hỏi nên suy nghĩ kỹ, cái nào quan trọng còn cái nào không quan trọng.”

Giáo sư Trâu hỏi: “Sao cậu muốn giết mẹ và chị gái của Trương Hiếu Phi, cùng với những người trong trại giáo dưỡng?”

Cậu ta cười nói: “Thế này nhé Trâu Hồng Phi, sao ông lại muốn tới nơi này chỉ để hỏi tôi vấn đề đó? Đây chỉ là một lựa chọn của con người mà thôi. Nếu như tôi tồn tại, vậy thì tôi có thể lựa chọn giết chết bọn họ, sau đó thay đổi quỹ đạo sống của tôi.”

Trâu giáo sư hỏi: “Quỹ đạo là gì? Vì sao phải thay đổi nó?”

Cậu ta nói: “Đây là hai vấn đề cuối cùng.”

“Quỹ đạo, là quỹ đạo đời người. Nó có rất nhiều lựa chọn, mỗi một lựa chọn của ông ở thế giới này vào giờ khắc này đều sẽ ảnh hưởng đến thế giới này, thế giới khác. Cái này giống như đường ray xe lửa, nó mà lệch một cái, thì một cái đường ray khác cũng phải dịch chuyển sang một bên theo cái kia, nếu không nó sẽ đụng vào nhau. Nếu như ông muốn quỹ đạo bên cạnh đến vị trí mà ông muốn đến, nhất định phải gạt bỏ những thứ cản trở quỹ đạo của nó.”

Từ đó về sau, bất luận giáo sư Trâu dụ dỗ và đặt câu hỏi ra sao, nhân cách “Trương Hiếu Phi”

thứ hai vẫn không chịu nói thêm nửa chữ.

Trong quá trình nghiên cứu của nhóm người giáo sư Trâu ở đây, nhân cách thứ ba của Trương Hiếu Phi có xuất hiện một lần trong thời gian ngắn sau một lần điều trị bằng cách sốc điện.

Cậu ta nói, cậu ta cũng là Trương Hiếu Phi. Cậu ta còn nói: “Các chú phải xem như là ngay cả Trương Hiếu Phi kia cũng có thể là hắn ta! Nhất định không được để hắn ta thực hiện được!” Sau một trận co giật qua đi, nhân cách chủ của Trương Hiếu Phi lại một lần nữa nắm giữ cơ thể của cậu ta. Đồng thời sau đó, nhân cách thứ hai và thứ ba của Trương Hiếu Phi cũng không xuất hiện lại nữa.

Sau khi nhóm người giáo sư Trâu kết thúc đợt nghiên cứu với Trương Hiếu Phi và trở về cương vị công tác bình thường, họ nhận được điện thoại từ bệnh viện đó. Điện thoại gọi đến nói là, sau khi nhóm người của giáo sư Trâu rời đi không bao lâu, trong thân thể Trương Hiếu Phi xuất hiện nhân cách thứ tư. Nhân cách thứ tư này tự nói là sẽ ngăn nhân cách thứ hai. Nhưng vào một đêm không lâu sau khi nhân cách thứ tư xuất hiện, Trương Hiếu Phi đã dùng răng cắn đứt một dây đai trói buộc, hơn nữa còn dùng dây đó quấn cổ của chính mình, dẫn đến ngạt thở đến chết.

“Sau này giáo sư Trâu có nói với tôi, lúc nhân cách thứ hai của Trương Hiếu Phi xuất hiện cùng với những lời cậu ta nói, làm thầy tự hỏi rất lâu. Khi đó, thầy còn chưa biết đến lý luận không gian song song, nhưng cũng sản sinh những liên tưởng về phương diện này. Có thể, ngoài thế giới chúng ta đang sống còn có rất nhiều thế giới khác đang song song hoặc không song song mà không thể đếm xuể. Và ở trong những thế giới kia, biết đâu cũng có nhiều ‘tôi’. Mỗi một lựa chọn của ‘tôi’ trong thế giới này, đều có thể tác động đến quỹ đạo tương lai của ‘tôi’ ở thế giới khác.”

Thế là tôi hỏi Ông Học Hoa: “Một vị giáo sư đại học sao lại nghe những lời của bệnh nhân tâm thần nói rồi suy nghĩ nhiều như vậy, khiến cho chính bản thân ông cũng mơ hồ, khó nắm bắt sao? Loại chuyện huyền diệu khó tin này nghe qua căn bản là không khoa học mà.”

Ông Học Hoa hỏi ngược lại tôi: “Thế nào là khoa học? Vũ trụ được hình thành sau một vụ nổ Big Bang, sau đó trái đất trở thành nơi thích hợp cho con người sinh sống. Những cái này khoa học nói cho bạn biết, nhưng khoa học có cho bạn hay khi vụ nổ Big Bang xảy ra, một hệ thống vũ trụ được hình thành, trên trái đất xuất hiện nguyên tố carbon, trái đất va chạm sao chổi làm thay đổi khí hậu thế nào không... Mãi đến khi loài người xuất hiện. Mỗi một bước trong quá trình hình thành này, khả năng nó xảy ra được tính trên một phần tỷ? Cái này giống như một người mỗi ngày trong cuộc đời đều đứng giữa vô vàn lựa chọn. Bạn có thể giải thích vì sao à? Sự tồn tại của loài người, bản thân nó đã là một chuyện kỳ diệu. Một số nhà khoa học tìm kiếm khám phá những bí ẩn của vũ trụ này thì muốn đi theo tôn giáo, hoặc là phát điên. Vì sao đây? Bởi vì càng thăm dò tìm kiếm càng cảm thấy mọi thứ quá sức huyền diệu. Khoa học chỉ có thể tìm ra ‘nó hóa ra được hình thành như vậy’, nhưng không thể giải thích ‘vì sao nó lại có thể hình thành như vậy’. Khi bạn đi tìm kiếm tất cả, truy tìm đến tận ngọn nguồn, nhưng cuối cùng lại không tìm ra đáp án, lúc đó chỉ có thể nhìn trời và cảm ơn thượng đế đã sáng tạo ra tất cả.”

Tôi nhìn Ông Học Hoa trân trân, bỗng nhiên nghĩ rằng, nếu như con người muốn sống một đời vui vẻ lạc quan, an bình thì “phỏng chừng nên khôn ngoan giả ngốc” có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất.

Vừa nghe Uông Học Hoa giảng giải lại câu chuyện cũ này xong, tôi cũng không khỏi có một nghi vấn. Giả sử, ngoài thế giới chúng ta đang sống đây còn có rất nhiều thế giới song song khác sắp xếp thành hàng trên trục thời gian, vậy thì cái người “Trương Hiểu Phi” kia dùng phương pháp nào để vượt qua không gian thời gian để đến đây?

Đương nhiên, thắc mắc này rất khó tìm ra đáp án. Cho nên, tôi vẫn tạm thời tin tưởng vào khoa học à!

Chương 12

Thần khí

*Thần khí: nguyên gốc là khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất.

Không biết mọi người có còn nhớ mấy chương trước, tôi có nhắc đến một tiệm bán ngọc thạch hay không.

Vào đầu năm nay, tôi theo một người bạn đến tiệm bán đá quý đó để mua một chuỗi ngọc phúc lộc thọ hỉ cho mẹ của bạn ấy. Trong tiệm ngọc, tôi lại lần nữa gặp em trai của chị Chu. Tôi rất có cảm tình đối với cậu em trai trầm lặng xấu chuỗi hạt này. Bởi vì cậu ta không giống người chị “vì lợi lộc” của cậu, hơn nữa cậu ấy còn rất đẹp trai. Lúc tôi nhìn thấy cậu ta, tôi liền nhiệt tình đến chào hỏi.

Tôi nói: “Cậu Chu, hôm nay lại gặp cậu rồi. Sao lần nào đến đây thấy cậu, thì cậu cũng đều đang xấu chuỗi hạt vậy?”

Được rồi, tôi thừa nhận câu nói bắt chuyện này của tôi quả thực rất không chừng mực. Cho nên, cậu Chu ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi, căn bản là không muốn tiếp chuyện. Ánh mắt của cậu ta đầu tiên là qua lại trên mặt tôi hai vòng, lại tiếp tục qua lại ở chiếc vòng ngọc trên cổ tay tôi thêm hai vòng, sau đó cậu ta buồn bực nói:

“Chiếc vòng ngọc này không có thể nước đẹp như lần trước, có chút mờ.”

Giọng điệu của cậu ta giống như là đang trách tôi đã không chăm sóc cho chiếc vòng ngọc này thật tốt. Tuy nhiên, cậu ta nói quả thực cũng không hề sai. Tôi cúi đầu nhìn chiếc vòng ngọc trên tay, đúng là không phát sáng long lanh bằng quang thời gian trước đây, dường như có một cảm giác sần sùi đen tối. Tôi trước đây cũng có nghe người ta nói qua, nếu như trạng thái cơ thể và trạng thái tinh thần của con người đều tốt, vậy thì ngọc đeo trên người cũng sẽ tỏa sáng. Ngược lại, nếu trạng thái sức khỏe hoặc trạng thái tinh thần không ổn, vậy thì độ bóng của ngọc cũng sẽ u ám theo.

Tôi tự nhận thấy tình trạng sức khỏe của mình gần đây không tệ, tâm trạng cũng rất tốt. Công thêm tôi có làn da nhòn, dưỡng ngọc rất đẹp. Cho nên độ bóng của chiếc vòng ngọc này bỗng nhiên tối đi khiến tôi cảm thấy có chút khó hiểu. Tôi cười nhìn cậu ta một cái, nói: “Không phải là cậu muốn nói cho chị biết là ấn đường của chị biến thành màu đen chứ? Cậu em à, chị xin

em. Chị không tin tà ma.”

Cậu Chu không giỏi ăn nói như chị của mình, bị tôi trả treo một câu, cậu ta liền nói: “Không có, ẩn đường của chị không đen. Tôi chính là thấy chiếc vòng này trở nên mờ đi mà thôi.”

Lúc tôi đang nói chuyện với cậu ta, bạn của tôi cũng đã lựa được một chuỗi ngọc phúc lộc thọ hỉ, đang ở quầy trả tiền. Vì vậy tôi cũng đi qua đó, chuẩn bị ra về cùng bạn ấy. Chúng tôi vừa mới ra khỏi tiệm được vài bước, cậu Chu lại bỗng nhiên đuổi theo gọi tôi lại. Cậu ta cầm một chuỗi hạt gỗ, có một cái khuyên gỗ hình chữ thập rộng ruột được chạm khắc hoa văn trên đó, nhét vào trong tay tôi, nói:

“Cái này cho chị đeo, không cần trả tiền.”

Tôi sửng sốt, cúi đầu nhìn sợi dây chuyền hạt gỗ này một chút. Hạt gỗ rất nhỏ, màu đỏ sậm ánh tím, giữa chuỗi hạt gỗ là một cái khuyên khắc từ gỗ. Trong chiếc khuyên rộng ruột, hoa văn được chạm trổ trên bề mặt rất đẹp, hình dáng chữ thập đặc biệt.

Tôi sớm đã muốn mua một chuỗi hạt gỗ để đeo, đi dạo rất nhiều cửa tiệm nhưng chưa thấy cái nào phù hợp. Cậu em Chu kín đáo đưa cho tôi sợi dây chuyền gỗ này quả thực rất đúng ý tôi. Nhưng đây là đồ vật của người ta, tôi không có lý do nhận. Huống hồ, hành động của cậu em Chu này, nhất là câu nói “không cần trả tiền” kia làm tôi thoáng cái liên tưởng đến vị cậu chủ giàu có của quán cà phê bên cạnh. Trong lòng tôi bắt đầu nảy sinh một loại cảm giác không tốt lắm.

Tôi áp chế sự khó chịu trong lòng, cười hỏi cậu ta:

“Vô duyên vô cớ, chị sao có thể nhận chuỗi hạt của cậu được chứ? Đây là cậu có ý muốn theo đuổi chị sao?”

Lúc tôi nói những lời này xong, mặt của cậu em Chu nhất thời đỏ lựng, bạn của tôi đứng bên cũng cười gian. Tôi hiểu, bạn ấy cười là đang cười tôi nói lời mà không biết ngượng, quá mức tự tin rồi. Mọi người nói xem, một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi thuần khiết như thế sao lại vừa ý tôi chứ? Nhưng những lời cậu em Chu đó nói ra lại càng khiến tôi thêm kinh ngạc.

Cậu ta nói, “Ừ, coi như tôi theo đuổi chị. Nói chung, chị đeo đi.”

Sau khi cậu Chu kiên quyết đeo sợi dây chuyền gỗ lên cổ tôi, liền xoay người chạy ào về trong tiệm. Tôi và bạn tôi chỉ biết trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cậu ta chạy mất. Bạn của tôi cười lớn, còn tôi thì cười không nổi.

Hôm sau tôi đi làm, lão Ngô vừa liếc mắt một cái đã nhìn trúng sợi dây chuyền trên cổ của tôi, tấm tắc tán thưởng:

“Ôi chao, trên người em mà cũng có thứ đồ tốt vậy kìa. Đây là gỗ đàn hương, hơn nữa là gỗ lâu

năm, phẩm chất tốt. Giá cả không rẻ đâu nhỉ?”

Tôi nói, “Cái này không phải của em, là của bạn em. Em đeo chơi vài ngày thôi.”

Lão Ngô chặc lưỡi: “Thảo nào! Chủ nhân của thứ này là con trai? Tôi đã biết trước mà, một cô gái sao lại mang mặt dây chuyền chày Kim Cang[1] được chứ.”

[1] Chày Kim Cang: Kim Cang xử hay còn gọi là bảo xử, hàng ma xử, xử... Vốn là một loại vũ khí ở Ấn Độ thời xưa, được làm bằng chất liệu cứng, hay đâm các vật khác. Trong Phật giáo thường dùng để ví dụ cho sự cứng nhon, lạnh lợi, ngoài ra còn tượng trưng cho sức mạnh vô địch, không có vật kiên cố nào mà chày này không đập bể.

0

0

“Chày Kim Cang?” Tôi nhìn mặt gỗ điêu khắc hình chữ thập trên dây chuyền, vẻ mặt không hiểu hỏi thầy Ngô: “Cái gì là chày Kim Cang?”

Thầy Ngô dùng ánh mắt kiểu như “vô văn hóa thật là đáng sợ” liếc tôi, cười tủm tỉm nói:

“Đã xem ‘Tây Du Ký’ rồi chứ? Cây trượng trong tay Đường Tăng chính là chày Kim Cang. Đây, em xem hình dạng mặt dây chuyền này không phải là chày Kim Cang sao hả?”

Chủ nhiệm Ngô vừa nói thế, tôi cúi xuống nhìn mặt dây chuyền gỗ, quả thực có phần giống cái chày gì đó. Tôi hỏi thầy Ngô, chày Kim Cang là để làm gì. Thầy Ngô nói, chày Kim Cang này vốn là một vũ khí cổ của Ấn Độ, bây giờ là một loại pháp khí giáng ma của Phật giáo, cho nên cũng là chày giáng ma (hàng ma xử).

Khi nghe thấy lời giải thích của thầy Ngô, trái tim tôi nhất thời tê tái. Tôi liền đem chuyện cậu Chu kia nhét hàng ma xử này cho tôi nói với thầy Ngô. Tôi nói, c

có phải tôi sắp gặp đại hạn rồi hay không? Bằng không sao người ta lại vô duyên vô cớ tặng một pháp khí trấn tà ma của Phật gia cho tôi đeo cơ chứ?

Thầy Ngô trợn mắt lườm tôi, nói: “Suốt ngày suy nghĩ vớ vẩn, cái gì mà trấn tà ma? Chàng trai trẻ đang theo đuổi cô nương đó, cô à!”

Thôi được, tôi chỉ có thể xấu hổ gật đầu. Tôi nghiêng đầu méo miệng suy nghĩ về cậu Chu kia một chút, cậu ta rất đẹp trai. Chỉ có điều, chị cậu ta quá khôn khéo, cái bà cô đó, tôi thật sự không thích lắm.

Vào tám giờ tối hôm đó có một cuộc hẹn cố vấn, vừa đúng là cuộc hẹn của thầy Ngô, tôi phải ở bên ghi chép. Người phụ nữ đến tư vấn vừa mới ly hôn. Chị ta một mặt kể rõ mọi chuyện với thầy Ngô, mặt khác phát hỏa. Xem ra cuộc hôn nhân thất bại này khiến chị ấy rất khó chịu. Đến hơn mười giờ tối, tôi mới thu dọn xong và định tan ca.

Bởi vì trung tâm cố vấn ở khu thành phố mới, còn nhà của tôi thì lại ở khu thành phố cũ, gần ra khỏi thành phố đến đường cao tốc. Quãng đường khá xa, ngồi xe buýt cũng mất hơn một tiếng. Nói chung những lúc làm việc về muộn, thầy Ngô lái xe về nhà sẽ nhân tiện cho tôi quá giang. Nhưng hôm đó, ông xả xe ô tô của thầy Ngô có vấn đề nên đã đưa đi sửa chữa. Tôi đứng bên đường chờ xe buýt, đợi gần hai mươi phút rồi, ầy vậy mà ngay cả một chiếc taxi cũng không có. Lúc này, một chiếc xe Charade[2] đen khá cũ nát đậu ở trước mặt tôi. Tài xế nhấn còi hai lần, quay cửa xe xuống hỏi thăm tôi: “Có đi hay không?”

[2] Charade : là một dòng xe con hạng nhỏ của hãng xe Hạ Lợi của Trung Quốc.

Trong thành phố của chúng tôi, do giao thông ùn tắc, giá taxi vào ban đêm rất mắc, đi phương tiện công cộng lại khó khăn. Vì vậy, trong thành phố mới xuất hiện nhiều xe hoạt động chở khách trái phép. Những người lái “xe đen” thật ra đa phần đều là tài xế taxi. Họ thường lái xe đến trước mặt những người đang ở trạm chờ xe buýt, đồng thời nhấn còi hai cái, xem như là một ám hiệu.

Mặc dù bản tin tức hàng ngày đều kêu gọi mọi người không đi xe đen “bíp”[3]. Nhưng tôi bình thường vẫn gọi chỉ vì xe đen thu cước rẻ hơn nhiều so với xe taxi chính hãng, quan trọng hơn là số lượng xe đen nhiều hơn nhiều xe taxi chính quy. Tôi đợi xe hơn nửa tiếng đồng hồ không có, đương nhiên chọn xe đen rồi. Hơn nữa, thái độ tài xế xe đen cũng tốt hơn tài xế xe chính quy, sẽ không vì khách dùng đường mà cự nự với khách. Vì vậy, khi vị tài xế kia hỏi tôi có đi hay không, tôi lập tức đến giật cửa xe định lên ngồi.

[3] Bíp: ở đây là tiếng còi xe, tài xế xe đen bóp còi hai tiếp bíp bíp.

Tuy nhiên, ngay lúc tôi mở cửa xe định bụng trả giá trước, tôi không biết có phải do ánh đèn đường hay không, mà tôi bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt của người tài xế xe đen này có một loại cảm giác u ám đáng sợ. Thật ra, người tài xế này là kiểu người rất bình thường, hơn ba mươi tuổi, để kiểu tóc húi cua, không mập không gầy, tướng mạo cũng không có đặc điểm nào đặc biệt. Nhưng nhìn khuôn mặt của anh ta, trong đáy lòng tôi lại trào ra một dòng khí lạnh toát cả người. Lúc anh ta hỏi tôi “có đi hay không”, tôi hơi do dự. Trong khoảng thời gian do dự chỉ như cái chớp mắt này, một nữ sinh nhỏ gầy, có mái tóc dài suôn mượt bỗng nhiên từ sau lưng tôi chen lên trước, trực tiếp vượt qua cơ thể vạm vỡ của tôi để vào trong xe.

“Bác tài, đến đường Bắc Kinh trong thành cũ!” Giọng nói của cô gái rất giống một cô nàng Trùng Khánh, kèm theo một kiểu ỏng ẻo chua ngoa. Vì vướng phải góc nhìn, nên tôi không nhìn rõ mặt mũi của cô gái đó. Nhưng mà tôi vẫn thấy được cô gái mặc một chiếc quần jean màu hồng rất quê mùa, trên tay cầm một chiếc điện thoại màu trắng được dính đầy hạt pha lê màu

sắc, trên móng tay của cô gái cũng được dán đầy pha lê. Tất cả hợp lại tạo thành hình tượng một quả đào buồn cười.

Chiếc xe đen kia đi được khoảng chừng mười phút, cuối cùng tôi cũng bắt được một chiếc xe taxi khác. Sau khi lên xe, tôi có tám chuyện với bác tài. Tôi nói bây giờ bắt một chiếc xe giống như đánh nhau. Tôi vất vả lắm mới gặp được một chiếc xe đen, tôi vừa mới mở cửa xe, đã bị người khác chui vào trong xe, bảo tài xế chạy đi mất.

Bác tài xế xe taxi cười ha hả, lại nói là: bây giờ bắt xe không phải là bắt xe mà cướp xe. Nhưng hành khách có tranh giành nhau, chúng tôi cũng không có thêm tiền. Chi phí buổi tối cao lắm, thời gian xe đỗ bên vỉa hè còn nhiều hơn thời gian chạy trên đường. Chỉ có điều sau khi cơn giận của tôi qua đi, bác tài nói với tôi: “Em gái à, buổi tối không nên bắt xe đen ‘bíp’, an toàn là trên hết.”

Tôi cảm ơn ý tốt của bác tài, nhưng tôi vẫn chẳng hề cảnh giác chút nào. Mỗi khi đi làm về trễ, nếu tôi không đợi được xe buýt thì vẫn chọn bắt xe đen như cũ.

Hai ngày sau, tôi và mấy người bạn cấp ba có hẹn ăn cơm tối. Trong đó, chồng của một người bạn học là một cảnh sát, đang làm ở đồn cảnh sát phía đông. Chỗ anh ta công tác, cũng rất gần chỗ tôi làm việc, thật ra trung tâm của chúng tôi cũng coi như là nằm trong địa bàn anh ta cai quản. Trong quá trình trò chuyện của chúng tôi, anh ta tiết lộ với chúng tôi một vụ án vẫn chưa được công khai.

Anh ta nói, trong hai năm trở lại đây, trong thành phố của chúng tôi đã xảy ra tám vụ giết người hủy xác. Nhìn từ phương pháp gây án, khẳng định hung thủ là cùng một người. Nói cách khác, đây là vụ án giết người hủy xác liên hoàn có tính chất ác độc nghiêm trọng. Những người bị hại đều là nữ, tóc dài. Tất cả đều bị hung thủ dùng dây thừng siết cổ cho đến chết. Sau đó “bíp”[4] bộ phận sinh dục bị dao sắc bén đâm nát, vú “bíp” bị cắt lấy, sau cùng cơ thể bị thiêu hủy.

[4] Đây là trong truyện gốc để như thế, giống như trên TV khi người ta nói tục, hay giấu danh tánh... thì thường nghe tiếng bíp.

Anh ta lại nói, gặp phải vụ án như vậy, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là tìm ra nguồn gốc của thi thể. Nếu như không thể xác định nguồn gốc thi thể, thì vụ án trên cơ bản là không thể phá giải được. Tám vụ án giết người này, vì thi thể bị tổn hại nghiêm trọng, bị vứt bỏ trong rừng ở vùng ngoại ô cách xa hiện trường xảy ra án đầu tiên, lại không có nhân chứng tận mắt chứng kiến. Có ba thi thể cho đến nay vẫn không thể xác định nguồn gốc. Họ đã xác nhận được nguồn gốc năm thi thể, họ cũng tra xét các mối quan hệ xã hội của người chết, đã loại bỏ các khả năng giết vì tình, báo thù và giết người cướp của. Đến nay, hung thủ là ai, trên cơ bản có thể nói không tìm được manh mối. Để tránh tạo ra sự hoang mang trong xã hội, tin tức về vụ án này đều được phong tỏa.

Anh ta vừa nói vừa cười nhìn chúng tôi: “Lần gây án gần đây nhất của hung thủ là cách đây vài ngày. Các cô gái tóc dài, ra đường nhớ cẩn thận.”

Tôi cũng hay xem một vài bộ phim tâm lý tội phạm. Theo cách thường thấy thì có thể đoán

rằng, hung thủ này có thể từng bị phụ nữ tóc dài làm tổn thương sâu sắc cho nên mới nảy sinh lòng thù hận đối với phụ nữ tóc dài. Hung thủ có thể có đặc tính “bíp” bất lực, hấn dùng sao sắc thay thế cho “bíp” bộ phận sinh dục của đàn ông tiến hành xâm phạm đối với người chết. Hơn nữa, chắc chắn hẳn có phương tiện giao thông riêng để giúp hấn gây án.

0

0

Chồng của bạn học gât đầu đồng ý với ý kiến của tôi, cũng nói thêm rằng, cảnh sát suy đoán tên hung thủ này rất có thể đã dùng cách lái xe phi pháp để tiếp cận người bị hại. Bởi vì giữa năm nạn nhân đã biết được danh tính căn bản là không tìm thấy bất kỳ điểm liên quan nào. Cuộc sống bình thường của các cô gái cũng ở khá xa nhau, không thấy điểm giao nhau.

Lúc tôi nghe đến những thông tin này, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt của người tài xế mấy hôm trước. Nhưng mà, trên thực tế, khuôn mặt của người tài xế lái xe đen kia tôi không còn nhớ rõ nữa. Nhưng tôi nhớ rất rõ cái cảm giác rùng mình vì ớn lạnh nổi lên trong lòng ngay lúc mở cửa xe mặc cả giá với anh ta. Vì vậy, tôi liền kể chuyện này với ông chồng cảnh sát của cô bạn. Tôi nói tôi còn nhớ rất rõ móng tay của cô gái kia. Trên móng tay có dán những hạt đá pha lê, vào hôm kia, ở giao lộ Đông Phong.

Ban đầu tôi chỉ là thuận miệng nói ra, không ngờ chồng của bạn học trợn tròn mắt, nhìn tôi trân trối.

“Lưu Hân Dương, cô đang đùa sao? Nếu như là thật, với vận may này của cô thì có thể đi mua vé số được rồi đó.”

Anh ta nói, thân thể của người bị hại mới nhất được phát hiện vào hôm qua. Lúc hung thủ thiêu thi thể, xăng đổ trên người của người bị hại cũng không nhiều lắm. Mặc dù gương mặt của người chết không hoàn toàn bị thiêu trụi nhưng bị tổn hại rất nghiêm trọng. Tay chân của người chết chưa bị đốt, trên móng tay quả thực có dán hạt pha lê.

Hôm đó, tôi đã được chồng của bạn học lái xe đưa đến sở cảnh sát. Tôi rất rất không tình nguyện xem những tấm hình chụp vụ án. Trên bức hình thứ nhất, tôi thấy đôi bàn tay trắng bệch bẩn thỉu dính đầy bùn đất. Trên móng tay được sơn màu hồng nhạt còn dán hạt pha lê. Có lẽ đã trải qua giày giũa kịch liệt nên có vài móng bị tách ra, pha lê trên đó đa số đều rớt hết. Nhưng trên một số ngón vẫn còn có thể nhìn thấy rất rõ, những hạt pha lê xếp thành hình trái tim. Tôi có ấn tượng sâu sắc với cái đó, đúng là cô gái đã giành xe với tôi vào buổi tối hôm kia. Lúc đó tôi còn nghĩ móng tay cô gái làm cũng quê mùa y như quần áo cô ấy mặc.

Để chứng thực rõ hơn, họ lại đưa cho tôi xem một bức hình khác. Trên bức hình đó là đầu của người chết, tôi không muốn hình dung lại một lần nào nữa. Nói chung, sau khi xem xong toàn bộ, tôi kết hợp các đặc điểm đặc trưng trên thi thể, cơ bản có thể khẳng định chính là cô gái kia. Sau đó, họ hỏi tôi về các đặc điểm diện mạo, thân hình, quần áo của tài xế xe đen kia, nói chuyện có dùng khẩu ngữ hay không cùng với loại xe v.v. Tôi đem tất cả những gì có thể nhớ được nói hết với họ. Cảnh sát nói bằng chứng tận mắt của tôi rất có ích để bọn họ phá án. Bọn họ sẽ lập tức đi kiểm tra video giám sát đoạn đường Đông Phong, chỉ cần có thể tìm được biển

số xe, sẽ dễ dàng hơn nhiều để bắt được tên đó.

Tối hôm đó, cô bạn và chồng của bạn ấy đưa tôi về nhà, lúc về đến nhà tôi đặc biệt khó chịu.

Nói thật, gặp phải chuyện này, nếu không sợ thì nhất định không phải là người. Mặc dù tôi ngày thường có lả gan rất lớn, nhưng sau khi nhìn những bức hình thi thể đó, tôi chỉ biết tối hôm đó tôi mất ngủ. Trái tim cũng đặc biệt co rút. Tôi cũng có mái tóc dài, ngày đó tên tài xế kia vốn là nhấn còi xe với tôi, là muốn chở tôi. Nếu như không phải cô gái từ sau lưng tôi vọt ra kia cướp mất chỗ ngồi... Tôi thậm chí bắt đầu hối hận khi cô gái kia cướp xe, trong lòng tôi đã thầm chửi rửa đủ thứ đối với cô ấy. Chuyện này có lớn đến thế? Không phải chỉ là giành mất xe thôi sao? Sao tôi lại mắng chửi cô ấy trong lòng cơ chứ? Tôi khi đó thế nào cũng không thể ngờ rằng, cô bắt được chính là một chiếc xe taxi chết chóc. Cô ấy dường như đã tặng mạng sống cho tôi, còn bị giết thê thảm như vậy.

Hôm sau tôi gọi điện đến trung tâm xin nghỉ làm một hôm. Sau đó tôi liền hẹn hai người bạn là bà chủ gia đình không cần đi làm của tôi, đi theo tôi đến đền thắp hương. Tiếp đó, tôi sờ chiếc chày Kim Cang trên cổ, hiển nhiên đang nghĩ đến cậu em Chu của tiệm đá quý kia.

Tôi không tin chuyện ma quỷ, nhưng ma quỷ xảy ra ngay trước mắt, lại gặp may đúng lúc như vậy. Nói không tin cũng không thể nữa rồi.

Tôi cùng bạn của tôi đến tiệm ngọc đó, nhưng hôm nay cậu Chu không có ở đây, trong tiệm chỉ có chị Chu. Tôi không nói chuyện này với chị Chu, chỉ nói tôi tìm em Chu có việc gấp, xin chị Chu cho tôi số điện thoại của cậu ta. Tiếp theo, tôi cùng bạn tìm một chỗ ngồi thích hợp ở Nghi Bắc Đình[5]. Tôi gọi một cốc trà nóng, rồi gọi điện thoại cho cậu em Chu.

[5] Nghi Bắc Đình: là quán trà thành lập năm 2000, một thương hiệu trà nổi tiếng ở Quý Dương. Sau nhiều năm kinh doanh, nó đã có quy mô rộng khắp.

Lúc đó là hơn một giờ chiều, khi cuộc điện thoại của tôi được nối máy, tôi có cảm giác cậu em Chu kia dường như mới tỉnh ngủ.

Tôi nói: “Là tôi, hôm đó trong tiệm chị Chu, cậu đã cho tôi một sợi dây chuyền chày Kim Cang, rốt cuộc là có ý gì? Bây giờ cậu nói rõ cho tôi biết đi.”

Giọng điệu lúc đó của tôi tuyệt đối không hề tốt, dù sao tôi vừa mới xem gặp họa lớn mà. Cậu em Chu có lẽ là đã nghe ra tôi gặp chuyện gì đó từ trong giọng điệu của tôi. Cho nên cậu ta một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

“Ừ... Dù sao chị đeo là được.”

Tôi nói không được, tôi đang chờ cậu ta ở quán trà Nghi Bắc Đình đối diện với tiệm của chị Chu. Nếu cậu đã đem đồ cho tôi, coi như cũng đã nhúng tay vào chuyện của tôi, dù sao đi nữa cũng phải cho tôi một lời giải thích xác đáng.

Thái độ của tôi rất kiên quyết, mặc dù thoát nhìn thì có vẻ giống như tôi đang cố tình gây sự thế nào ấy. Tôi cũng nghe thấy giọng cậu em Chu không quá bằng lòng, nhưng cuối cùng vì không chịu đựng nổi việc tôi không ngừng gọi điện cho cậu ta. Tối hai giờ rưỡi chiều, cậu ta rốt cuộc cũng xuất hiện ở Nghi Bắc Ninh.

Lúc cậu em Chu ngồi xuống cũng không gọi nước uống, cậu ta hỏi tôi: “Gặp chuyện phiền phức sao?”

Tôi nói: “Tôi gặp chuyện gì cũng không liên quan đến cậu. Nhưng vì sao cậu lại cho tôi chuỗi hạt này, cậu hôm nay phải cho tôi một lời giải thích. Nếu như cậu không giải thích rõ, hoặc tùy tiện tìm đại một lý do để lừa gạt tôi thì...”

Tôi nhìn hai người bạn đi cùng đang ngồi bên cạnh, nói tiếp: “Hôm nay cậu đừng mơ ra khỏi cửa Nghi Bắc Ninh.”

Hai người bạn đi theo tôi đều là người thời đại mới. Cả hai cũng là phụ nữ có chồng. Song lúc còn học cấp ba, ba chúng tôi cũng không ít lần kéo bè kéo cánh đánh lộn. Những năm tháng trẻ người non dạ đó ai cũng có, ba chúng tôi bây giờ mặc dù đã cải tà hoàn lương, tuy nhiên điệu bộ năm đó vẫn còn.

Nhìn bộ dạng ba cô gái nhỏ ra oai của chúng tôi, cậu em Chu cúi đầu cười. Nhưng cậu ta rất nhanh ý thức được rằng cậu ta không nên cười, cho nên cậu ta vội vàng lấy tay che miệng. Sau đó cậu ta lấy hai tay vuốt mặt, để che giấu nụ cười.

“Các chị đừng đe dọa tôi như vậy có được không. Thật ra tôi không biết chị gặp phải chuyện gì.” Cậu ta nói.

“Vậy cậu vô duyên vô cớ cho tôi một chuỗi hạt là có ý gì?” Tôi tháo sợi dây trên cổ xuống, lại nói: “Gỗ đàn hương, tôi nghe mọi người nói, chuỗi hạt này mà đưa ra thị trường bán thì chỉ ít cũng được năm ngàn. Cậu hào phóng vậy sao? Còn mặt tượng gỗ trên sợi dây này, chính là kiểu mẫu chày Kim Cang. Cậu rảnh rồi cho tôi đeo một chày Kim Cang, để hàng yêu phục ma à?”

Cậu em Chu không lên tiếng.

Cậu ta ngồi bẻ ngón tay một lúc lâu, rồi mới nói rằng:

“Hôm đó tôi gặp chị trong tiệm, cái khí kia... Nói thế nào nhỉ, chính là thần khí kém.”

“Thần khí? Thần khí là cái gì? Cậu nói rõ cho tôi.”

Cậu em Chu nói, cái đó cậu ta cũng không biết giải thích thế nào. Nói chung, trên người mỗi chúng ta đều mang theo một loại thần khí. Có người thần khí đặc biệt mạnh, cũng có người thần khí rất yếu. Cậu ta nói, tôi thuộc về loại có thần khí mạnh. Cậu ta còn nói, đa số những người có loại thần khí giống như trên người tôi đều trên năm mươi mấy tuổi. Vậy nên lần đầu

tiên thấy tôi, cậu ta có phần kinh ngạc. Nhưng hôm đó, lúc tôi vào trong tiệm, cậu ta cảm thấy “khí” trên người tôi dường như có gì đó khác với lần trước. Cụ thể không giống ở đâu thì cậu em Chu cũng không thể diễn tả được. Cậu ta nói đó chỉ là một loại cảm giác, lúc đó cậu ta thấy thần khí của tôi không ổn.

Cậu ta nói, giống như khí trên người ai làm cậu ta cảm thấy rất không tốt, phần lớn sẽ gặp chuyện gì đó phiền phức. Cậu ta cũng không phải là một người ôm lòng từ bi thấy ai đều cứu giúp. Nhân quả của người khác, cậu ta thông thường sẽ không can thiệp vào. Theo cậu ta nói, mọi người đều có số mệnh, can thiệp vào nhân quả của người khác thì bản thân sẽ bị liên lụy theo, chính là nhân quả báo không tốt. Trong tiệm, khách hàng có khí kém cậu ta cũng hay nhìn thấy được. Có người “khí” kém, cùng với “khí” kém thì thần khí cũng biến mất luôn. Cái đấy giống như là một loại suy yếu tự nhiên. Mà tôi lại cho cậu ta một cảm giác là khí rất dồi dào, nhưng trong sự dồi dào lại có cảm giác không ổn. Cậu ta cho rằng cái này không thuộc về “đặc tính tự nhiên” cho nên mới xuất phát từ lòng tốt cho tôi chuỗi hạt gỗ có tượng chày Kim Cang.

“Thật sự chỉ có như vậy. Các chị tin hay không cũng chẳng sao.”

Với những lời cậu em Chu kia nói, tôi nửa tin nửa ngờ. Tôi nheo mắt nhìn cậu em này cả buổi, nói: “Cậu là mắt âm dương[6] sao?”

[6] Mắt âm dương: là một khả năng khác thường trong tín ngưỡng đạo giáo, có thể thấy ma quỷ hoặc hiện tượng siêu nhiên mà những người khác không nhìn thấy.

Cậu Chu vội vã lắc đầu phủ nhận, cậu ta nói không phải. Cái gọi là “khí” kia giống như một loại từ trường mà sinh vật phát ra. Tất nhiên nó không liên quan đến vóc dáng, hay tính cách. Cho dù đó là một người đàn ông vạm vỡ có tính cách điên cuồng cũng có thể có khí rất yếu. Cậu ta chỉ là có thể cảm nhận được “khí” của con người.

Tôi cùng hai người bạn nghe nói cả nửa ngày, thật sự không hiểu. Cuối cùng, tôi lờm cậu em Chu kia, nói lớn: “Cậu thật sự nhìn thấy khí gì đó sao? Vậy cậu nhìn hai người bạn của tôi đi, khí thế nào?”

Cậu em Chu đưa mắt nhìn một cái, nói: “Rất bình thường.”

Được rồi.

Tôi lúc đó liền có một cảm giác bị người ta trêu đùa. Tôi nói, “Cậu ở đây nói lung tung gì đó, cái gì mà khí, cái gì hồn hả? Chị cậu dùng mấy mánh khoe này để dụ người ta mua đồ. Tôi còn tưởng cậu là một người thành thật, sao cậu cũng lừa gạt tôi là sao hả? Nhà cậu tin Đạo giáo, trên đỉnh đầu đều có chữ ‘công’ hả?”

Cậu em Chu buồn bực nhưng không nói gì. Sau cùng tôi thực sự không ngồi được nữa, kéo hai người bạn bỏ đi.

Tôi biết, tôi đã có thái độ không tốt với cậu Chu, nhưng thật sự chuyện này khiến tôi nghĩ thế

nào cũng không thông, dù sao cũng cảm thấy trong lòng không vui vẻ gì. Vài ngày sau, tôi ở đâu cũng thấy ảo tưởng, lúc nào cũng nhìn quanh quất mặc dù đang ngồi xe buýt về nhà vào ban ngày, đi trên đường cũng cảm thấy bị người khác theo dõi. Mãi đến hai tuần sau, chồng của bạn học gọi điện báo cho tôi biết sát thủ liên hoàn đã bị bắt. Tôi liền vội vàng chạy đến đó xác nhận. Quả đúng là tài xế xe đen lái chiếc Charade ngày hôm đó.

Người này ba mươi bảy tuổi, nghe nói khi còn nhỏ bị mẹ vứt bỏ, sau đó bị mẹ kế ngược đãi. Khi lớn lên, hắn ta lấy một người vợ. Bởi vì hắn ta bất lực ở phương diện nào đó, cho nên bị vợ chế giễu đùa cợt, sau cùng vợ hắn cũng chạy theo người khác. Do đó mà hắn ta căm thù phụ nữ, dần dần tâm lý biến thái. Đối tượng gây án đầu tiên của hắn ta là một hành khách nữ đi xe đen của hắn. Vì vấn đề tiền xe, hắn cùng đối tượng xảy ra tranh cãi. Hành khách nữ đó lên mặt dọa nạt mà nhục mạ nói móc hắn ta. Hắn nhất thời phẫn nộ, dùng một sợi dây điện siết cổ người phụ nữ đó đến chết. Cũng trong cơn xúc động tức giận, hắn dùng dao gọt trái cây trên xe đâm vùng dưới của đối phương, sau đó đưa nạn nhân đến vùng ngoại ô để hủy xác. Từ đấy về sau, hắn cảm thấy vui sướng khi giết người trả thù. Từ đó, hắn càng không thể quay đầu lại. Cách vài tháng, hắn lại không nhìn được lại gây án một lần, giống như nghiện hít thuốc phiện vậy. Mà loại “nghiện” này càng lúc càng nhiều, hắn trong một tháng gây ra hai vụ, lúc này hắn mới bị cảnh sát bắt.

Lúc hung thủ quy án, tôi lại đến đền thắp nén nhang cho cô gái đã chết kia. Trong lòng cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút. Vì vậy, tôi gọi điện thoại kêu cậu em Chu ra ngoài, định trả lại dây chuyền hạt gỗ cho cậu ta.

Chúng tôi hẹn gặp mặt ở Nghi Bắc Ninh. Sau khi gặp nhau, tôi trước tiên gửi lời xin lỗi với cậu ta vì thái độ nóng nảy của mình hôm trước. Sau đó tôi hỏi cậu ta, “khí” của tôi hôm nay thế nào. Cậu ta nói rất tốt. Vì vậy tôi cởi sợi dây chuyền gỗ từ trên cổ xuống, định trả lại cho cậu ta.

Cậu ta nhìn tôi một chút, lại nhìn sợi dây chuyền, nói: “Cái này chị cứ đeo tiếp đi.”

Tôi hỏi cậu ta vì sao, cậu ta nói: “Xem như tôi đang theo đuổi chị.”

Tôi lúc đó rất buồn bực, nghĩ thầm cậu nhóc này chẳng lẽ thích tình chị em sao? Tôi đối xử với cậu ta không tốt, cậu ta vẫn coi trọng tôi không một lý do à. Sau đó trong lòng tôi cũng chẳng vui vẻ gì, âm thầm suy đoán. Không thể nào, vận xui vẫn chưa hết, chẳng lẽ còn tiếp nữa sao? Bất cứ khi nào cũng phải hứng chịu à!

Tôi rất phiền muộn, khi đi làm kể chuyện này với thầy Ngô Bán Tiên. Bán Tiên đập sau ót tôi một cái, nói: “Cái đồ ngốc này! Em đừng phải tên giết người nào đó tuyệt đối là trùng hợp. Cậu nhóc nhà người ta thích em, nên mới tặng chày Kim Cang cho em. Cái cậu ta muốn hàng phục không phải là yêu quái, mà là em đó.”

Oh my god, thôi được rồi...

Chương 13

Lời lỏm

Các bảng chức năng phía trên của QQ có vô số các biểu tượng nhỏ, ví dụ như không gian QQ, weibo, hộp thư đợi. Khi weibo của bạn có người trả lời hoặc khi hộp thư nhận được thư mới thì

hệ thống sẽ nhắc nhở cho bạn biết. Phía trên biểu tượng sẽ có một chấm đỏ nhỏ, đồng thời biểu thị số lượng. Mỗi khi chúng ta nhìn thấy hộp thư hoặc là các biểu tượng be bé hai bên không gian QQ xuất hiện nhắc nhở, chúng ta sẽ rất buồn tẻ mà nhấp vào đó để mở ra. Nếu như không mở ra, thì cái điểm đỏ nho nhỏ đó sẽ ở trong lòng chúng ta cả ngày khiến chúng ta không thoải mái.

Tôi tin rằng, rất nhiều người sẽ giống như tôi, mặc dù rất phiền nhưng luôn luôn không ngại buồn bực mà làm chuyện này. Chúng ta gọi hành vi này với tên gọi là “chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế” [1].

[1] Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive Compulsive Disorder - OCD): là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. (Theo wiki)

Phó chủ nhiệm Y là nhà cố vấn tâm lý am hiểu về lĩnh vực này. Có một ngày, tôi rất buồn tẻ hỏi phó chủ nhiệm Y, có thể điều trị bệnh này của tôi hay không. Phó chủ nhiệm Y nói, rất đơn giản thôi, em tự giao hẹn với chính mình đi. Ví dụ như, hôm nay mình chỉ nhấp vào biểu tượng ba lần, ngày mai chỉ có thể hai lần, hôm kia chỉ nhấp một lần, sau đó giảm dần, cuối cùng thành một tuần chỉ có thể nhấp một lần vào điểm báo. Nếu như trái với giao ước, mình sẽ phải làm một trăm lần nằm ngửa gập bụng. Nếu như trong vòng một tuần đó, mình đều tuân thủ theo giao ước, thì có thể tự thưởng cho bản thân đi ăn đồ nướng một lần.

Tôi làm theo những lời phó chủ nhiệm Y, sau ba tháng quả nhiên có hiệu quả, hơn nữa hiệu quả này khá nghiêm trọng. Tôi lại mắc phải một chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế khác. Đó là một tuần tôi chỉ có thể kiểm tra biểu tượng trên QQ một lần. Cho dù tôi rất muốn xem bức thư đó, nhưng nếu tôi nhấp vào, thì tôi lại cảm thấy “kỷ lục tốt đẹp một tuần” của mình sẽ tan biến, trong lòng rất không thoải mái.

Phó chủ nhiệm Y nói, “chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế” này của em rõ ràng không cần phải làm như vậy, nhưng em vẫn yêu cầu bản thân làm như thế. Nếu như em không làm được thì cũng rất thống khổ, rất khó chịu. Sản sinh hành vi này, mấu chốt nằm ở chỗ “nhận thức” của bản thân đối với việc này quá “tuyệt đối hóa”.

Cách gõ cửa của nhân vật Sheldon Cooper trong bộ phim sitcom Mỹ “The big bang theory” chính là một hành vi có tính chất cưỡng chế. Anh ta mỗi lần gõ cửa đều phải gõ ba cái mỗi nhịp, tổng cộng ba nhịp, tiếng gõ cửa phải nhịp nhàng với tiếng gọi cửa ba lần. Nguồn gốc sản sinh ra loại hành vi này nằm ở chỗ nhận thức của Sheldon Cooper đối với việc này: Anh ta cho rằng hành vi của bản thân phải duy trì theo một thói quen nhất định nào đó. Vì vậy tự bản thân anh ta tạo ra một thói quen như vậy, mặc dù kiểu thói quen này khiến người khác cảm thấy rất quái đản.

Phó chủ nhiệm Y sở trường chữa trị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, anh đã gặp đủ kiểu bệnh nhân mắc hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế này. Có người mỗi ngày phải rửa tay hai mươi lần, không nhiều hơn cũng không thiếu lần nào, có người lúc đi tiểu sẽ nhìn đồng hồ, đi tiểu phải kéo dài đúng 60 giây, có người khi bước đi nhất định phải đi dọc theo kẻ hớ trên mặt đất, nếu như không tìm được khe hớ thì người đó sẽ rất khó chịu, còn có người không muốn nhìn thấy nếp nhăn, bất luận là khăn trải giường, rèm cửa sổ hay là quần áo hằng ngày, thấy nếp

nhân nhất định phải đi là cho thẳng.

Nghe phó chủ nhiệm Y kể những trường hợp mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế này mà anh đã gặp phải, đa số trường hợp đều khiến tôi cảm thấy rất khôi hài, nhưng cũng có những trường hợp tương đối đặc biệt, khiến tôi có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Theo như phó chủ nhiệm Y kể, chuyện này xảy ra vào đầu năm 2008, khi đó tôi mới tốt nghiệp còn chưa bắt đầu đi làm. Lúc đó có một vị phu nhân họ Tôn đến tìm phó chủ nhiệm Y xin tư vấn. Bà ấy nói chồng của bà đặc biệt chấp nhất chuyện “lỗi” và “lỗm” gì đó ở cùng chỗ. Lúc đầu, cái này chỉ là hứng thú lúc rảnh rỗi của ông, nhưng theo thời gian trôi qua, cái tật này của chồng bà càng ngày càng nghiêm trọng, đã nghiêm trọng đến độ ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường.

“Lỗi” và “lỗm” là hai ký tự rất thần kỳ, có thể nói nó bao hàm toàn diện. Hình dạng chữ “lỗi lỗm”[2] rất giống với bộ phận sinh dục của nam nữ. Tôi nhớ lúc còn học cấp ba, học sinh nam nữ trong lớp vô cùng miễn cảm đối với hai từ này. Mỗi lần có bạn đọc diễn cảm bài văn nếu có hai từ lỗi lỗm, thì mọi người đã sỗ sẽ mang vẻ mặt với nụ cười dâm tà cố ý nhấn giọng hai chữ này, khiến thầy cô dạy văn vô cùng bất đắc dĩ. Nếu nói lớn hơn một chút, “lỗi lỗm” thực ra cũng có ý “âm dương” ở trong. Chúng ta đều biết, hoa văn Thái cực đồ của Đạo gia đại diện cho âm và dương, âm và dương kết hợp thành một vòng tròn, còn lỗi lỗm kết hợp lại thành một hình vuông.

[2] Lỗm (𠂇) lỗi (𠂆) đọc là Āotú, âm dương (阴阳) đọc Yīnyáng, 2 từ này cùng là 1 âm ngang và 1 âm sắc.

0

Thái cực đồ

0

Chồng của vị Tôn phu nhân kia họ Vương, là một một thầy giáo Vật lý trung học cơ sở. Theo hình dung của người vợ kia, tính cách của người này giống với nhà toán học thầy Trần Cảnh Nhuận[3] nổi tiếng của nước ta. Ông rất hướng nội, không giỏi giao tiếp, hay tìm kiếm đề tài nghiên cứu, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của bản thân. Đương nhiên, điểm khác biệt với ngài Trần Cảnh Nhuận là chồng của bà Tôn – thầy Vương nghiên cứu hơn phân nửa cuộc đời, cũng không nghiên cứu được cái gì ra trò. Một ngày kia, thầy Vương hứng thú bưng bưng nói cho vợ biết. Vạn vật trên thế giới này đều không tách khỏi lỗi lỗm, lỗi và lỗm đem tất cả mọi thứ trên thế giới phân chia làm hai, cho nên vấn đề vốn đơn giản lại trở nên phức tạp. Giống như đàn ông và đàn bà, nếu như lúc đầu kết hợp thành một người thì phiền phức sẽ giảm thiểu đi rất nhiều. Lúc đó thầy Vương nói thao thao bất tuyệt rất lâu, nhưng bà Tôn chỉ là một bà chủ gia đình bình thường, ngoại trừ lo liệu việc nhà và sinh con đẻ cái, còn lại không biết gì cả. Trong mắt của bà, chồng bà vẫn giống như mọi ngày, chỉ là bỗng nhiên phát hiện ra một vấn đề mà bản thân ông cho rằng rất mới mẻ, sau đó sẽ cắm đầu đi nghiên cứu. Nhưng “phát hiện” của ông thông thường chẳng có giá trị nào cả, chí ít, tuyệt đối không thể mang đến tiền tài phú quý cho gia đình. Cho nên, bà chỉ cười khi nghe ông nói xong, chứ không để tâm lắm.

[3] Trần Cảnh Nhuận (1933- 1996): là nhà toán học Trung Quốc, nổi tiếng với định lý Chen.

Sau đó chẳng bao lâu, thầy Vương bắt đầu quan tâm tất cả vật thể lồi và lõm. Ví dụ như đàn ông và đàn bà, lỗ hổng ở ổ cắm nguồn điện và phần nhô lên trên đầu cắm, giày và chân, chén và đĩa, ly và muống, bút máy và quyển vở vân vân. Có đôi khi, bà Tôn đang đi trên đường với thầy Vương, ông đột nhiên chỉ vào chiếc ô tô với tâm trạng phấn khích tột độ, la lớn: “Bà xem! Bà xem kìa! Lốp xe và chỗ lõm ở thân xe cũng là lồi và lõm!”

Ông dường như không giờ nào khắc nào không chú ý đến các loại tổ hợp vật thể lồi lõm, giống như đang tìm kiếm mảnh ghép đối xứng. Ông nói tổ hợp lồi lõm ở cùng một chỗ, sẽ mang đến năng lượng. Bà Tôn cảm thấy điều này thật quá khó hiểu. Nhưng bà vẫn cho rằng đàn ông đôi khi không khác gì trẻ con. Phụ nữ thời nay chính là sinh trẻ con và sống cùng một ông bố như trẻ con. Vì vậy, bà cũng không để tâm, thuận theo sở thích của ông ấy, tưởng là sự mới lạ này rồi cũng qua mau thôi.

Song sự mê muội của thầy Vương đối với lồi lõm hiển nhiên là càng ngày càng không thể cứu vãn. Ông nói, bà xem miệng người là lõm, bỏ đồ ăn vào là có thể thu được năng lượng, lỗ mũi người là lõm, hít không khí vào là có thể thu được năng lượng, thậm chí lúc vợ chồng ngủ cùng nhau ông cũng nói, bà xem, lồi và lõm kết hợp cùng nhau mới có thể tạo ra sinh mệnh mới! Cái này cũng là một sự sản sinh năng lượng.

Sau đó, ông bắt đầu cố gắng tìm kiếm vật thể lồi lõm để ghép thành cặp, tìm không được thì ông rất buồn rầu.

Có một khoảng thời gian, chén trà, thau, nồi... trong nhà thầy Vương đều được chứa đầy nước, bút nhất định phải cắm vào trong ống đựng bút, giày nếu không mang thì phải nhét giấy báo vào bên trong, đồ điện trong nhà phải cắm vào ổ điện, mặc dù không dùng cũng phải cắm hết vào để đó. Thậm chí, ông yêu cầu sau khi vợ chồng ân ái với nhau cũng không rút cái vật kia ra khỏi người bà Tôn.

Bà Tôn thật sự là chịu không nổi nữa, bà đã cãi nhau với chồng. Bà nói mọi chuyện trong nhà ông đều mắc kệ, bài vở của con mà một người vừa là cha vừa là thầy như ông cũng chẳng hỏi han, trong đầu ông suốt ngày chỉ nghĩ đến những chuyện vô ích này thì làm được gì. Tính cách thầy Vương khá khó chịu, thông thường khi bị chửi ông không nói lời nào, im lặng đi rút bút ra khỏi ống đựng bút, đổ hết nước trong chén bát, thau nồi, hồ cá.

Vốn cho rằng như vậy là đã xong chuyện. Nhưng bà Tôn lại phát hiện, nếu như bút không cắm trong ống đựng bút, trong chén, thau, nồi không chứa đầy nước, trong giày không nhét đầy giấy báo, thầy Vương chỉ cần nhìn thấy những thứ kia thì dáng vẻ không tập trung. Giống như giây nào phút nào ông cũng quan tâm đến những thứ ấy, vì vậy ông ấy không thể nào yên lòng.

Để chồng bà an tâm sống, nên bà Tôn chỉ còn cách thỏa hiệp nhường bước, để mặc ông làm những chuyện nhàm chán này. Thế nhưng vấn đề của thầy Vương càng ngày càng nghiêm trọng. Đến một ngày bà Tôn phát hiện, khi ông nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ căn nhà, lập tức hiểu ra, cửa sổ cũng là lõm.

Lúc đó, tâm lý học trong nước phát triển cũng chưa được bao lâu, đa số người dân gặp vấn đề tâm lý không có thói quen đi tư vấn tâm lý. “Nhà tư vấn tâm lý”, cái chức danh này chẳng khác nào “bác sĩ tâm lý” hay là “bác sĩ khoa thần kinh” cả. Cho nên, nếu một người có vấn đề về tâm lý đi tư vấn, rất nhiều người sẽ cho rằng người ta có “bệnh tâm thần”. Thầy Vương là một giáo viên cấp hai vì tính cách hướng nội quá gở nên trong cơ quan đương nhiên cũng không có nhiều mối quan hệ tốt đẹp, thậm chí ông còn không được học sinh yêu mến. Vậy nên khi bà Tôn đề nghị ông đến tìm chuyên gia xem sao, ông rất kiên quyết từ chối. Ông cho rằng, nếu như ông vì chuyện này đến gặp bác sĩ, thì về mặt công việc sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Mặc dù, chính bản thân ông cũng đã ý thức được mình có điểm “không bình thường”.

Cứ như thế kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa, đợi đến khi bà Tôn kéo chồng đi tìm phó chủ nhiệm Y, thì sự cố chập vớ “lỗi lôm” của chồng bà đã đạt tới mức độ rất đáng sợ. Lúc ở trường, ông không thể nhìn dưới bàn học, ghế không được đút vào, không thể nhìn ngăn bàn trống không, trước sau gì vẫn cảm thấy những vật lôm cằn phải được lấp đầy. Nhưng bởi vì ông không thể làm như vậy cho nên ông vô cùng thống khổ, mỗi ngày đều không muốn ra ngoài. Lúc đó thầy Vương đã hơn một tháng không đến trường dạy học. Ông nhốt mình trong phòng, dùng gạch đỏ và xi-măng lấp kín cửa sổ trong phòng. Còn đồ vật trong phòng không đặt bất kỳ thứ nào lồi lõm gồ ghề.

Sau khi phó chủ nhiệm Y nghe miêu tả của bà Tôn xong, cho rằng đây không phải là chứng ám ảnh cưỡng chế thông thường, nên phó chủ nhiệm đề nghị bà Tôn nên đưa thầy Vương đến bệnh viện tâm thần tiếp nhận chữa trị. Một người trở thành như vậy, muốn tiếp tục làm việc khẳng định là không có khả năng. Nếu như không đưa ông đến bệnh viện, e rằng chuyện này có thể sẽ trở nên nghiêm trọng hơn nữa. Bà Tôn rất không muốn đưa chồng đến bệnh viện tâm thần, nhưng cũng không còn cách nào khác, sau cùng cũng tự mình đưa đi.

Sau khi nhận lời thỉnh cầu lần nữa của bà Tôn, phó chủ nhiệm Y đến bệnh viện tâm thần thăm thầy Vương. Khi đó, thầy Vương ở một mình trong một phòng bệnh không có cửa sổ. Vì ông không thể chịu đựng được vật thể lồi lõm, cho nên trong phòng bệnh không có giường, không có tủ, ngay cả đèn cũng bị tháo đi.

Lúc đó, thầy Vương đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà đối mặt với bức tường. Sau khi Phó chủ nhiệm Y vào phòng thì bắt đầu nói chuyện với thầy Vương. Cuộc nói chuyện của hai người được phó chủ nhiệm Y dùng điện thoại ghi âm lại, nội dung như sau:

Phó chủ nhiệm Y nói: “Tôi là Y Phục Tân, làm nghề tư vấn tâm lý. Vợ của anh mời tôi đến đây, hi vọng tôi có thể giúp anh chút gì đó.”

Thầy Vương nói: “Được chứ, nhưng xin anh đừng ngồi đối diện với tôi. Tôi thấy mũi, miệng của anh thì sẽ rất khó chịu.”

Phó chủ nhiệm Y nói tiếp: “Anh ở đây cũng ba tháng rồi, anh thấy thế nào?”

Thầy Vương trả lời: “Không tốt lắm, trong lòng tôi rất khó chịu. Mỗi ngày trôi qua đều sống không dễ chịu.”

Phó chủ nhiệm Y hỏi: “Là điều gì khiến anh khó chịu?”

Thầy Vương đáp: “Lỗi lỗi.”

Phó chủ nhiệm Y nhìn quanh phòng bệnh liền nói: “Ở đây không có thứ gì lỗi lỗi.”

Nhưng thầy Vương lại nói: “Có, căn phòng này chính là lỗi, tôi là lỗi.”

Phó chủ nhiệm Y thăm dò: “Nếu như chúng tôi cho anh ra khỏi căn phòng này, lại dùng gạch và xi-măng lấp đầy căn phòng này, anh sẽ cảm thấy tốt hơn sao?”

Thầy Vương trả lời: “Đúng, nhưng nó không kéo dài, tôi rất nhanh sẽ cảm thấy khó chịu trở lại.”

Phó chủ nhiệm Y lại hỏi: “Thế anh nghĩ phải làm thế nào anh mới cảm thấy thoải mái hoàn toàn?”

Thầy Vương nói: “Không làm được. Trên thế giới này đều là lỗi và lỗi, dù tôi làm thế nào cũng không thay đổi được sự thật thế giới này chính là lỗi lỗi không bằng phẳng.”

Phó chủ nhiệm Y lại hỏi: “Tôi nghe vợ anh nói, anh cho rằng chỉ có để lỗi và lỗi kết hợp lại với nhau mới có thể đạt được năng lượng.”

Thầy Vương nói: “Đúng vậy, nhưng đấy không phải là “tôi cho rằng”, mà trên thực tế đây là sự thật đã được lý luận và thực tiễn chứng minh. Nếu như anh quan sát tỉ mỉ thì sẽ thấy tất cả năng lượng được sản sinh đều là từ sự kết hợp giữa lỗi và lỗi. Ví dụ như là ion âm dương kết hợp, sản sinh ra điện năng, hay là kết hợp lực chính và phụ, vật thể có thể duy trì chuyển động liên tục, đàn ông và đàn bà kết hợp, sản sinh ra sinh mệnh mới. Trên thế giới này, năng lượng được bảo toàn, nhưng vì các lý do nào đó, chúng bị phân chia ra, biến thành lỗi lỗi, chính phụ. Chính vì chúng bị tách ra, cho nên mới tạo ra một loạt sự mất cân bằng.”

Phó chủ nhiệm Y nói: “Là trạng thái mất cân bằng này khiến anh cảm thấy khó chịu, hay là anh không thể thay đổi trạng thái tự nhiên này cho nên anh cảm thấy khó chịu.”

Thầy Vương nói: “Cả hai.”

Phó chủ nhiệm Y hỏi: “Anh cho rằng, bản thân mình phải đối chọi với trạng thái tự nhiên này, mà không thể thích ứng để sống trong loại trạng thái mất cân bằng này đúng không?”

Thầy Vương nói: “Hành vi của tôi, người bình thường sẽ cảm thấy rất kỳ quái. Trên thực tế, mỗi người, mỗi sinh vật, thậm chí mỗi một ion, phân tử đều đối kháng trạng thái này xuất phát từ bản năng. Chúng ta đã cố gắng kết hợp sự không cân bằng, nhưng loại kết hợp này không bền vững, sẽ bị tan rã. Mãi cho đến khi chúng ta tìm được sự kết hợp cân bằng mới có thể ổn

định và bền lâu. Lấy một ví dụ đơn giản khác, khi anh còn bé nếu thấy một cái lỗ trên tường có độ rộng bằng một ngón tay, anh sẽ rất tự nhiên mà đút ngón tay vào đó, đúng không? Mỗi người có bản năng như vậy. Sau khi con người trưởng thành, đàn ông và đàn bà đã đi tìm kiếm vợ chồng thích hợp để sinh sôi nảy nở, đúng là cần có tình yêu, nhưng bản chất của sự kết hợp này chính là chống lại sự không cân bằng.”

Sau khi những lời này được nói xong, phó chủ nhiệm Y đưa cho thầy Vương ở sau lưng mình một bộ xếp gỗ được mang theo đến bệnh viện. Trong bộ xếp gỗ này có rất nhiều hình dạng khác nhau. Chẳng hạn như miếng gỗ nửa vòng tròn, có một miếng nửa vòng tròn tương ứng khác, có miếng gỗ hình lỗ thì cũng sẽ có miếng gỗ hình lỗ tương ứng.

Lúc thầy Vương nhận được bộ xếp gỗ, liền rất nhanh đem hơn hai mươi khối gỗ xếp lại thành hình.

Phó chủ nhiệm Y hỏi: “Như vậy anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút sao?”

Thầy Vương nói đúng vậy, sau khi những khối gỗ này được ghép lại thành một khối, trong lòng ông cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Vì vậy phó chủ nhiệm Y nói với ông, “Anh thử cố gắng đừng chú ý đến những sự vật xung quanh anh, đem lực chú ý của anh đặt lên trên bộ xếp gỗ này. Sau vài ngày tôi sẽ trở lại thăm anh.”

Vài ngày sau, phó chủ nhiệm Y lại mang theo một bộ đồ chơi xếp hình bằng nhựa đến thăm thầy Vương. Bộ đồ chơi lần này không giống với lần trước. Bộ xếp hình nhựa này chính là loại một đầu có viên tròn lồi lên, một đầu khác lại có một vết lõm tròn dùng để ghép hai mảnh lại với nhau.

Lúc nhận được bộ đồ chơi này, thầy Vương càng lo lắng hơn so với khi nhận được bộ xếp gỗ lần trước. Ông không nói một câu, dùng tốc độ rất nhanh để ghép hai đầu lồi lõm của đồ chơi lại với nhau. Bộ đồ chơi kia có đúng một trăm miếng. Sau khi Thầy Vương loay hoay tìm, ghép lại bộ đồ chơi hơn hai mươi phút, mới phát hiện hai đầu còn thiếu một chút, một đầu cuối cùng là một chấm lồi, một đầu khác lại là lõm xuống. Vì vậy ông liền hỏi phó chủ nhiệm Y:

“Cái này còn nữa không? Hai đầu còn chưa hợp lại hoàn chỉnh.”

Sau một tuần, phó chủ nhiệm Y lại đưa cho thầy Vương mấy trăm miếng đồ chơi xếp hình. Thầy Vương nói với phó chủ nhiệm, mấy ngày qua ông bị dày vò rất nhiều. Ông đã ghép bộ đồ chơi lần trước xong, lại gỡ ra rồi lại ghép vào vô số lần, nhưng sau cùng hai đầu luôn luôn thiếu mấy miếng.

Lúc nhận được những miếng đồ chơi xếp hình mà phó chủ nhiệm Y đưa tới lần thứ hai, thầy Vương rất vui. Ông dành hơn một tiếng đồng hồ để ghép tất cả các miếng lại với nhau. Nhưng phát hiện, nó vẫn thiếu mấy miếng, một đầu vẫn lồi ra, đầu kia vẫn lõm vào.

Vậy nên ông hỏi phó chủ nhiệm Y, “Còn nữa không?”

Phó chủ nhiệm Y nói, “Còn. Số lượng rất nhiều, đều để ở nhà tôi. Tôi gần đây tương đối bận, có khả năng phải tháng sau mới có thể quay lại thăm anh được. Anh cứ chơi với mấy miếng này trước, ở đây cũng hai ba trăm miếng, xem như tiêu hao chút thời gian cũng được.”

Từ đó về sau, phó chủ nhiệm Y cách một tháng lại đến thăm thầy Vương một lần, mỗi lần đến đều mang theo những miếng đồ chơi xếp hình cho ông. Nhưng mọi người đều biết mà, loại đồ chơi xếp hình này luôn luôn vừa lười vừa lỡm.

Phó chủ nhiệm Y nói, khoảng chừng qua nửa năm, thầy Vương được xuất viện về nhà. Cuộc sống hiện tại cơ bản đều theo quỹ đạo bình thường. Ông không còn xây kín cửa sổ nhà mình, cũng có thể chấp nhận những đồ vật lười lỡm đủ loại trong cuộc sống hằng ngày. Và món đồ chơi xếp hình đó trở thành món đồ không rời tay mỗi khi ông rảnh rỗi.

Trường hợp này cũng không kinh khủng lắm, nghe qua còn có chút buồn cười. Sau khi nghe chủ nhiệm Y kể xong, tôi tưởng tượng ra dáng dấp một ông chú trung niên tay cầm những miếng đồ chơi xếp hình. Bộ đồ chơi đó tôi cũng hay chơi đùa khi còn bé, hơn nữa tôi rất không thích thứ đồ chơi này. Bởi vì, bất luận tôi ghép nó ra hình dạng gì, nó luôn luôn có một đầu lười lên và một đầu khác lỡm xuống. Chỗ nên tôi nghĩ giống như thầy Vương nói, rất có thể trong xương cốt của mỗi chúng ta đều có bản tính theo đuổi sự hoàn chỉnh nguyên vẹn. Nhưng mà, loại bản tính này, có lẽ mờ nhạt một chút mới tốt, nếu như cứ đào sâu, thì thế giới này khó lòng mà dung túng chúng ta rồi.

Chương 14

Hẹn hò

Ngay mở đầu của câu chuyện này tôi đã từng nói: “Tôi là Lưu Hân Dương, giới tính nữ, thích con trai, năm nay hai mươi tám tuổi. Bởi vì mặt mũi bình thường, dáng người vạm vỡ, nên đến nay vẫn chưa có bạn trai.”

Khi tôi vừa nhip chân vừa đánh máy tính ra những dòng này, tâm tình của tôi khá nặng nề. Trong phút chốc đó, trong đầu tôi hiện lên tất cả những bạn nam mà tôi theo đuổi từ khi còn bé đến khi học đại học.

Lớp sáu tiểu học, tôi viết thư tình cho lớp trưởng. Cậu ta dùng lời nói thẳng thắn cự tuyệt tôi, còn nộp bức thư cho giáo viên chủ nhiệm. Chủ nhiệm lớp đọc bức thư tình của tôi chầm chậm trước cả lớp, làm mọi người bật cười ha hả. Tôi không khóc, chỉ là tan học tôi chặn đường lớp trưởng. Tôi đánh cậu ta một trận, từ đó về sau cậu ta thấy tôi liền trốn đi lối khác.

Trung học cơ sở, tôi thích một tên côn đồ ngồi cùng bàn. Tôi nói với cậu ta là tôi thích cậu ta. Thế là cậu ta vỗ vai tôi nói: “Tất cả đều là anh em tốt.”

Trung học phổ thông, tôi kéo hai bạn gái xông vào một phòng học, tỏ tình với một đàn anh mà tôi đã thích từ lâu. Tôi nói rằng “Anh có bạn gái chưa?”, anh ta trả lời không có. Tôi liền nói “Bây giờ anh có rồi”, anh ta “À” một tiếng rồi vui đầu đọc sách, không để ý đến tôi chút nào nữa. Mấy tháng sau, tôi nghe nói anh ta được nhận vào Đại học công nghệ Bắc Kinh.

Trường đại học, tôi kéo góc áo của một bạn học cùng lớp nói “Quen với em đi”, “Quen em được không?”. Anh ta châm một điếu thuốc, khói thuốc cuộn những vòng tròn rồi tan ra. Anh ta dùng vẻ mặt đau thương nói cho tôi biết anh ta là gay. Tôi nuốt nước mắt vào trong chúc phúc anh ta. Nhưng lúc tôi tốt nghiệp, tôi nghe nói anh ta kết hôn với một mỹ nữ ở lớp bên cạnh. Mấy hôm trước, tôi nhìn thấy chữ ký QQ của anh ta, “Tĩnh, yêu em suốt đời suốt kiếp.”

Trước 25 tuổi, tôi vẫn luôn cho rằng tôi không tìm được bạn trai là do có liên quan đến khuôn mặt và vóc dáng của tôi. Tôi cho rằng đàn ông đúng là nông cạn, nên mới không cảm nhận được vẻ đẹp tâm hồn của tôi. Sau đó, khi tôi thấy có rất nhiều cô gái xấu hơn tôi, béo hơn tôi đều có bạn trai, lập gia đình sống một cuộc sống hạnh phúc. Tôi lúc này mới ý thức được căn bản không phải vấn đề tướng mạo ra sao. Ngay từ đầu, tôi đã đi sai hướng.

Vài lần sau, sau mỗi lần theo đuổi bạn trai thất bại của tôi, tôi đều mang vẻ mặt đau khổ đến than khóc với lão Ngô. Ngô chủ nhiệm luôn vỗ đầu tôi và nói cho tôi biết. Tiểu Lưu à, em là một cô gái tốt. Nhưng con gái nhất định phải nhã nhặn một chút, rụt rè một chút, đừng có thể hiện bộ dạng vội vàng khó kiềm chế theo đuổi con trai. Em phải học khôn khéo lên một chút, câu dẫn họ đến theo đuổi em, hiểu không?

Tôi hỏi chủ nhiệm Ngô, làm thế nào mới là “câu dẫn”. Chủ nhiệm Ngô nhìn tôi với vẻ mặt nhìn xa trông rộng, thầy nói: “Khi nóng khi lạnh, như gần như xa, trước khi chia tay phải mỉm cười, nhìn anh ta với ánh mắt đong đầy tình cảm, sau đó xoay người, tuyệt đối không quay đầu lại.”

Tôi tập luyện trước gương mấy ngày, sau đó chạy đến quán của chị Chu làm bộ lựa đồ. Tôi gặp cậu em Chu liền mỉm cười một cái, sau đó chào tạm biệt, nhưng cậu ta không có một chút phản ứng. Hôm sau, tôi lại đến, cậu ta vẫn không có hành động gì. Tôi lại đi dạo một vòng, để cậu ta thấy rõ hơn. Trước khi đi về, tôi vừa mỉm cười, vừa không ngừng chớp mắt với cậu ta. Cậu ta nhìn tôi chằm chằm cả một lúc lâu, rồi từ sau quầy hàng lấy ra một chai thuốc nhỏ mắt màu hồng đưa cho tôi. Đến lúc này, tôi đối với cậu em dễ nhìn tặng tôi sợi dây chày Kim Cang này cuối cùng cũng hoàn toàn tuyệt vọng.

Tôi năm nay đã 28 tuổi, loay hoay một cái là 29 tuổi, lại quay qua quay lại là thành 30 tuổi thôi. Đường tình đã mở không thể mở lại. Bạn bè bên cạnh tôi bất kể là nam hay nữ, tất cả đều có vợ có chồng, không ai ngoại lệ. Bạn gái của tôi đa số đều mang thai hoặc đã sinh con. Còn tôi vẫn mãi cô đơn. Tôi cũng thường hay hỏi chính mình: “Mày tệ đến vậy sao?”

Vào một ngày đầu tháng ba, tôi vừa về đến nhà thì mẹ tôi đang ngồi thoải mái trên sofa vẫy tay còn cười với tôi.

Bà nói: “Dương Dương, đến đây! Đến đây! Mau đến đây nào! Nhìn bức hình này đi!”

Tôi vừa nhìn thấy ánh mắt long lanh sóng nước, mùa xuân tươi mát là đã biết có chuyện tốt. Với tư thế như hổ đói vồ mồi, tôi nhào về phía sofa. Rướn cổ qua xem điện thoại di động của mẹ tôi.

Tôi chỉ thấy trên màn hình điện thoại hiện lên một bức hình đời thường. Quang cảnh trong bức hình xem qua là Tam Á ở Hải Nam, có một người đàn ông quần tây áo sơ mi, tóc húi cua. Anh ta đang đứng dựa vào một cây dừa bị gió biển thổi nghiêng nghiêng. Dáng người anh ta hơi béo,

cái bụng bia nhô lên kia giống như người chị em tốt đang mang thai năm tháng của tôi. Người đàn ông này nhìn qua khá nóng tính, thoạt nhìn có điểm giống như một diễn viên tấu nói[1] họ Quách.

[1] Tấu nói: Là một loại hình nghệ thuật của Trung Quốc, dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều là để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

“Đây là cháu trai của ông sếp ở cơ quan cậu mợ của con, làm bên tài chính, năm nay ba mươi hai tuổi. Người ta một tháng thu nhập hơn hai trăm ngàn. Trước kia vì bận lo cho sự nghiệp nên không rảnh giải quyết vấn đề cá nhân. Bây giờ người ta muốn tìm một cô gái bình thường biết lo liệu việc nhà để kết hôn.”

Mẹ tôi còn nói cậu mợ đã cho người ta xem ảnh nghệ thuật của tôi. Đối phương bày tỏ rằng bằng lòng gặp tôi. Nếu như tôi cũng chấp nhận, thì bà sẽ gọi ngay cho cậu mợ để hẹn thời gian.

Vì vậy, vào một ngày chủ nhật, tôi cùng với anh Lưu giàu có kia hẹn xem mắt ở trong một quán trà sữa. Xét thấy đối phương đã xem hình của tôi trước đó, mà bức hình đó là ảnh nghệ thuật, không phải là bức ảnh đời thường. Tôi sợ người ta thấy tôi, tưởng tượng chênh lệch quá mức so với thực tế, nên tôi còn cố ý trang điểm làm tóc.

Lúc gặp mặt, tôi phát hiện anh Lưu này còn già hơn so với trong ảnh, câu nào câu nấy đều kèm theo tiếng địa phương, nhưng thái độ lại rất ân cần. Sau khi chúng tôi ngồi xuống, nhâm nhi một tách trà. Anh ta bắt đầu thao thao bất tuyệt về lịch sử phấn đấu làm giàu của anh ta với tôi. Cái gì mà đầu tư cổ phiếu, vàng bạc đá quý, nông sản tôi đều không hiểu. Nhưng nhìn anh ta nói rất hăng say, tôi cũng chỉ có thể nhin ngáp mà mỉm cười lắng nghe. Trong lúc đó, nước bọt của anh ta vài lần bắn vào mặt tôi, tôi không tiện nói đành len lén lau đi.

Anh ta tiếp tục nói đến đoạn “Năm năm trước, lương mỗi tháng của tôi chỉ có 3000 tệ, bạn gái ghét tôi không có tiền mua nhà cửa kết hôn nên chia tay tôi. Bây giờ, tôi một tháng kiếm hơn hai trăm ngàn, cô ta trở lại tìm tôi, nhưng tôi lại thầm nghĩ muốn tìm một cô gái có thể đồng cam cộng khổ với tôi suốt đời...” Đúng ngay lúc này, anh ta bỗng nhiên kích động đứng lên, nắm lấy tay tôi.

Bởi vì sự việc phát sinh đột ngột, tôi cũng hoảng sợ vô cùng đứng bật dậy theo. Tôi còn cho rằng tiếp theo anh ta sẽ quỳ một gối xuống và nói: “Em có bằng lòng theo anh cùng nhau phấn đấu xây dựng gia đình nhỏ của chúng ta không?”

Nhưng anh ta nắm chặt tay tôi, tâm tình dường như còn chưa hồi phục từ màn diễn thuyết đồng dục của anh ta. Bỗng nhiên, anh ta buông tay tôi ra, lấy hai tay bịt miệng. Sau đó, tôi thấy vẻ mặt anh ta tựa như rất đau đớn mà nhăn nhúm cả lại. Tiếp đó, anh ta chạy ra khỏi quán trà sữa. Qua khung cửa kính của quán trà sữa, tôi thấy anh ta ngồi xổm bên cạnh thùng rác ven đường, bắt đầu không ngừng nôn mửa.

Mấy năm vừa qua, tôi đi gặp mặt không dưới mười lần, người kỳ lạ thế này cũng gặp mấy người. Đúng là cũng có gặp vài người đàn ông như thế, trong lần gặp mặt đầu tiên thì biểu hiện rất hùng hồn, giống như gặp một lần bạn chính là bạn gái của anh ta, gặp lại lần nữa bạn phải đi

công chứng kết hôn với anh ta. Cho nên, với hành động vừa rồi của anh Lưu, mặc dù tôi có ngạc nhiên, nhưng thấy là không thể trách người ta được. Dù sao, người sống đến cái tuổi này rồi, lại không có đối tượng, ai cũng sẽ sốt ruột cả. Nhưng anh ta mới cầm tay tôi, liền lập tức xoay người chạy ra ngoài nôn, cái này... Cái này cũng rất khiến người ta khó chịu. Tôi vốn rất muốn ra khỏi cái quán này rồi về thẳng nhà. Nhưng lại nhìn anh ta ở ngoài kia ói như đất trời xoay cuồng, tôi lại nghĩ người này có thể là bị viêm dạ dày cấp tính gì đó. Tôi mà bỏ anh ta ở lại như vậy e rằng không hay. Vì vậy tôi lấy mấy tờ khăn giấy từ trong túi ra, đi ra cửa quán, muốn hỏi thăm anh ta thế nào.

Lúc tôi đi ra khỏi quán trà sữa thì anh Lưu kia đang đứng bên cạnh thùng rác, đã nôn xong, đang lấy lại hơi thở. Đến khi tôi đến bên cạnh anh ta, đang định đưa khăn giấy cho anh ta, thì anh ta bỗng nhiên lại vô cùng buồn nôn, khom lưng nôn một thôi một hồi, đến nỗi ói ra cả mật, còn tiếp tục nôn khan.

Tôi nhìn gương mặt nước mắt nước mũi tèm nhem của anh ta, muốn tới gần nhưng lại không dám. Anh Lưu đang nôn mửa đứng cách tôi một khoảng, ngẩng đầu lên nhìn tôi với vẻ mặt đau thương. Anh ta thấy tôi muốn đưa khăn giấy cho anh ta, liền cuống quýt xua tay.

“Cô... Cô đi đi... Cách xa tôi một chút!”

Tính tình của tôi tuyệt đối không được tính là tốt. Lúc nghe anh ta nói những lời này, sự khó chịu trong lòng tôi tăng vọt, tôi rất muốn qua đó đá anh ta hai cái. Nhưng nhìn bộ dạng nôn thốc nôn tháo, muốn chết không sống nổi của anh ta, tôi nghĩ sợ rằng người này bệnh không nhẹ. Tôi việc gì phải tính toán hơn thua với một người bệnh. Vì vậy tôi nói, được, tôi đi. Nếu anh khó chịu thì hãy nhanh gọi 120 đi.

Ngay sau đó tôi cũng không có về nhà, mà là hẹn mấy người chị em tốt đi hát Karaoke. Đến hơn chín giờ tối, tôi mới về tới nhà. Lúc vào nhà tôi phát hiện mẹ tôi đang ngồi trên ghế sofa chờ tôi. Tôi đành kể hết mọi chi tiết cuộc hẹn vào buổi chiều cho mẹ tôi nghe. Bà nghe xong rất kích động, lập tức đi gọi điện thoại cho mợ. Bà nói, Hân Dương nhà chúng ta cho dù không được đẹp nhưng cũng là cô con gái vàng ngọc đoan trang, sao mợ lại giới thiệu cho cái tên thích chơi đùa, ỷ bản thân có chút tiền liền không xem con gái người khác ra gì sao. Cậu ta không phải đã mắc bệnh nan y sao? Thối đến độ sống không bằng chết còn muốn kết với chả hôn cái gì hử?

Sau đó, mẹ tôi đi vào phòng ngủ của bà, nói cái gì đó với mợ mà tôi không nghe được.

Việc đó trôi qua được vài ngày. Vào giờ trưa của một ngày nọ, mợ của tôi bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ làm việc của tôi. Mợ cố ý đến tìm tôi. Vừa thấy mặt tôi, bà đã lôi kéo tay tôi rồi nói: “Dương Dương à, con phải giúp mợ chuyện này nha.”

0

Người mợ này của tôi, tôi luôn không có cảm tình đối với bà ta. Khi còn bé, khi nhà tôi đến nhà mợ chơi, mợ ấy có con trai lớn hơn tôi. Bất luận có đồ ăn ngon nào, đồ chơi tốt ra sao, mợ ấy luôn đưa cho con trai của mợ trước tiên. Trên bàn trà nhà mợ có đặt đĩa hoa quả, nếu như tôi lấy ăn, bà ấy sẽ đánh tay tôi còn nói: “Con phải chừa lại cho anh họ (con của bà ấy) ăn chứ!” Ngược lại, khi bà ta và con trai đến nhà tôi chơi, có cái gì ngon hay đồ chơi đẹp, cha mẹ tôi đều sẽ nhường cho anh họ của tôi trước tiên, đây là đạo đãi khách.

Sau khi lớn hơn, mỗi lần đại gia đình tụ họp, bà ta sẽ khoe khoang con trai bà ta giỏi thể này, giỏi thể kia trước mặt mọi người trong nhà. Sau đó bà ta sẽ bắt đầu nói với tôi, Hân Dương à, con phải học tập anh họ con nhiều hơn mới được.

Học học cái rắm! Mặc dù tôi chỉ là một sinh viên đại học hạng ba, con trai mợ cũng chỉ là nột tiền để học đại học loại hai mà thôi. Cái cảm giác ưu việt bùng nổ banh nhà của mợ rất cuộc là đến từ đâu, tôi thật tình không rõ.

Tôi biết người như mợ không sự không lên diện Tam Bảo[1]. Nếu bà đã mở miệng năn nỉ, còn mua cả hoa quả đến. Tôi đã nói: “Mợ không cần khách sáo thế, có chuyện gì mợ chỉ cần nói, nếu giúp được thì con sẽ giúp, không được cũng đành chịu. Mợ cũng biết mà, con người con không

có bản lĩnh gì cả.”

[1] Không sự không lên điện Tam Bảo (无事不登三宝殿): ví von không có chuyện xảy ra sẽ không đến thăm hoặc cầu khẩn giúp đỡ của người khác.

Mợ ngượng ngùng cười cười, sau đó bà nói về anh Lưu mà tôi đến gặp mặt lần trước.

Bà ấy nói, người đàn ông kia là cháu trai của lãnh đạo công ty mợ. Bởi vì công việc của anh họ gặp chút vấn đề, cả nhà họ vừa hay nhờ vị lãnh đạo này giúp đỡ. Con người đó, họ không thể đắc tội. Mấy hôm trước, anh Lưu kia sau khi đi gặp mặt với tôi xong, về đến nhà vừa nôn vừa tiêu chảy, nằm bẹp giường không dậy nổi. Nhà họ phải đưa đi bệnh viện, bác sĩ nói là bị viêm dạ dày cấp tính. Sau khi truyền nước, uống thuốc, về đến nhà rồi mà anh ta vẫn không khá lên chút nào. Nói chung, hiện nay anh Lưu kia bị bệnh rất nặng. Người nhà của anh ta đem chuyện này đổ lên đầu tôi. Ý của mợ tôi là, bảo tôi theo bà đến nhà họ Lưu kia. Trước mặt cha mẹ của anh ta, tôi phải giải thích cặn kẽ những chuyện đã xảy ra trong ngày gặp mặt, đồng thời xin lỗi họ.

Lúc này, tôi mới hiểu rõ vì sao mợ lại đích thân đến cơ quan tìm tôi. Chắc hẳn trước khi đến đây, mợ cũng đã đến tìm mẹ tôi. Mẹ tôi chắc chắn đã chửi mắng bà ta một trận ra trò. Bởi vì yêu cầu này thực sự quá không có đạo lý rồi.

Tôi nói: “Mợ à! Với cương vị là người thân trong nhà, mợ lấy hạnh phúc cả đời con để đi lấy lòng lãnh đạo, con không tính toán với mợ. Nhưng muốn con đến nhà người ta xin lỗi, khẳng định là không thể nào!”

Lúc bị tôi cự tuyệt, mợ bắt đầu khóc lóc. Bà vừa lạy vừa van xin tôi, nói:

“Con không nể mặt mợ cũng được, nhưng cũng nên vì thể diện của anh con. Công việc của nó gặp khó khăn, vị lãnh đạo này có thể giúp nó chuyện này. Mợ xin con, van con. Cho dù là oan ức, con cũng theo mợ đến nhà cậu ta đi, kể đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra với nhà người ta. Một nhà mợ sẽ đội ơn ân tình này của con.”

Chuyện vô lý như vậy, tôi vốn đã hạ quyết tâm, dù mợ có cầu xin thế nào tôi tuyệt đối không đi. Nhưng chuyện khiến tôi không ngờ đến chính là mợ lại đột nhiên quỳ sụp xuống trong phòng làm việc, trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp của tôi. Bà nói, công ty mà anh họ mở ra sắp phá sản rồi. Nếu như không nhận được công việc từ công ty của nhà kia, thì công ty của anh họ sẽ đổ vỡ, nói không chừng còn mắc nợ một đồng tiền nữa. Có nhận được công việc đó hay không toàn bộ đều phụ thuộc vào một câu nói của vị lãnh đạo kia. Dù thế nào đi nữa, bà hi vọng tôi giúp bà chuyện này.

Thật ra tôi là một người rất dễ mềm lòng, cho dù người kia là bề trên mà tôi rất ghét đi nữa, nhưng dù sao vẫn là bậc bề trên. Bà cũng đã quỳ xuống rồi, tôi cũng không thể không đồng ý. Mặc dù sắc mặt lẫn trong lòng tôi đều không thoải mái, nhưng tôi vẫn gật đầu, nói đi thôi, mợ mau đứng lên đi, con theo mợ là được chứ gì.

Sau khi tan làm hôm đó, tôi cùng mợ đến nhà họ Lưu kia.

Nhà họ Lưu nằm trong khu dân cư kiểu mẫu ở ngoại ô thành phố, cao cấp nhất của tỉnh. Các công trình tiện ích xung quanh khu dân cư này, quản lý đất đai và tài sản đều rất tuyệt, rất nổi tiếng trong thành phố. Trong khu dân cư này lại phân thành vài khu nhỏ, có tám tòa nhà, cao ốc với phòng ở trang bị hiện đại và những biệt thự. Vả lại, những khu vực khác nhau được đặt tên theo một loại hoa hoặc cây khác nhau. Chẳng hạn như Đào hoa viên, Ngọc lan viên, Anh đào viên... Nhà họ Lưu ở khu vực có tên là “Mẫu đơn viên”. Trong vườn trồng hoa mẫu đơn với rất nhiều giống khác nhau. Biệt thự kiểu châu Âu bốn tầng có sân vườn và garage xếp thành hàng với các biệt thự khác. Ngôi nhà màu trắng, mái nhà màu xanh đen. Ngôi nhà còn rất mới, hẳn là xây chưa được quá ba năm. Nhìn từ xa, tôi nghĩ những ngôi nhà này có hơi giống nghĩa trang.

Tôi không biết loại biệt thự này bao nhiêu tiền một mét vuông, nhưng tôi ước chừng một căn nhà như thế này phải khoảng năm sáu triệu.

Nhà họ Lưu là một trong số những căn biệt thự ở khu này. Bốn tầng lầu đều là của nhà anh ta. Sau cánh cổng có một khu vườn nhỏ, trong vườn rải đá cuội, xây hòn giả sơn, xây cả bể bơi, còn có đình nghỉ mát theo phong cách Trung Hoa. Nói chung, trong một tòa kiến trúc phương Tây lại xuất hiện một đình nghỉ mát như thế, chỉ ít đối với tôi mà nói bản thân cảm thấy rất không tự nhiên.

Ngày hôm đó, cha mẹ của vị họ Lưu kia đều ở nhà. Cha của anh ta mở cửa cho chúng tôi. Mẹ của tôi vừa nhìn thấy phụ huynh của đối phương thì lập tức biểu hiện vẻ mặt lấy lòng cùng nịnh nọt, còn dâng biểu mấy loại sản phẩm chăm sóc sức khỏe mà bà mua mang tới. Đương nhiên, bà làm vậy là vì con trai bà, nhưng cái thái độ thấp hơn một bậc này của bà dường như khuyến khích đáng về kiêu căng của đối phương. Nhất là phu nhân họ Lưu kia, từ lúc vào nhà đến khi ngồi xuống, quả thực là sắc mặt bà ta rất xấu.

Bà ta nói: “Sức khỏe con trai tôi luôn rất tốt, hôm đó đi ra ngoài với mấy người trở về là bắt đầu thổ tả, sau đó thì bệnh nặng không dậy nổi, phải đi bệnh viện uống, tiêm đủ thứ thuốc. Mà thôi, bây giờ nó đang nằm nghỉ ngay trên lầu. Cả người mềm yếu không có một chút sức lực, ăn cái gì cũng nôn, chỉ mới mấy ngày mà gầy sọp đến độ không nhận ra nổi. Cô nói đi, ngày đó nó đi gặp cô, rốt cuộc đã ăn thứ quái quỷ gì hả...”

Bà Lưu khoảng chừng hơn năm mươi tuổi một chút, trên người mặc một bộ áo len dài màu đen có họa tiết là những đóa hoa lớn, rất lớn tuổi. Bà vừa quở trách, vừa liếc mắt nhìn tôi, giống như tôi là một ngôi sao chổi rất xui xẻo.

Tôi rất muốn đáp lễ bà Lưu vài câu, nhưng lần này tôi theo mẹ đến là để dẹp chuyện đăng yên thân. Vì vậy tôi nén cơn tức giận, làm ra vẻ mặt đau khổ nói:

“Hôm đó cháu và anh Lưu vừa mới gặp mặt nói mấy câu thì anh ấy đã bắt đầu ói. Sau khi về cháu mới nghe mẹ nói là anh Lưu bị viêm dạ dày cấp tính, cũng cảm thấy rất áy náy, cho nên mới đến thăm anh ấy.”

Bà Lưu dường như vẫn không vui, nhưng cha của anh Lưu sau khi nghe thế liền nói: “Tình trạng của nó bây giờ không tốt, người trong nhà đã mời bác sĩ đến, tiêm thì cũng tiêm rồi, uống thuốc cũng uống rồi, nhưng vẫn không có chuyển biến, ăn một chút gì cũng lập tức nôn ra. Ôi,

hai người nếu đã đến, thì lên xem nó đi.”

Ông nói xong, liền dẫn chúng tôi lên lầu.

Nhà của anh Lưu trang trí rất lộng lẫy, đèn pha lê, chiếc TV gắn tường gạch men màu vàng, sofa tất cả đều theo phong cách Châu Âu cao cấp. Nói như thế nào nhỉ, đi vào đó có cảm giác giống như đang bước vào một buổi da hội. Chúng tôi theo chân cha của anh Lưu lên lầu ba, vừa hay gặp một cô giúp việc trẻ từ trên lầu đi xuống. Cô ấy nói cho ông Lưu là anh Lưu vừa mới ăn chút cháo loãng, nhưng tinh thần không tốt, rất yếu.

Cha của anh Lưu gạt đầu, đưa chúng tôi đến trước một căn phòng có cánh cửa gỗ, đẩy vào. Ngay lúc cánh cửa gỗ bị đẩy ra, tôi bỗng nhiên cảm thấy một cơn mát lạnh đập vào mặt, không khỏi run rẩy. Tôi nhìn vào phòng, bên trong phòng bày chiếc giường kiểu Châu Âu lớn. Bên trái giường là cửa sổ sát đất, cửa sổ đã đóng. Rèm cửa hai lớp cũng bị kéo lại, cho nên ánh sáng trong phòng rất tối. Anh Lưu kia, lúc này đang nằm trên giường, xem chừng là đang ngủ.

Đúng như những gì mẹ anh ta nói, mới mấy ngày không gặp, anh ta nhìn qua quả thực đã gầy đi rất nhiều, gương mặt còn có chỗ hóp vào. Bởi vì trong phòng không bật đèn, cho nên tôi không nhìn rõ sắc mặt của anh ta. Tôi theo ông Lưu và mợ đi đến trước giường anh Lưu. Cha anh ta khẽ gọi anh ta hai tiếng, không thể gọi anh ta dậy. Sau đó ông quay đầu nói với tôi và mợ:

Tôi cúi đầu nhìn, mới phát hiện, thứ bị tôi chạm ngã đặt trên bàn sách của anh Lưu chính là một chiếc lư hương cắm hương. Chiếc lư hương này đại khái là đồ gốm sứ, rơi vỡ thành mấy mảnh. Tàn nhang bắn ra đất, mấy cây hương còn chưa đốt hết gãy đoạn rải rác trên mặt đất.

Hành động này của tôi khiến cho ông Lưu và mợ của tôi đều chú ý. Họ quay đầu nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu, nhưng lại không chú ý đến anh Lưu nằm trên giường lúc này đã ngồi dậy. Hơn nữa, gần như trong nháy mắt anh Lưu nhảy từ trên giường xuống bổ nhào vào tôi. Tôi muốn tránh, nhưng không tránh được. Anh Lưu tấn công nhanh, đôi tay thoáng cái đã bóp cái cổ của tôi. Cả người tôi đều ngã dài trên bàn, lưng không biết đã đè lên vật gì, đau muốn chết. Tôi còn chưa kịp phản ứng, lại nghe Anh Lưu kia hét thảm một tiếng. Sau đó, anh ta đột nhiên rút tay trở lại. Rồi anh ta quỳ trên mặt đất, bắt đầu nôn mửa, chảy nước mắt. Cuối cùng anh ta co giật như bị điện giật vài cái rồi ngất xỉu.

Tôi được mợ đỡ đứng lên từ trên bàn, không ngừng ho khan. Còn ông Lưu cũng kêu lên một tiếng sợ hãi rồi đỡ con trai té trên mặt đất. Tiếp theo, cầu thang bên kia vang lên tiếng bước chân dồn dập, bà Lưu cùng với cô giúp việc trẻ ban nãy cũng chạy ào vào phòng. Bà ta vừa chạy đến vừa la hoảng lên. Sao thế? Có chuyện gì? Nói chung, tất cả mọi người có trong nhà lúc đó náo loạn một phen, ai cũng cố chăm lo không ai buồn giải thích cái gì.

Hôm đó, tôi và mợ trên cơ bản có thể nói là bị tổng cổ ra khỏi nhà họ Lưu. Bà Lưu kia, tôi cảm thấy đúng là một người đàn bà chanh chua. Tôi và mợ đều đã đi thật xa nhà bà ta, mà tiếng chửi mắng của bà ta xa xa phía sau vẫn không ngừng lại.

Trên đường về nhà, mợ của tôi nói. Ôi trời, cậu con trai nhà họ Lưu kia sao đang yên đang lành bỗng nhiên nhào tới bóp cổ con, quả thật dọa mợ sợ chết khiếp.

Tôi nói, chỉ e là tinh thần có vấn đề gì đó. Nhưng vừa nghĩ đến đó, lửa giận trong lòng tôi lại bùng phát, tôi quay sang nói với mẹ: “Mẹ nhờ con giúp mẹ, con cũng đã giúp. Sau này người đó có xảy ra chuyện gì, cũng đừng có đến tìm con. Con lớn đầu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên bị người ta sỉ nhục như thế, cũng là lần đầu tiên bị người ta bóp cổ. Còn để con nhìn thấy người nhà họ Lưu, nhất là cái mẹ Lưu kia, con nhất định sẽ trực tiếp ra tay. Mặc kệ mấy người đó có bao nhiêu tiền, con cũng không thèm tiền của nhà đó!”

Mẹ nhìn tôi, tự biết đuối lý. Bà chỉ có thể nhẹ giọng khuyên tôi nguôi giận.

Hôm đó sau khi về nhà, lúc trong phòng tắm tôi có đứng trước gương quan

Chương 15

Bảo vệ

Vết bầm tím mà anh Lưu kia đã bóp cổ tôi để lại, đã qua nhiều ngày vẫn không tan đi. Mà trong khoảng thời gian đó, cơ thể luôn luôn mạnh khỏe của tôi bỗng nhiên bị bệnh cảm nghiêm trọng đến độ phải đến bệnh viện tiêm thuốc. Lúc đầu, tôi đối với chuyện này chỉ cho là “không may”, nhưng sau này khi suy nghĩ lại cẩn thận, rồi nghĩ đến những chuyện đã xảy ra cảm thấy có gì đó không bình thường.

Chẳng hạn như trong quán trà sữa, anh Lưu vừa mới nắm tay của tôi là bắt đầu nôn mửa. Tôi đến gần thì anh ta dùng thái độ rất ác liệt muốn tôi cách xa anh ta ra, giống như người khiến anh ta nôn mửa chính là tôi vậy. Sau đó, tôi đến nhà anh ta, anh ta vừa nhìn thấy tôi là phát điên, sau khi anh ta bóp cổ tôi thì nôn mửa lần nữa cho đến ngắt xỉu.

Tôi hỏi chủ nhiệm Ngô, nếu một người vì vấn đề tinh thần bỗng nhiên phát điên, thì có kèm theo tình trạng nôn mửa, chảy nước mắt và nước mũi hay không. Chủ nhiệm Ngô nói, những người mắc chứng trầm cảm, chứng rối loạn lưỡng cực[1] và chứng kén ăn đều có khả năng có tính chất thần kinh kèm theo tình trạng nôn mửa. Ngoài những triệu chứng đó, các loại thuốc khống chế bệnh tâm thần nếu sử dụng quá liều lượng cũng có khả năng dẫn đến việc người bệnh kịch liệt nôn mửa.

[1] Chứng rối loạn lưỡng cực: là một bệnh lý cảm xúc thường gặp trong thực hành lâm sàng. Đặc điểm của bệnh là sự tái diễn hoặc luân phiên của các giai đoạn hưng cảm hoặc trầm cảm (hai hội chứng hoàn toàn trái ngược nhau), xen kẽ là những giai đoạn thuyên giảm hoàn toàn.

Nghe thầy nói vậy, tôi nghĩ anh Lưu kia về phương diện tinh thần thực sự có chuyện cũng không biết chừng.

Ngày 20 tháng 3 cũng trùng vào một buổi tối cuối tuần. Tôi và bạn học thời cấp hai tổ chức một buổi họp mặt. Địa điểm tụ họp là bao một phòng lớn trong một quán lẩu có tên là Làng lẩu cá chua. Lớp học năm mươi bốn bạn học bây giờ tham dự ba mươi bảy người, xem như cũng đến đây tương đối đầy đủ. Ngoài ra, còn mời chủ nhiệm lớp cấp hai và cô giáo dạy văn.

Đã lâu không gặp, mọi người rất vui mừng húng khởi, tùm năm tùm ba ngồi nói chuyện phiếm.

Đúng lúc này, một cô gái với dáng dấp vô cùng xinh xắn đẩy cửa kéo bước vào. Ánh mắt mọi người lập tức dồn về phía trên người kia.

Trên thực tế, ngày đó trong căn phòng bao trợn kia, khi một người đi vào thì mọi người đang nói chuyện phiếm đều sẽ dừng lại. Mọi người sẽ quan sát gương mặt đã trở nên có chút xa lạ kia, tiếp theo sẽ lớn tiếng nháo nhào gọi ra tên của người đó. Thế nhưng, khi cô gái này đi vào phòng đặt riêng, đa số mọi người đều trầm mặc, không ai có thể gọi tên của cô gái kia. Tôi nhìn chăm chăm cô gái kia một lúc lâu, sau đó mới mở miệng hỏi thử:

“Cậu là Phương Doanh?!”

Cô gái đó mỉm cười gật đầu, đi nhanh tới bên cạnh tôi.

“Lưu Hân Dương, đã lâu không gặp cậu. Cậu vẫn không thay đổi chút nào!”

Cô ấy vui vẻ cười đùa. Cô ấy hỏi tôi bây giờ làm việc ở đâu, tôi đang làm công việc gì, kết hôn chưa. Nhưng tôi nhìn cô ấy vẫn là ánh mắt sững sờ. Đa số mọi người trong lớp vẫn còn im lặng, nhìn tôi lẫn nhìn cô ấy. Tựa như họ muốn thông qua cuộc đối thoại giữa tôi với cô ấy để nhớ lại xem cô ấy rốt cuộc là ai.

Một lát sau, trong đám người phát sinh ra tiếng trao đổi nho nhỏ. Mặc dù tôi cũng không nghe rõ mọi người đang nói chuyện gì. Nhưng tôi có thể đoán được, họ nhất định đã nói ra một biệt danh khó nghe __ quái dị.

Phương Doanh ngồi xuống bên cạnh tôi, vô cùng kích động mà nói chuyện với tôi. Thấy vẻ mặt cô ấy như vậy, là biểu hiện của một người khi gặp lại bạn thân đã xa cách từ lâu mới có. Thế nhưng tôi, không phải là bạn thân của cô ấy. Không, nói chính xác hơn là, tôi chẳng xứng để được xem là bạn thân của cô ấy.

Trong tiếng nói chuyện vui vẻ của Phương Doanh, ký ức của tôi trôi ngược rất nhiều năm về trước.

Năm ấy tôi học kỳ đầu tiên năm lớp chín. Một hôm, cô giáo văn dẫn một bạn học mới vào lớp. Bạn nữ này có vóc dáng rất lùn, đại khái chỉ trên dưới một mét tư. Nhưng bạn này có mái tóc rất dài, đã cột cao trên đỉnh đầu mà phần đuôi đã tới eo. Hơn nữa, vóc dáng cô ấy không giống những bạn nữ thấp bé khác. Dãy thì của bạn này không giống như là của một cô bé mười bốn, mười lăm tuổi, bạn học này có bộ ngực rất lớn. Bạn ấy mặc bộ đồ rất cũ, tương mao cũng rất méo mó. Nói như thế nào nhỉ? Cảm giác như toàn bộ khuôn mặt như là ‘mặt phẳng’. Lúc được cô giáo đưa vào lớp, đầu của cô ấy vẫn cúi xuống, hơn nữa từ đó đến sau này, đầu của cô nàng cũng chẳng bao giờ ngẩng lên.

Bạn mới đến tên là Phương Doanh.

Phương Doanh được cô xếp ngồi trước mặt tôi. Bạn ấy chưa hề lên tiếng, vẫn cúi đầu. Mặc dù các bạn học chào hỏi với bạn ấy, bạn ấy càng không ngẩng đầu càng không đáp lại. Trừ lần đó

ra, tôi còn phát hiện cô bạn này trong lúc cúi đầu thì miệng vẫn hé ra đóng lại, phát ra âm thanh rất nhỏ dường như khó nghe thấy. Giống như bạn ấy đang lén nói chuyện với ai đó, nhưng bên cạnh bạn ấy căn bản là không có ai. Một người lập đi có hành động kỳ lạ cùng diện mạo khác thường như thế, rất nhanh bị các bạn bè cùng lớp xa lánh. Cũng không biết là bạn nam nào đã đặt cho bạn ấy một biệt danh rất sỗ nhục người khác, “Quái dị”.

Có một lần, tôi đến WC của trường để đi tiểu. Lúc đó đã là tiết tự buổi chiều rồi, sắc trời khá tối, trong nhà vệ sinh lại không có đèn. Nhà vệ sinh trong trường học hẳn mọi người đều biết, không phải là một phòng hoàn chỉnh mà là ngăn cách một nửa. Tôi ngồi xổm chỗ đi tiểu thứ ba từ dưới đếm lên, khi tôi vừa đi xong đứng bên cạnh chỗ cầu tiêu để kéo quần lên, thì chỗ cầu tiêu thứ tư bỗng nhiên im hơi lặng tiếng ngóc lên một cái đầu, lộ ra một khuôn mặt rất dị thường. Tôi sợ đến nỗi hét lên một tiếng, lúc này mới thấy rõ đó là Phương Doanh.

Người bình thường sau khi dọa người khác chết khiếp sẽ cười, sẽ chào hỏi. Nhưng cô bạn dường như căn bản không nhìn thấy bất cứ ai, mặt không chút thay đổi kéo quần lên, tiếp đó miệng vẫn đóng mở lên xuống như đang nói với ai, sau đó bạn ấy ra khỏi nhà vệ sinh. Rất nhiều bạn nữ trong lớp đều đã gặp cảnh ngộ giống tôi trong nhà vệ sinh kia. Cho nên Phương Doanh vẫn luôn bị rất nhiều người ghét.

Có một ngày, lúc đang quét dọn vệ sinh trường lớp, có một bạn nữ lớp trên đẩy Phương Doanh ngã nhào trên mặt đất, đồng thời đè trên người bạn ấy cho bạn ấy mấy cái tát tai. Lúc đó, tôi đang quét rác ở phía sau, thấy có nhiều người vây quanh xem Phương Doanh bị đánh nhưng không có ai ra ngăn cản. Tôi mặc dù không thích Phương Doanh, nhưng tôi thấy chuyện này rất chướng mắt. Tôi liền quát lớn với cái bạn nữ đang ầm ĩ kia: “Mày đang đánh bạn ấy sao? Bạn ấy không có chọc giận mày!”

Bạn nữ kia rất ngang ngược, nói: “Tao thấy con nhỏ đó chướng mắt!”

Tôi thoáng cái đã bốc hỏa, ném cây chổi trong tay xông đến vươn tay kéo tóc bạn nữ kia, còn quăng cho cô ta hai cái bạt tai. Bởi vì vóc dáng tôi khá to cao, xương cốt cũng khá lớn, mới lớp chín đã cao một mét sáu. Cho nên bạn nữ kia căn bản là không đối đầu với tôi được. Lúc bị đánh, bạn ta bùm mặt khóc, vừa khóc vừa ôm tôi với tôi: “Mày có gan thì đừng có chạy trốn, tao kêu anh tao đến đánh mày.”

Tôi nói: “Mày xem tao là đồ ngốc à? Anh mày tới tao không chạy mới là lạ! Nhưng sau này hể tao thấy mày, tao vẫn muốn đánh mày, đánh cho chết luôn.”

Nghe tôi nói như vậy, cô bạn không mở miệng nữa.

Tôi phải thừa nhận, lúc đó tôi đang chịu sự ảnh hưởng từ bộ phim “Cổ Hoắc Tử”[2] nên tôi rất thích đánh nhau. Nhưng cũng giống như chịu sự ảnh hưởng từ bộ phim đó, tôi cho rằng đánh nhau sở dĩ vì có thể thể hiện cảm giác “anh hùng”, đó là vì “nói đạo nghĩa” và “yêu chính nghĩa”. Vậy nên, giúp Phương Doanh đánh bạn nữ kia không phải vì tôi rất thích Phương Doanh, chỉ là vì cái tính không muốn nhìn bạn nữ kia bắt nạt kẻ yếu của tôi mà thôi. Nhưng bắt đầu từ hôm đó, Phương Doanh cũng bắt đầu đi theo sau lưng tôi.

[2] Cổ Hoắc Tử có tên gọi khác là Người trong giang hồ: là một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã

hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường công chiếu lần đầu năm 1996. Diễn viên chính gồm: Trịnh Y Kiện, Trần Tiểu Xuân, Ngô Chấn Vũ, Lê Tư, Nhậm Đạt Hoa...

Bất kể là tôi đến nhà vệ sinh giải quyết, hay là sang lớp bên cạnh tìm bạn chơi, hoặc là lúc tan học tôi cùng bạn bè đến bờ sông chơi đùa, bạn ấy luôn luôn cúi đầu đi theo phía sau tôi. Đồng thời bạn ấy duy trì một khoảng cách không gần không xa, có đôi khi tôi thấy miệng của bạn ấy hé mở, phát ra âm thanh rất nhỏ, là đang tự nói chuyện với bản thân.

Tôi lúc đó chính là một thiếu nữ lòng đầy nhiệt huyết. Đối với Phương Doanh, tôi cảm giác như một người bạn nam cứu một bạn nữ. Cho dù bạn nữ này có không được đẹp mắt, hành vi còn rất quái dị, nhưng sự tồn tại của bạn ấy vẫn có thể tôn lên bản sắc anh hùng của tôi.

Vậy nên, sau khi Phương Doanh theo sau tôi một khoảng thời gian, tôi đã xem bạn ấy như một người “em trai” của mình. Tôi cố gắng bắt chuyện với bạn ấy, thế nhưng bạn ấy không màng đếm xỉa đến tôi, tôi nói tôi đưa bạn ấy đến quán chơi game, bạn ấy vẫn đi theo sau tôi nhưng vẫn rụt đầu rụt cổ như cũ và vẫn duy trì khoảng cách năm bước chân với tôi. Có một ngày, mẹ tôi cho tôi một trái chuối tiêu, tôi rất là thích ăn chuối tiêu. Nhưng lúc đó nhìn thấy Phương Doanh, tôi liền đưa trái chuối cho bạn ấy, để bạn ấy ăn. Bạn ấy mặt không chút thay đổi đem đặt trái chuối tiêu trong ngăn bàn, mãi đến khi trái chuối thối rửa, bạn ấy ngay cả đụng vào nó cũng chưa từng.

Chuyện này, làm tổn thương tâm hồn non nớt của tôi rất sâu sắc. Theo suy nghĩ của tôi, người “em trai” mới thu nhận căn bản không nể mặt tôi. Vì vậy, ngay sau đó, tôi Thấy Phương Doanh đi theo sau tôi, tôi liền hét lên với bạn ấy: “Đi đi, đừng đi theo tớ nữa. Tớ không phải mẹ cậu!”

Ban đầu, bạn ấy vẫn nhất quyết đi theo tôi. Nhưng sau khi bị tôi gào thét vài lần, bạn ấy dần dần không đi theo tôi nữa. Sau khi tan học, nhìn bóng lưng cô đơn lủi thủi của bạn ấy, thỉnh thoảng tôi nghĩ là mình đã sai rồi, tôi không nên đối xử với người ta như thế. Thế nhưng Phương Doanh không phải bạn bè của tôi, người ta cũng không “nể mặt” tôi, cho nên sự áy náy này của tôi không duy trì được bao lâu.

Mấy tháng sau đã tốt nghiệp cấp hai rồi. Từ sau đó, tôi cũng chưa từng gặp lại Phương Doanh. Sau khi tôi bắt đầu đến làm việc ở trung tâm tư vấn, tôi nghĩ đến những biểu hiện của Phương Doanh năm xưa, cảm giác bạn ấy có chút gì đó giống người mắc chứng tự kỷ, lại có phần giống rối loạn nhân cách loại tự ti, cũng có khả năng là bệnh trạng của tâm thần phân liệt. Song chủ nhiệm Ngô nói cho tôi biết, chuẩn đoán vấn đề tâm lý, nhất là bệnh thần kinh, rối loạn nhân cách, phải đặc biệt thận trọng, không thể tùy tiện chụp mũ người ta. Do đó tôi đã không còn nghĩ đến chuyện này nữa. Nhưng đối với bạn học này, tôi vẫn cảm thấy mắc nợ bạn ấy, bởi vì khi tôi còn bé không hiểu chuyện, đã tùy tiện làm tổn thương người ta.

Khi Phương Doanh lại xuất hiện trước mắt tôi lần nữa, đã trở nên cởi mở hay nói hay cười, tôi vô cùng kinh ngạc. Sau khi cô ấy nói rất nhiều chuyện, tôi mới mở miệng cảm thán:

“Phương Doanh, cậu đã thay đổi rất nhiều. Tính cách hoạt bát, cởi mở hơn rồi.”

Nghe thấy những lời này, Phương Doanh sửng sốt đôi chút, sau đó cô ấy bật cười. Giống như nghĩ đến chuyện cũ, trong nụ cười của cô ấy có vài phần khổ sở.

“Lưu Hân Dương, vừa rồi tất cả mọi người đều không nhận ra tớ, nhưng cậu vẫn nhận ra tớ. Tớ rất vui. Mặc dù đã nhiều năm như vậy chưa gặp lại, nhưng trong lòng của tớ, tớ vẫn xem cậu là người bạn quan trọng nhất. Tớ cho tớ bây giờ vẫn chưa từng quên cậu, mấy năm gần đây, tớ một mực hỏi thăm tin tức của cậu. Mấy ngày trước, tớ có gặp cô Chu, cô ấy nói mấy ngày nữa sẽ có một buổi họp lớp... Tớ đến đây, chỉ là muốn gặp lại cậu.”

Những lời của Phương Doanh khiến tôi kinh ngạc không gì sánh được. Trong suy nghĩ của tôi, chuyện năm đó tôi đã làm đặc biệt quá đáng. Tôi cho rằng Phương Doanh hận tôi. Không ngờ rằng, cô ấy lại vẫn xem tôi là “bạn bè”. Vì vậy, nghe xong những lời cô ấy nói, trong lòng tôi càng thêm xấu hổ.

Phương Doanh nói với tôi, cha của cô ấy là một họa sĩ có khuôn mặt rất xấu, nhưng mẹ cô lại rất đẹp. Nhưng sau khi cô được sinh ra, lớn lên giống cha, không giống mẹ. Cha cô là một người theo đuổi cái đẹp, không cách nào tiếp nhận được chuyện này. Từ khi Phương Doanh bắt đầu nhận thức được, thì trong ánh mắt của cha cô rõ ràng mang theo sự chán ghét. Ông nói cô lớn lên xấu xí, chửi mắng cô, chán ghét cô, chỉ có mẹ cô vẫn luôn bên cô, yêu cô.

Phương Doanh ở nhà trẻ hay tiểu học đều vì tướng mạo xấu xí mà bị người ta xa lánh, không muốn thấy mặt. Dần dần, cô cũng trở nên rất quái gở, không dám đến gần bắt chuyện với ai. Cô cho rằng không đụng tới người ta, thì sẽ không có ai gây phiền phức với mình. Nhưng cô càng làm như vậy, người khác dường như càng ghét cô hơn. Cô ấy đến trường thường bị bạn bè đánh. Trước khi chuyển đến trường trung học cơ sở mà tôi đã học, cô ấy đã chuyển rất nhiều trường rồi. Nguyên nhân chuyển trường đều là bị bạn học cùng lớp bắt nạt. Đến nỗi, cô ấy đi trên đường chẳng biết vì sao bị người ta đánh một trận, đối phương nói thấy cô không vừa mắt.

Cô ấy chuyển đến lớp của tôi, yên ổn được vài ngày, thì lịch sử lại tái diễn. Nhưng lúc này đây, rốt cuộc đã có một người đứng ra giúp bênh vực kẻ bị bắt nạt là cô. Chuyện này làm cho cô ấy nghĩ, cuộc sống của mình dường như cuối cùng đã có thay đổi. Vì vậy cô ấy yên lặng đi theo phía sau tôi. Lúc tôi nói chuyện với cô ấy, trong lòng cô ấy rất vui. Song do đè nén đã lâu, cô độc đã lâu, bị người khác bắt nạt đã lâu, cô ấy không biết nên biểu đạt sự thân thiện và khát vọng của bản thân ra như thế nào. Tôi cho cô ấy một trái chuối tiêu, cô ấy đặt trong ngăn bàn, luyến tiếc mãi không ăn. Cô ấy nói đó là lần đầu tiên cô ấy nhận được quà của bạn, món quà này đối với cô ấy mà nói nó rất quan trọng. Cô ấy nhìn trái chuối từ từ thối rữa, sau cùng bốc mùi, vẫn không chịu vứt đi.

Khi Phương Doanh kể những chuyện này là với nụ cười. Cô ấy còn chưa nói xong, tôi phát hiện chính mình đã giàn giụa nước mắt. Tôi không phải là kiểu người dễ xúc động, rất ít khi khóc. Nhưng những lời này của Phương Doanh lại khiến tôi rất buồn. Cô ấy là một người tốt bụng như thế. Tôi khi đó, vốn là không thể hiểu tâm tình của cô ấy. Trong cách nghĩ của tôi, bạn không ăn trái chuối tiêu tôi cho bạn chính là bạn đã xem thường tôi, không nể mặt tôi. Tôi đâu có nghĩ đến chuyện, tình cảm chôn giấu trong lòng của cô gái này lại sâu lắng như vậy.

Phương Doanh nói, cô ấy chưa từng trách tôi vì tôi đã quát bảo cô ấy đi đi, không quan tâm đến cô ấy. Mặc dù đau lòng, nhưng cô ấy cho rằng đây là kết quả do cô ấy tạo ra. Cô ấy rất khao khát có một người bạn. Sau khi ông trời thương tình ban cho cô ấy một người bạn, cô ấy lại không biết phải tiếp nhận như thế nào. Mẹ của Phương Doanh không ngừng cổ vũ cô. Con hãy dũng cảm lên một chút, đừng sợ!

Sau khi tốt nghiệp cấp hai ở trường đó, nội tâm của Phương Doanh hết sức giãy giụa. Là tiếp tục không quan tâm đến thế giới này, để mình sống cho qua ngày đoạn tháng trong cái xác của mình. Hay là lấy dũng khí tiến tới trước, có thể sẽ bị tổn thương còn lớn hơn nữa, nhưng cũng có thể nhận được nhiều hơn những thứ cô ấy khát vọng.

Quá trình đấu tranh nội tâm của Phương Doanh, mặc dù cô ấy không nói ra tôi cũng có thể tưởng tượng được, cái này quá khó khăn. Mấy năm nay, tôi làm việc trong trung tâm cố vấn cũng đã thấy quá không ít trường hợp tương tự Phương Doanh. Mặc dù họ có lòng để nhà tư vấn chuyên nghiệp giúp đỡ, nhưng để bước được bước đầu tiên vẫn còn quá gian nan.

Phương Doanh nói, cô ấy đã thử ngẩng đầu lên, cười với người đang đi tới trước mặt, hoặc là thử bắt chuyện, cho dù người ta sẽ đánh cô ấy một trận. Trong kỳ nghỉ hè đó, cô ấy tự mình đứng ở đầu đường, lần lượt cố lấy dũng khí, lần lượt thất bại. Cô ấy kể, tôi tưởng tượng ra tình cảnh của cô ấy lúc đó, nước mắt lại tuôn rơi.

Sau đó Phương Doanh nghĩ tới một cách, chính là bắt chước lời nói và việc làm của tôi. Cô ấy đứng trước gương, giả bộ bản thân mình là Lưu Hân Dương. Lúc còn học cấp hai, cô ấy vẫn luôn yên lặng ngắm nhìn tôi. Mỗi khi gặp phải một chuyện gì đó, tôi sẽ nói cái gì, tôi sẽ có biểu cảm ra sao, cô ấy đều có thể đoán được. Cho nên, cô ấy phát hiện bắt chước theo tôi, lại vô cùng thuận buồm xuôi gió. Tôi và Phương Doanh là hai kiểu người trong lớp hoàn toàn tương phản. Tôi thật sự không biết cô ấy làm thế nào bắt chước tôi được. Vì vậy tôi bảo Phương Doanh thực hiện một đoạn mô phỏng cho tôi xem. Xem xong tôi cười muốn chết. Giống, quá giống!

Sau khi Phương Doanh học lên một trường dạy nghề, đối mặt với hoàn cảnh hoàn toàn mới, cô ấy đã đem bản thân mình biến thành một Lưu Hân Dương. Cô ấy thậm chí còn cùng một đám bạn nam chạy đi đánh nhau. Vì cô ấy lớn lên tương đối quái dị, cho nên lúc cô ấy đi đánh người ta, xem chừng còn làm đối phương sợ hãi hơn so với tôi. Vậy cho nên cô ấy rất nhanh trở nên nổi tiếng trong trường, mọi người còn gọi cô ấy là “chị Doanh”.

Sau khi tốt nghiệp trường dạy nghề, Phương Doanh lại học lên đại học. Lúc này, Phương Doanh đã tìm ra được con đường của chính mình, nên từ từ buông sự bắt chước theo tôi. Cô nói, tính cách của cô ấy hiện nay có một phần là ngụy trang. Cô ấy không phải là người cởi mở như thế. Nhưng sự ngụy trang này có thể khiến cô có cuộc sống rất tốt, hơn nữa được người khác tiếp nhận, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.

Trên bàn tiệc ngày hôm đó, tôi và Phương Doanh trò chuyện rất hăng say. Cho đến khi bữa ăn này xong, tôi bỗng nhiên nhớ đến một vấn đề, lại hỏi Phương Doanh:

“Lúc cậu học cấp hai, có hay thấy miệng cậu nhúc nhích lên xuống, hình như là đang nói chuyện với ai đó. Lúc đó có phải cậu có hơi cảm thấy phân đôi bản thân hay không? Hay là đang đấu tranh tâm lý với chính mình?”

Phương Doanh sững sốt một chút, sau đó cô ấy lắc đầu, dường như có ý muốn nói cho tôi biết, lại không dám nói.

Cuối cùng, có thể là xuất phát từ lòng tin của cô ấy đối với tôi, cô ấy nói: “Lưu Hân Dương này, cậu tin trên thế giới này có ma không?”

Câu hỏi này, tôi đã nghe nhiều lần lắm rồi. Thông thường tôi đều lắc đầu cười cười, nói dù sao tôi chưa từng nhìn thấy. Nhưng câu hỏi này lại thốt ra từ miệng của Phương Doanh, lại khiến tôi nảy sinh nhiều suy nghĩ khác. Có lẽ nếu tôi trả lời như vậy thì không hay cho lắm. Mặc dù tôi rất vui khi cô gái này đã trở nên cởi mở hơn, nhưng xét theo tình huống của cô ấy trước đây, tôi có hơi hoài nghi. Có phải cô ấy có vấn đề tâm lý mà chưa được giải quyết triệt để hay không? Dù rằng biểu hiện ra bên ngoài thoát nhìn là một người cởi mở, nhưng nội tâm có đúng là thực sự cởi mở hay không. Đây có thể nói, vì mỗi người đều có bản năng thể hiện bảo vệ nội tâm của chính mình.

Tôi nói với cô ấy, “Chưa từng thấy tận mắt thứ đó tớ sẽ không tin sự tồn tại của nó.

Lúc này, Phương Doanh gật đầu.

Cô ấy nói: “Cậu chưa thấy qua, không tin cũng là chuyện bình thường. Nhưng sự tồn tại của hồn ma, tớ hoàn toàn tin tưởng.”

“Lưu Hân Dương, tớ đã kể với cậu rồi. Ba tớ rất xấu, từ khi tớ sinh ra, ông ấy không thích tớ, vẫn rất ghét tớ. Ngoại trừ vì tớ xấu ra, còn có một nguyên nhân khác. Khi mẹ tớ sinh tớ ra vì khó sinh mà chết, ông nghĩ là do tớ đã hại chết mẹ tớ.”

Tôi nhìn Phương Doanh trừng trừng: “Không phải cậu đã nói, ba cậu không thích cậu, tất cả mọi người ghét bỏ cậu, chỉ có mẹ cậu yêu cậu, nói chuyện với cậu sao?”

“Tớ là được một tay ba tớ nuôi lớn, nhưng bản thân tớ thật sự không biết. Trước khi học tiểu học, tớ vẫn nghĩ là tớ có mẹ, mẹ tớ ở ngay bên cạnh tớ. Khi đi học tiểu học, tớ mới nhận ra... Nói như thế nào nhỉ? Ừm, bọn họ nói cho tớ biết mẹ tớ đã mất từ lâu, tớ căn bản là không có mẹ, nhưng mẹ tớ vẫn ở bên cạnh tớ. Tớ không thấy được bà, nhưng tớ có thể cảm nhận được bà, luôn luôn nói chuyện với bà. Bà vẫn đi theo tớ, mãi đến khi tớ học trường dạy nghề, cuộc sống trở nên khác trước, có bạn bè của mình, từ từ không còn nói chuyện nhiều với bà nữa... Bà... Sau này không thấy tăm hơi bà đâu.”

Khi Phương Doanh nói những chuyện này, vành mắt phấp hồng. Cô ấy nói, mẹ cô đại khái là thấy cô đã sống tốt, bà an tâm nên bỏ đi rồi.

Sau buổi họp lớp, tôi trao đổi số điện thoại liên lạc với Phương Doanh. Thời gian gần đây chúng tôi thường rủ nhau đi chơi. Tôi cùng bạn học, bạn bè của tôi đi hát Karaoke, đi dạo phố thì tôi đều gọi Phương Doanh đi cùng. Phương Doanh bây giờ quả thực không giống với trước đây. Mọi người ở cùng với cô ấy đều cảm thấy cô ấy rất tốt.

Về chuyện linh hồn của mẹ Phương Doanh vẫn luôn đi theo bên cạnh cô ấy, với cách nhìn của tôi, người này có thể là do Phương Doanh “sáng tạo” ra. Lúc cô ấy bị người ta ức hiếp, không được người khác nhìn nhận, cô ấy cô đơn cần một người mẹ ở bên cạnh mình, vì vậy cô ấy đã tưởng tượng ra người này. Khi tuổi tác lớn hơn, cùng với tính cách của mình đã thay đổi, cô ấy

đã không cần “mẹ” thường xuyên bảo vệ mình nữa. Vì vậy sự tồn tại của cái người được cô ấy sáng tạo ra đương nhiên cũng tự biến mất. Nếu không thì, nếu linh hồn mẹ cô thật sự đi theo cô ấy, thấy người khác ức hiếp con gái của mình như thế, sao lại không đi dạy dỗ kẻ khác giúp con gái chứ?

Tôi nói suy nghĩ này tìm cách nói với Phương Doanh. Phương Doanh nói cô ấy cho rằng linh hồn mẹ cô đã đi theo cô, cô nói, “Đó là mẹ tớ, tớ có thể cảm nhận được. Mặc dù bà đã biến mất, nhưng bà đã từng ở với tớ rất lâu, lâu như vậy.”

Nghe cô ấy nói vậy, tôi cũng hiểu được. Loại chuyện này truy xét thêm nữa cũng không có ý nghĩa, chỉ cần cô ấy sống vui vẻ là được.

Chương 16

Tôi là ai

Lúc hoàng đế Thuận Trị[1] nhà Thanh xuất gia đã từng viết một bài “Xuất gia kệ”. Trong đó có hai câu được viết thế này:

“Chưa sinh ra thì ai là tôi?

Khi sinh ra thì tôi là ai?

Lớn lên thành người mới là tôi,

Nhắm mắt mộng lung lại là ai?”

[1] Hoàng đế Thuận Trị (1638- 1661): Hoàng đế thứ ba của nhà Thanh. Ông kế vị Thái Tông hoàng đế Hoàng Thái Cực khi mới 6 tuổi, sau khi ông băng hà, con ông là hoàng đế Khang Hy lên kế vị.

“Tôi là ai” bất luận là trong triết học hay trong tâm lý học đều là một câu hỏi vô cùng quan trọng. Trong quá trình tư vấn tâm lý, có đôi khi nhà tư vấn tâm lý sẽ yêu cầu người đến tư vấn trong vòng hai phút dùng hết khả năng để viết về đề tài “tôi là ai”, như vậy có thể giúp người đó hiểu rõ bản thân mình hơn.

Nhưng nói về vấn đề “Tôi là ai” này, ngay trong bài kệ[2] xuất gia của hoàng đế Thuận Trị cũng đã nhắc đến. Khi còn bé tôi chưa từng lo lắng đến vấn đề “Tôi là ai”, ánh trăng theo bước tôi đi, mặt trời xoay quanh tôi, đây là điều hiển nhiên. Nhưng sau khi lớn lên tôi từ từ hiểu rõ mọi thứ. Hóa ra chúng ta đang sống trên một hành tinh xanh có tên là “Trái đất”. Trên hành tinh này có người da trắng, người da vàng, người da đen. Tôi là người “Trung Quốc” da vàng tóc đen. Nước chúng ta có khoảng một tỉ tư người, tôi chỉ là một trong số đó. Tôi không đẹp, đầu óc không được xem là thông minh cho lắm, nhét tôi vào một đồng người thì chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Đây là tôi. Thoạt nhìn, tôi dường như có thể định nghĩa sự tồn tại của chính bản thân mình. Nhưng trong lúc ngủ mơ màng, tôi lại mơ mơ hồ hồ, vì sao tôi cứ lại là tôi? Vì sao tôi là Lưu Hân Dương mà không phải là Phạm Băng Băng? Tôi rốt cuộc là ai?

[2] Kệ: lời hát, bài thơ trong kinh Phật gọi là kệ.

Tôi đã trao đổi với rất nhiều bạn bè về vấn đề này, phát hiện tất cả mọi người cũng mơ hồ như tôi, đồng thời càng lớn tuổi thì càng mơ hồ.

Tôi đem thắc mắc này nói với phó chủ nhiệm Y, anh ta cười ha hả hỏi tôi: “Em có thích ăn thịt không?”

Tôi nói: “Thích chứ, không thịt không vui!”

Anh ta lại hỏi tôi: “Em thích soái ca không?”

Tôi nói: “Đương nhiên là thích!”

Anh ta lại hỏi tiếp: “Vậy em có thích mặc quần áo mới không?”

Tôi nói: “Thích chứ, anh mua cho em đi.”

Phó chủ nhiệm Y trợn mắt liếc tôi một cái, nói tiếp:

“Thích ăn thịt, thích người khác giới, thích quần áo đẹp đều là người phàm trần biết chưa? Mà đã là người phàm trần thì sẽ sống hồ đồ. Em xem hoàng đế Thuận Trị, không muốn hồ đồ nên xuất gia làm sư, từ đó về sau không ăn thịt, không gần nữ sắc, không mặc quần áo mới. Kiểu cuộc sống như thế em có thích không?”

“Sống như thế với em mà nói chính là sống không bằng chết. Em vẫn tương đối cam tâm tình nguyện làm một người phàm trần hồ đồ à.”

Lúc tôi nói như vậy, phó chủ nhiệm Y lắc đầu, thở dài nói: “Ai da, tiểu Lưu à. Em nghiệp chướng quá nặng, nhìn không thông suốt à.” Sau đó anh ấy cười híp mắt kể một chuyện “Thoát tục” cho tôi nghe.

Năm 2001, phó chủ nhiệm Y lúc đó vẫn còn đang làm bác sĩ khoa thần kinh trong một bệnh viện nào đó, khi đó cố vấn tâm lý chưa được chia ra mà sắp xếp trong khoa điều trị bệnh thần kinh. Hẳn là có rất nhiều người biết chuyên ngành tư vấn tâm lý của đại học sư phạm Bắc Kinh rất nổi tiếng, nhưng viện tâm lý học đại học Bắc Kinh lại mới được thành lập từ năm 2001. Chế độ “Sát hạch nghề nhà tư vấn tâm lý quốc gia” của chúng ta hiện nay cũng là từ năm 2001 mới bắt đầu tiến hành. Có thể nói, trước năm 2001, trong nước mình vấn đề tâm lý và vấn đề thần kinh trên cơ bản là trạng thái đồng nhất.

Mùa hè năm ấy, bệnh viện chỗ phó chủ nhiệm Y làm việc có tiếp nhận một người bệnh họ Quách, 37 tuổi, nam giới. Vì người bệnh này không phải do phó chủ nhiệm Y phụ trách chữa trị. Cho nên lúc tới xem người mới đến, anh ấy liền hỏi vị bác sĩ phụ trách chẩn đoán cho anh

Quách kia: “Lão Trương, anh này có vấn đề gì thế?”

Bác sĩ Trương bất đắc dĩ cười cười, nói: “Suy giảm nhận thức.”[3]

[3] Suy giảm nhận thức: hay là suy giảm trí nhớ, thường gọi là lẩn hay đãng trí, là hiện tượng kém dần của trí nhớ và nhận thức do suy thoái không ngừng của não bộ. Người mắc phải chứng lẩn lúc đầu thường quên những việc mới xảy ra, nhưng về sau khi bệnh trầm trọng sẽ không nhận ra người thân trong nhà, vụng về, hay đi lạc, mất khả năng sinh hoạt hằng ngày và trở thành lơ đãng hay ngu ngốc, cần người khác chăm sóc kiểm soát mọi mặt.

“Suy giảm nhận thức” đó là một cách nói rất chung chung. Giống như người khác hỏi bạn đang ăn cái gì, mà bạn không trả lời là “thịt luộc cà pháo”, mà là nói với người đó bạn đang ăn “món Tứ Xuyên” vậy.

Vì vậy phó chủ nhiệm Y nói: “Cụ thể chút đi mà.”

Bác sĩ Trương cười nói: “Cụ thể? Anh đây đúng là không biết phải cụ thể như thế nào nè. Không thì cậu tâm sự với người anh em này đi? Tâm sự với anh ta, cậu sẽ hiểu rõ. Rất thần kỳ!”

Bác sĩ Trương cố làm ra vẻ huyền bí, khiến phó chủ nhiệm Y vô cùng hiếu kỳ với người “mới tới” này. Vì vậy nhân dịp nghỉ ngơi sau khi ăn trưa xong, anh liền đi tới phòng bệnh của anh Quách kia.

Phòng bệnh anh Quách kia nằm có đặt sáu chiếc giường, có năm người đang ở phòng đó. Lúc chủ nhiệm Y vào phòng thì phát hiện anh Quách kia đang vui vẻ hơn hờ ngồi trên giường, tám chuyện cùng với bốn người bệnh còn lại trong phòng. Phó chủ nhiệm Y đứng cạnh cửa nghe một hồi, phát hiện mấy người này nhìn qua là đang nói chuyện với nhau, anh một câu tôi một câu, trò chuyện rất vui vẻ. Nhưng trên thực tế, không có một câu nào là trả lời nghiêm túc, đều là đang tự lảm bảm. Đương nhiên, nếu họ có thể đối đáp qua lại đàng hoàng, thì có lẽ họ không cần phải ở chỗ này.

Một cụ bà ở giường số một cau mày nói:

“Hôm qua, sau khi ngủ dậy tôi cảm thấy thắt lưng có hơi đau, khẳng định là trong lúc tôi ngủ, bác sĩ đã cắt thận của tôi rồi.”

Cô gái trẻ ở giường số ba cười ngọt ngào:

“Vừa nghe xong ca khúc ‘Anh không muốn gì cả ngoại trừ em’, nghe gió hong khô mưa phùn, sau cơn mưa trời lại sáng, sấm sét giữa trời quang! À, búp bê cầu nắng của tôi đã đi đâu, móc trước cửa sổ tìm không thấy nữa.”

Ông cụ ở giường số 5 rất cảm thán mà nói tiếp:

“Không tìm thấy thì không cần phải bận tâm, nó chỉ là khách qua đường trong cuộc sống này. Đời người là bể khổ, đến cũng vội vã mà đi cũng vội vã...”

Anh Quách ngồi xếp bằng trên giường, vừa nghe mọi người cùng phòng nói chuyện vừa cười, không tiếp lời. Phó chủ nhiệm Y thấy thế bèn tiến lên hỏi anh ta:

“Sao anh không nói chuyện với họ?”

Anh Quách kia chỉ cười trừ lắc đầu, nói:

“Câu trước với câu sau không liên quan đến nhau, có thể trò chuyện gì với họ chứ? Vậy nên chỉ nghe một chút, cười một chút, tốn chút thời gian, dù sao họ cũng không phải thật sự tồn tại.”

Câu trả lời này của anh Quách kia, khúc đầu bình thường đến không ngờ. Tư duy của anh ta logic tựa như không có sự khác thường nào rõ rệt. Nhưng khúc sau lại khiến cho phó chủ nhiệm Y cảm thấy hứng thú.

Phó chủ nhiệm Y lại hỏi anh ta: “Không phải họ đều ngồi ở đây sao? Sao không phải là thật sự tồn tại được chứ?”

Anh Quách kia kéo phó chủ nhiệm Y lại gần hơn, nghiêng người ghé vào lỗ tai phó chủ nhiệm nói nhỏ:

“Tôi biết ngay là cậu sẽ hỏi tôi vấn đề này. Cậu biết không? Đôi mắt của con người có thể gạt người, những gì cậu thấy chưa hẳn đã thật sự tồn tại. Giống như mấy người đang ngồi nói chuyện ở đây, thật ra họ đều là giả, đều là ‘bối cảnh’ trống không.”

Phó chủ nhiệm Y vui cười, hỏi anh Quách: “Họ sinh động thế, giống như tôi với anh, sao là giả được?”

Anh Quách nhìn chằm chằm phó chủ nhiệm Y. Một lúc sau, anh ta đột nhiên hỏi phó chủ nhiệm Y: “Cậu là ai?”

Phó chủ nhiệm Y nói: “Tôi là bác sĩ ở đây.” Anh nói, tay chỉ chỉ thẻ tên gắn trên túi áo bên ngực trái của mình. Nhưng anh Quách kia lại lắc đầu.

“Cái này cũng chỉ là một giả thuyết.”

“Giả thuyết gì cơ?”

Anh Quách nhìn bên ngoài cửa sổ, cười nói:

“Chúng ta là cái gì? Là con người. Chúng ta ở đâu? Ở Trái đất. Nhưng cậu có thể nói cho tôi biết vì sao chúng ta là con người, mà không phải là sinh vật nào khác, chúng ta sống ở trái đất, mà không sống ở chỗ khác? Cậu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ đi. Vì sao đó là bầu trời mà không phải cái gì đó khác. Cậu đã nghĩ tới chưa?”

Câu hỏi của anh Quách khiến phó chủ nhiệm Y hoàn toàn sửng sốt, nhưng anh không cách nào đưa ra câu trả lời. Bởi vì sống hơn nửa đời người, anh cho tới bây giờ đúng là chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề như vậy. Theo suy nghĩ của anh Quách, phó chủ nhiệm Y đã tự hỏi bản thân một lúc lâu, nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu.

“Vậy theo ý của anh, tôi là ai đây?” Anh hỏi lại anh Quách.

“Cậu là một giả thuyết.” Anh Quách nói, rồi chỉ đến mấy người bệnh chung phòng đang nói chuyện phiếm: “Cậu và họ giống nhau, đều là giả thuyết.”

Anh Quách nói. Từ khi sinh ra trên cõi đời này, tất cả nội người bên cạnh anh ta đều nói với anh ta rằng, anh ta là một con người, là đàn ông, đang sống ở một quốc gia trên trái đất, một thành phố, một gia đình. Mỗi khi anh ta đi trên đường, những người đi tới đi lui trên đường nói cho anh biết, trong thành phố này có rất nhiều người giống như anh ta vậy. Nhưng anh ta hết lần này đến lần khác chỉ là anh ta, mà không phải người khác. Vì sao vậy? Anh Quách cho rằng, những khái niệm này, những con người này, hết thảy đều là giả thuyết, chỉ là sự giả dối dùng để mê hoặc anh ta. Nếu anh ta trầm mê trong đó, anh ta có thể sẽ bị những hiện tượng giả dối này che mờ mắt, mãi đến khi chết đi cũng không biết bản thân rốt cuộc là ai. Như vậy, sau khi anh ta chết, sẽ rơi vào một “thế giới” khác. Cái “thế giới” đó có thể không giống với “thế giới” chúng ta đang sống, nhưng nó tương tự. Cái “thế giới” kia cũng sẽ dùng cái quy tắc của “thế giới” này tiếp tục mê hoặc anh ta. Như vậy, anh ta chỉ có thể vĩnh viễn mơ mơ màng màng mà tiếp tục sống trong các loại “thế giới”, không thể giải thoát.

Những điều anh Quách nói làm phó chủ nhiệm Y liên tưởng đến rất nhiều thứ, ví dụ như một ít tư tưởng trong triết học và tôn giáo, trong ý thức bản thân hình thành thứ gì đó.

Anh hỏi anh Quách, vậy theo anh, anh rốt cuộc là ai?

Anh Quách nói anh ta cũng không biết, nhưng anh ta đang thử tìm cách làm rõ vấn đề này.

Từ đó về sau, anh Quách vẫn ở lại bệnh viện. Anh ta rất yên lặng, không thích nói chuyện với người khác, luôn luôn ngồi im một bên, mỉm cười nhìn tất cả những người “giả thuyết” bên cạnh. Anh ta dường như đang thử dùng một loại trạng thái “xa cách” để sống.

Mãi đến hiện tại, khi phó chủ nhiệm Y kể chuyện này, thì anh nói với tôi là anh Quách kia bây giờ vẫn còn ở trong bệnh viện đó. Trước đó một khoảng thời gian, anh cùng với những đồng nghiệp trước đây ở bệnh viện có tổ chức liên hoan, vẫn còn nhắc đến vị bệnh nhân đó. Đồng nghiệp của anh nói với anh, người đó bây giờ tưởng tượng ngày càng nhiều, có chút cảm giác như “cao tăng đắc đạo”. Ông Quách kia đã nói, muốn nhìn thấu tất cả những thứ hư không, trước hết phải thoát khỏi cái thế giới ép buộc con người làm theo “quy tắc” này. Đã là con

người, quy tắc khó thoát khỏi nhất chính là “ăn uống”. Quy tắc này nói với bạn, bạn không ăn gì đó thì sẽ chết đói. Nhưng đói bụng đối với ông Quách mà nói, xem ra cũng là hiện tượng giả dối mê hoặc con người. Vậy nên, bắt đầu từ khoảng sáu, bảy năm trước ông Quách đã từ từ giảm số lượng thức ăn của chính mình. Ban đầu, ông ta không ăn thịt, chỉ ăn cơm và thức ăn chay. Sau này, đến cơm ông ta cũng không ăn, chỉ ăn một ít rau xanh. Bây giờ, ông ấy mỗi ngày chỉ ăn vài cọng rau, có đôi khi ông ấy thậm chí chỉ uống một chút nước để duy trì mạng sống. Mặc dù cơ thể gầy trơ xương, nhưng kết quả kiểm tra sức khỏe vẫn xem như là bình thường. Tinh thần của ông ấy thoát nhìn cũng không tệ lắm, không giống với bộ dạng yếu ớt chút nào. Không bao lâu nữa, ông ấy có thể sẽ bước vào trạng thái “không ăn vẫn sống” trong truyền thuyết.

Phó chủ nhiệm Y nói, nếu như bạn không tiếp xúc gần gũi với quần thể “bệnh nhân tâm thần” này, có thể bạn sẽ cho rằng những người bị nhốt trong bệnh viện tâm thần đều là những “người điên”. Nhưng phó chủ nhiệm Y đã từng làm việc ở bệnh viện sáu, bảy năm, có đôi khi anh sẽ tự nghĩ “không biết rốt cuộc người điên là ai đây”.

Phó chủ nhiệm Y còn nói: “Chúng ta đều là kẻ phạm trần, cho dù bản chất thật sự của thế giới này thật sự là một vụ ‘lừa dối lớn’, thì với chỉ số thông minh hữu hạn của chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn chấp nhận bị lừa dối. Đến nỗi tôi thỉnh thoảng sẽ nổi lên rồi lại trấn trọc một ‘cảm giác kỳ quái’ không ngừng lại được, tôi không khỏi tự hỏi. Cuộc sống của chúng ta có giới hạn, hiểu biết cũng có giới hạn, lấy cái có giới hạn so với không giới hạn, gần như không thể.”

Ngày đó, trên đường tôi về nhà, tôi cứ nhìn ánh chiều tà làm nổi bật bóng người qua lại trên đường, bỗng nhiên lại chìm trong mơ hồ. Thành phố và con đường dưới ánh nắng chiều này không phải chỉ là một sân khấu thật lớn chứ? Những con người đi đường đang vội vã kia, bọn họ thật sự tồn tại chứ? Và tôi là ai?

Cũng may, suy nghĩ chớp nhoáng này không duy trì lâu lắm. Khi tôi thấy ven đường bày những sạp nhỏ bán món ăn Tứ Xuyên, lập tức nổi lên cảm giác muốn đi ăn năm que sườn nướng ớt xanh. Tôi là Lưu Hân Dương, tôi thích ăn sườn nướng ớt xanh.

Chương 17

Ba ời

Tháng 3 năm 2014, cũng chính là tháng trước, tôi đã làm một chuyện vô cùng náo loạn. Đó chính là không chịu nổi sự cô đơn lạnh lẽo mà chạy đi “gặp mặt”, sau đó tôi vô tội bị đối tượng gặp mặt bóp cổ. Từ đó về sau, toàn bộ tháng ba, tình trạng sức khỏe của tôi không được tốt lắm. Đầu tiên là không hiểu sao lại bị viêm ruột thừa cấp tính, nôn mửa tiêu chảy. Tiếp theo, tôi lại bị cảm cúm phát sốt, dù đã uống, tiêm thuốc và truyền nước nhưng vẫn không khá lên được, tình trạng tồi tệ kéo dài gần hai tuần. Trong thời gian đó, tôi phải đi vào bệnh viện khám bệnh ba lần, hơn nữa khi vào bệnh viện lần thứ ba vì phòng khám bệnh không có một loại thuốc nào đó, bác sĩ bảo tôi đến bộ phận ở tầng bốn bệnh viện để nhận thuốc. Lúc đó người xếp hàng chờ thang máy rất nhiều, tôi không muốn chen lấn với người ta nên quyết định đi cầu thang bộ ở phía sau. Kết quả tôi đi nhầm sang cửa sau phòng phẫu thuật, đúng lúc gặp phải một nhân viên làm việc ở nhà tang lễ đang đẩy chiếc giường phủ chiếc khăn xanh thường thấy trong phòng phẫu thuật đi ra, trên đó có một người chết...

Sinh lão bệnh tử là một chuyện rất thường tình. Ở cửa sau phòng phẫu thuật của bệnh viện mà thấy người chết được đẩy ra cũng không có gì quá ngạc nhiên. Đạo lý đó tôi hiểu rõ, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chấp nhận. Tôi bỗng nhiên nhớ đến vụ giết người liên hoàn sau tết âm lịch kia. Cô gái bị giết hại thê thảm và tôi có thể nói là có thời khắc giao thoa số phận giữa

người và người. Chỉ khác nhau vài giây do dự, vài giây hành động, mà cô gái ấy giành chiếc xe đen kia trước tôi một bước, và cuối cùng bị giết. Còn tôi đứng ở bên đường và bảo vệ được cái mạng nhỏ bé này.

Sau khi rời bệnh viện, tôi liền chạy đến chùa. Dựa theo lời căn dặn của đại hòa thượng, tôi lấy sáu trăm tệ dâng lên thùng công đức, sau đó tôi quỳ gối trước phật niệm kinh “Địa Tạng Bồ Tát bốn nguyện” ba lần. Tôi muốn thử làm chút việc thiện để trả nợ cho oan hồn oan uổng của cô gái đã chết oan kia. Hẳn mọi người đều đã biết, con người tôi cũng không tin Phật. Tôi làm cái việc thường ngày không thắp hương, gặp chuyện cuống lên mới ôm chân Phật này, đơn giản là xin một chút an tâm. Nhưng mà, “an tâm” vừa mới tìm được, đến tối về nhà tôi lại nhận được điện thoại mợ tôi gọi đến. Mợ báo cho tôi biết, anh Lưu mà tôi đi gặp mặt trước đây, đã chết.

Mợ nói, anh Lưu kia vốn đang yên đang lành, từ sau lần gặp mặt về nhà, thì liền bị bệnh không dậy nổi. Khi chúng tôi đến thăm anh ta, thì anh ta bỗng nhiên phát điên, còn bóp cổ tôi. Sau đó, tình trạng của anh Lưu vẫn không tốt lên, cha mẹ anh ta cầu bác sĩ, còn cầu xin cả thần linh nhưng vẫn không có tác dụng. Hai ngày trước, anh Lưu ở nhà lại phát điên lần nữa. Anh ta đẩy cha mẹ ra, rồi chạy ra khỏi cửa. Cứ như thế anh ta lao ra đường lớn, bị chiếc xe tải lớn chạy nhanh tới đâm trúng, cán anh ta chết. Có người nói, chiếc xe tải đã nghiền nát đầu anh Lưu. Khi đến cáo biệt người chết, anh Lưu nằm trong quan tài thủy tinh. Đầu của anh ta dùng vật liệu đặc thù để nặn ra giống dung nhan người đã mất, người nhà của anh ta đã tốn không ít tiền cho việc này. Mợ còn hỏi tôi, hôm đó ra ngoài cùng anh Lưu rồi cuộc là đã đi đâu, có phải đã chạm đến thứ gì đó không sạch sẽ hay không. Tôi nói không thể có chuyện đó, hôm đó chúng tôi chỉ đến quán trà sữa uống nước, vừa mới ngồi chưa được nửa tiếng đồng hồ thì anh ta đã chạy ra ngoài ới rồi. Mợ tôi nói, vậy thì tốt. Mợ cũng mới biết chuyện không may của anh Lưu vào ngày hôm qua. Mợ vẫn thấy cái chết của anh Lưu không được bình thường. Mợ lo lắng cho tôi cho nên mới gọi điện hỏi thăm.

Tôi cảm ơn mợ, sau đó thì ngắt điện thoại. Tôi ôm máy tính xách tay ngồi ngơ ngác trên giường, sau lưng rét lạnh từng cơn.

Trong điện thoại mợ có nhắc đến “thứ gì đó không sạch sẽ”, điều này làm tôi nhớ đến sợi dây gỗ đàn hương mà cậu em Chu đã cho tôi. Ngày thứ hai sau khi đeo sợi dây chuyền gỗ đó, tôi liền gặp tên giết người liên hoàn lái xe taxi đó. Nếu lúc đó không phải do tôi đứng ven đường bắt xe, thì cô gái kia có thể đoạt xe được sao? Cô ấy có thể không phải chết. Có một số việc chính là trùng hợp ngẫu nhiên, trong nháy mắt đã quyết định kết quả. Nếu như chỉ lệch một giây, hay là nửa giây, thì e rằng kết quả sẽ hoàn toàn khác nhau. Còn anh Lưu kia thì sao? Sau khi gặp tôi thì anh ta bắt đầu nôn mửa, khi tôi đến nhà thăm anh ta thì anh ta bỗng nhiên phát điên...

Tôi suy nghĩ kỹ càng về chuyện này, càng nghĩ lại càng cảm thấy chuyện này dường như xảy ra đều là tại tôi. Mà tôi gặp những chuyện này, vừa đúng sau khi cậu Chu cho tôi chày Kim Cang. Tôi cúi đầu nhìn chiếc chày Kim Cang đang treo lủng lẳng trước ngực của tôi. Bỗng nhiên, trong đầu tôi nảy sinh một suy nghĩ kỳ quái: thứ này, rồi cuộc là nó không sạch sẽ, hay nói cách khác nó có thể đem vận xui của tôi chuyển sang cho người khác? Nó bảo vệ tôi được bình an, nhưng lại khiến người khác chết oan?

Tôi phiền muộn trong lòng, liền tháo chiếc dây chuyền mặt chày Kim Cang trên cổ xuống, rồi đặt nó vào một góc trong học bàn. Sau đó tôi đi vào phòng tắm, tắm bằng nước nóng. Hơn mười giờ một chút, tôi lên giường đi ngủ. Trước khi đi ngủ, tôi đã làm 100 cái gập bụng, nằm

ngừa rồi ngồi dậy liên tục. Sau đó, tôi luôn nghĩ đến câu nói của chủ nhiệm Ngô. Con người phải có đức tin và suy nghĩ đúng đắn, tự nhiên sẽ không sợ ma quỷ. Cứ như vậy, tôi chìm vào giấc ngủ.

Gió buổi tối ngày hôm đó rất mạnh, cửa sổ đóng chặt còn có thể nghe tiếng gió bên ngoài thổi “vù vù”, tiếng gió giống như tiếng ma quỷ kêu. Tôi ngủ rất mơ mơ màng màng, bỗng nhiên cảm thấy lỗ tai rất không thoải mái. Cái cảm giác ừ ừ này rất giống với việc đi máy bay, trong khoang máy bay chịu sức ép khi chuẩn bị hạ cánh khiến cho lỗ tai người ta khó chịu. Nhưng đúng lúc này, tôi phát hiện tay của tôi không nhúc nhích được. Cơ thể cũng càng ngày càng nặng, giống như đang có một vật gì đó đang ngồi đè lên người tôi.

Tôi lập tức ý thức được, đây là “bóng đè”[1], cũng chính là “quỷ đè giường” mà dân gian hay nhắc tới.

[1] Bóng đè: có thể tìm hiểu chi tiết về định nghĩa, triệu chứng, nguyên nhân, cách điều trị và phòng chống ở [\[uri=http://vi.wikipedia.org/wiki/Bóng_đè\]](http://vi.wikipedia.org/wiki/Bóng_đè)link này[/url].

Trong thần kinh học, bệnh trạng này có tên là “giấc ngủ đình trệ”. Nó là một hiện tượng khi người đang trong giai đoạn “chuyển động mắt nhanh” thì ý thức bỗng nhiên tỉnh táo, thần kinh hoạt động tương đối hưng phấn, nhưng chức năng cơ thể vẫn trong trạng thái ngủ say. Nếu con người đang trong trạng thái này, cơ thể không nghe sự chỉ huy của đại não.

Trước đây khi tham gia học trong khóa đào tạo, tôi đã nghe thầy giáo giảng qua. Khi một người gặp bóng đè, nếu như ép buộc chức năng cơ thể tỉnh lại, thì sau khi tỉnh lại bạn sẽ phát hiện tim của bạn đập với tốc độ vô cùng nhanh. Bởi vì khi ấy đại não của bạn không ngừng phát lệnh nguy hiểm khẩn cấp đối với cơ thể đang ngủ say. Cơ thể liên cuống cuống, đương nhiên sẽ đẩy tốc độ tim đập nhanh hơn, đây thật sự không tốt. Đặc biệt là đối với những người lớn tuổi có chức năng tim tương đối yếu, rất có thể vì thế mà gây ra nhồi máu cơ tim.

Chính vì hiểu rõ nguyên tắc này, nên tôi không có ý định chống cự với “bóng đè”, tôi là muốn tiếp tục ngủ. Thế nhưng cái lỗ tai của tôi thật sự là quá đau, màng nhĩ dường như muốn vỡ ra. Cùng lúc đó, tôi cảm nhận được một loại cảm giác “khí ép xung quanh đột nhiên giáng xuống. Lúc này không những bị ừ tai đau nhức, mà còn hơn thế nữa, thậm chí cảm thấy khó thở, khí thở ra bị ép ngược vào trong lỗ mũi, tiếp đó cả người bị “ngẹt thở”. Bản năng sinh tồn khiến tôi dốc sức muốn mở mắt, nhưng mí mắt rất nặng, làm thế nào cũng không mở ra được.

Sau nhiều lần giãy giụa, tôi đã ngộp đến mức sắp nổ tung. Sau cùng tôi liều mạng phun ra một hơi, đột ngột mở mắt, kèm theo một tiếng nguyên rửa ở quãng tám, tôi nằm ở trên giường giật bắn người ngồi dậy. Trong nháy mắt tôi mở mắt, tôi nhìn thấy một bóng đen đang đè trên người tôi. Nhưng đến lúc tôi ngồi dậy, định thần nhìn lại thì không có gì cả. Cả người tôi toát mồ hôi lạnh, tim đập như sấm, thở hổn hển bằng miệng. Cùng lúc đó, những lời mắng chửi đ* mẹ, đ** má cuồn cuộn không ngừng chui ra khỏi miệng tôi. Tôi không biết tôi đang chửi rửa ai, giống như nếu không chửi thề thì sẽ để lộ ra nỗi sợ hãi từ trong đáy lòng của chính mình.

Một tràng tiếng mắng chửi kia làm cha mẹ tôi tỉnh giấc. Mẹ tôi đẩy cửa phòng tôi ra, ấn nút mở đèn. Bà thấy mặt tôi đầy mồ hôi, ánh mắt dại ra mà ngồi trên giường chửi ầm lên. Bà cũng kinh ngạc, còn tưởng rằng trong nhà có trộm. Cũng nhờ vậy, tôi mới hoàn hồn lại một chút, nhìn

đồng hồ báo thức trên bàn, chỉ 1 giờ 15 phút. Hay nói cách khác, tôi thật ra ngủ chưa được bao lâu.

Tôi nói với cha mẹ là vừa rồi tôi chỉ gặp ác mộng thôi. Về mặt họ đầy bất đắc dĩ, còn cảm thán. Con xem mấy lời chợ búa của con, thật giống mấy bà bán cá chanh chua ngoài chợ, còn thằng nào dám lấy con làm vợ. Sau đó, họ cũng về phòng đi ngủ.

Đêm hôm đó, tôi nằm trên giường trở mình lăn qua lăn lại, mãi đến ba giờ sáng mới mơ màng ngủ. Nhưng giấc ngủ này cảm giác không tốt, rất giống đánh nhau một đêm với người ta. Sáng hôm sau thức dậy, cả người tôi đều đau nhức, mang theo đôi mắt gấu mèo đi làm.

8 giờ 10 phút, tay trái cầm một gói bánh, tay phải cầm một ly sữa đậu nành, tôi vừa ăn vừa chậm chậm đến trung tâm tư vấn. Tôi vừa mới đến cổng chính bãi đỗ xe của trung tâm, liền thấy chủ nhiệm Ngô cùng một thực tập sinh vội vã đi từ bên trong ra. Vừa nhìn thấy tôi, chủ nhiệm Ngô liền gọi lớn:

“Lưu Hân Dương! Em tới thật đúng lúc. Vào thứ Ba trước, cô bé bị trầm cảm sau chấn thương, hồ sơ tư vấn của cô bé em đã cất ở đâu rồi? Sao anh đã tìm trong tủ hồ sơ nhưng không thấy?”

Tôi thấy vẻ mặt sốt ruột của chủ nhiệm Ngô, nên không muốn hỏi nhiều, vội vã chạy vào phòng làm việc. Tôi tìm tập hồ sơ còn chưa được sắp xếp hoàn chỉnh trong ngăn bàn làm việc của tôi, vội vội vàng vàng chạy ra chỗ bãi đỗ xe. Lúc này, chủ nhiệm Ngô cùng thực tập sinh tiểu Lưu kia đã ở trên xe.

Tôi hỏi hai người họ: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Chủ nhiệm Ngô nói: “Cũng không phải là gặp chuyện không may. Sáng sớm hôm nay, mẹ của cô bé kia gọi điện thoại cho anh, nói tình trạng của cô bé không ổn, muốn chúng ta đến đó xem sao.”

Lúc cô bé kia đến tư vấn, tôi là người đã ở bên ghi chép. Cho nên chủ nhiệm Ngô kêu tôi mau lên xe, theo họ đến đó. Nhà của cô bé ở trung tâm thành phố, tính ra là không xa lắm, nhưng lúc đó vừa đúng giờ cao điểm đi làm, xe cộ trên đường chen chúc nhau. Chủ nhiệm Ngô lái xe đến đường Đông Phong chật cứng. Đúng lúc này, chủ nhiệm Ngô nói một chút về tình hình của cô bé kia với chúng tôi. Chuyện là thế này. Bốn ngày trước, cũng chính là vào thứ Ba, một cô bé 12 tuổi được mẹ và dì đưa đến trung tâm của chúng tôi.

Hai tháng trước, cha của cô bé bị chết trong một vụ tai nạn giao thông, hơn nữa còn chết rất thảm, có người nói sau tai nạn thì thể còn chưa tìm lại đủ. Lúc tai nạn xe xảy ra, cô bé đó đang ngồi ở trên ghế phụ gần tay lái. Cô bé vì quán tính quá lớn mà bị ném bay ra ngoài, rớt trên bụi cây bên đường cao tốc, may mà chỉ bị thương nhẹ. Đây là chuyện rất may mắn trong tai nạn.

Sau khi tai nạn xảy ra, cô bé ngơ ngác ngác không nói không rằng trong hai tuần. Khi đó mẹ của cô bé vừa mới mất chồng, vì bận rộn chân trước chân sau lo liệu tang sự, tâm trạng của bà cũng vô cùng đau thương, nên đã không quan tâm đến cô bé. Đợi đến khi đã an táng cha cô bé xong xuôi, mẹ của cô bé mới đem toàn bộ tâm tư dồn hết lên người con nhỏ. Lúc này cô bé

cũng bắt đầu nói chuyện, đồng thời tâm tình cũng không có gì khác thường, không giống một đứa bé vừa mất cha sẽ cực kỳ bi thương hoặc trầm mặc không nói. Chỉ là cô bé khẳng khái “Ba con không có chết, ba đi công tác rồi”. Nếu như có người thân thích nào đó trong nhà vô về đầu cô bé với vẻ mặt đau buồn, nói cho cô bé biết “Cha cháu đã qua đời rồi”. Thì cô bé sẽ tỏ ra vô cùng phẫn nộ, cũng phùng phùng lửa giận nói với người đó, “Bác nói bậy, ba con căn bản không chết. Ba con đi công tác rồi, chính miệng ba nói cho con biết.”

Phải trải qua tai nạn xe kinh hồn, lại chịu đựng nỗi đau cha mất, tình trạng như thế này của cô bé sau khi chịu quá nhiều đả kích là rất bình thường. Cho nên, khi mẹ và dì của cô bé đưa cô bé đến trung tâm để làm tư vấn tâm lý, chủ nhiệm Ngô đã nói. Trước tiên, người nhà cần phải bình tĩnh, không nên kích động đến cô bé thêm nữa. Giải quyết rối loạn stress sau sang chấn, nhất là rối loạn stress sau sang chấn của trẻ nhỏ, nhất định phải vô cùng cẩn thận. Nếu như tùy tiện sử dụng liệu pháp tràn ngập[2] và giải cảm ứng hệ thống[3], yêu cầu cô bé hồi tưởng đi hồi tưởng lại tai nạn đã qua. Mặc dù nó có thể giúp cô bé từ từ nhận thức rõ và tiếp thu sự thật rằng cha cô bé đã chết, nhưng loại phương pháp này gây ra tổn thương rất lớn đối với tâm lý của trẻ con. Tình trạng hiện nay của cô bé là lánh tránh hiện thực. Cô bé muốn thông qua chuyện “lánh tránh” này để bảo vệ nội tâm của bản thân. Trên thực tế, cô bé biết hết mọi thứ. Vậy nên, chúng ta không nên kích thích thêm đối với cô bé, mà cần phải “yêu thương” để cô bé từ từ yên lòng.

[2] Liệu pháp tràn ngập (Implosion Therapy) và liệu pháp chìm ngập (Flooding Therapy). Dùng để hóa giải những rối loạn tâm trí như lo âu ám ảnh. Trong phép trị liệu này, thân chủ phải đối diện với những lo âu, sợ hãi của bản thân và dập tắt chúng. Liệu pháp tràn ngập đòi hỏi thân chủ tưởng tượng sinh động tình huống kích thích gây sợ hãi thì trong chìm ngập, thân chủ trải nghiệm tiếp xúc với những điều có thực.

[3] Giải cảm ứng hệ thống (systematic Desensitization): là cách tiếp cận đối lập với liệu pháp tràn ngập và chìm ngập. Liệu pháp này cho rằng hệ thống thần kinh không thể thư giãn mà luôn bị kích thích hoặc lo âu tại cùng một thời điểm vì những quá trình không tương hợp này khác không thể hoạt hóa cùng một lúc. Thân chủ sẽ được dạy cách thư giãn cơ bắp, sau đó được dạy tưởng tượng bằng hình ảnh tình huống gây sợ của bản thân. Họ tiến hành theo từng bước một sao cho chuyển từ liên tưởng khởi đầu xa xưa tới những hình ảnh trực tiếp của các tình huống gây sợ. Việc đối chiếu tâm lý những kích thích gây sợ trong trạng thái thư giãn và việc tiến hành trong tiến trình từng bước kế tiếp là kỹ thuật điều trị được hiểu như giải cảm ứng có hệ thống.

Dựa theo yêu cầu của chủ nhiệm Ngô, mẹ của cô bé trước tiên phối hợp với cô bé, không hề cố gắng chọc thủng lời nói dối “Ba đi công tác rồi” của cô bé. Song song đó giữa hai mẹ con có nhiều cuộc trò chuyện, trao đổi nhiều hơn. Mỗi buổi sáng, hai mẹ con đều dậy sớm chạy bộ, trước hết phải để tâm trạng của cô bé ổn định hơn đã. Sau đó, lão Ngô sẽ căn cứ theo tình trạng của cô bé mà từ từ điều trị nỗi đau sau tai nạn xe của cô bé, vấn đề sợ ngồi xe. Về phần cái chết của cha cô bé, phải đi từng bước để nhìn rõ, không thể sốt ruột.

Sau khi chẩn đoán ban đầu xong xuôi, phương pháp điều trị mà chủ nhiệm Ngô đưa ra rất thỏa đáng, cô bé cùng với mẹ và dì không có ý kiến. Nhưng sáng hôm nay, mẹ của cô bé gọi điện cho chủ nhiệm Ngô, nói cô bé xảy ra vấn đề.

Mẹ cô bé trao đổi qua điện thoại là lần đầu tiên sau khi được tư vấn. Chị ấy nghe theo lời chủ nhiệm Ngô nói, cố gắng hết sức trông nom và vỗ về tâm tình của cô bé. Sự quan tâm gấp bội của mẹ khiến cô bé rất vui. Mấy ngày gần đây đi đến trường, tan học, tâm trạng cô bé đều đặc

biệt tốt, còn nói chuyện vui cười cùng mẹ. Chiều ngày hôm qua, khi chị Lưu đến trường đón con gái, chị ta thấy con gái đang đứng trước cổng trường nói chuyện với người ta. Nói chính xác hơn thì, chị Lưu thấy con gái đứng ở cổng trường với một điệu bộ vui vẻ đang độc thoại, thoát nhìn giống như đang nói chuyện với ai đó, nhưng căn bản bên cạnh cô bé không có ai cả. Chị Lưu cảm thấy rất kỳ lạ, đi sang hỏi con gái: “Con đang nói chuyện với ai thế?” Con gái vô cùng vui vẻ nói với chị Lưu: “Con đang nói chuyện với ba mà! Ba đi công tác về rồi! Nhưng ba không có lái xe đến, chúng ta chỉ có thể đi bộ về nhà thôi ạ!”

Chị Lưu giật mình thon thót. Nhưng chị ta nhớ đến những lời chủ nhiệm Ngô nói, nghĩ con gái làm như vậy hẳn chỉ là đang muốn trốn tránh sự thật là cha đã không còn, cho nên chị ấy không vạch trần chuyện này. Hôm đó, chị Lưu nấu một bàn thức ăn, con gái hứng khởi đi lấy chén đĩa ăn cơm. Trong nhà chỉ có hai người, con gái lại bới ba bát cơm. Trong suốt bữa cơm này, cô bé vẫn luôn nói chuyện với “ba”.

Chị Lưu rất ngạc nhiên. Trước đó, con gái của chị ấy mặc dù không chịu thừa nhận cái chết của ba, nhưng chưa từng làm bộ có ba bên cạnh. Ngay lúc đó chị ấy đã định gọi điện thoại cho chủ nhiệm Ngô để hỏi một chút. Nhưng chị ta không ngờ, vừa mới ăn tối xong, con gái chị ta lại bỏ chén đĩa xuống, định mở cửa ra ngoài.

Chị Lưu vội vàng kéo con gái lại, hỏi con bé muốn đi đâu. Con gái trả lời chị: “Ba nói hôm nay ba phải về, con muốn đi cùng ba!”

Những lời này làm chị Lưu sợ hãi. Chị ta vội giữ chặt con gái, thậm chí còn như bị thần kinh hướng về phía cửa trống không la lớn: “Anh muốn đi thì đi nhanh đi, còn quay lại đây giày vò con bé! Tôi nói cho anh biết, tôi chỉ có mình con bé, cho dù phải liều cái mạng này tôi cũng không cho anh mang nó đi!”

Sau khi chị Lưu gào thét những lời này xong, con gái bắt đầu khóc rống lên. Chị Lưu liền gọi điện cho em gái mau đến giúp. Hai chị em lần qua lần lại đến nửa đêm, cuối cùng cũng lừa được con bé lên giường đi ngủ. Lúc này, chị Lưu mới ngồi xuống ghế trong phòng khách, kể cho em gái nghe chuyện xảy ra ban nãy.

Chị Lưu cảm thấy chuyện này quá huyền hoặc, hỏi em gái. Có phải chồng mình thực sự trở về, muốn đưa con gái đi. Chồng của chị Lưu vẫn luôn rất yêu thương con gái, đi đâu cũng đưa con gái theo cùng. Chị Lưu thường ngày vẫn hay trêu đùa, con gái chính là tình nhân nhỏ bé của cha. Anh ta hai ba ngày lại dẫn tình nhân nhỏ bé ra ngoài, chứ không muốn đưa người phụ nữ có chồng luống tuổi này đi.

Em gái của chị Lưu vốn là y tá trong bệnh viện Lão Can. Cô ấy làm trong bệnh viện đã lâu, nhìn quen cái chết sự sống. Trái lại cô ấy không tin chuyện ma quỷ. Cô ấy cho rằng có phải do lần đi tư vấn tâm lý trước, nhà tư vấn yêu cầu người lớn trước hết không được kích động đến con bé, ngầm thừa nhận chuyện ba của con bé đang đi công tác ở bên ngoài cho nên con bé mới có kiểu ám thị tâm lý, nên mới làm bộ ba vẫn còn sống.

Ngay lúc hai người đang trò chuyện với nhau, thì cửa phòng ngủ bỗng nhiên mở ra. Con gái của chị Lưu từ phòng ngủ đi ra. Thấy thế, chị Lưu gọi tên con gái, nhưng cô bé không phản ứng, chỉ lăm lăm đi về phía cửa chính. Chị Lưu vội xông lên kéo con gái, nhưng sức lực của con gái rất

đáng sợ. Chị Lưu và em gái, hai người hao tổn không ít sức lực mới ngăn được con bé. Lúc này, chị Lưu mới phát hiện biểu hiện của con gái ngẩn ngơ, nhìn không giống một người tỉnh táo. Chị ấy lại gọi con gái vài tiếng, con bé không trả lời. Ngược lại, người dì của con bé vươn tay qua đầu con bé, vỗ mấy cái bôm bốp lên mặt, con bé mới tỉnh lại. Sau đó con bé lại khóc, kêu gào muốn đi ra ngoài chơi với ba. Cứ như vậy chập vật qua nửa đêm.

Tiếp đó, lại lần nữa dỗ con bé đi ngủ. Chị Lưu không dám chớp mắt, chị ấy và em gái thay phiên nhau túc trực bên con bé. Đợi đến khi trời vừa hửng sáng, chị Lưu lật đật gọi điện thoại cho chủ nhiệm Ngô, muốn chủ nhiệm Ngô bất kể như thế nào cũng phải sang đó xem cô bé.

“Mấy người là chuyện gia trong lĩnh vực này, chuyện này rốt cuộc có phải là vấn đề tâm lý hay không. Anh sang đây nhìn thử, cho tôi một đáp án đi! Tôi vừa mới mất chồng, con gái lại thành như vậy, thật sự là... Thật sự không chịu đựng nổi...”

Chủ nhiệm Ngô nói, khi đó chị Lưu ở đầu bên kia điện thoại không khống chế được tâm trạng đã bật khóc lớn. Cho nên lão Ngô mới vội đến trung tâm tìm hồ sơ tư vấn của cô bé đó.

Ở trên xe, tôi cùng tiểu Lưu xem lại ghi chép tư vấn của cô bé kia hai lần. Trong quá trình cố vấn không có chỗ nào đặc biệt đáng lưu ý. Trước đây, chúng tôi từng gặp trường hợp tương tự. Chồng qua đời, vợ sống một mình nhưng vẫn làm bộ như chồng còn sống. Trong quá trình tư vấn tâm lý, người vợ kia bày tỏ. Thật ra trong lòng cô ấy biết rõ người thân đã mất, cũng không phải gặp ma. Sở dĩ cô ấy làm như vậy, chỉ đơn giản là muốn trong lòng mình dễ chịu hơn đôi chút. Dù sao, hai người đã sống cùng nhau bao nhiêu năm, bỗng dưng bảo không còn là không còn nữa. Điều đó như xé toạc cuộc sống của cô ấy, cô ấy thật sự không có cách nào tiếp nhận được. Tình huống của cô bé kia thoát nhìn thì vô cùng giống tình huống của cô gái kia. Nhưng có điểm không giống chính là cô bé còn xuất hiện tình trạng na ná mộng du.

Tiểu Lưu hỏi chủ nhiệm Ngô thấy trường hợp này thế nào. Chủ nhiệm Ngô nói, bây giờ vẫn chưa thể kết luận điều gì. Những miêu tả của chị Lưu qua điện thoại thế nào cũng có khuynh hướng chủ quan cá nhân. Giả sử, trong lòng chị ta đã kết luận là hồn ma người cha của con gái mình muốn mang con gái đi, vậy thì trong quá trình miêu tả chuyện này, chị ta rất đương nhiên sẽ thổi phồng một số chi tiết, làm cho nó càng có khuynh hướng giống với phán đoán của chị ta. Ngoài ra, trạng thái mộng du của cô bé rất cuộc là thật hay giả cũng chưa chắc chắn được.

Tôi tán thành ý kiến của chủ nhiệm Ngô. Cô bé kia rất cuộc có phải mộng du hay không quả thực không chắc. Vì sao ư? Tôi kể cho mọi người nghe một chuyện.

Khi tôi còn học tiểu học, bởi vì tôi nghịch ngợm phá phách quá mức, mẹ tôi hờ ra là cầm chày cán bột trong nhà đuổi đánh tôi. Chú ý, là chày cán bột, chứ không phải sào phơi đồ đâu! Năm lớp ba, bạn nữ ngồi cùng bàn với tôi trong lúc nghỉ hè đã bị xe buýt đụng trúng, dẫn đến việc bạn ấy bị máu tụ dưới màng não. Bởi vì sau khi xảy ra tai nạn, cô bạn ấy vẫn có thể đứng dậy chạy nhảy, ngoại trừ bị vầng đầu và buồn nôn ra thì không có biểu hiện không khỏe nào khác. Các bác sĩ cũng không chụp hình CT não cho bạn ấy, chỉ chẩn đoán là não bị chấn động, kê vài loại thuốc rồi cho bạn ấy về nhà. Vì vậy, trước khi khai giảng, bạn ấy đã qua đời. Chỗ ngồi bên cạnh tôi để trống suốt một học kỳ. Cũng học kỳ đó, một lần nào đó khi cha mẹ tôi đánh tôi, tôi bỗng nhiên co quắp toàn thân, hai mắt trợn trừng, sau đó cứng đờ ngã phịch xuống. Cha mẹ tôi kinh hãi, liều mạng véo nhân trung của tôi. Ngay sau đó, tôi thật sự đã tỉnh lại. Nhưng sau khi

tôi tỉnh dậy, mặt không cảm xúc, ánh mắt đại ra, không nói không rằng chỉ ngồi yên lặng bên giường bết đốt ngón tay của chính mình. Bất luận cha mẹ tôi kêu gào cỡ nào, tôi vẫn không có phản ứng, vẫn cứ bộ mặt ngây dần lặp đi lặp lại một động tác. Rồi sau đó, mẹ tôi rơi vào tuyệt vọng, liền nhớ tới lời mấy cụ già nói. Trẻ con bị khiếp sợ, có thể sẽ làm rớt hồn. Vì vậy mẹ tôi quyết định thử “gọi hồn” cho tôi. Bà đứng một bên vừa gõ đầu giường, vừa gọi “Luu Hân Dương, mau về nhà đi.” Bà gọi như thế rất lâu, gọi đến xé gan xé phổi. Rồi cuối cùng tôi co giật một chập sau đó tỉnh lại. Tiếp đó, mẹ tôi ôm tôi gào khóc. Tôi nói: “Mẹ ơi, vừa rồi bạn Vương Ly Ly (bạn tiểu học đã qua đời) bảo con cùng đi chơi với bạn ấy. Chơi một rồi con muốn về nhà nhưng bạn ấy không cho con về.”

Mẹ tôi nghe xong những câu này, chỉ thiếu chút nữa là bị hù chết. Từ đó về sau một quãng thời gian dài, họ không dám đánh tôi. Chỉ sợ lỡ đánh, tôi lại chạy đi chơi với bạn học đã mất mãi không chịu trở về. Sau này, khi mẹ tôi cùng một số bạn bè của bà nhắc đến những chuyện “tà ma”, thì bà luôn luôn kể lại chuyện này một lượt, mọi người nghe xong liền dứt khoát bảo nó là tà ma. Chỉ có trong lòng tôi là hiểu rõ nhất, đó chẳng qua là sợ ăn đòn, giả bộ thôi. Mãi cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn không dám nói chuyện tự làm tổn thương chính mình này cho mẹ tôi biết. E rằng khi bà biết tôi đã lừa dối bà gần hai mươi năm, bà sẽ dùng chày cán bột tán cho tôi rụng hết răng.

Tôi kể chuyện này không phải là muốn nói con gái của chị Lưu kia có ý định “giả điên” giống như tôi. Song, khả năng thế này không phải là không thể xảy ra. Tất cả mọi người đều cho rằng trẻ con suy nghĩ đơn giản, lại không biết sự “đơn thuần” của trẻ con là do sự hiểu biết chưa đủ sâu sắc của chúng đối với sự vật. Mặc dù suy nghĩ chưa đủ chín chắn, nhưng chúng tuyệt đối không ngốc. Trẻ con rất “thống minh”, “mưu mô” còn nhiều hơn cả người lớn.

Khoảng 9 giờ 50 phút, tôi cùng chủ nhiệm Ngô, tiểu Lưu chen chúc qua con đường đông nghẹt điên rồ, cuối cùng cũng đến nhà chị Lưu.

Nhà chị Lưu ở trong một khu nhà dành cho công nhân viên. Đó là một tòa nhà 8 tầng bình thường, một tầng hai hộ. Tòa nhà này nhìn qua chỉ ít cũng đã xây dựng trên mười năm, những căn nhà bên trong tòa nhà đều cũ đi ít nhiều. Nhà chị Lưu ở lầu năm bên trái cầu thang. Một căn nhà một phòng khách hai phòng ngủ. Trang trí, bày biện trong nhà vô cùng ấm áp. Mặc dù gia đình này vừa gặp chuyện đau lòng, nhưng mọi thứ trong nhà vẫn được sắp xếp rất gọn gàng ngay ngắn: sàn nhà bằng gỗ sáng bóng, khăn trải bàn ăn vuông vức, bàn trà, kệ chén sắp xếp chỉnh tề một hạt bụi cũng không thấy. Chắc hẳn chị Lưu là một người phụ nữ vô cùng hiền lành.

Lúc vào nhà, tôi chú ý đến bức hình kết hôn treo trên bức tường giữa phòng khách. Trong bức hình có chị Lưu cùng một người đàn ông mắt đeo kính gọng kim loại, vóc người trung bình, hơi béo nhưng nụ cười thân thiện dễ gần, dựa sát vào nhau. Hai người xem ra hạnh phúc ngọt ngào, làm người ta hâm mộ.

Lúc em của chị Lưu mở cửa cho chúng tôi, cô ấy đề giọng nói nhỏ: “Các anh chị cuối cùng cũng đến. Từ đêm hôm qua cho đến bây giờ, con bé chưa từng ngồi yên. Lúc nào cũng mới ngủ được một hai tiếng thì bắt đầu khóc nháo lên, ầm ĩ muốn đi ra ngoài chơi với ba. Đêm qua nó còn giống như bị mộng du muốn mở cửa đi ra ngoài. Thật sự làm chúng tôi sợ chết khiếp.” Cô ấy vừa nói vừa giống như nhớ lại cái gì, để lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ lạ. Cô ấy lại đề giọng mình xuống thấp hơn nữa: “Các anh chị nói xem trẻ con có thể đột nhiên trở nên rất mạnh được hay không?”

Chủ nhiệm Ngô không trả lời cô ấy. Thầy Ngô chỉ vào căn phòng, trên cửa treo một bảng tên có hình gấu Pooh, hỏi dì của đứa bé: “Con bé bây giờ tình hình ra sao?”

Dì nhỏ vội vã dẫn chúng tôi đến cạnh cửa phòng ngủ của cô bé, nhẹ tay đẩy cánh cửa ra tạo thành một khe hở. Người dì nhìn một lát rồi quay đầu lại nói với chủ nhiệm Ngô: “Dạ, cháu nó lặn qua lặn lại cả tối cũng không ngủ ngon. Sáng sớm hôm nay dậy ăn chút đồ, vừa rồi mẹ cháu lại dỗ con bé đi ngủ.”

Chủ nhiệm Ngô đến trước cửa, quan sát một chút qua kẽ hở cánh cửa, rồi gật đầu. Sau đó, thầy Ngô khép cửa lại, nói với dì của cô bé: “Nếu cô bé ngủ rồi, vậy cứ để cô bé nghỉ ngơi một lúc. Cô hãy kể lại tỉ mỉ tình hình hôm qua cho chúng tôi nghe, được không?”

Chúng tôi và dì của cô bé ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách. Cô gái đẹp này cho chúng tôi mỗi người một chén trà. Sau đó, cô ấy bắt đầu kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối. Miêu tả của người dì, những lời kể của mẹ cô bé qua điện thoại cùng suy đoán của chủ nhiệm Ngô có nội dung cơ bản khá giống nhau. Ngoài ra, cô ấy còn nói cho chúng tôi biết. Sáng hôm nay, lúc cô bé dậy ăn sáng, đôi mắt cô bé cứ nhìn chăm chăm cửa sổ ở phòng khách. Cô bé ăn được hai ba miếng lại dừng lại, nhìn chòng chọc bên ngoài cửa sổ đến đờ đẫn. Con bé này thường ngày cũng không ăn ngon miệng, không chỉ kén ăn, mà một chén cơm hơn phân nửa lúc nào cũng phải ăn từng miếng rất lâu. Vì vậy cô ấy nói cô bé đừng nhìn cửa sổ nữa, chú tâm ăn đi. Nhưng lúc này con bé lại nói với cô, ba và một một cô đang đứng bên ngoài cửa sổ nhìn nó, luôn vẫy tay gọi nó sang đó.

Cô ấy nói đến đây, nghĩ lại còn rùng mình mà liếc mắt nhìn về phía cửa sổ phòng khách. Tôi nhìn theo ánh mắt của cô ấy, nhất thời cũng cảm thấy da đầu có phần tê dại.

“Nhưng ở đây là tầng năm mà, các anh chị nói xem, có phải là nảy sinh ảo giác rồi không? Tâm thần phân liệt? Không thể như vậy, cháu nó còn nhỏ như vậy, mấy ngày trước vẫn rất bình thường...” Cô ấy nói giống nhưng đang lẩm bẩm.

Chủ nhiệm Ngô hỏi cô, hôm trước cô bé có biểu hiện nào khác thường, hoặc là đã bị kích động gì đó không. Người dì bày tỏ chuyện này thì cô ấy không rõ lắm, phải hỏi chị của cô ấy. Ngay lúc này, mẹ của cô bé nhẹ tay nhẹ chân mở cửa đi ra khỏi phòng. Chị ấy hơi áy náy cười trừ với chúng tôi, thần sắc vô cùng uể oải, mà sắc mặt cũng không tốt.

“Hôm qua không có biểu hiện nào khác thường cả. Giống như những gì tôi đã kể với anh lần trước. Con bé không thừa nhận duy nhất chuyện ba nó đã qua đời. Nhưng toàn bộ lễ tang, nó cũng tham gia. Lúc lấy tro cốt đưa lên núi, cũng là chính tay con bé đưa đi ảnh của ba nó đi.”

Chị Lưu vừa nói vừa đến ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, cũng nâng lên một chén trà bằng sứ lên, hớp một ngụm.

Chủ nhiệm Ngô nói: “Vậy còn tình hình của cô bé ở trường, chị có biết gì không?”

Chị Lưu ngần người nói: “Chuyện này tôi quả thực không biết gì nhiều lắm. Sau khi ba con bé qua đời, tôi đã xin cho nó nghỉ nửa tháng. Trước khi quay lại trường, tôi có nói chuyện với chủ

nhiệm lớp của con bé. Cô chủ nhiệm nói, trước khi con bé đi học lại, trong lớp có rất nhiều cháu đã biết chuyện ba con bé qua đời. Cho nên dám chắc cũng có một số cháu học sinh sẽ hỏi con bé về chuyện này. Nhưng cô chủ nhiệm đã đặc biệt dặn dò cả lớp...”

Chị Lưu đang nói thì trong phòng ngủ bỗng nhiên truyền đến tiếng la bén nhọn của trẻ con. Chị Lưu là người phản ứng đầu tiên, vội vàng chạy về phía phòng ngủ. Chị ấy xoay nắm tay mở cửa phòng ngủ, lại đứng sững sờ trước cửa phòng. Tôi cùng với dì của đứa bé cũng theo sát phía sau, nhưng rồi cũng đứng đực ra trước cửa phòng.

Chỉ thấy cô bé mặc áo ngủ đứng trên chiếc giường nhỏ, đầu hơi ngửa ra, hai mắt trắng dã. Tiếng la kịch liệt vẫn phát ra liên tục không ngừng lại. Cùng lúc đó, tôi thấy đũng quần của cô bé có những giọt nước chảy ra. Cô bé không kiềm được tiểu ra quần.

Cô bé vẫn đang hét chói tai, nhưng trong tình huống này không ai dám tiến lên. Mẹ của cô bé dường như muốn bước tới nhưng lại sợ kinh động đến cô bé. Giữa lúc chị ấy đang do dự, chủ nhiệm Ngô đã đẩy chúng tôi ra, một mình tiến đến gần cô bé đang đứng trên giường hét lớn.

“Lôi Lôi?” Thầy Ngô khe khẽ thử gọi tên thân mật của cô bé, nhưng cô bé không có phản ứng.

“Lôi Lôi?” Thầy Ngô lại gọi một tiếng. Lúc này, tiếng hét của cô bé đã trở nên có chút khàn khàn, nhưng tiếng la vẫn không gián đoạn. Sắc mặt của cô bé vì thiếu dưỡng khí mà trở nên tái xanh. Đại khái trôi qua khoảng nửa phút, cô bé bỗng nhiên thôi hét, té xỉu trên giường giống như con rối bị cắt đứt dây. Đến đây, mẹ của cô bé vội xông lên. Chủ nhiệm Ngô cũng tiến lên, một mặt vừa néo nhân trung của cô bé, một mặt bảo tôi gọi cấp cứu 120.

Tình hình lúc đó có phần lộn xộn, tôi gọi điện thoại trong phòng khách xong, sau đó mới đi xem tình hình ra sao, cô bé đã dần tỉnh dậy. Chủ nhiệm Ngô bảo tôi, tiểu Lưu cùng dì của đứa bé ra phòng khách ngồi chờ, thầy Ngô và mẹ của cô bé ở lại trong phòng. Họ trong phòng nói chuyện gì thì tôi không biết. Tôi lại ngồi nhìn chằm chằm cửa sổ phòng khách, nhớ lại những lời mà dì cô bé đã nói, tôi thật sự có hơi nơm nớp lo sợ. Tôi nói tôi xuống lầu xem cấp cứu 120 đã đến chưa, sau đó thì xuống dưới.

Khoảng chừng năm sáu phút sau, xe cấp cứu 120 tới, mặc dù cô bé đã khôi phục ý thức nhưng vẫn bị đưa đến bệnh viện làm kiểm tra. Chủ nhiệm Ngô đặc biệt căn dặn, kiểm tra EEG[4]. Sau đó, Lưu Tùng theo chị em họ Lưu đến bệnh viện, còn tôi và chủ nhiệm Ngô lái xe quay về cơ quan.

[4] EEG - electro encephalography (điện não đồ): là một hệ thống chẩn đoán chức năng ghi lại độ phóng xạ mang điện của não từ da đầu, là một xét nghiệm nhằm phát hiện những bất thường trong hoạt động điện của não.

Trên đường, tôi hỏi chủ nhiệm Ngô. Vậy đứa bé kia có phải mắc bệnh tâm thần hay không. Chủ nhiệm Ngô nói, rất có khả năng. Nhưng tạm thời cũng không thể loại trừ bị sốc, bị kích động là biểu hiện của chứng rối loạn hoảng[5]. Rất nhiều trẻ em, đặc biệt là những đứa trẻ tương đối nhỏ tuổi, khi chịu kích động, bao gồm cả những lúc bị cha mẹ đánh chửi, có thể hai mắt trắng dã, co giật, miệng méo xẹo v.v. Từng có một cô bé năm tuổi, khi tận mắt thấy cha mẹ cãi nhau, nó bỗng nhiên trợn mắt hét lớn, rồi ngất xỉu. Sau khi tỉnh dậy, cô bé luôn luôn nghiêng đầu lệch

mồm. Lúc đó bác sĩ phán đoán là bệnh tâm thần, thật ra không đúng như vậy.

[5] Rối loạn hoảng sợ (panic disorder): được đặc trưng bởi các cơn hoảng sợ có tính chất kịch phát, xuất hiện đột ngột, sợ hãi vô cùng mạnh mẽ. Bệnh nhân có cảm giác ngột ngạt, khó thở như bị ghìm xuống nước, tưởng như sắp chết, cho rằng mình bị nhồi máu cơ tim, bị phát điên hoặc mất kiểm soát bản thân.

Tôi hỏi lão Ngô, nếu không phải bệnh tâm thần, vậy tình huống này nên điều trị thế nào.

Lão Ngô nói, không cần điều trị đặc biệt, chỉ cần không kích động đến đứa bé, sau một khoảng thời gian thì tình trạng thế này sẽ tự nhiên biến mất. Thầy Ngô còn bổ sung thêm một câu:

“Anh bảo dì của cô bé đến trường tìm hiểu một chút. Mấy ngày qua cô bé ở trường có từng chịu kích động nào không. Nếu như không có, thì có thể là bệnh tâm thần. Nếu vậy, sự việc phiền phức rồi, rất khó giải quyết.”

Chắc là do buổi tối hôm qua tôi ngủ không được ngon giấc, nên cả ngày hôm nay tôi mặc dù thoát nhìn vẫn nhả nhặn như mọi ngày, nhưng trên thực tế tinh thần tôi không được tốt. Sau khi từ nhà chị Lưu về cơ quan, tôi ngồi sau bàn làm việc viết tài liệu. Tôi cảm thấy sau lưng mình rét run từng đợt, giống như có một dòng khí lạnh tuôn từ trong cơ thể ra bên ngoài. Trong khoảng thời gian này tôi thực sự quá dễ bị cảm, trong ngăn kéo luôn phòng sẵn rế bản lam[6], pha nước phòng bệnh cảm. Cảm giác không khỏe nên tôi liền uống một chén, phòng ngừa ngộ nhỡ.

[6] Rế bản lam: là một vị thuốc Bắc, có tính hàn, trước ngọt sau đắng, giải nhiệt giải độc, phòng cảm mạo.

0

Lúc hơn 4 giờ chiều một chút, chủ nhiệm Ngô nhận được điện thoại của Lưu Tùng. Lưu Tùng nói qua điện thoại, cô bé đã làm kiểm tra điện não đồ. Bác sĩ phán đoán có khả năng là bệnh tâm thần, yêu cầu cô bé ở lại bệnh viện quan sát. Muốn chắc chắn phải làm một cuộc kiểm tra EEG – HFT (Thực nghiệm điện não đồ gây ra bệnh tâm thần) mới có thể tiến thêm một bước chẩn đoán bệnh chính xác được. Ngụ ý của Lưu Tùng chính là câu ta không thể bỏ đi được, dù sao hôm nay cũng trôi qua rồi, cũng sắp đến giờ tan tầm. Chủ nhiệm Ngô cũng hào phóng, thầy nói: “Cậu ở lại quan sát tình hình một chút, nếu không có gì khác thường thì cậu cũng về nhà luôn đi.” Sau đó, chủ nhiệm Ngô còn gọi một cuộc điện thoại đến cho chị Lưu. Trước tiên là thầy trấn an tinh thần của chị ấy, sau đó lại giải thích một chút về loại “bệnh tâm thần” này cùng các nguyên nhân gây ra bệnh tâm thần. Tiếp theo thầy còn giải thích nguyên lý thực nghiệm điện não đồ gây ra bệnh tâm thần. Cuối cùng, chủ nhiệm Ngô bày tỏ, nếu chẩn đoán chính xác là loại bệnh tâm thần này, thì nhất định phải tiếp nhận điều trị của bác sĩ khoa thần kinh, chờ sau khi tình hình ổn định mới có thể tiếp tục triển khai tư vấn tâm lý.

Cuộc điện thoại này của chủ nhiệm Ngô kéo dài chừng một tiếng, chờ đến khi thầy cúp điện thoại thì cũng đến giờ tan tầm.

Lúc đang dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đi về, tôi giống như chợt nhớ đến một chuyện gì đó, liền hỏi chủ nhiệm Ngô: “Cô bé lần trước chơi trò bốn người, anh nói xem tình huống của cô bé đó có phải là bệnh tâm thần hay không?”

Chủ nhiệm Ngô nói: “Không làm EEG – HFT cho nên không thể khẳng định. Nhưng tình huống lúc đó thoát nhìn giống bệnh tâm thần đột phát cấp tính, cho nên anh mới dùng phương pháp trị liệu ám thị đối với cô bé. Nói thật thì phương pháp này chỉ có thể ứng phó nhất thời thôi, duy trì được bao lâu cũng rất khó nói.”

Tôi vui đầu suy tư một lúc, lại hỏi chủ nhiệm Ngô:

“Nếu như cô bé đó, em nói là nếu như, kết quả kiểm tra điện não đồ và thực nghiệm gây ra bệnh tâm thần của cô bé báo mọi thứ đều bình thường thì sao?”

Chủ nhiệm Ngô nhìn chăm chăm vào tôi một lúc lâu, hỏi: “Em đang muốn nói điều gì?” Về mặt của thầy ngay lúc đó nhìn qua rất nghiêm túc, đồng thời trong sự nghiêm túc còn tỏ ra “không vui” rất rõ ràng. Rất hiển nhiên, chút suy nghĩ này trong lòng tôi đã bị Ngô Bán Tiên nhanh chóng vạch trần. Thầy không vui cầm một tờ báo trên bàn. Tôi đoán chỉ vài giây tiếp theo thôi, thầy sẽ cuộn tờ báo kia thành một cái ống, dùng để gõ lên đầu của tôi. Tôi thấy tình hình không ổn, vội vã cười ha hả giải thích: “Không! Không có! Không phải cái này em chỉ tùy tiện hỏi thôi sao? Chuyện gì chẳng có thể xảy ra cơ chứ? Anh nói đúng không? Em chỉ muốn biết, ngộ nhỡ xảy ra tình huống đó, thì nên phán đoán thế nào?”

“Nếu triệu chứng của người bệnh liên tục phát tác trong thời gian dài, sẽ lại làm một lần thực nghiệm điện não đồ gây ra để xác nhận.” Sau đó, thầy nói sâu xa với tôi: “Anh thấy em là bị chuyện cô bé buổi sáng dọa sợ rồi. Nếu đã làm nghề này, thì trước tiên tâm tính phải nghiêm chỉnh. Người bị bệnh tâm thần rất dễ bị ám thị xung quanh. Có đôi khi, vài bác sĩ y tá nhẹ nhàng ở bên cạnh nói hai ba câu không liên can gì, thì cũng có thể làm bệnh tình của người bị bệnh tâm thần nặng thêm. Lưu Hân Dương, về nhà mở lại sách giáo khoa của em, nếu như người đến tư vấn có triệu chứng bệnh tâm thần, thì cần phải kịp thời chuyển đến khoa thần kinh làm kiểm tra. Chẩn đoán bệnh tâm thần, đó không phải là chuyện chúng ta cần quan tâm. Nếu kết quả kiểm tra không rõ, hoặc là kết quả kiểm tra trên cơ bản là bình thường, nghe ý kiến của bác sĩ khoa thần kinh, chuyện còn lại chúng ta nên làm thế nào thì làm thế đó. Không cần làm anh đây suy nghĩ lệch lạc, có nghe không!”

Tôi bày ra vẻ mặt sợ hãi, gật đầu như trống bỏi. Sau đó tôi làm sai nhưng sợ người khác biết liền vừa cười khì khì vừa xua tay loạn xạ với chủ nhiệm Ngô, nói: “Vây... Vây chủ nhiệm Ngô, anh đang bận, em về trước đây.”

Chủ nhiệm Ngô gật đầu, “Đi đi, đi đi!”

Trải qua “quỷ đề giường” tối hôm trước khiến lòng tôi có bóng ma. Sau khi bị chủ nhiệm Ngô phê phán một trận xong, tôi nghĩ việc này hoàn toàn là do bản thân tôi tự tạo áp lực tinh thần cho chính mình, trong lòng có X thì trong mắt có X mà thôi. Dù sao, có hai người có chút quan hệ với tôi lần lượt bị chết rất không bình thường. Mặc dù dây thần kinh của tôi có lớn thế nào đi nữa, trong tâm lý cũng sẽ ít nhiều nảy sinh gánh nặng. Tôi không thể nghĩ đến những chuyện này thêm nữa.

Sau khi ăn tối xong, tôi ngâm mình trong nước ấm trước, sau đó leo lên giường đi ngủ sớm. Trước khi đi ngủ, tôi đặc biệt thay khăn trải giường của mình. Bởi vì ban ngày đã được phơi nắng trên sân thượng nên khăn trải giường và vỏ chăn mới thay vẫn còn mang theo “mùi vị mặt trời” ấm áp, làm cho người ta vô cùng sảng khoái. Sau đó, tôi nghe một hút âm nhạc cho thư giãn đầu óc, xem một quyển truyện tranh hài hước, còn tập một bài thể dục thả lỏng cơ thể. Bài thể dục này có ích cho việc xua tan mệt mỏi, tinh thần mệt mỏi, tâm tư lo nghĩ.

Tôi đã tưởng mình sẽ có giấc mơ đẹp. Nhưng vào buổi tối hôm đó, tôi lại một lần nữa bị “bóng đè”, đồng thời lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước.

Lần ù tai này không giống với lần trước. Lúc này đây, tôi cảm giác mũi có phần lạnh trước, sau đó không khí xung quanh dần dần hạ xuống. Cơ thể cũng càng ngày càng nặng, giống như có vật gì đó đè trên người tôi. Tiếp theo, tôi trong mơ mơ màng màng cảm giác cổ của mình bị ai đó bóp chặt. Bởi vì khó thở, tôi bắt đầu không ngừng giãy giụa, ra sức phản kháng. Nhưng tôi càng gắng sức, càng thêm giãy giụa thì sức lực của đối phương bóp cổ tôi ngược lại càng thêm mạnh. Vì thiếu dưỡng khí nên lồng ngực căng lên đau buốt, sắp nổ tung. Cảm giác này kéo dài khoảng hơn một phút. Trong suốt quá trình này, cả người tôi cũng từ từ yếu sức, sắp không gắng gượng nổi nữa. Ngay khi tôi gần như không còn sức chống cự, khi chỉ có thể chọn cách từ bỏ vùng vẫy. Tôi dùng hết sức mình còn có được để xoay người lăn đi. Cái lần này, dẫn đến cả người tôi rớt xuống giường, đầu vừa vịn đập vào góc nhọn của chiếc tủ đầu giường. Đau đớn kịch liệt từ trên đầu truyền đến, tôi nhất thời tỉnh táo hơn vài phần. Đúng lúc này, tôi kinh hãi phát hiện, hai khuỷu tay của tôi lại giao nhau trước ngực, hai bàn tay đang bóp cổ của chính mình!

Tôi hoảng hốt buông tay ra, há miệng thở dốc đồng thời chặt vật chống tay đứng lên từ sàn nhà. Tôi ấn công tắc mở đèn trần trong phòng.

Ngọn đèn lóa mắt chiếu sáng khắp căn phòng của tôi. Tôi bất chấp đau đớn từng cơn trên trán, dựa lưng vào cửa phòng, thấp thỏm lo âu nhìn bốn phía xung quanh. Mặc dù tôi không thấy được vẻ mặt của mình khi đó, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra. Dáng vẻ của tôi khi đó nhất định là hết sức kinh khủng.

Toàn bộ căn phòng yên tĩnh đến mức cây kim rớt xuống cũng có thể nghe thấy. Tôi nghe tiếng hít thở của chính mình, dồn dập, ồ ồ, hơi thở vẫn có chút hỗn loạn. Bởi vì đang trong mơ bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, nên trái tim của tôi đập gấp rút, ý thức vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Đầu óc như bị nhét vào năm trăm con ruồi, kêu loạn vo ve. Nhưng thần kinh của tôi lại hưng phấn cao độ, khẩn trương giống như đang ở trong trạng thái đứng trước trận địa sẵn sàng đón địch, chuẩn bị đối chọi với nguy hiểm bất cứ khi nào. Tôi cứ đứng dựa vào cửa như thế, lưng cứng còng. Cũng không biết trải qua bao lâu, sau khi xác định mạng sống của mình không bị uy hiếp nữa, tôi mới chậm rãi trượt xuống theo cánh cửa, ngồi phịch xuống sàn gỗ, há miệng thở hổn hển.

Lúc đó là 3 giờ rưỡi sáng, tôi kéo chiếc chăn trên giường xuống, quấn quanh mình, tựa vào cửa ngồi đến hùng đông.

Tối hơn 6 giờ sáng, tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi rời giường, mới chậm chạp từ sàn nhà đứng lên. Mỗi bước đi đều rất tê dại, mà trong lòng cũng sợ hãi bất an. Tôi ngồi trên ghế trước bàn làm việc, cầm một chiếc gương ở bên cạnh, soi chiếc cổ của mình. Vết bóp cổ có thể thấy rất rõ. Vết này phải có bao nhiêu thù hận mới có thể xuống tay nặng như vậy? Mà buồn cười chính là, cái này lại do chính tay tôi làm ra?

Tôi cứ thế ngơ ngác nhìn hình ảnh trong gương thật lâu. Lúc hồi phục tinh thần, tôi nhận ra đã 7 giờ rưỡi. Tôi gấp gấp mở tủ quần áo, tìm một chiếc áo len cao cổ mặc vào người, đi tới phòng tắm bắt đầu rửa mặt. Mặc dù chỉ là đầu tháng 4, nhưng mấy ngày gần đây nóng y như mùa hè. Trang phục mùa thu và mùa đông trong tủ quần áo của tôi trên cơ bản đều được xếp cất lên trên tủ, chỉ chừa lại một vài chiếc áo khoác mùa xuân. Mấy ngày này tôi đều mặc áo tay lờ ra ngoài. Tôi bỗng nhiên mặc một chiếc áo len dài tay cao cổ, mẹ tôi liếc mắt nhìn tôi với vẻ mặt kỳ quái, nói: “Dương Dương, con lại bị cảm hả? Sắc mặt không tốt lắm, gần đây thấy thế nào? Có phải thức đêm xem phim không?”

Tôi rất muốn cười đùa, nói giỡn dăm ba câu, nhưng lúc đó hoàn toàn không cười nổi. Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo, nhưng biểu cảm này thoát nhìn lại có vài phần đau khổ. Mẹ tôi hơi lo lắng, lấy ba cái bánh bao nhân thịt bọc trong túi bóng để trong nồi hấp đặt lên tay tôi, nói: “Ăn nhiều một chút. Con xem mặt con kìa, trắng bệch rất xấu xí! Đừng bắt chước người ta giảm cân, biết không hả? Con gái, tròn tròn mới dễ nhìn!” Tôi nhận túi bánh bao, lấy ra một cái, há miệng cắn một miếng lớn. Cái bánh bao lớn bằng bàn tay, bị tôi cắn một miếng đã hết phân nửa. Tôi gật đầu với mẹ tôi, đeo túi xách ra khỏi nhà. Tôi xuống đến tầng 1, nghe thấy mẹ tôi ở lầu trên hét lớn: “Đừng có như quỷ đói đầu thai vậy, ăn từ từ thôi! Đến cơ quan uống nhiều nước vô, có nghe thấy không!”

Sau khi tôi đến cơ quan, thấy những đồng nghiệp đến phòng làm việc sớm đều đang vây quanh chủ nhiệm Ngô bàn luận một chuyện, chính là về cô bé tên Lôi Lôi ngày hôm qua.

Hôm qua, trước khi tan tầm chủ nhiệm Ngô nhận được điện thoại từ dì của Lôi Lôi. Trong điện thoại, dì của Lôi Lôi kể lại như sau. Cô ấy nghe theo lời chủ nhiệm Ngô nói, liền đến trường của Lôi Lôi để hỏi thầy cô và bạn bè của Lôi Lôi về tình hình của cô bé ở trường lớp, không ngờ gặt hái được chút tin tức. Một bạn nữ ngày thường có quan hệ rất tốt với Lôi Lôi nói cho cô ấy biết rằng: “Thật ra Lôi Lôi rất ghét ba bạn ấy, bởi vì ba bạn ấy ở bên ngoài có người đàn bà khác. Bạn ấy nói với con, người phụ nữ kia chính là trợ lý của ba bạn ấy, thường xuyên cùng ba bạn ấy đưa bạn ấy ra ngoài chơi. Rõ ràng là một bà cô già trang điểm dày đặc lại muốn Lôi Lôi gọi bà ta là chị, buồn nôn muốn chết. Lôi Lôi nói bạn ấy rất ghét cái bà kia. Bạn ấy còn nói, ba bạn ấy và cái bà kia cùng chết đi mới tốt.”

Cô bé kia còn nói với dì của Lôi Lôi, “Thật ra Lôi Lôi cũng rất ghét mẹ bạn ấy. Bạn ấy nói mẹ bạn ấy biết ba bạn ấy có người phụ nữ khác, nhưng lại giả bộ không biết gì cả. Ở nhà, bác ấy tỏ ra đáng vẻ rất yêu thương chăm sóc ba bạn ấy, lại còn đồng ý cho ba của Lôi Lôi cùng bà cô kia đưa Lôi Lôi ra ngoài chơi. Thế nhưng Lôi Lôi tận mắt chứng kiến, những lúc không có ai, mẹ của bạn ấy ngồi trong phòng ngủ cầm dây nịt quất lên giường để trút giận, đáng vẻ đó rất đáng sợ.”

Ngoài ra, dì của Lôi Lôi còn nghe ngóng được chuyện khác. Sau khi cha của Lôi Lôi qua đời, một số bạn nam thích đùa dai trong lớp thường hay chạy ra từ phòng vệ sinh rồi hét lớn với Lôi Lôi, nói rằng hồn ma của ba cậu tới rồi, đang ở trong phòng vệ sinh nam, ông ấy nói muốn dẫn cậu đi kìa. Trò đùa của các bạn nam kia đương nhiên bị các bạn nữ trong lớp nhất trí chống

lại. Mấy cô bé báo chuyện này với cô chủ nhiệm. Cô chủ nhiệm trấn an tinh thần cho Lôi Lôi, cũng gọi điện thông báo cho phụ huynh của những bạn nam tham gia trò đùa đó. Nhưng lúc cô chủ nhiệm tâm sự cùng Lôi Lôi, Lôi Lôi lại nói: “Hồn ma của ba con đến càng tốt, con ước gì ông ấy dẫn con đi!”

Dì của Lôi Lôi nói, việc này liên quan đến chuyện riêng của chị cô. Ban đầu cô ấy không muốn nói cho chủ nhiệm Ngô biết, nhưng hiện nay, bệnh tình của cháu gái quan trọng nhất. Cô ấy muốn chủ nhiệm Ngô đến bệnh viện một chuyến, có một cuộc nói chuyện với chị của cô.

Vì vậy, ngày hôm qua sau khi chủ nhiệm Ngô hết giờ làm, liền đến bệnh viện một chuyến. Lúc đó tình trạng của Lôi Lôi khá hơn nhiều. Chắc do suốt một ngày đêm nháo nhào thắm mệt, trước tám giờ tối cô bé đã ngủ say. Chủ nhiệm Ngô mượn tạm phòng nghỉ của bác sĩ trực ban một lát, trong phòng nghỉ nói chuyện riêng với mẹ của Lôi Lôi một lúc.

Hai người vừa bắt đầu nói chuyện không bao lâu, chị Lưu đã nghẹn ngào òa khóc. Chị ấy nói, chồng chị ngoại tình là sự thật, cũng hơn hai năm rồi. Chồng của chị ở trường cũng xem như là một chủ nhiệm bộ môn tương đối nổi tiếng. Ba năm trước, nhà trường điều một nữ sinh viên làm trợ lý cho chồng chị. Cô gái này rất xinh đẹp, cũng rất biết trang điểm ăn diện, phương diện làm việc càng biểu hiện xuất sắc. Trong lần đầu tiên chồng chị đưa vị đồng nghiệp nữ này về nhà ăn cơm, chị đã loáng thoáng cảm giác được, chồng mình rất có cảm tình đối với cô gái này. Nếu như phái nữ cũng có ý này với chồng chị, vậy thì sẽ tạo thành uy hiếp đối với cuộc hôn nhân của chị. Nhưng mà, chị Lưu nói, chuyện thế này thực ra có đấu tranh vật lộn cũng không ích gì, cho dù chị lúc đó vừa khóc vừa ầm ĩ, e rằng chỉ càng làm chuyện này phát triển càng nhanh. Đúng như chị đoán, chồng của chị ấy rất nhanh đã bước tới mối quan hệ mờ ám với cô gái kia, sau đó quan hệ của hai người bắt đầu có chút không minh bạch. Trong một lần ngẫu nhiên, chị Lưu thấy chồng chị gửi cho cô gái kia một tin nhắn. Nội dung tin nhắn đại khái là trước đó không lâu sau khi hai người uống say đã nảy sinh quan hệ. Bên phía cô gái sau sự việc không hề đề cập đến chuyện này. Chồng của chị gửi lời xin lỗi đến cô gái kia, còn bày tỏ tình yêu với cô gái kia, dường như không thể kết thúc ở đây.

Chị Lưu lúc đó vô cùng đau khổ, thất vọng, phần nộ. Chị cũng từng muốn ly hôn với chồng, hôn nhân danh nghĩa như thế này không có cũng được. Nhưng đứa con còn nhỏ, vì đứa trẻ, chị không thể giận dỗi mà chia rẽ một gia đình. Vì vậy chị đã lựa chọn mắt nhắm mắt mở, ngầm đồng ý cho chuyện này xảy ra. Chồng của chị dường như cũng hiểu, điểm mấu chốt của vợ là muốn bảo vệ gia đình. Vì vậy những lúc ở nhà, chồng chị đối xử với chị và con gái vô cùng chu đáo, để con gái được cưng chiều vô ngần.

Đối với một người phụ nữ mà nói, chồng ngoại tình là một sự sỉ nhục lớn lao. Chị có thể vì con gái và gia đình mắt nhắm mắt mở, nhưng trong lòng vẫn khó chịu muốn phát điên. Có đôi khi, thật sự không chịu đựng được nữa, chị sẽ đóng chặt cửa phòng ngủ, dùng dây nịt quất lên giường để xả giận. Nhưng chị không biết Lôi Lôi đã sớm biết chuyện ba có tình nhân, thậm chí ngay cả chuyện mẹ lén lút quất giường trút giận cô bé cũng biết.

Chủ nhiệm Ngô phân tích một chút về vấn đề này. Chuyện này hiển nhiên đối với một cô bé mới 12 tuổi mà nói có ảnh hưởng rất lớn. Người cha mình yêu thương nhất phản bội người mẹ mình yêu thương. Hai người bằng mặt mà không bằng lòng giả bộ yêu thương thắm thiết. Những điều đó tất cả là vì ai, Lôi Lôi đương nhiên biết. Nhìn mẹ một mình chịu đựng đau khổ, dùng thất lực quất giường, điều đó đối với Lôi Lôi mà nói chắc chắn là một tổn thương sâu sắc. Cô bé yêu mẹ mình, cũng không thể nhẫn tâm ghét bỏ, hằn học với tình yêu thương sự

cung chiều chỉ có tăng chứ không giảm của cha. Vì vậy sự mâu thuẫn và đau khổ luôn bao vây đứa trẻ 12 tuổi. Cô bé không biết nên hận ai, yêu ai. Sau tai nạn ô tô kinh hoàng và nỗi đau mất đi cha thì sự mâu thuẫn và nỗi đau khổ ẩn giấu trong lòng cô bé cuối cùng cũng bùng nổ.

Lôi Lôi thể hiện “muốn đi cùng ba”, đây là một phương thức trừng phạt đối với chính mình. Bởi vì cô bé biết cha ngoại tình, nhưng không thể nói rõ chuyện này với mẹ. Cô bé sợ chọc thủng chuyện này, thì sự cân bằng duy trì gia đình này sẽ bị phá vỡ. Trong sự việc này, cô bé cho rằng cô bé đã “phản bội” mẹ mình, vì vậy cô bé hận ba không mang cô bé đi cùng. Mà nỗi niềm trái ngược với tâm tình này chính là, cô bé rất hi vọng mẹ thẳng thắn nói ra chuyện ba ngoại tình, đồng thời mẹ có thể không trách cô bé phản bội, giữ cô bé ở lại, yêu thương nó.

Nghe những phân tích của chủ nhiệm Ngô, mẹ của Lôi Lôi khóc không ngừng. Chị nói, “Trăm lần sai ngàn lần sai đều là lỗi của người lớn. Tôi không nghĩ đến mà. Tôi cho là chỉ mình tôi “chịu đựng”, không biết cuộc sống của con gái còn bị giày vò hơn tôi. Nghĩ đến chuyện con bé phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nổi điên nổi khùng, trong lòng tôi... Trong lòng tôi thực sự khó lòng chịu đựng... Khó lòng chấp nhận nổi... Đều tại tôi quá nhu nhược... Đều tại tôi...”

Chủ nhiệm Ngô dành không ít thời gian để vỗ về tâm tình chị Lưu. Có thể thấy, người phụ nữ này ngoài mềm trong cứng, gánh nặng trong lòng nặng nề như vậy đã kìm nén trong lòng chị ấy rất lâu. Trong trường hợp đặc biệt này, người cần sự trợ giúp của tư vấn tâm lý không chỉ có Lôi Lôi, mà mẹ của cô bé chị Lưu e rằng còn cần khai thông mặt tâm lý hơn nữa.

Sau khi trở về từ bệnh viện, chủ nhiệm Ngô viết một bản kế hoạch tư vấn. Bây giờ, chị Lưu là điểm mấu chốt để xoa tan nỗi đau khổ của Lôi Lôi. Thầy Ngô mong muốn dùng khát vọng của Lôi Lôi đối với tình thương của mẹ để nối lại quan hệ mẹ con. Nhưng mà, tất cả những điều này đều phải đợi hôm nay Lôi Lôi làm xong thực nghiệm điện não đồ gây ra bệnh tâm thần, mới chuẩn đoán chính xác hơn.

Lúc tôi nghe chủ nhiệm Ngô và mọi người nói chuyện này, ít nhiều có chút không tập trung. Trong đầu tôi đều là hình ảnh chính tay mình bóp cổ mình. Chuyện này cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi một lần rồi lại một lần, cảm giác thể này thật sự rất đáng sợ, tựa như ngay cả bản thân đáng tin cậy nhất cũng trở nên không thể tin tưởng. Tôi rất muốn nói chuyện này với chủ nhiệm Ngô, để thầy nghĩ biện pháp cho tôi. Với sự hiểu biết của tôi đối với chủ nhiệm Ngô, thầy nhất định sẽ cố gắng giúp tôi. Nhưng do dự mãi, tôi vẫn không dám nói. Tôi không muốn để người nhà, lại càng không muốn đồng nghiệp trong cơ quan biết chuyện này.

Chương 18

Bóng ma

Dì của Lôi Lôi có gọi một cuộc điện thoại đến cho chủ nhiệm Ngô vào giờ nghỉ trưa, nói đã có kết quả kiểm tra EEG – HFT. Bác sĩ khoa thần kinh bày tỏ trong quá trình thực nghiệm điện não đồ gây ra bệnh tâm thần, sóng điện não của Lôi Lôi quả thực có chút dị thường, nhưng không quá rõ ràng. Đồng thời, trong lúc nằm bệnh viện, trạng thái của Lôi Lôi tương đối ổn định, không có tình trạng phát tác chứng tâm thần. Bác sĩ khoa thần kinh lo đứa bé còn nhỏ tuổi, trước đây lại chịu đả kích quá lớn. Bác sĩ giới thiệu sang khoa Đông y để được điều trị dùng thuốc Đông y, còn giúp xoa bóp và châm cứu. Hơn nữa, cùng lúc đó đề nghị đứa bé tiếp tục tiến hành tư vấn tâm lý.

Chủ nhiệm Ngô và phụ huynh của Lôi Lôi hẹn thời gian cố vấn qua điện thoại, tôi ngồi một bên

lắng nghe, vẫn có chút lo lắng như cũ. Đợi chủ nhiệm Ngô đặt điện thoại xuống, tôi liền nói với thầy: “Lão Ngô, em hôm nay thấy không khỏe, buổi chiều này em muốn xin nghỉ nửa buổi.”

Hôm nay là ngày 4 tháng 4, hôm nay chính là kỳ nghỉ ngắn tiết Thanh minh^[1] liên tục ba ngày. Mỗi khi đến những ngày này, những người trẻ tuổi xin nghỉ đặc biệt nhiều. Trước đây, tôi cũng vài lần giả bệnh xin nghỉ trước ngày lễ, hi vọng có thể mượn cớ này để xin nghỉ, đều bị chủ nhiệm Ngô nhìn thấu mà không cho phép. Lần này, tôi vốn cho rằng chủ nhiệm Ngô vẫn sẽ không đồng ý cho tôi nghỉ như trước. Buổi chiều còn có khách hẹn trước đến trung tâm làm tư vấn, công việc hôm nay của tôi đã được sắp xếp. Nhưng tôi không ngờ, tôi vừa mở miệng, chủ nhiệm Ngô liền gật đầu đồng ý.

[1] Tiết thanh minh vào các ngày 4, 5, 6 tháng 4.

“Em viết một tờ đơn xin phép, sau khi anh ký thì em giao cho chủ nhiệm Lưu ở phòng hành chính.”

Tôi ghệt mặt ngạc nhiên nhìn lão Ngô. Lão Ngô thì cười với tôi.

“Tiểu Lưu, em là một người không giấu được tâm sự. Bình thường lúc gặp chuyện trên trời dưới đất đều kêu gọi mọi người tám chuyện. Gần đây thì ngược lại, bỗng nhiên trầm lắng hơn. Anh thấy tình trạng gần đây của em, hình như gặp chuyện gì đó bản tâm.”

Anh nói xong giương mắt nhìn tôi, cười cười mà không nói thêm, tựa như đang đợi tôi tự mình nói toẹt ra. Tôi quả thực muốn nói, nhưng cũng không biết phải nói như thế nào mới được. Thấy tôi do dự, chủ nhiệm Ngô cũng không hỏi nhiều, “Được rồi, em không chịu kể, anh đây cũng không hỏi nhiều. Nhân dịp mấy ngày nghỉ, hãy đem chuyện của mình giải quyết thỏa đáng. Gặp chuyện lo lắng, ai trên đời này cũng đều gặp một hai lần như vậy. Chuyện lúc nào giải quyết lúc đó, không nên trì hoãn để nó kéo dài mãi.”

Tôi gật đầu, cuối cùng tán thành cách nghĩ của chủ nhiệm Ngô.

Suốt cả buổi sáng, trong lòng tôi cực kỳ hỗn loạn. Tôi vốn định chịu đựng đi làm bình thường, những chuyện dư thừa để sau khi tan ca hẵng nghĩ tiếp. Tôi thừa nhận tâm tư chính mình khá lạc quan, hai ngày liên tục bị bóng đè có thể chỉ là do áp lực tâm lý quá lớn, tự mình ám thị mà tạo thành, biết đâu tối hôm nay mọi thứ sẽ khôi phục bình thường. Nhưng đêm hôm qua, một hồi giầy vò quả thực đã đủ tát tôi một cái đau điếng. Thử nghĩ xem, nếu như tôi không có vùng mình lặn xuống giường, thì giờ này phút này, nói không chừng tôi đã nằm trong quan tài lạnh lẽo ở dưới ba tấc đất ở núi Cảnh Vân rồi, đúng vậy không?

Nghĩ như thế, tôi càng thêm vững lòng quyết tâm nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Sau khi xin nghỉ làm ở trung tâm, tôi liền đến một tiệm quần áo nhỏ ở đầu đường, mua một chiếc áo T- shirt ngắn tay thoải mái. Sau đó, tôi chạy đến một phòng tắm hơi để tắm rửa, thay quần áo mới mua. Sau khi làm xong mọi chuyện, tôi thấy cả người nhẹ nhàng sáng khoái. Tôi bắt một chiếc xe taxi, trước đến nhà anh Lưu.

Mặc dù trước đây tôi và mợ đã đến đây một lần, tôi biết vị trí khu dân cư của anh Lưu kia, mà không nhớ rõ nhà anh ta cụ thể là ở đâu. Tôi đi bộ loay quanh trong khu dân cư đó hơn một tiếng đồng hồ. Đến hơn 4 giờ chiều gần năm giờ, cuối cùng tôi mới tìm được tòa biệt thự của gia đình anh Lưu kia.

Thấy đình nghỉ mát kiểu Trung Quốc trong sân vườn, tôi xác định mình không có tìm lộn nhà, đến trước cửa ản chuông. Lúc đó trong lòng tôi vẫn còn rất thấp thỏm, nghĩ xem lát nữa phải giải thích mục đích đến đây thế nào với mẹ của anh Lưu, cái bà bác nhìn qua có chút chút mắc chứng cuồng loạn kia. Tôi thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý lại bị đuổi ra khỏi nhà lần nữa. Thế nhưng, tôi ản chuông cửa hơn mười phút vẫn không có ai ra mở cửa. Tôi đưa mắt nhìn những chậu cây cảnh đặt trong vườn, cây cối đều đã héo khô. Ghế trong chòi nghỉ mát cũng bám đầy bụi. Thậm chí trong vườn có rác cũng rơi rải rác cũng không có ai quét dọn. Lúc này tôi mới nhớ anh Lưu hình như không phải người ở đây. Sau khi anh ta qua đời, rất có khả năng cha mẹ anh ta đã dọn về quê sống.

Tôi có phần bất đắc dĩ đi qua đi lại trước nhà anh ta vài vòng. Bắt xe đi từ xa tới đây, lại đi lòng vòng trong tiểu khu hơn cả tiếng đồng hồ, nếu như không có chút thu hoạch đã đi về, như vậy dường như rất có lỗi với đôi chân đã vất vả hoạt động của chính mình. Tôi thấy khu biệt thự khá vắng vẻ rộng lớn, cũng không thấy có mấy người đi lại trên đường. Trái tim tôi đập thịch một cái, hai tay chống lên khung cửa bao quanh khu vườn, bay qua cánh cửa thấp trước sân nhà. Sau đó, tôi khom lưng đi vòng quanh hàng rào quanh sân để ra phía sau biệt thự. Lúc này, tôi giống như một tên trộm leo tường vào nhà, vẫn hoàn toàn không ngờ rằng toàn bộ tiểu khu này đều được gắn camera giám sát. Và càng không biết những hành động vừa rồi của tôi đã thu hút chú ý của bảo vệ trong phòng điều khiển.

Tôi vòng ra phía sau biệt thự. Tôi nhón chân lên, một chân đặt lên bệ cửa sổ, hai tay bám lên một cánh cửa, đu mình lên. Đứng bên cánh cửa, xuyên qua khung cửa sổ thủy tinh nhìn vào bên trong. Căn phòng bên trong nhất định là phòng khách của nhà anh Lưu. Chỉ thấy bên trong bụi bặm bám đầy, lộn xộn. Trên sàn nhà đầy đồ đạc vứt đi cũng bám một lớp bụi dày. Bộ ghế sofa pha lưng cao siêu cấp xa hoa của nhà anh ta đã không thấy tăm hơi đâu, càng đừng nói đến máy điều hòa và TV tinh thể lỏng màn hình lớn ở giữa phòng, ngay cả bàn ghế cũng không còn. Nhìn qua, ở đây đã được dọn dẹp mang đi. Tôi dán người lên cửa sổ, đưa tầm mắt từ phòng khách nhà họ Lưu sang chiếc cầu thang nối với tầng trên. Sàn bậc thang bằng gỗ thật, lan can sắt màu đen, Trên chiếc cầu thang đó bụi cũng bám dày, còn có một số đồ vật bị ném lung tung. Ví dụ như một đồng hồ không biết là vải vụn hay là quần áo gì đó, một khung hình bị vỡ... Tôi đưa mắt lướt trên từng bậc thang lên trên. Khi ánh mắt gần đến chỗ rẽ ngay phía trên cầu thang, tôi bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, cảm giác lạnh lẽo từ sống lưng chạy lên cổ. Tôi nhất thời giật mình một cái. Ngay trong nháy mắt đó, dường như có một bóng đen hay đại loại là cái gì đó chọt xẹt qua ngay chỗ rẽ cầu thang. Lòng tôi cả kinh, nhảy từ cửa sổ xuống.

Hôm nay nắng rất gắt, mà lúc này tôi đang đứng dưới mặt trời, tắm mình trong ánh nắng ảm ảp. Luồng khí lạnh vừa nẩy rớt cuộc cũng không tác động đến tôi nhiều lắm. Tôi nheo mắt, hai tay tôi lại lần nữa bám lên mép bệ cửa sổ, trèo lên bệ cửa sổ xem trộm. Nhưng lúc này đây, tôi nhìn chằm chằm chỗ rẽ trên tầng trên thật lâu nhưng không phát hiện điều gì bất thường.

“Còn chưa đến ba mươi tuổi mà, sao lại hoa mắt chứ?”

Tôi nói thầm như là đang tăng thêm can đảm cho chính mình. Tôi dù sao vẫn cảm thấy trên

tầng trên vừa rồi dường như có thứ gì đó. Nghĩ đến đây, tôi cố sức đẩy cánh cửa kia ra. Cửa sổ không có khóa, tôi cố gắng sang bên cạnh đẩy, hai cánh cửa hộp kim nhôm đã bị tôi đẩy ra. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, hai tay chống lên bệ cửa sổ, gắng sức một phát, xoay người trèo lên cửa sổ. Ngay lúc tôi vịn khung cửa sổ chuẩn bị nhảy vào bên trong, Một tiếng quát chính nghĩa truyền đến từ sau lưng tôi.

Sau đó, tôi bị các đồng chí bảo vệ đưa đến phòng trực ban. Vừa thấy họ định báo cảnh sát, tôi hoảng sợ choáng váng. Tôi vội vàng móc từ trong chiếc túi đeo chéo bên người nào là chứng minh thư, thẻ nhân viên, thẻ an sinh xã hội, thẻ ở thư viện, thẻ nhà ở... để chứng minh thân phận. Chỉ thiếu chút nữa là đem ra cả thẻ VIP phòng hát Karaoke nữa thôi.

“Đồng chí! Tôi thật sự không phải ăn trộm! Anh đã bao giờ gặp ăn trộm nào to con như tôi, một tên trộm béo như tôi chưa? Anh xem thân hình tôi thích hợp đi làm cái việc đó sao? Tôi thật tình không làm chuyện đó mà! Cho dù tôi là một tên trộm đi nữa, trong khu biệt thự hàng hàng dãy dãy này tôi trộm ở đâu không trộm, lại chạy đến trộm một căn nhà trống không. Đi trộm chuột hay trộm gián sao? Các anh có thể đừng vội báo cảnh sát không. Trước hết hãy nghe tôi giải thích đã. Chuyện này thật sự là hiểu lầm mà!”

Có thể là do thấy mặt tôi hiền lành, cũng có thể do lời giải thích của tôi quá chân thành. Đồng chí bảo vệ kiểm tra chứng minh thư và thẻ nhân viên của tôi xong, đặt điện thoại trong tay xuống, hỏi tôi:

“Nếu cô làm việc ở trong trung tâm tư vấn tâm lý, tại sao ban ngày ban mặt lại lén lút leo tường vào nhà người khác? Cô không biết ở đây có giám sát à?”

Tôi nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không phải ăn trộm, đương nhiên không có những hiểu biết chuyên môn đó.”

Bảo vệ nói: “Vậy cô leo tường vào nhà người ta làm gì? Chuyện này không phải là chuyện một người đứng đắn nên làm đúng chứ?”

Tôi cũng mau than khóc, vội nói: “Đồng chí bảo vệ, anh nói cho tôi biết, người chủ ngôi nhà kia có phải họ Lưu hay không? Có phải bị tai nạn xe qua đời không? Tôi và anh Lưu có quen biết, không những quen biết mà tôi và anh ta còn từng xem mắt. Anh ta đột nhiên bị tai nạn qua đời, tôi mới biết được tin cho nên mới đến xem sao. Không ngờ tôi nhấn chuông rất lâu mà không có ai ra mở cửa. Tôi lúc đó sốt ruột không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Ở đây không phải là chỗ cha mẹ anh ta ở sao? Bác trai cùng bác gái đã đi đâu rồi? Con trai qua đời cũng mới mấy ngày, sao căn nhà lại trống không như thế?”

Nghe tôi hỏi như thế, mấy người bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, nhưng không có ai lên tiếng. Một lúc sau, một bảo vệ nhìn qua khá lớn tuổi trả lời tôi:

“Cô thật sự không biết nhà anh ta đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Tôi thật sự không biết. Tôi và anh Lưu đã gặp mặt một lần. Sau ngày gặp mặt đó anh ta liền ngã bệnh, tôi còn đến đây thăm anh ta một lần. Thời gian mới qua mấy ngày, người bỗng nhiên

không còn nữa.”

Lúc tôi nói xong, mấy người bảo vệ lại đưa mắt nhìn nhau lần nữa, mặt biến sắc có phần kỳ lạ. Vẫn là người bảo vệ lớn tuổi kia nói với tôi:

“Cô cũng không cần đi tìm nữa, cô không tìm được đâu. Anh Lưu và cha mẹ anh ta đều đã chết.”

Bảo vệ nói xong, tôi ngây ngẩn cả người. Một lúc sau, tôi mới ngơ ngác hỏi lại: “Đều đã chết? Sao lại...”

“Sau khi anh Lưu qua đời chưa đầy mấy ngày, cha mẹ anh ta đều phát bệnh tim, chết ở trong nhà. Chính người của chúng tôi tuần tra phát hiện có chỗ không ổn, mở cửa đi vào mới biết ông bà đều đã qua đời. Buổi chiều mấy ngày trước, thân thích của nhà họ đã sang đây lo liệu hậu sự cho ông bà và tìm mấy người công nhân dọn những đồ đáng giá đi rồi. Bây giờ căn nhà đó trống không ai ở. Tình hình là như vậy.”

Bảo vệ nói như thế, vẻ mặt lúc ông ta nói vô cùng cổ quái. Những lời này của ông ta, chỉ e ngay cả ông ta cũng không tin được. Người một nhà, trong một khoảng thời gian ngắn lần lượt chết hết. Cho dù số con rệp đi nữa, cũng không đến mức một nhà đều bị diệt sạch chứ?

Người bảo vệ kia dường như nhận ra suy nghĩ của tôi. Ông ta xoay người đi đến trước máy lọc nước, lấy ly nhựa dùng một lần hứng đầy một ly nước ấm đưa cho tôi.

“Cô gái này, chuyện của nghiệp chủ, đồ đạc của cải đều có người lo liệu, chúng tôi cũng không dám nói bậy. Dựa theo lời cô nói, cô và nghiệp chủ đã mất kia cũng chỉ từng gặp mặt hai lần. Nếu người cũng đã mất, cô cũng đừng hỏi thăm chuyện của người ta nữa. Vừa rồi, tôi chỉ có thể nói, may mà chúng tôi đã kêu cô lại, không cho cô vào ngôi nhà kia. Biết không, ngôi nhà kia rất ma quỷ!”

Bảo vệ nói đến những lời này, xem như đã tiết lộ không ít chuyện không nên nói rồi. Từ đó về sau, bất luận tôi hỏi ông ta thế nào, ông ấy cũng không chịu nói thêm. Tất cả rơi vào ngõ cụt, tôi chỉ có thể nói cảm ơn với bảo vệ, rồi rời khỏi khu biệt thự kia.

Tôi về đến nhà, đã hơn bảy giờ tối. Sau khi ăn qua loa mấy miếng, tôi liền gọi điện thoại cho mẹ tôi. Mẹ tôi nói, chuyện cha mẹ anh Lưu qua đời, lần trước lúc bà gọi điện thoại cho tôi cũng đã biết. Thi thể của ông Lưu và bà Lưu chính là do vị lãnh đạo cơ quan của họ tìm người chở đi hỏa táng. Lúc đó mẹ cảm thấy chuyện này có nhiều điểm kỳ lạ. Mẹ sợ làm tôi bị dọa, nên không dám nhiều lời. Mẹ chỉ dám đem chuyện anh Lưu qua đời nói cho tôi biết, chỉ là muốn biết, tôi có xảy ra chuyện gì hay không. Dù sao, cuộc gặp mặt này là do bà giới thiệu, ngộ nhỡ tôi có gì không ổn, thì mẹ thật sự rất áy náy. Mẹ tôi còn nói, cha mẹ anh Lưu nói là phát tác bệnh tim. Nhưng trên thực tế, lãnh đạo của mẹ đã thấy qua thi thể. Vẻ mặt biểu cảm của thi thể kia cực kỳ đáng sợ, rõ ràng chính là đang sống bị hù chết. Trừ lần đó ra, lúc lãnh đạo của mẹ đến nhà anh Lưu kia thu dọn đồ đạc, mấy người công nhân đều cảm thấy không khỏe. Sau khi dọn dẹp xong đồ đạc, có mấy người công nhân còn bị bệnh rất lâu. Bây giờ, đồ đạc cùng đồ điện ở lầu một đã được dọn trống. Nhưng còn rất nhiều đồ trên lầu vẫn chưa được dọn. Các công nhân đều nói căn nhà đó tà ma, không ai chịu vào lại.

Sau khi ngắt điện thoại, đầu óc tôi đầy mơ hồ. Trước khi đến nhà anh Lưu, tôi vẫn còn nghi ngờ bản thân chịu ảnh hưởng ám thị tâm lý, mới có thể nằm mơ ra chuyện bóp cổ chính mình. Tôi không thể chấp nhận kết luận đó, nên muốn đến nhà anh Lưu xem sao. Tôi đến để hiểu rõ hơn một chút tình trạng của anh Lưu, cũng muốn tìm hiểu rõ xem anh ta đột nhiên phát điên có phải do bệnh thần kinh gây ra hay không. Hiểu rõ những điều này, vướng mắc trong lòng tôi mới có thể loại trừ. Như vậy, tôi cũng sẽ không đến nỗi vì người này phát bệnh chết mà canh cánh trong lòng mãi, suy đoán lung tung. Nhưng tôi dù thế nào cũng không ngờ đến, lại thu được kết quả như vậy. Chuyện này quá mức mơ hồ, không có tận mắt chứng kiến, tôi không dám suy bừa đoán bậy. Có thể những chuyện này chỉ là sự trùng hợp liên tiếp ngoài ý muốn? Cũng có khả năng dưới đất nơi nhà anh Lưu xây lên có vật thể nào đó, có thể quấy nhiễu sóng điện não của người ta?

Tôi suy nghĩ một chập, vẫn không ra manh mối.

Lúc này, đã là tám giờ tối. Một lúc nữa tôi phải nằm lên giường đi ngủ. Nghĩ đến đây, tôi không thể ngồi yên nữa. Tôi đánh tiếng với cha mẹ, nói ở trung tâm có việc khẩn cấp, phải đi làm tăng ca. Sau đó tôi mặc thêm áo khoác, vội vã chạy đến nhà chủ nhiệm Ngô.

Chương 19

Mộng du

Tôi đến dưới lầu nhà chủ nhiệm Ngô mới gọi điện thoại cho thầy, nói “Em đang ở dưới lầu nhà anh, có việc muốn nhờ anh giúp đỡ.” Chủ nhiệm Ngô nghe tôi nói xong cũng không hỏi tôi tối muộn thế này còn có chuyện gì. Thầy chỉ “Ừ” một tiếng. Sau đó thầy mở cửa sắt an ninh ở dưới lầu. Tôi đẩy cửa đi vào. Nhà của chủ nhiệm Ngô ở tầng 28, tôi đi thang máy cũng trên dưới một phút. Vào nhà thầy, tôi ngồi trên ghế sofa tại phòng khách của thầy. Câu đầu tiên tôi nói là: “Chủ nhiệm Ngô, đêm nay em không thể đi được. Em xin anh hy sinh giấc ngủ quý giá của anh một chút, đại ơn đại đức giúp em lần này.”

Sau đó, tôi đem toàn bộ những chuyện liên tiếp gặp phải cùng nỗi băn khoăn sâu não trong lòng nói hết với chủ nhiệm Ngô. Từ chuyện nhận sợi dây chuyền chày Kim Cang của cậu em Chu Tiệm đá quý, cho đến chuyện cả nhà anh Lưu chết bất đắc kỳ tử. Tôi kể gần nửa tiếng, gần như chuyện lớn chuyện nhỏ tôi đều kể rõ. Chủ nhiệm Ngô cũng không có ngắt lời tôi. Thầy kiên trì nghe suy đoán của tôi xong, giữa đôi chân mày chau lại càng chặt hơn, biến thành một chữ “Xuyên”[1].

[1] Chữ Xuyên viết là 川 , nhìn giống như vết nhăn.

“Tiểu Lưu, em biết buổi tối hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Câu hỏi này của chủ nhiệm Ngô đến rất đột ngột, tôi ngẩn người. Tôi nở nụ cười mà không có lý do, sau đó lắc đầu nói: “Em không biết hôm nay sẽ thế nào. Nếu em có thể biết chính xác chuyện này, thì em đã không mặt dày đến quấy rầy anh rồi.”

“Nhưng anh lại cho rằng, em biết.”

Chủ nhiệm Ngô lắng lặng nhìn tôi, ánh mắt ôn hòa nhưng cũng lộ vẻ bình tĩnh. Thầy không giống như nóng lòng muốn giúp tôi phân tích nguyên nhân hoặc đưa ra bất kỳ nhìn nhận nào. Thầy đang đợi, đợi tôi tự mình nghĩ ra cái gì, sau đó nói cho thầy. Tôi hiểu, thầy là đang dẫn dắt tôi tự mình phát hiện ra vấn đề.

Dưới cái nhìn lom lom của chủ nhiệm Ngô, tôi suy tư trong chốc lát. Rồi tiếp theo, tôi lún người sâu vào ghế sofa, bắt đầu cười khổ.

“Em tìm đến anh là vì em cho rằng tối hôm nay một mình em không thể vượt qua được. Em muốn nhờ anh giúp em, trong lúc em ngủ chú ý cử động của em một chút. Em sợ tối hôm nay khi đang ngủ em sẽ tự mình bóp cổ mình đến chết.”

Khi tôi ý thức được rõ ràng suy nghĩ của bản thân, cũng nói ra suy nghĩ đó. Trong giây lát, tôi có chút không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt chủ nhiệm Ngô.

Làm việc chung với nhau bốn năm, tôi thường hay đi theo bên cạnh chủ nhiệm Ngô. Luôn nhìn chủ nhiệm Ngô cố vấn tâm lý cho người khác, tôi thích sự bình tĩnh, cơ trí của thầy, càng khâm phục sự bao dung của thầy với người khác. Theo như tôi nghĩ, những người đến tư vấn với những vấn đề phức tạp không giống nhau, nhưng đa số đều có một tật chung đó là chết trong bế tắc. Tôi là một người sống không quá dùng nhiều đến đầu óc. Cũng bởi vì không dùng não nhiều, cho nên sống rất vô tư, thoải mái. Bên cạnh tôi cũng có một nhóm bạn không tim không phổi. Chúng tôi thường hay tụ tập chỉ để “ăn” và “chơi”. Chúng tôi coi đây là vinh quang, cảm thấy cuộc sống nên như thế. Vì vậy, khi tôi thấy rất nhiều người trên thế giới này dường như liều mạng húc vào sừng trâu[2]. Tôi chỉ cảm thông đối với những người đó, thường không biểu hiện rõ rệt rằng tôi không cách nào hiểu họ. Tôi lại càng không sẵn lòng tìm hiểu thế giới của họ quá nhiều, bởi vì tôi sợ chỉ cần mình suy nghĩ nhiều thì sẽ trở nên loạn não, đau khổ giống như họ. Mà giờ phút này, tôi bắt đầu không thể hiểu bản thân mình. Một câu hỏi của chủ nhiệm Ngô đã làm tôi lại lần nữa nảy sinh nghi ngờ đối với “niềm tin” vốn có của chính mình. Một loạt tai họa trải qua gần đây nhất của tôi, bên trong đó để lộ ra bao nhiêu phần sự thật “kỳ lạ”, còn lại bao nhiêu phần là phiền phức lòi ra do chính “phán đoán” của tôi đây?

[2] Câu này lấy ý từ câu Con chuột húc vào sừng trâu (老鼠钻牛角): ví von tốn công nghiên cứu vấn đề không đáng nghiên cứu hoặc không có cách giải quyết, ngoài ra còn chỉ tư tưởng, cách thức hạn hẹp.

“Lưu Hân Dương.”

Chủ nhiệm Ngô thấy tôi thần thờ, liền gọi tôi một tiếng. Lúc tôi ngẩng đầu lên, thầy tinh nghịch nháy mắt với tôi vài cái, hỏi tôi có muốn ăn gì không. Thầy nói, thầy ở nhà một mình rất buồn chán, nên gần đây mua một bộ đồ dụng cụ đầy đủ, tự mình thử làm bánh ngọt. Thầy còn nói bánh ngọt thầy nướng ăn khá ngon, chỉ có một điều khiến thầy đau đầu đó là bánh bông lan không thể nào lấy ra từ trong khuôn đúc. Ngoài ra, thầy còn đang học làm ly kem bánh quy. Trước khi tôi đến nhà thầy, thầy đã làm một ít “sản phẩm thử nghiệm ly kem bánh quy vị sầu riêng”. Thầy hỏi tôi có muốn nếm thử không.

Tôi cảm kích gật đầu với chủ nhiệm Ngô. Thầy xoay người mở tủ lạnh trong phòng ăn, lấy ra hai ly kem bánh quy sầu riêng. Sau đó thầy bung đến hai chiếc đĩa nhỏ xinh xinh, trong chiếc

đĩa là quả việt quất đông lạnh do tự tay thầy làm. Hơn nữa, chủ nhiệm Ngô còn dày công chọn hai chiếc muống thủy tinh nhỏ nhỏ màu sắc sặc sỡ, đặt bên cạnh chiếc đĩa.

“Chủ nhiệm Ngô à...” Tôi xem những món ngon bày trên bàn này, không khỏi cảm thán, “Anh thực sự quá hiền thực rồi!”

“Cái này gọi là ‘thú vui sống lành mạnh’!” Chủ nhiệm Ngô trợn mắt liếc xéo tôi. Cái ánh mắt hẹp dài như biểu hiện sự không hài lòng với sự nông nổi của người trẻ tuổi, thực sự cảm thấy mười phần “đanh đá”.

Tôi gật đầu, “Nếu em có thể có nửa phần ‘thú vui’ như của anh vậy, sẽ không lo không tìm được người yêu rồi.”

Thầy từ chối đưa ý kiến chỉ liếc nhìn tôi. Tôi vô cùng hài lòng cầm chiếc muống nhỏ xinh bên cạnh chiếc đĩa, bắt đầu ăn quả việt quất đông lạnh. Mặc dù trong lòng tôi đang mang tâm trạng ngổn ngang, nhưng nhìn những món bánh ngọt khéo léo này trái tim như vui lên. Tôi cứ giải quyết những món này đã, ăn no rồi hẵng chết.

Không thể không nói, tay nghề của chủ nhiệm Ngô tương đối khá. Trong chiếc đĩa quả việt quất đông lạnh kia có tất cả sự tươi lành của quả việt quất, không có màu sắc và hương vị nhân tạo, cảm giác rất tươi mát. Ly kem bánh quy sầu riêng lại càng ngon hơn. Vị sầu riêng thơm nức, bơ sữa thượng hạng, phủ kem vừa phải, mùi vị cũng không quá ngọt. Sau khi để đông trong tủ lạnh, ăn giống như là ăn kem vậy. Còn nữa “bánh quy” của thầy tương đối đặc biệt, hương vị không giống với những chiếc bánh quy tôi ăn ở bên ngoài. Tôi hỏi chủ nhiệm Ngô đã dùng bánh quy tên gì vậy. Thầy cười nói đây là bí mật.

Sau đó, tôi lại ăn thêm ba miếng bánh cheesecake hương chocolate mà chủ nhiệm Ngô mới nướng. Tôi thấy thầy làm nhà tư vấn tâm lý thực sự là một nhân tài. Nhưng thầy mở một cửa hàng bánh ngọt nhất định sẽ phát tài. Chủ nhiệm Ngô nói, thầy quả thực có quyết định này. Thầy vô cùng tha thiết với bánh ngọt. Bất kể là bánh ngọt kiểu Trung, hay điểm tâm Nhật Bản hoặc bánh quy kiểu Ý, thầy đều có nghiên cứu. Đợi đến lúc về hưu, thầy sẽ mở một tiệm bánh ngọt tại gia chủ nhiệm Ngô, coi như là có chỗ dựa sống về già.

Nói tới vấn đề này, tôi khó lòng kìm nén sự tò mò nhiều chuyện của mình lại hỏi lần nữa sao chủ nhiệm Ngô không tìm một người bạn già. Chủ nhiệm Ngô trả lời tôi như sau. Có người kể từng có mười một, mười hai lần yêu đương, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy trống vắng, đồng thời càng nói chuyện tâm tình càng thấy trống trải. Có người chỉ yêu một lần, nhưng trái tim đã thỏa mãn rồi, mùi vị yêu đương cũng đủ kéo dài suốt đời, đương nhiên không cần nơi khác. Rất hiển nhiên, thầy là kiểu người thứ hai. Tôi nhìn thầy với ánh mắt ngưỡng mộ, gật đầu lia lịa. Đương nhiên, tôi cũng biết thầy tuyệt đối sẽ không kể cho tôi nghe những kỷ niệm mà đủ để thầy ghi nhớ suốt đời. Câu chuyện tình đó, những nữ đồng nghiệp trong trung tâm tôi làm việc đã đào bới bao nhiêu năm mà chưa bao giờ có thể đào được từ miệng lão Ngô. Chủ nhiệm Ngô nói, kỷ niệm là của thầy, cũng chỉ có thầy mới có thể hiểu và khắc sâu ý nghĩa của kỷ niệm đó. Nếu nói ra, trong mắt của người khác thì chẳng qua chỉ là một thứ chán ngắt không hợp thời mà thôi, biết hay không biết cũng chẳng có mấy ý nghĩa.

Tôi cùng chủ nhiệm Ngô ăn uống và tám chuyện, thấm thoát đã hơn 12 giờ đêm. Sau khi chủ

nhiệm Ngô dọn dẹp bàn ăn, liền đi vào phòng ngủ lấy một tấm chăn mỏng đưa cho tôi.

“Tiểu Lưu, đêm nay em nghỉ trên ghế sofa dài đi. Anh ngồi ở gần em.” Thầy nói, ngón tay chỉ một chiếc ghế sofa ngắn bên cạnh chiếc ghế sofa dài. “Anh để một ngọn đèn nhỏ, đọc sách. Đêm nay em an tâm ngủ, anh sẽ ở bên cạnh quan sát cử động của em. Bây giờ em đừng suy nghĩ gì nhiều, có chuyện gì ngủ dậy rồi tính tiếp.”

Nói thật, đêm hôm khuya khoắt tôi một cô gái trẻ ngủ trong nhà một người đàn ông độc thân, luôn luôn có chút không tốt lắm. Nhưng chủ nhiệm Ngô là bậc bề trên, là người bạn mà tôi vô cùng tin tưởng và kính trọng. Tôi tuyệt đối tin vào phán đoán chuyên nghiệp của thầy, mới có thể lựa chọn xin sự giúp đỡ từ thầy. Lúc đầu, tôi chỉ dùng chăn quấn quanh người dựa lưng trên ghế sofa. Sau đó lại nghĩ, thanh giả tự thanh[3], cũng chẳng có gì phải ngại ngùng. Thế là tôi cởi giày, leo lên nằm thẳng cẳng. Trước khi ngủ, tôi nói câu cảm ơn với chủ nhiệm Ngô. Chủ nhiệm Ngô cười với tôi, nói: “Em tin anh, anh rất vui.”

[3] Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc (清者自清 浊者自浊): có nghĩa người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng, còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rồi cuộc cái bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra mà thôi.

Có thể do có người trông coi bên cạnh, hơn nữa tôi đã liên tiếp mấy ngày không được ngủ ngon, cho nên tôi nằm trên ghế sofa nhà chủ nhiệm Ngô chớp mắt chưa được bao lâu đã nặng nề đi vào giấc ngủ. Đồng thời giấc ngủ này tôi tự cảm thấy ngủ đặc biệt ổn định, không có gặp ác mộng, cũng không có trong mơ mơ màng màng cảm thấy có cái gì đó đè tôi. Có mấy lần cảm thấy lạnh, đoán rằng có lẽ do thời tiết ban đêm chuyển lạnh, chăn lại quá mỏng. Tôi kéo chăn quấn chặt hơn một chút, tiếp tục ngủ. Nhưng mà, ngay lúc tôi đang say giấc nồng, bỗng nhiên nghe thấy chủ nhiệm Ngô lớn tiếng kêu tên tôi. Hơn nữa, thầy bắt đầu gắng sức lay động bờ vai tôi. Lúc này tôi vẫn còn mơ ngủ nên có phần lơ mơ. Trong đầu tôi có ý nghĩ bùng lên trong đầu tôi trước tiên đó là “cháy rồi”. Thậm chí tôi trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ còn buông ra một câu với chủ nhiệm Ngô: “Mang thùng nước đến dập lửa là được.” Nhưng chủ nhiệm Ngô vẫn không ngừng lắc vai tôi như trước.

Tôi bị chủ nhiệm Ngô la toáng và rung lắc dữ dội mới tỉnh táo trở lại. Lúc này tôi mới phát hiện nơi tôi đang đứng là ở đâu! Gió đêm lạnh giá phất qua mặt tôi, sau lưng tôi là lan can sắt. Mà phía ngoài lan can là khoảng không của độ cao 28 tầng. Tôi quay đầu nhìn xung quanh, lúc này mới hiểu rõ, bây giờ tôi lại đang đứng trên ban công bên ngoài phòng khách nhà chủ nhiệm Ngô. Đôi tay của chủ nhiệm Ngô cực kỳ dùng sức giữ chặt bả vai tôi, không ngừng lắc. Thầy lớn tiếng quát:

“Lưu Hân Dương, em tỉnh lại đi!”

Tôi mở to mắt nhìn khuôn mặt quen thuộc của chủ nhiệm Ngô. Vẻ mặt thầy đặc biệt nghiêm túc, thậm chí có thể dùng từ “ng nghiêm khắc” để hình dung. Tôi chưa từng thấy vẻ mặt tái mét nghiêm khắc như vậy của chủ nhiệm Ngô. Đầu óc vẫn có phần mù mờ, một lát sau, tôi mới ứ ớ mở miệng:

“Em... Em đã làm gì rồi?”

Chủ nhiệm Ngô thấy tôi mở miệng, ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều. Nhưng sắc mặt thầy vẫn căng thẳng như cũ. Thầy không phân bua giải thích mà đẩy tôi vào lại phòng khách. Sau khi tôi vô phòng khách, thầy lập tức đóng cửa sổ sát đất, đồng thời khóa cửa sổ lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh phòng khách của nhà chủ nhiệm Ngô. Cùng lúc đó, tôi thấy chiếc đồng hồ treo trong phòng khách. 3 giờ 28 phút. Tôi ngủ chưa được ba tiếng. Lúc này, đầu óc tôi đã tỉnh táo hơn đôi chút, và dường như có phần hiểu rõ bản thân vừa rồi đã làm cái gì. Bước chân cứng nhắc của tôi lê bước đến bên chiếc ghế sofa dài, hai chân liền mềm nhũn, ngã ngời lên ghế sofa. Chủ nhiệm Ngô rất nhanh đến ngồi xuống bên cạnh tôi. Thầy không nói chuyện, tôi cũng không hỏi thầy. Hai chúng tôi ngồi trên ghế sofa một lúc lâu, tôi gục đầu xuống, bắt đầu nhỏ giọng khóc nức nở.

“Chủ... Chủ nhiệm Ngô... Em... Em sẽ không chết chứ?”

“Đừng nói bậy!” Chủ nhiệm Ngô gần như gào lên để đáp lại tôi. Thầy vươn một tay nặng nề đặt lên vai tôi, dùng một giọng điệu kiên định không cho phép nghi ngờ, từng từ từng chữ nói cho tôi biết: “Tin tưởng chính em, tin tưởng anh. Em tuyệt đối không sao!”

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt kiên định của chủ nhiệm Ngô. Tôi là muốn tin nhưng không ngừng lắc đầu.

“Quá kỳ quái rồi! Cái này quá kỳ lạ! Rõ ràng là... Vì sao?”

Chủ nhiệm Ngô không nói gì, thầy chỉ nhìn tôi. Dường như muốn trấn an tôi nên thầy vỗ nhẹ lên lưng tôi, muốn tôi bình tĩnh lại.

“Nếu không biết vì sao, chúng ta sẽ tìm cho biết. Lưu Hân Dương, bất luận đây là chuyện gì, trước tiên em phải bình tĩnh. Đừng khóc! Đừng kinh hãi! Cẩn thận hàm cho anh!”

Trong đầu tôi lúc đó là trạng thái trống rỗng. Nghe chủ nhiệm Nghe nói xong, tôi lau nước mắt, cố sức gạt mạnh đầu. Bất tri bất giác, tôi cắn chặt răng, bộ dạng đó thoát nhìn giống như “nghiến răng nghiến lợi”. Sau đó, chủ nhiệm Ngô đi lấy cho tôi một ly nước nóng. Tôi cầm ly nước đó, từ từ uống. Một ly nước tôi uống gần nửa tiếng đồng hồ, mãi đến khi nước nóng gần như thành nước lạnh, tôi mới uống xong ly nước. Tôi hỏi chủ nhiệm Ngô, vừa rồi tôi đã làm cái gì. Nếp nhăn trên trán chủ nhiệm Ngô càng rõ hơn, thầy lắc đầu.

“Em vẫn ngủ rất yên ổn. Khoảng ba giờ mười lăm phút, anh đi toilet một chuyến. Trong toilet, anh nghe thấy phòng khách có tiếng động, chạy ra thì thấy em đang đẩy cửa sổ sát đất ở phòng khách, muốn đi ra ban công bên ngoài. Anh gọi em, em không phản ứng. Anh chạy vội lên kéo em lại, nhưng em vẫn cứ muốn đi về phía trước. Hai tay em nắm thanh lan can ở ban công, cả cơ thể nghiêng về phía trước. Anh kéo em lại, kêu em, lắc vai em. Anh đang định đánh em tỉnh, thì tự em tỉnh lại.”

Tình hình qua lời kể của chủ nhiệm Ngô, tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra. Tôi hỏi chủ

nhiệm Ngô, bộ dạng tôi lúc đó có giống mộng du không. Chủ nhiệm Ngô nói, nhìn theo trạng thái lúc đó mà nói thì rất giống. Tôi nói với thầy, mấy ngày trước, tôi chưa từng có triệu chứng mộng du. Tôi luôn luôn là ngủ thẳng giấc đến khi trời sáng, ngay cả mơ cũng ít khi thấy. Tình trạng khác thường liên tiếp mấy ngày gần đây khiến tôi trở nên có chút không tin vào chính mình. Tôi lại hỏi chủ nhiệm Ngô, tôi có thể mắc bệnh tâm thần hay không. Dù sao, tôi đã là một cô gái độc thân quá lứa 28 tuổi. Trong độ tuổi hiện tại của tôi, độc thân là chuyện rất bình thường. Nhưng độc thân trường kỳ chưa từng yêu đương, cái tình trạng này có phải quá bất thường hay không.

“Em bắt đầu hoài nghi bản thân mình rồi, phải không?”

Tôi gật đầu.

“Vậy thành thật nói cho anh biết, chuyện chưa từng có bạn trai đối với em mà nói có ảnh hưởng lớn sao? Trước đây, em vì thế mà cảm thấy đau khổ? Mặc dù biểu hiện bên ngoài vui vẻ, nhưng trong lòng có nỗi sầu kéo dài phải không?”

Tôi lắc đầu, trả lời chủ nhiệm Ngô: “Có đôi khi em sẽ nghi ngờ phải chăng bản thân mình không có sức hấp dẫn. Thấy đám bạn bè đều đã kết hôn, thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy có chút cô đơn. Nhưng nếu bảo em lập tức tìm một người kết hôn, em sẽ cảm thấy tình yêu và hôn nhân khiến người ta mất tự do. Em vẫn còn rất thích những ngày tháng tự do tự tại. Nếu em không gặp được một người đàn ông mà mình đặc biệt thích, thì trong lòng em không muốn kết hôn.”

“Thật ra mấy hôm trước cũng khá tốt, nói vậy có vẻ hơi thờ ơ. Dù sao chuyện không phải xảy ra trên người em hoặc là với người nhà của em. Mặc dù trong lòng không mấy dễ chịu, nhưng em luôn nghĩ chuyện này không liên quan nhiều đến em... Nhưng mấy ngày gần đây, nhất là sau hôm qua, em cảm thấy chuyện này đã liên quan đến sự an nguy của chính bản thân mình. Em đặc biệt khẩn trương, cũng có phần lo lắng. Chiều hôm qua, em thật sự cảm thấy trên lầu kia có cái gì đó, lúc trở về cả người em và trong lòng thấy đặc biệt bất an. Tối hôm qua, em được ăn đồ ngọt và nói chuyện với anh, trước khi đi ngủ em thấy mình tuyệt đối an tâm. Mãi đến khi anh đánh thức em dậy, em vẫn cảm thấy bản thân ngủ rất dễ chịu.”

Chủ nhiệm Ngô suy tư rồi chậm rãi gật đầu. Một lát sau, thầy nói với tôi: “Như vậy đi, đợi trời sáng, anh và em sẽ đến bệnh viện làm kiểm tra toàn thân. Trước khi có kết luận chính xác, em phải tin vào phán đoán của chính mình, không nên hoài nghi và phủ định bản thân.”

Thầy nói xong liền vào thư phòng. Chỉ chốc lát sau, thầy cầm trong tay một quyển sách quay lại phòng khách. Tôi nghiêng người rướn cổ xem trộm tên quyển sách trên tay chủ nhiệm Ngô, ấy vậy mà đó là “Kinh Lăng Nghiêm”. Tôi trăm nghìn lần cũng không ngờ trong nhà chủ nhiệm Ngô lại có kinh Lăng Nghiêm. Tôi không khỏi hiếu kỳ nhìn theo thầy. Thầy cười nói, “Có gì lạ đâu. Sáu giá sách áp tường nhà anh đều đầy sách. Sách anh đọc rất hỗn tạp, những tác phẩm kinh điển như Đạo gia, Phật giáo anh cũng xem. Phạm là sách vở có thể lưu truyền đến nay đều là kết tinh từ trí tuệ và kinh nghiệm của cổ nhân, đều là đồ tốt.”

Thầy dứt lời, ngồi lên ghế sofa, còn vẫy tay với tôi.

“Em tiếp tục nằm nghỉ ngơi đi, cho dù không ngủ được cũng nhắm mắt nghỉ ngơi cho anh. Anh

niệm kinh văn cho em nghe, sẽ giúp em tẩy rửa tâm hồn một chút.”

Sau khi tôi nằm xuống, chủ nhiệm Ngô bắt đầu niệm kinh. Âm điệu của thầy trầm thấp vừa dày vừa nặng. Kinh văn từ miệng thầy tuôn ra, mỗi từ mỗi chữ dường như đều có sức nặng trĩu, tựa như tiếng gõ mõ của hòa thượng vậy, tiếng gõ cốc cốc đập vào lòng người. Tôi nhắm mắt dùng trái tim lắng nghe câu chuyện mô tả trong kinh. Nhất thời Phật tại Thất-La-Phiệt thành, Kỳ-Hoàn tinh xá. Dữ đại tỳ-khưu chúng thiên nhị bách ngũ thập nhân câu. Giai thị vô lậu đại a-la-hán, phát tử trú trì, thiện siêu chư hữu. Năng ư quốc độ thành tựu oai nghi. Tổng Phật chuyển luân, diệu kham di chúc. Nghiêm tịnh tì-ni, hoằng phạm tam giới. Ứng thân vô lượng độ thoát chúng sanh. Bát tế vị lai, việt chư trần lụy....[4] Tôi nghe kinh văn, trong lòng dần dần sản sinh một cảm giác ấm áp, chậm rãi ổn định, chỉ chốc lát sau tôi ngủ thiếp đi. Giấc ngủ này, tôi yên ổn ngủ thẳng giấc đến hơn 9 giờ sáng. Khi chủ nhiệm Ngô gọi tôi, tôi mới tỉnh dậy.

[4] Dịch đoạn kinh trên (được trích từ kinh Thủ lăng nghiêm, quyển 1 trong 2 quyển kinh Lăng nghiêm): Lúc ấy Đức Phật ở tại Tinh xá Kỳ-Hoàn, trong thành Thất-La-Phiệt. Với chúng đại tỳ-khưu, gồm một ngàn hai trăm năm mươi người đến dự. Tất cả các vị đều là bậc đại a-la-hán đã chứng quả vô lậu, phát tử trú trì, khéo vượt qua các cõi, thường ở nơi các cõi nước thành tựu các uy nghi. Theo Đức Phật chuyển pháp luân, khéo kham nhận lời di chúc của Đức Phật. Giữ giới luật tinh nghiêm, làm bậc mô phạm trong ba cõi. Ứng thân vô số lượng để độ thoát chúng sanh trong đời vị lai, cứu giúp họ vượt khỏi các ràng buộc nơi cõi trần.

Lúc đó, thầy đứng trước bàn ăn trong phòng ăn, đặt hai chiếc chén lên bàn: “Chúng ta ăn chút gì đã, sau đó sẽ đến bệnh viện.

Tôi nghe thế liền vội vã xoay người đứng lên, vào phòng vệ sinh rửa mặt, lại dùng nước sạch súc miệng. Ăn xong mì sợi, chủ nhiệm Ngô lái xe đưa tôi đến bệnh viện làm kiểm tra. Nghĩ đến chuyện chủ nhiệm Ngô là người cũng sắp năm mươi tuổi rồi, mà vì tôi cả đêm không chợp mắt, trong lòng tôi cảm thấy áy náy không thôi. Sau khi chúng tôi đến bệnh viện, tôi muốn chủ nhiệm Ngô ở trong xe nghỉ ngơi, tôi tự mình đi làm kiểm tra. Đồng thời, tôi tìm trong danh bạ điện thoại số điện thoại của một người, cũng nhấn vào biểu tượng gọi đi.

Chương 20

Cậu em

Vào ngày nghỉ lễ, đội ngũ đến đăng ký, nộp viện phí vẫn xếp hàng dài từ đại sảnh bệnh viện đến cổng chính của bệnh viện nhân dân II, sáu hàng đợi đều đầy người. Tôi vừa nhìn thấy tình cảnh này đương nhiên bị dọa sợ không ít. Cũng may thay, mấy vị chủ nhiệm khoa ngoại não và bác sĩ khoa thần kinh tôi đều có quen biết. Vào bệnh viện, tôi theo dẫn dò của chủ nhiệm Ngô đến thẳng bên trong bệnh viện, đồng thời tìm được chủ nhiệm Trương trong phòng bệnh khoa ngoại thần kinh. Dưới sự sắp xếp của chủ nhiệm Trương, tôi làm một loạt kiểm tra thông thường, sau đó lại kiểm tra bao quát sóng điện não.

Làm việc trong trung tâm đã lâu như vậy, tôi hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc kiểm tra sóng điện não. Xuất hiện các triệu chứng thất thần, mất trí nhớ, co giật, hôn mê, hơn nữa đang hoài nghi mắc chứng tâm thần, lúc đó bác sĩ nhất định sẽ yêu cầu bệnh nhân đi làm kiểm tra sóng điện não, bởi vì người mắc chứng động kinh cũng có những triệu chứng trên. Tình hình phát bệnh của hai bệnh chứng động kinh và bệnh tâm thần rất giống nhau, bình thường sẽ dễ bị chẩn đoán sai. Làm kiểm tra sóng điện não thông thường, nếu như xuất hiện “sóng động kinh”, có thể kết luận là chứng động kinh. Người mắc bệnh tâm thần làm kiểm tra sóng điện não thông thường bình thường sẽ không có sóng dị thường.

Tôi biết rõ, bản thân mình không thể nào mắc chứng động kinh. Cho nên sau khi nhận kết quả kiểm tra sóng điện não tất cả đều bình thường, tôi yêu cầu bác sĩ làm kiểm tra thực nghiệm điện não đồ gây ra bệnh tâm thần cho tôi một lần. Nghe theo lời căn dặn của bác sĩ phòng kiểm tra, tôi mở mắt hoặc nhắm mắt, hít thở 20 lần mỗi phút[1]. Trong trạng thái gây ra hít thở quá độ, sóng điện não của tôi vẫn biểu thị bình thường như cũ. Người mắc bệnh tâm thần trong trạng thái gây ra hít thở quá độ thì biểu hiện của sóng điện não rất có khả năng xuất hiện kiểu sóng khác thường. Nhưng mà, sóng điện não biểu hiện bình thường cũng không thể loại trừ hoàn toàn khả năng bị mắc chứng tâm thần. Chủ nhiệm Trương nói cho tôi biết, nếu như vẫn còn hoài nghi đối với kết quả kiểm tra, thì có thể dành thời gian đến bệnh viện làm một lần kiểm tra giám sát sóng điện não trong vòng 24 tiếng. Tôi cúi đầu cảm ơn chủ nhiệm Trương, trong lòng tôi lúc đó vô cùng mâu thuẫn.

[1] Trong tình trạng thư giãn, con người sẽ hít thở trung bình 12-15 lần mỗi phút, mỗi lần thở 500ml (một phút khoảng 6-8l).

Tôi không muốn tin rằng tôi mắc “bệnh tâm thần”, trước khi làm kiểm tra tôi rất thấp thỏm lo âu. Thế nhưng lúc làm thực nghiệm gây ra, tôi lại hi vọng bác sĩ nói với tôi rằng “Kết quả sóng điện não của cô quả thực có mắc bệnh tâm thần.” So với việc bị sự vật “không biết” uy hiếp tính mạng tôi, thì bị chẩn đoán là “bệnh thần kinh” đại khái sẽ làm tôi dễ chịu hơn đôi chút. Dù sao, bệnh tâm thần là một loại bệnh, tôi biết vấn đề của nó nảy sinh ở đâu, là có thể tìm được biện pháp và cách giải quyết. Ngược lại, nếu nguồn gốc của tất cả những chuyện quỷ dị này thực sự không nằm trên người “tôi”, tôi có thể giải quyết nó bằng cách nào đây?

Ra khỏi tòa nhà khoa ngoại, tôi một mặt đi về bãi đỗ xe của bệnh viện, mặt khác cầm điện thoại không ngừng nhấn nút gọi đến một dãy số. Từ lúc tôi đến bệnh viện, đã không ngừng gọi đến số điện thoại đó. Lúc đầu, đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói máy tính “Thuê bao vừa gọi hiện đang tắt máy”. Đợi tôi làm kiểm tra xong, lại gọi tiếp, giọng nói đó đã đổi thành “Thuê bao vừa gọi hiện đang nợ phí.”. Cái gì mà vừa tắt máy rồi lại nợ phí, làm tôi nhất thời sinh nghi. Có phải lúc trước thái độ của tôi với cậu ta không tốt, nên cậu em Chu đã cho tôi vào sổ đen? Tôi tỉ mỉ nhớ lại tình hình lần cuối cùng tôi gặp mặt cậu ta, thấy tôi cũng chẳng làm gì nên tội với cậu ta, không phải cậu ta còn cho tôi thuốc nhỏ mắt sao? Tôi vội vàng dùng điện thoại di động đăng nhập trang Alipay[2], giúp tên nhóc đó trả nợ mười đồng tiền phí. Tôi gọi lại lần nữa, vẫn còn thiếu nợ như trước. Tôi lại lần nữa đăng nhập Alipay, lại giúp cậu ta trả nợ thêm mười đồng nữa. Cứ vậy, tôi một mặt đi thẳng đến bãi đỗ xe, mặt khác cứ chuyển mười đồng rồi lại mười đồng, giúp cậu ta trả nợ tiền cước điện thoại. Số tiền cứ tăng lên, cộng lại cũng một trăm đồng rồi, mà điện thoại của cậu ta vẫn ở trạng thái nợ cước. Tôi thật không biết đến tột cùng cậu nhóc này thiếu công ty mạng di động bao nhiêu tiền. Nhưng lúc này tôi thật sự rất nôn nóng tìm cậu ta. Tôi cắn răng, giậm chân một cái. Tôi bất chấp tất cả, lại nạp tiền thêm lần cuối. Lần này, tôi nạp vào khoản tiền hai trăm tệ!

[2] Alipay.com: là trang thanh toán bên thứ ba hàng đầu, được thành lập vào tháng 12 năm

2004, cung cấp dịch vụ thanh toán nhanh chóng, đơn giản và an toàn, bao gồm các dịch vụ mua sắm trực tuyến, thanh toán trực tuyến, chuyển khoản, thanh toán bằng thẻ tín dụng, điện thoại, thanh toán điện, nước, tài chính cá nhân v.v.

Khi tôi gọi cho cậu em Chu lần nữa, đầu bên kia điện thoại đã truyền đến bài nhạc chờ “Trừng phạt của sự sốc nổi” [3]. Tôi cảm thấy tiếng hát của Đào Lang chưa từng xúc động dạt dào như bây giờ. Tôi nghe đoạn nhạc chờ này cảm động muốn khóc rồi. Ba trăm tệ tiền phí nói chuyện đó nha!

[3] Trừng phạt của sự sốc nổi: là bài hát của Đào Lang phát hành năm 2004 trong album Trần tuyết đầu năm 2002. Bài hát này đã nhận được giải thưởng Kim Khúc lần thứ 27

“A lô...”

Hết tiếng nhạc chờ, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của cậu Chu, vẫn là bộ dạng chưa tỉnh ngủ như xưa.

Tôi nói, “Tôi là Lưu Hân Dương.”

Cậu ta nói, “Biết mà.”

Tôi hỏi: “Cậu đã ăn trưa chưa?”

Cậu ta nói: “Chưa ăn.”

Tôi nói: “Vây cậu mau dậy đi! Chị mời cậu ăn. Ăn thịt ba chỉ nướng Hàn Quốc gần bệnh viện nhân dân II nhé... Cậu nhanh lên một chút!”

Cậu ta nói: “Ừ.”, sau đó cúp điện thoại.

Ngắt máy với cậu em Chu, tôi cũng đi đến bãi đỗ xe. Đầu óc tôi đang suy nghĩ đến chuyện nói kết quả kiểm tra cho chủ nhiệm Ngô biết, rồi hỏi thầy xem tiếp theo phải làm thế nào. Vì vậy, tôi đương nhiên không chú ý đến nghe giọng điệu của cậu Chu, giọng nói nghe qua vẫn vô cùng bình thường, nhưng trong đó âm thầm cất giấu phần khởi và vui sướng.

Tôi mở cửa xe, chủ nhiệm Ngô đang chớp mắt trong xe. Hiển nhiên thầy ngủ không được sâu, tôi vừa lên xe thầy đã tỉnh dậy. Thầy vuốt mắt, quay đầu hỏi tôi tình hình ra sao. Tôi nói, kết quả kiểm tra tất cả đều bình thường. Chủ nhiệm Ngô dường như cũng đã dự đoán sẽ có kết quả này. Thầy nhú mày suy nghĩ trong chốc lát, sau đó bảo tôi thắt dây an toàn.

“Tiểu Lưu, em đừng suy nghĩ nhiều. Chúng ta đi ăn trưa trước đã, sau đó đi tìm gặp vị lãnh đạo của mợ em. Em đã cảm thấy căn nhà hôm qua có điểm kỳ lạ, vậy thì hôm nay chúng ta sẽ đến căn nhà đó xem sao.”

Nghe chủ nhiệm Ngô nói như thế, tôi có hơi lo lắng. Tôi hỏi thầy: “Không phải anh chưa bao giờ tin ma quỷ gì đó sao? Sao đột nhiên muốn đến căn nhà đó xem một chút?”

Thầy cười cười, “Không phải anh không tin ma quỷ, mà là không thích bàn luận những chuyện không có căn cứ. Dù nói thế nào đi nữa, thì căn nhà kia, tầng lầu kia coi như là một khúc mắc trong lòng em bây giờ, không tới xem thì làm sao giúp được đây? Đến bây giờ, những chuyện em nghe về căn nhà kia, căn phòng kia đều là nghe đồn. Nếu như tin đồn có dựa theo chứng cứ, nó có thể liên quan đến tình trạng của em bây giờ. Nếu như tin đồn không căn cứ, chúng ta càng phải hiểu rõ nó, như vậy lòng em cũng yên tâm hơn. Ngoài ra, biết đâu lúc đó chúng ta có thể tìm được điểm đột phá nào khác thì sao?”

Phân tích của chủ nhiệm Ngô rất hợp lý. Hơn hết, điểm đột phá khác không phải hoàn toàn không có. Tôi nhớ đến cuộc hẹn với cậu nhóc Chu kia, liền nói chuyện này với chủ nhiệm Ngô, “Em có hẹn một người, cậu ta cũng có ít nhiều liên quan đến chuyện này. Bây giờ chúng ta đến quán thịt ba chỉ nướng Hàn Quốc. Những chuyện gần đây xảy ra với em, đúng lúc em có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cậu ta.”

Chủ nhiệm Ngô hỏi tôi hẹn với ai. Tôi nói cho thầy biết chính là cái cậu con trai đã đưa tôi sợi dây chuyền gỗ đàn hương kia. Nhưng chuyện tôi gặp liên tiếp gần đây, đều bắt đầu từ khi nhận sợi dây chuyền hạt gỗ. Đối với cậu em Chu thần kỳ, chủ nhiệm Ngô đã sớm nghe nhắc qua từ tôi, nhưng thầy không đồng ý chuyện này nghiêng về khuynh hướng đó của tôi.

Vừa qua một giờ trưa, khi tôi cùng chủ nhiệm Ngô đến nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc, lúc đó chỉ cách thời gian tôi gọi cậu em Chu nhiều nhất là hai mươi phút. Thế mà, khi chủ nhiệm Ngô tìm bãi đỗ xe, đậu xe xong xuôi, chúng tôi sóng vai đi qua cửa nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc kia, tôi đã thấy cậu em Chu đang im lặng ngồi xõm bên cạnh bồn hoa của nhà hàng. Cậu ta mặc một chiếc quần jean màu xám xanh nhạt màu vì bột giặt, cùng một chiếc áo thun màu cà phê, khiến hai cánh tay trắng trắng gầy gầy của cậu ta càng thêm rõ nét. Ôi trời, là một trai trẻ yếu ớt.

Trong giây phút cậu em Chu thấy tôi cùng chủ nhiệm Ngô, bỗng nhiên sửng sốt một chút. Sau đó, cậu ta muốn đứng lên cạnh bồn hoa, lại lảo đảo một cái, xém tí nữa đã ngã đè lên bồn hoa rồi. Khi cậu ta vất vả lắm mới giữ được thăng bằng ổn định lại bước chân ngả nghiêng ngả ngựa, thì tôi và chủ nhiệm Ngô đã đến trước mặt cậu ta rồi.

“Làm gì vậy, vừa thấy đã đã muốn rạp đầu xuống đất bái lạy chị đây à?”

Tôi cũng không biết vì sao, vừa nhìn thấy khuôn mặt cậu em Chu thì tôi không nhịn được liền muốn trêu đùa cậu ta. Nhưng mà lúc này chủ nhiệm Ngô đang đứng bên cạnh tôi. Giọng điệu nữ lưu manh bất cần đời của tôi trước mặt lão Ngô ít nhiều cũng thu lại bớt. Vì vậy, thấy cậu em Chu không hé răng, tôi vỗ vai cậu ta, giới thiệu:

“Em Chu, đây là thầy cũng là sếp của chị, chủ nhiệm Ngô. Chủ nhiệm Ngô, cậu này chính là người bạn em đã nhắc đến, cậu ta tên là... Á, em Chu này, cậu tên là gì nhỉ?”

Giọng điệu vô liêm sỉ của tôi làm cho chủ nhiệm Ngô thẳng thừng ném cho tôi một cái liếc mắt. Tuy nhiên, cậu Chu hình như không có vẻ quá chú ý điều đó.

“Tôi tên là Chu Do Kiệm.” Cậu ta nói.

Tôi nghe cái tên này có chút quen tai. “Trư Du Tiễn”, “Trư Du Tiễn”[3], một cây kéo dính đầy mỡ heo. Có trời mới biết cha mẹ cậu ta lúc đặt tên này cho cậu ta trong đầu đang nghĩ đến cái gì. Khi chủ nhiệm Ngô nghe cậu em Chu nói tên, phản ứng của thầy lại hoàn toàn không giống điệu bộ cười trộm của tôi. Thầy sững sốt một chút, sau đó gật đầu nở nụ cười.

[3] Trư Du Tiễn (猪油剪) Trư – heo, Du - mỡ, Tiễn – kéo. Ở đây nhân vật tôi đã nghe nhầm, vì Chu Do Kiệm và Trư Du Tiễn phát âm gần giống nhau.

“Cái tên thật là cao quý. Là cùng họ cùng tên với Minh Tư Tông Chu Do Kiếm[4] sao?” Chủ nhiệm Ngô hỏi.

[4] Minh Tư Tông Chu Do Kiếm (明思宗崇禎帝): là vị vua thứ 17 và cuối cùng của triều đại nhà Minh, cũng là vị hoàng đế cuối cùng cai trị Trung Quốc trước khi triều đình rơi vào tay nhà Thanh của người Mãn Châu.

0

Cậu em Chu lắc đầu nói: “Không giống, ngài ấy là “Kiếm” trong kiểm tra, còn tôi là “Kiệm” trong tiết kiệm.”[5]

[5] Kiếm - 检 và Kiệm - 俭 chữ viết khác nhau không nhiều.

“Ồ, thì ra là thế.”

Vì trình độ văn hóa của tôi không cao, lịch sử gì đó lại càng học dốt, lúc đó tôi có nghe nhưng không hiểu chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu đang nói cái gì. Sau khi vào phòng ăn, tôi mới hỏi chủ nhiệm Ngô: “Minh Tư Tông là ai?”

Chủ nhiệm Ngô búng trán tôi, có vẻ như chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Thường ngày em ở nhà, sao không siêng đọc sách chút đi hả? Minh Tư Tông Chu Do Kiếm là hoàng đế cuối cùng của triều Minh.”

Tôi nghe xong, lúc này mới tỉnh ngộ, tôi nói cái tên này có phần quen thuộc, hóa ra là vị vua mất nước treo cổ trên núi Mối Sơn. Tôi nghe người ta nói qua, vị vua này đặc biệt tiết kiệm. Lúc thất tử tấn công, trong quốc khố của ông ta vẫn còn không ít vàng bạc giấu vóc. Có tiền không lấy ra chiêu binh mãi mã, khổ sở tích trữ, cuối cùng toàn đều để cho Thất tử hưởng lợi. Tôi bá vai cậu em Chu, nghiêng đầu nói nhỏ: “Sao cậu lại trùng tên với tên hoàng đế mất nước tham tiền kia chứ? Quá đen...”

Cậu em Chu xem ra rất không bằng lòng với cách nói này, cậu ta quay đầu nói: “Tôi là kiem trong tiết kiem.” Bộ dạng đó của cậu ta làm tôi bật cười ha hả.

Sau khi chúng tôi tìm được chỗ ngồi, cậu em Chu nhìn tôi chăm chăm một lúc, đột nhiên hỏi tôi: “Sợi dây chuyền tôi đưa cho chị, sao chị không đeo?”

Tôi “á” một tiếng, đưa tay sờ cổ mình, lúc này mới phát hiện sợi dây chuyền gỗ kia không có trên cổ. Tôi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới nhớ đến, buổi tối sau khi bị bóng đè, tôi hình như đã nhất thời tức giận mà tháo chiếc dây chuyền đó để trên bàn làm việc rồi.

Chương 21

Đi tìm bí mật

Tôi còn chưa kịp nhắc đến chuyện dây chuyền mặt chày Kim Cang, nhân viên phục vụ đã bung thịt ba chỉ, thịt sườn, thịt bò cùng với rau dưa tươi xanh kèm theo đi về phía bàn chúng tôi. Sáng hôm nay, bát mì hành lá của chủ nhiệm Ngô nấu, nước dùng nhiều mì ít, chỉ bỏ thêm một quả trứng chiên. Lăn qua lăn lại tới hơn một giờ trưa, tôi đã đói đến mức ngực dán chặt sau lưng luôn rồi, cảm giác cả người không khỏe. Vừa nhìn những thịt ba chỉ thịt mỡ xen lẫn cùng thịt bò phi lê với những đường vân xinh đẹp, tôi còn nghĩ gì đến cái chày Kim Cang, hay chày Bạc Cang gì đó, lập tức xắn tay áo nướng thịt. Một đĩa ba chỉ bị tôi đồ hết lên khay nướng, mùi thơm bốc lên. Tôi chép miệng, không ngừng nuốt nước bọt. Lúc này, tôi mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua cậu em Chu.

“Em trai à...”

Tôi vừa lật thịt ba chỉ nướng, vừa nói với cậu ta: “Em nói thật với chị đi, chày Kim Cang kia, em từ đâu mà có? Còn nữa, rốt cuộc tại sao em lại cho chị thứ đồ đó? Em nói theo đuổi chị, hai chúng ta đã quen biết lâu như vậy rồi cũng chưa từng thấy em mời chị bữa cơm? Có ai mà theo đuổi con gái nhà người ta như thế không? Em muốn lừa ai chứ?”

Tôi thân thiết gọi Chu Do Kiệm là “em trai” như vậy, đơn giản chính là muốn tiến thêm một bước trong quan hệ của chúng tôi, hi vọng cậu ta đừng giấu diếm gì nữa đối với tôi. Thế nhưng Chu Do Kiệm thoát nhìn không thích tôi gọi cậu ta thân mật kiểu này. Cậu ta cau mày, vùng giữa đôi lông mày kia cũng đủ kẹp chết một con ruồi rồi.

“Cô lại gặp chuyện gì rồi?”

Tôi cầm một lá cây xà lách, gấp ba miếng thịt ba chỉ đã chín đặt lên đĩa chủ nhiệm Ngô. Sau đó lại lấy một lá xà lách gấp ba miếng thịt ba chỉ khác cuộn lại rồi trực tiếp nhét vào miệng của mình. Hương vị rau xà lách giòn tươi, thịt ba chỉ thơm ngon cùng tương ớt Hàn Quốc, tôi hài lòng thỏa dạ nhai nuốt. Đôi mắt nhìn chăm chăm cậu em Chu, mà cậu ta, lúc này đang quan sát tôi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy tôi không nói lời nào, người luôn luôn không thích hé răng cũng không thích phản ứng như cậu em Chu dường như có chút sốt ruột. Cậu ta tức giận đặt câu hỏi, nhưng tôi vẫn không

thêm trả lời như cũ. Chủ nhiệm Ngô chắc hẳn không thể chịu đựng được tôi khi tôi đem phán đoán không hề có căn cứ làm lý do để chất vấn người khác thêm nữa. Thầy vỗ vai tôi, muốn tôi đừng bướng bỉnh nữa, lại mỉm cười nói với cậu em Chu:

“Tiểu Chu, cậu đừng thấy bộ dạng không sao của Lưu Hân Dương mà lầm, thật ra em ấy gần đây gặp không ít chuyện rắc rối, hơn nữa sự việc có phần nghiêm trọng. Mà tất cả mọi chuyện lại bắt đầu xảy ra đúng lúc cậu đưa cho em ấy sợi dây chuyền hạt gỗ đàn hương kia. Em ấy bây giờ rất muốn biết, rốt cuộc vì sao cậu tặng sợi dây chuyền hạt gỗ đó cho em ấy. Xin hãy nói cho em ấy sự thật, đừng để cho em ấy tự suy đoán bậy bạ nữa.”

Chủ nhiệm Ngô nói chuyện mạch lạc hơn tôi nhiều, song song đó thầy nói khá chân thành, làm cho người ta cảm thấy không trả lời thầy thực sự là không lễ phép. Cậu em Chu nhìn chủ nhiệm Ngô một chút, lại nhìn về phía tôi, cậu ta nhún mày lạnh lùng nói:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Không phải tôi không muốn trả lời cậu ta, nhưng chuyện này tôi thật sự không biết nên nói thế nào mới được. Cậu em Chu này nhìn qua cũng là một người bướng bỉnh, giống như tôi không nói rõ đâu là một, là hai, là ba thì cũng đừng mong cậu ta trả lời lại cái gì. Thấy tôi và cậu em Chu cứ giằng co, không ai chịu mở miệng nói trước, chủ nhiệm Ngô lại đứng ra giảng hòa tiếp. Thầy nói: Lưu Hân Dương, em đã kêu tiểu Chu đến đây, thì không nên giấu diếm cậu ấy. Thêm một người giúp nghĩ cách đối phó cũng là chuyện tốt. Sau đó, chủ nhiệm Ngô đem hàng loạt sự kiện chết người liên hoàn mà tôi gặp phải, từng chuyện từng chuyện kể cho cậu em Chu nghe không sót một chuyện. Bao gồm cả chuyện đêm qua tôi ngủ ở nhà chủ nhiệm Ngô lại như bị mộng du định tung người giữa không trung từ tầng hai mươi tám xuống đất, thầy cũng kể cho cậu em Chu nghe. Cậu ta lắng nghe, sắc mặt càng lúc càng không tốt. Cậu ta nhìn tôi một chút, lại quay sang nhìn chủ nhiệm Ngô một chút.

“Cho nên hai người định đến ngôi biệt thự ở hoa viên Thiên Long kia?”

“Đúng vậy. Chừng nào chúng tôi vẫn không hiểu rõ mọi chuyện, thì chừng đó Lưu Hân Dương vẫn có thể xảy ra chuyện, tối hôm nay có thể tiếp tục xảy ra tình trạng mộng du hay bệnh trạng nào mới thì vẫn chưa dám chắc được.”

Cậu em Chu nghe chủ nhiệm Ngô nói xong, gật đầu đồng ý.

“Ăn xong đã, tôi sẽ đi cùng hai người.”

Cậu ta nói xong, tay cầm một lá xà lách, mấy miếng thịt bò tôi vừa nướng xong thoáng cái đã bị gấp đi phân nửa. Tôi tròn mắt sững sờ nhìn cậu ta cầm cuốn xà lách gói bảy tám miếng thịt dứt vào miệng, còn hỏi tôi: “Làm sao?”

Tôi vô cùng khẩn trương, trông thấy cậu ta đã cầm một lá xà lách khác, tôi vội vàng gấp ba miếng thịt bò còn lại trên vỉ nướng dứt hết vào miệng. Thế là tôi bị phồng. Nhổ ra không được, nuốt cũng không xong. Nét mặt vô cùng đau khổ, còn phải làm bộ như không có chuyện gì. Chủ nhiệm Ngô ngồi bên cạnh nhìn, cười phì.

“Chắc chắc, không phải là không đủ đồ ăn cho các em ăn, tranh cướp cái gì chứ!” Thầy vói về mặt đàn chiu bụng đĩa thịt lên, bỏ chỗ thịt sống còn lại lên vỉ nướng, trở thịt lên xuống. Sau đó thầy còn kêu người phục vụ, cho thêm thịt bò thăn và thịt bò bắp. Chủ nhiệm Ngô là người theo chủ nghĩa ăn chay, bình thường sẽ không ăn thích ăn thịt lắm. Vì vậy, hai đĩa thịt còn lại đều là dành cho tôi và cậu em Chu thưởng thức. Lão Ngô lại từ tốn thưởng thức bát cháo bí đỏ của thầy.

Bữa ăn này kéo dài hơn một tiếng. Mà từ đầu đến cuối, cậu em Chu không hề trả lời tôi về lai lịch của sợi dây chuyền hạt đàn hương kia. Thái độ lảng tránh của cậu ta càng khiến lòng tôi thêm bất an.

Hơn hai giờ chiều, tôi ở trên xe của lão Ngô gọi điện thoại cho mẹ của tôi, đồng thời phải sử dụng cách nói chuyện khéo léo để tránh làm kinh động đến mẹ tôi. Cuối cùng cũng lấy được số điện thoại của lãnh đạo cơ quan của mẹ tôi. Sau đó, chủ nhiệm Ngô dùng điện thoại di động của thầy để gọi cho vị lãnh đạo kia. Chủ nhiệm Ngô nói với lãnh đạo của mẹ tôi là giám đốc Lưu kia rằng thầy là bạn bè của ông Lưu. Ông Lưu đột nhiên qua đời, thầy vô cùng kinh ngạc. Ngoài ra, thầy còn nói thầy có một quyển sách cổ không còn xuất bản nữa vô cùng quan trọng để ở nhà ông Lưu. Bây giờ, ông Lưu đã mất rồi, thầy lại cần dùng quyển sách học thuật kia gấp, hi vọng đối phương có thể dẫn thầy đến nhà ông Lưu tìm quyển sách kia một chút.

Vị cấp trên của mẹ tôi nghe lời giải thích của chủ nhiệm Ngô không quá cự tuyệt, nhưng cũng không quá sẵn lòng đáp ứng. Vì giám đốc Lưu kia và chủ nhiệm Ngô chơi một hồi tâm lý chiến, cuối cùng ông ta cũng bị chủ nhiệm Ngô thuyết phục. Ông ta đồng ý một tiếng sau sẽ gặp chúng tôi ở trước cửa biệt thự của ông Lưu. Ông ta sẽ bảo quản lý giúp chúng tôi mở cửa.

Nhóm người chúng tôi đến khu biệt thự hoa viên Thiên Long lúc ba giờ. Sau khi đậu xe xong, tôi dẫn họ đi, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được ngôi biệt thự của gia đình ông Lưu từng sống. Nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhìn căn nhà sừng sững kia, trong lòng tôi vẫn có ít nhiều hoảng sợ. Lúc tôi đến gần cánh cổng lùn trước sân của căn biệt thự kia, cậu em Chu bỗng nhiên kéo tôi một cái. Tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn cậu ta, định hỏi cậu ta làm cái gì mà kéo áo tôi mạnh thế, thì thấy đôi mắt của cậu ta đang nhìn thẳng tắp, chăm chăm vào một khung cửa sổ ở lầu ba, vẻ mặt nghiêm túc.

Nếu như tôi nhớ không lầm, khung cửa sổ đó là phòng ngủ của anh Lưu. Chính tại căn phòng đó, tôi đã bị anh Lưu bóp cổ, xem tí nữa đã tắt thở. Hành động kỳ quái của cậu em Chu càng làm tôi thêm thấp thỏm, lo sợ. Tôi khẽ liếc mắt nhìn chủ nhiệm Ngô. Lúc này, thầy đang vịn tay lên cánh cửa thấp trước sân nheo mắt nhìn ngó xung quanh.

“Chà chà, căn nhà này không tệ, khung cảnh cũng thanh tịnh. Nhà ba tầng thêm gác xép, còn có sân, cũng cỡ bốn trăm mét vuông đó chứ...” Chủ nhiệm Ngô vừa nhìn căn nhà vừa ríu rít cảm thán, tựa như còn rất thích căn nhà này. Nhưng đối với tôi, nhìn căn nhà này thì cả người tôi cảm thấy không thoải mái, trong cơ thể dường như có một dòng khí lạnh, từng cơn từng cơn từ bên trong trào ra bên ngoài. Tôi không khỏi co rúm người lại, còn hắt hơi một cái.

Cậu em Chu liếc mắt nhìn tôi, kéo áo của tôi ra, lôi tôi ra khỏi bóng râm của cái cây trước sân nhà ra đứng ngoài nắng. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tôi như cảm nhận được dòng khí lạnh sau lưng, từng đợt rét run nhưng so với vừa rồi đã yếu hơn đôi chút.

Tôi hỏi cậu em Chu, “Không phải là cậu đã biết cái gì rồi chứ?” Cậu ta vẫn không nói chuyện, chỉ buồn bực nhìn tòa biệt thự trước mặt.

Bốn mươi phút sau, vị lãnh đạo của cơ quan mộ tôi tốt cuộc cũng tới, trong tay ông ta còn cầm chùm chìa khóa lấy từ chỗ quản lý khu nhà. Sau khi nhìn thấy chủ nhiệm Ngô, ông ta còn nói mấy lời xã giao với chủ nhiệm Ngô. Sau đó, ông ta đưa chùm chìa khóa cho chủ nhiệm Ngô, nói: “Thư phòng ở tầng hai, một nhà họ ra đi đột ngột, di vật trên lầu còn chưa kịp thu dọn, toàn bộ vẫn còn nguyên vẹn chỗ cũ. Các anh chị đừng khách sáo, cứ trực tiếp vào tìm đồ. Tìm được sách rồi, mọi người giao chùm chìa khóa này cho công ty quản lý khu nhà là được. Công ty tôi còn chút việc cần giải quyết gấp, không vào cùng các vị được. Thật sự xin lỗi.”

Giám đốc Lưu vội vàng vàng nói một hơi, sau đó leo lên chiếc Mercedes X350 của mình chạy đi mất, giống như không muốn ở lại đây thêm một giây một phút nào. Tôi ngẫm nghĩ một lát. Vị giám đốc Lưu này cũng hào phóng quá xá rồi. Ông ta có thể đưa chìa khóa nhà cho một nhóm người thân phận không rõ, bản thân không ở lại hiện trường trông chừng. Ban đầu, tôi còn định hỏi ông ta một ít chuyện gia đình anh Lưu, bây giờ xem ra hỏi thăm không được rồi. Chủ nhiệm Ngô cũng cảm thấy không khác tôi là bao, cho rằng hành động của vị giám đốc Lưu này hình như quá không hợp logic. Nhưng thầy cũng không suy nghĩ nhiều, cầm chùm chìa khóa trong tay mở cánh cửa sắt trước sân, sau đó lại mở cửa biệt thự.

Khi thầy mở cửa nhà, quay đầu lại nói với tôi và cậu em Chu: “Đi thôi, chúng ta đi vào xem sao.” Dứt lời, liền lững thững đi vào nhà anh Lưu.

Tôi đang định bụng đi theo, thì cậu em Chu lại ngăn tôi lại.

“Cô ở lại đây. Đừng đi vào! Nghe lời đó!”

Cậu ta nói xong liền bước vội hai ba bước đuổi theo chủ nhiệm Ngô vào nhà. Vào trong nhà không nói, cậu ta còn khóa cửa lại. Tôi ngơ ngác đứng trước cửa, nhớ lại những lời cậu em Chu đã nói với tôi, trong lòng càng thêm khó chịu.

Cái gì mà “nghe lời” hả? Chị đây hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, hà có gì phải nghe thẳng nhóc vắt mũi còn chưa sạch như cậu hả?

Lúc đầu tôi còn không quá muốn bước vào căn nhà này lần nữa. Thế nhưng, sau khi nghe những lời cậu nhóc nói, tôi còn không vào là không được rồi. Tôi đi vào sân, đẩy cửa chính, đã bị khóa chặt. Tôi lập tức vòng ra phía sau biệt thự, cánh cửa sổ hôm qua bị tôi đẩy ra vẫn còn mở không ai đóng lại. Tôi bám hai tay lên bệ cửa sổ, nhanh nhẹn trèo lên trên. Lần này không có bảo vệ ngăn cản tôi, tôi vô cùng thuận lợi từ cánh cửa sổ kia nhảy vào trong nhà.

Hết chương 21.1

Sự tự tiện xông vào của tôi giống như làm thức tỉnh đám bụi bặm tích tụ bao lâu trong căn nhà. Chúng tùy ý bay lượn trước mặt tôi, cuồng loạn, mang theo mùi vị lập lờ, im lặng, thối nát bổ nhào về phía tôi. Tôi là một người đáng thương mắc bệnh viêm mũi mãn tính, nghi thức chào đón nhiệt liệt như vậy tôi làm sao có thể chịu đựng được. Vì vậy, tôi liên tiếp hắt hơi năm sáu cái đáp trả sự nhiệt tình của chúng. Một tràng hắt hơi này dường như mang đi một phần hơi ấm trong cơ thể tôi. Sau khi hắt hơi xong, cơ thể tôi run lẩy bẩy, lấy tay che mũi miệng từ từ đến giữa phòng khách.

Cậu em Chu và chủ nhiệm Ngô chắc là đã lên lầu, tôi nghe thấy tiếng bước chân của họ phía trên. Tôi ngẩng đầu quan sát xung quanh, Phòng khách của nhà họ Lưu giống như bị trộm cướp sạch một phen. Khắp nơi trên mặt đất bừa bãi, đồ vật ném lung tung. Nội thất, thiết bị điện đều được dọn đi, chỉ còn lại bức ảnh gia đình vẫn còn treo xiêu vẹo trên tường, nhìn có vẻ đặc biệt thể lương. Nụ cười của ba người đã mất trên bức ảnh làm tôi nhìn thấy xong càng thêm sợ hãi trong lòng. Tôi cúi đầu, cẩn thận tránh đồ vật lộn xộn dưới chân để đi lên lầu.

Vì trên cầu thang cũng có đồ vật rải rác, cho nên lúc lên lầu tôi bước có phần chậm. Tôi vừa đi lên vừa nhìn chằm chằm chỗ ngã rẽ cầu thang. Không biết có phải do tác động của tâm lý hay không, giống như toàn bộ căn nhà đã lâu không có ai ở nên lúc đi vào sẽ làm người ta cảm thấy lạnh lẽo u ám, không có hơi người. Mùi chết chóc trong căn nhà càng mạnh hơn, ngay cả tay vịn cầu thang cũng lạnh lẽo thấu xương. Tôi nghe thấy tiếng bước chân trên lầu dừng lại, sau đó lại nghe thấy tiếng mở cửa. Cậu em Chu và chủ nhiệm Ngô hẳn là đang ở tầng hai.

Tôi rảo bước nhanh hơn, muốn đuổi kịp bọn họ. Nhưng đúng lúc này, tiếng động loảng xoảng từ phòng khách truyền đến. Tôi đứng trên cầu thang, nghe thấy tiếng động giật thót một cái, quay đầu lại nhìn theo phản xạ có điều kiện. Thế nhưng tôi đã đi đến chỗ góc cầu thang, nên không nhìn thấy tình hình ở phòng khách. Vì vậy tôi thử cố rướn dài cổ ra, từ từ đi xuống cầu thang, quay lại phòng khách.

Trở lại phòng khách, tôi đưa mắt quan sát nhanh xung quanh, liền phát hiện một khung gỗ bị rớt xuống đất ở góc tường phòng khách. Khung gỗ đó chính là bức hình gia đình tôi vừa thấy nghiêng vẹo ở phòng khách. Khung gỗ được chạm trổ phun sơn vàng rớt vỡ thành ba mảnh. Bức hình trong khung mặt vẫn hướng lên trên nằm trong góc nhà. Ba người nhà họ Lưu trong bức hình, cha mẹ ngồi phía trước, anh Lưu ôm vai cha mẹ đứng ở phía sau. Bức ảnh kia đại khái được chụp trước Tết Âm lịch. Cả nhà đều mặc quần áo lụa màu đỏ. Ba người đã qua đời trong bức ảnh cười đến “hân hoan”, nhưng ở trong mắt tôi thì có vẻ “ma quỷ âm u”. Lòng tôi đặc biệt cảm thấy chán ghét, dị ứng. Khung hình vắt vẻo trên một cái đinh treo trên tường, sớm không rớt xuống, muộn không rớt xuống, cứ một mực khi tôi vừa mới lên lầu thì nó rớt xuống. Cái này là có ý gì? Cả nhà các người đều không chào đón tôi?

Tôi nhớ lại lần đến đây khi trước, bà Lưu đã đuổi tôi ra khỏi nhà mà tôi vẫn còn nghe chửi khi tôi đã ra đến cổng khu nhà. Hôm nay mọi người đã mất, bà Lưu cũng không thể lại đuổi theo tôi mắng chửi lần nữa chứ. Tôi nhìn khuôn mặt rạng rỡ của cả nhà trên bức hình, cũng gắng cười gượng một cái.

“Xin lỗi, đã làm phiền rồi.”

Tôi nói xong liền xoay người lên lầu, lúc này tôi bỏ chạy thật nhanh. Một bước qua hai ba bậc cầu thang, không đầy một phút tôi đã đứng hiên ngang trên lầu hai rồi. Lúc lên lầu, tôi không

còn nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào. Trong nhà yên ắng, tôi đứng ở đầu cầu thang gọi vài tiếng, nhưng không nghe thấy tiếng chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu đáp lại. Một cảm giác không tốt lảng lẽ bò loạn trong lòng tôi. Lẽ nào cậu em Chu và chủ nhiệm Ngô đã xảy ra chuyện gì sao? Căn nhà này mặc dù khá rộng, nhưng dù sao không phải là Tử Cấm thành, hai người họ không lý nào không nghe được tiếng của tôi. Hay là họ nghe được nhưng lười trả lời tôi?

Tôi ngờ vực đi khắp nơi quan sát, trên hành lang tầng hai không có cửa sổ, ánh sáng đặc biệt tối mờ. Trên hành lang có bốn căn phòng, tại thời điểm này bốn cánh cửa dày sơn màu nâu thẫm đều được đóng kín. Tôi nhón mào bước tới từng bước, tùy tiện vịn tay nắm cửa của một căn phòng, bên trong là phòng vệ sinh. Đồ dùng sạch sẽ, khăn mặt được xếp gọn gàng. Trên bồn rửa mặt vẫn còn đặt bàn chải đánh răng và sữa rửa mặt. So sánh với đồng hồ hỗn độn dưới lầu thì căn phòng vệ sinh này thoát nhìn vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, chắc là vẫn duy trì trạng thái của chủ nhân trước khi mất, chưa có ai động đến. Tôi khép cánh cửa toilet lại, sau đó đẩy cánh cửa ở phòng bên cạnh. Đây là một phòng ngủ cho khách, căn phòng không lớn, chỉ khoảng hơn mười mét vuông, nhưng ánh sáng đầy đủ. Trong căn phòng chỉ có đặt chiếc giường đơn nhỏ nhỏ, một chiếc tủ đầu giường đã cũ và một tủ quần áo đã tróc lớp sơn cũng cũ không kém. Tôi nhìn bày biện trong phòng, đây có lẽ là phòng ở của cô giúp việc.

Lần trước đến đây, tôi nhớ rõ trong nhà anh Lưu có một cô giúp việc, hình dáng khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt nhỏ. Sau khi cả nhà anh Lưu lần lượt qua đời, không ai nhắc đến người giúp việc này đã đi đâu, tôi thiếu chút nữa cũng quên mất có một người như thế. Theo lý mà nói, khi ông bà Lưu mất, đáng ra cô giúp việc phải là người phát hiện ra thi thể trước nhất. Lẽ nào sau khi anh Lưu mất, cô giúp việc không có tiếp tục ở lại làm cho nhà họ Lưu sao?

Có thể vì điều kiện ánh sáng trong phòng này tương đối tốt, nên sau khi đi vào căn phòng này tôi lại không còn cảm giác “rét lạnh” như ở phòng khách. Tôi đi dạo quanh phòng một vòng, mở cửa tủ quần áo nhìn ngó một chút trước. Trong tủ quần áo vẫn còn không ít quần áo và đồ dùng hằng ngày của phụ nữ, đồ đạc được xếp ngay ngắn, chồng lên nhau trong các tầng. Sau đó, tôi lại vòng đến đầu giường, ngồi xuống bên mép giường kéo ngăn tủ đầu giường ra, từng ngăn từng ngăn tìm kiếm.

Bên trong tủ đầu giường có một số áo lót phụ nữ, còn có vài đôi vớ, khăn lụa gì đó. Tôi kéo ngăn tủ dưới cùng tìm thấy một quyển sổ tiết kiệm ngân hàng có tên người gửi là “Hạ Xuân Hiếu”. Trong tài khoản có ba nghìn bảy trăm tệ, lần gửi ngân hàng gần nhất là vào ngày 11 tháng 3, chính là không bao lâu sau khi tôi gặp anh Lưu. Bên trong sổ tiết kiệm còn kẹp theo chứng minh thư. Tôi nhìn ảnh và thông tin trên chứng minh thư, lập tức xác nhận cô gái “Hạ Xuân Hiếu” sinh năm 1995 này chính là cô gái giúp việc mà tôi đã thấy qua khi đến nhà anh Lưu trước đây.

Chữ viết của cô gái họ Hạ này giống của học sinh tiểu học, xiêu xiêu vẹo vẹo. Nhưng cô gái rất chăm chỉ ghi lại thu nhập và chi tiêu hằng ngày. Ví dụ như ngày nào tháng nào đó cô gái đã mua một cái kẹp tóc mười hai tệ, sau đó cô gái còn viết phía dưới một dòng chữ: “Sau này không được tiêu tiền bừa bừa nữa!” Có thể nhận ra, cô gái này rất cố gắng tiết kiệm. Ngoài ra cô gái còn chép lại rất nhiều lời bài hát tình yêu cùng với một ít lời thoại yêu đương trong phim truyền hình. Lại còn cảm thán viết “Tặng Tiểu Hiền[1], em yêu anh.” Tôi lật xem từng tờ một, phát hiện cô gái này vô cùng say mê tình yêu, lại có giọng điệu lảng lạng mang chút đau thương thành xuân của những người trẻ tuổi. Cô ấy dùng bút bi viết một chữ “Yêu” rất lớn, sau đó bên dưới còn viết rất nhiều những chữ tan nát con tim, khóc gì đó. Nếu không quan tâm đến thời gian, địa điểm, hoàn cảnh lúc này thì khi thấy thế này tôi đã bật cười ha hả rồi.

[1] Tăng Tiểu Hiền: là tên nhân vật nam chính trong bộ phim Chung cư tình yêu, do nam diễn viên Trần Hách đảm nhiệm.

Lật những trang tiếp theo, trong quyển sổ ghi chép này đều là những việc như thế đó. Ban đầu, tôi cho rằng không tìm được đầu mối có giá trị từ quyển sổ này. Thế nhưng, khi tôi lật đến những trang đằng sau, không ngờ lại phát hiện một số điều khả nghi.

Trên mấy tờ giấy sau quyển sổ, Hạ Xuân Hiểu dùng bút bi viết những chữ lớn. Xem qua hình như đang trút giận.

“Mình phải cẩn thận với tên khốn đó!”

Nếu tôi nhớ không nhầm, thì tên của anh Lưu là Lưu Kiếm Thành. Hạ Xuân Hiểu viết sai chữ này để trút tâm tình khó chịu của mình. Sau trang đó là mấy trang trống, nhưng tôi lật tiếp lại thấy một câu:

“Mình phát hiện ra bí mật của hắn ta, cái người này ma ma quỷ quỷ, mình chỉ biết đó không phải người tốt! Kinh tởm! Kinh tởm! Kinh tởm! Quá đáng sợ! Mình muốn về nhà!”

Tôi lật tiếp nữa, tất cả phía sau đều là giấy trắng.

Sau khi gấp lại quyển sổ ghi chép, trong lòng tôi càng thêm lo lắng không yên. Xem ra, cô giúp việc Hạ của nhà họ Lưu hình như đã biết một ít chuyện bí mật gì đó. Cô gái nói Lưu Kiếm Thành là một tên biến thái. Cái này tôi còn có thể suy diễn được. Hạ Xuân Hiểu đang tuổi ăn tuổi lớn, trẻ tuổi ngây thơ, còn anh Lưu thì đã khá lớn tuổi còn chưa có bạn gái. Hai người ở chung một mái nhà, nói không chừng anh Lưu kia đã nổi lòng xấu xa với người giúp việc, lợi dụng sàm sỡ con gái nhà người ta. Nhưng mà, Hạ Xuân Hiểu nói cô ấy đã phát hiện bí mật của anh ta, đây là chỉ cái gì? Điểm mấu chốt hơn chính là Hạ Xuân Hiểu bây giờ đang ở đâu? Cô ấy có còn sống không?

Trong khoảng thời gian ngắn, hướng chú ý về cô giúp việc, trong đầu tôi hiện lên rất nhiều suy nghĩ không tốt. Tôi không dám nghĩ bậy tiếp nữa, vội vã nhặt sổ tiết kiệm, chứng minh thư và mấy giấy tờ linh tinh trên giường kẹp vào quyển sổ ghi chép. Sau đó, tôi vội vã ra khỏi căn phòng, sau đó lên lầu ba.

Mới vừa lên tầng ba, cả người tôi bỗng nhiên cảm thấy không khỏe lắm. So với tầng dưới, trên hành lang tầng ba có vài cánh cửa sổ. Mặc dù cửa sổ đã đóng chặt, thế nhưng không thể ngăn ánh sáng chói rọi bên ngoài cửa sổ. Theo lý mà nói, điều kiện ánh sáng cũng không tệ lắm, hẳn là sẽ không làm người ta có cảm giác âm u. Nhưng mà, đứng bên cạnh cầu thang lầu ba tôi lại cảm thấy muôn phần áp lực. Dường như trong không khí xung quanh cất giấu một cảm giác đè nén, nặng nề, lo lắng, rất dễ làm tâm trạng người khác xấu đi.

Giống như lần trước khi tôi đến đây, các cửa phòng ở lầu ba đều đóng chặt. Ánh mắt tôi vô thức dán lên một cánh cửa trong số đó. Đó là căn phòng của anh Lưu, cũng là nơi tôi bị bóp cổ. Tôi

nhìn cánh cửa đó, xuất hiện tâm lý kháng cự theo bản năng.

“Căn phòng đó, mình không được vào đó.”

Trong đầu tôi, cái suy nghĩ này vô cùng chắc chắn. Mặc dù tôi không biết trong phòng đó có thứ gì, nhưng đại não của tôi lại phát ra cảnh cáo như vậy đối với tôi. Tôi rất hiểu, đây là một kiểu ám thị bản thân. Tôi ngừng thở, lắng nghe một hồi, nhưng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào. Loại cảm giác này quá kỳ quái. Chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu không phải đã lên lầu rồi sao? Nhưng vì sao tôi lại cảm thấy trong căn nhà này chỉ có một mình tôi?

Ở đây quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có chút không bình thường.

Tôi nhăn mày, định bụng lên tiếng gọi hai người họ, lời nói đến miệng lại nuốt vào. Cái này giống như bạn đang ở một chỗ tối tăm, bạn mở điện thoại lên cho rằng có chút ánh sáng sẽ làm bạn cảm thấy “an toàn” hơn. Thế nhưng, sau khi mở điện thoại lên bạn mới phát hiện xung quanh dường như càng đen tối hơn. Một chút ánh sáng yếu ớt càng làm bạn và xung quanh thêm không an khốp, càng dễ thành mục tiêu tấn công. Cảm giác lúc này của tôi chính là như vậy, bốn phía quá mức yên tĩnh. Tôi nghĩ la lên một tiếng, cũng không thể kêu to.

Tôi do dự trong chốc lát, khẽ khàng nuốt nước miếng. Tôi quả quyết xoay người xuống lầu. Tôi nghĩ trước tiên nên rời khỏi ngôi nhà này, sau đó gọi điện thoại cho chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu. Đúng vậy, tôi lúc này mới hiểu không chịu nghe lời người khác mà tự chui đầu vào chỗ chết là như thế nào, lại bỗng nhiên ý thức được nỗi sợ hãi. Bởi vì tôi phát hiện hai người bạn tôi vẫn luôn cho rằng họ “ở gần đây” dường như hoàn toàn không ở gần tôi. Lẽ nào, trong lúc tôi xem sổ ghi chép của Hạ Xuân Hiểu, họ đã xuống lầu rồi sao?

Tôi siết chặt quyển sổ của Hạ Xuân Hiểu trong tay. Bởi vì khẩn trương nên bước chân của tôi có chút cứng nhắc. Lúc xuống lầu, từng bước chân tôi giẫm lên cầu thang phát ra tiếng lộp cộp nặng nề. Khi tôi đi tới chỗ ngã rẽ giữa lầu hai và lầu ba, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa kéo kẹt từ trên lầu truyền đến. Sau đó là một loạt tiếng bước chân rả rác. Nhưng ngay sau đó lại “ầm” một cái, cửa bị đóng lại. Tiếng bước chân nhất thời biến mất, giống như bị chặn lại đằng sau cửa.

Hết chương 21.2

0

0

Động tĩnh trên lầu vừa rồi, chẳng lẽ là cậu em Chu và chủ nhiệm Ngô? Tôi thầm nghĩ, cảm thấy có hơi không ổn.

Những đoạn cắt trong phim kinh dị mà tôi từng xem qua lúc trước vụt qua đầu tôi. Không phải tất cả đều giống bây giờ sao? Diễn viên nghe thấy tiếng động gì đó, sau đó chạy đi xem, sau đó nữa là sẽ chết. Tôi quả thực muốn lên lầu để xem âm thanh vừa rồi rốt cuộc là thế nào. Nhưng

càng ở trong lúc này, lại càng cần phải chạy trốn chết ra khỏi căn nhà hoang đã có ba người chết và một người mất tích này chứ? Thế mà, tôi nghĩ đi nghĩ lại, từ khi bắt đầu lên lầu thì đã không nghe thấy tiếng động gì nữa. Chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu rõ ràng đã lên đây, làm sao có thể một tiếng động cũng không phát ra chứ? Lẽ nào căn nhà này thật sự có gì đó kỳ lạ? Họ bị nhốt trong một căn phòng nào đó sao?

Nghĩ như thế, tôi không thể chỉ biết một mình chạy trốn, cứ coi như tìm đường chết tôi cũng phải quay trở lên xem sao.

Tôi khẽ căn môi, xoay người vịn lan can bước từng bước một lên lầu. Khi tôi lần nữa trở lại lầu ba, bỗng cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt. Mọi vật trước mắt trở nên không rõ, giống như ánh sáng bị tối sầm lại. Toàn bộ mọi thứ trong tầm nhìn đều biến thành màu đen, và mơ mơ hồ hồ. Đây là trạng thái đại não thiếu dưỡng khí, bất luận thế nào, tôi có thể khẳng định đây là trạng thái bất thường. Tôi cố sức lắc đầu, há miệng hít thở, muốn làm bản thân thanh tỉnh hơn. Cùng lúc đó, tôi cũng bước nhanh đến trước cửa phòng của anh Lưu. Tôi lấy quyết tâm, cầm tay nắm cửa, vịn mạnh một cái. Nhưng tôi phát hiện cánh cửa hình như bị khóa từ bên trong.

Không phải chứ! Loại cửa này không có lỗ khóa, chỉ có thể khóa từ bên trong. Tôi khẳng định đang có người bên trong. Tôi gõ cửa vài cái, nhưng không có ai lên tiếng trả lời. Tôi bắt đầu lo lắng, vẫn cho rằng cậu em Chu và chủ nhiệm Ngô đang ở sau cánh cửa này. Vì vậy tôi bắt đầu dùng tay dùng chân gõ đập lên cánh cửa, vừa đập vừa gọi lớn:

“Chủ nhiệm Ngô! Chu Do Kiệm! Hai người có ở bên trong không?!”

“Tôi đập cửa đây! Con chó giữ cửa nào đã khóa trái rồi!”

Ngay lúc tôi đập cửa, tôi cảm giác mọi thứ trước mắt càng ngày càng không rõ. Cả người như bị hút vào hoàn cảnh trước mắt, ngay cả những lời tôi nói cũng như âm thanh từ nơi rất xa truyền đến. Kiểu trạng thái này càng khiến tôi nôn nóng, sợ hãi hơn. Tôi điên cuồng đập lên cửa, đá cửa, chửi bậy thậm chí dùng cơ thể húc vào cửa. Ngay lúc tôi như phát rồ phát dại tông vào cửa, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Bởi vì ảnh hưởng của quán tính, tôi nhào tới trước và té lăn trên mặt đất, đầu bên trong cánh cửa, chân ở ngoài cửa. Lúc này thần trí tôi đã rất không tỉnh táo rồi. Tôi căn bản không thấy rõ tất cả mọi vật trước mắt, chỉ thấy đầu óc ong ong vù vù. Trong vô hình, dường như có rất nhiều cánh tay đang chộp lấy tôi, có bàn tay nắm tóc tôi, có bàn tay tóm vai tôi, còn có bàn tay bóp cổ tôi từ phía sau. Tôi vốn đã có cảm giác thiếu dưỡng khí, bây giờ lại càng cảm thấy không thể hít thở được. Những bàn tay này cố sức lôi kéo tôi vào trong phòng. Tôi bị lôi vào trong một không gian phong kín.

Tôi không cam lòng, không ngừng giãy giụa. Sự phản nộ trong lòng vào thời khắc này bùng nổ hết thảy. Tôi khua loạn hai tay, hận không thể đánh chết tất cả những thứ đang dè dặt trước người tôi. Hai chân tôi cũng không ngừng đá lung tung. Trong khoảnh khắc đó, tôi dường như đã huy động toàn bộ năng lượng tồn tại vô hình trong cơ thể tôi để chống chọi một mất một còn. Tôi không biết mình trong lúc ý thức mơ hồ đã chiến đấu với sức mạnh vô hình kia trong bao lâu. Nhưng cuối cùng, tôi sức cùng lực kiệt, rơi vào hôn mê.

Không biết qua bao lâu, xa xa dường như loáng thoáng bay tới một chuỗi kinh Phật từ trời cao truyền đến. Âm thanh đó lúc đầu vô cùng xa xôi, đứt đoạn. Nó từ từ đến gần, rõ ràng mạch lạc, ấm áp, bao dung. Cơ thể tôi bỗng dưng nhẹ tênh, thoải mái nhẹ nhàng đứng dậy, từng bước đi về phía âm thanh thần kỳ kia. Những âm thanh đó nghe qua có phần quen thuộc, hình như thật lâu thật lâu trước đây, tôi đã từng nghe ở đâu đó.

“Diệu trạm tổng trì bất động tôn,

Thủ Lăng Nghiêm Vương thế hy hữu.

Tiêu ngã ức kiếp điên đảo tướng.

Bất lịch tăng kỳ hoạch Pháp thân.

Nguyện kim đắc quả thành Bảo Vương

Hoàn độ như thị Hằng sa chúng.

Tương thử thâm tâm phụng trần sát,

Thị tắc danh vi báo Phật ân.

Phục thỉnh Thế Tôn vị chứng minh,

Ngũ trước ác thế thệ tiên nhập.

Như nhất chúng sanh vị thành Phật,

Chung bất ư thử thủ Nê hoàn.

Đại hùng đại lực đại từ bi,

Hy cánh thâm trừ vi tế hoặc.

Linh ngã tảo đặng Vô Thượng Giác,

Ư thập phương giới tọa đạo tràng,

Thuấn-nhã-đa tánh khả tiêu vong,

Thước-ca-ra tâm vô động chuyển.” [2]

[2] Là Đại PHẬT Đỉnh Thủ Lăng Nghiêm thần chú, dịch nghĩa:

“Kính lạy Pháp thân, Báo thân, Ứng thân Phật

Thủ Lăng Nghiêm vương hiem có trên đời.

Tiêu trừ cho con các vọng tưởng điên đảo từ muôn ức kiếp

Không cần trải qua vô số kiếp mà vẫn được Pháp thân.

Nguyện nay đăc quả thành Bảo vương,

Trở lại độ thoát chúng sanh nhiều như số cát sông Hằng.

Nguyện đem thân tâm này phụng sự vô số cõi,

Thế mới gọi là đền ơn chư Phật.

Cúi xin Đức Thế Tôn chứng minh cho con,

Trong đời ác ngũ trược con nguyện vào trước,

Nếu một chúng sanh chưa thành Phật,

Quyết không nơi đó tự mình chứng Niết Bàn.

Đức Phật là đấng đại hùng đại lực đại từ bi,

Cúi xin Ngài dứt trừ các hoặc vi tế cho con.

Khiến con mau đến Vô Thượng Giác,

Mười phương thế giới ngồi cõi đạo tràng.

Hư không kia còn có thể tiêu mất,

Bốn tâm kiên cố không hề lay động.”

Tôi nghe âm thanh đó, khôn khỏi lằm bằm tụng theo.

“Lưu Hân Dương!”

“Lưu Hân Dương!”

Khi tôi miệng lẩm bẩm mà tỉnh dậy, thì phát hiện mình đang nằm trong vườn của biệt thự nhà họ Lưu. Cậu em Chu đang ngồi xổm bên cạnh tôi, trong tay cầm một quyển sách, khuôn mặt tàn tạ, đang lấp bắp tụng kinh. Chủ nhiệm Ngô thì ôm tôi, không ngừng vỗ lên mặt tôi. Tôi có cảm giác hai má của mình đau đớn nóng rát, sau gáy cũng đau. Tôi tỉnh lại, nhìn chằm chằm chủ nhiệm Ngô một lát, mới phát hiện chủ nhiệm Ngô nhìn qua vô cùng chật vật. Trên mặt thầy rõ ràng có mấy vết cào xé. Tóc thầy cũng rối tung, y phục cũng lộn xộn, chiếc áo vest màu xám tro cũng bị nhào nặn nhăn nhúm. Trên chiếc áo thun của cậu em Chu ngồi bên cạnh cũng có dấu chân rõ ràng. Tôi nhìn kích cỡ cùng hoa văn của dấu chân đó, hình như... có chút quen thuộc.

Tôi chống tay ngồi dậy, hết nhìn đông tới ngó tây. Sau đó tôi nhìn về phía chủ nhiệm Ngô, hét lên: “Chủ nhiệm, mặt anh làm sao vậy? Bị mèo cào à?”

Chủ nhiệm Ngô sững sờ nhìn tôi. Một lát sau, thầy dường như thở phào nhẹ nhõm cũng giống như gượng cười. Lúc này, cậu em Chu ở bên cạnh cũng ngừng đọc kinh kiểu lấp bắp kia. Cậu ta khép quyển sách trong tay lại. Tôi nhìn bìa sách, cái này không phải là quyển “Nghiêm Lăng kinh” mà đêm qua chủ nhiệm Ngô đã đọc hay sao?

“Chuyện gì đã xảy ra? Sao em lại ở đây?” Tôi hỏi hai người họ với vẻ mặt ngây ngốc. Trong đầu tôi vẫn nặng nề không tỉnh táo tựa như có vô số con ruồi đang kêu vo ve như trước. Tôi còn nhớ mình vừa leo qua cửa sổ vào nhà, sau đó không thấy hai người họ, sau đó thì tôi lên tầng hai...

Được rồi! Nhớ đến phần sau, tôi vẫn còn cảm thấy sợ. Tôi lên lầu tìm họ, nhưng tôi không thấy họ, lại không ngờ phát hiện trong một căn phòng ở lầu hai vài món đồ của cô giúp việc Hạ Xuân Hiểu.

Sau đó... Sau đó...

Tôi càng nghĩ tiếp thì khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch. Toàn thân vì sợ mà co rúm cả lại. Chủ nhiệm Ngô thấy thế, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, ân cần hỏi tôi: “Em sao vậy, Lưu Hân Dương?”

Tôi lắc đầu, đứng dậy đồng thời mãi miết tìm kiếm thứ gì đó.

Tôi tìm quyển sổ ghi chép đáng lý phải cầm trên tay tôi. Tôi hỏi chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu có nhìn thấy một quyển sổ có in hình chim hoa không, họ đều lắc đầu.

“Lưu Hân Dương, vừa rồi anh và tiểu Chu mới từ lầu hai đi lên lầu ba, em đã từ phía sau đuổi theo kịp rồi, em còn nhớ chứ?”

Chủ nhiệm Ngô nói những lời này khiến tôi ngây người như bị sét đánh. Một lát sau, tôi mới sững sờ nhìn chủ nhiệm Ngô, lại nhìn cậu em Chu, không thể tin nổi mà lắc đầu.

“Không thể nào... Chuyện này sao có thể? Em leo cửa sổ vào nhà, em lên tầng hai tìm hai người mà không thấy. Em lại lên tầng ba tìm tiếp, hai người hoàn toàn không ở đó mà!”

Khi tôi nói những lời này, biểu cảm trên mặt chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu đều trở nên “trầm trọng”. Họ nhìn tôi với vẻ mặt như vậy khiến tôi khó lòng tiếp nhận. Tôi khó hiểu nhìn lại họ, cười khan hai tiếng.

“Em nói gì sai mà hai người nhìn em như thế? Giống như đầu em có bệnh vậy... Em nói thật, em leo cửa sổ vào nhà, vừa mới trèo cầu thang mấy bước thì trong phòng khách có khung hình rớt xuống. Sau đó, em quay ngược lại phòng khách xem xét, tiếp theo lại lên lầu. Em nghe tiếng bước chân của hai người hình như ở lầu hai, nhưng lúc lên đến em lại không tìm thấy hai người, nhưng lại đẩy cửa vào một căn phòng... Còn nữa, em còn tìm được quyển sổ tiết kiệm, một chứng minh thư và một quyển sổ ghi chép bìa cứng có in hình chim hoa trong căn phòng đó mà! Hai người biết không, trong nhà này còn có một người giúp việc. Người giúp việc kia sinh năm 95, năm nay mười tám tuổi, tên là Hạ Xuân Hiếu...”

Tôi vừa lo lắng vừa không ngừng kể những chuyện mình đã gặp. Thế nhưng chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu chỉ nhìn tôi, không nói gì. Trong giây lát đó, tôi thấy trong ánh mắt của họ giống như đang nhìn một bệnh nhân tâm thần vậy. Chẳng biết qua bao lâu, tôi mới kể hết những chuyện tôi vừa gặp phải.

Lúc này, cậu em Chu mới nhìn thẳng vào tôi và nói: “Chúng tôi ở lầu hai, đang định lên lầu ba thì nghe thấy dưới lầu có tiếng khung hình rơi xuống, nên vội lan can lầu nhìn xuống một chút. Lúc này chúng tôi thấy cô đi lên rồi. Lúc tôi vào nhà đã cố ý khóa cửa, chính là sợ cô đuổi theo. Tôi đang định hỏi cô vào nhà bằng cách nào, nhưng lại thấy tròng mắt của cô trợn lên trắng dã. Cô đi qua trước mặt chúng tôi, giống như không có nhìn thấy chúng tôi. Sau đó cô lên thẳng tầng ba. Cô còn nhớ chứ? Cô mở cửa đi vào một căn phòng trên tầng ba, đến kéo cánh cửa sổ phòng bị khóa cứng. Sau đó cô như phát điên phát rồ cố gắng đập cửa sổ, đá tường, sau đó còn dùng cơ thể tông vào cửa sổ. Tôi và thầy Ngô muốn kéo cô lại cũng không kéo nổi.”

Cậu ta bình tĩnh kể rõ đầu đuôi. Hai tay cậu ta xách chiếc áo thun trên người mình giơ ra cho tôi nhìn một chút dấu chân in trên ngực cậu ta. “Cô cũng lợi hại lắm, đá một cú làm tôi xém tí nữa không đứng dậy nổi.” Cậu ta lại đưa tay chỉ chủ nhiệm Ngô đứng bên cạnh: “Mấy vết trên mặt thầy Ngô không phải do mèo cào mà là do cô cào.”

“Tôi thật.. thật sự đã làm vậy sao?”

Tôi không muốn tin những lời cậu em Chu nói. Song với hiểu biết nông cạn của tôi đối với cậu em Chu này, tôi nghĩ cậu ta thà im lặng không nói một chữ cũng không mở miệng nói dối.

Tôi hỏi cậu ta: “Tôi trợn mắt trắng dã? Phát điên? Sau đó thì sao? Sau đó tôi làm sao đến được đây?”

Lúc này, cậu em Chu trả lời tôi với giọng điệu vô cùng vui vẻ. Cậu ta nói: “Cô đá tôi một cước, tôi đánh cô bất tỉnh.”

Hết chương 21.3

0

0

Trong sách giáo khoa môn tâm lý học có một câu như thế này: “Tâm lý là chức năng của não, là phản ứng chủ quan của đại não với thế giới khách quan.” Khi “phản ứng chủ quan” và “sự thật khách quan” không đồng nhất, chúng ta có thể phán đoán vấn đề nằm trên người “chủ thể”. Đây là cũng một trong ba quy tắc lớn trong tâm lý học về phán đoán trạng thái tâm lý thuộc về “tâm lý bình thường” hay là “tâm lý thay đổi”.

Chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu nói, sau khi khung hình trong phòng khách rơi xuống thì họ thấy tôi từ dưới lầu đi lên. Hai mắt tôi trắng dã, dường như không nhìn thấy sự tồn tại của họ. Kiểu trạng thái ma ám này trong tâm lý học có tên là trạng thái thay đổi, là triệu chứng bệnh tâm thần rất điển hình. Còn dưới cái nhìn của tôi thì, sau khi tôi lên lầu thì không nghe thấy động tĩnh của chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu, tôi cũng không thấy họ. Chỉ là nghe thấy trên lầu có tiếng động khác thường, cho nên tôi mới chạy đi tông cửa.

Giữa tôi và chủ nhiệm Ngô cùng cậu em Chu, chỉ có lời nói một bên là có thể tin được. Khách quan mà nói, vấn đề không nằm trên người họ thì là trên người tôi. Xem tình cảnh sau đó, nhìn thế nào cũng là phía tôi xảy ra vấn đề.

Chủ nhiệm Ngô cho tôi biết, sau khi thầy cùng cậu em Chu vào nhà họ Lưu thì không có phát sinh chuyện gì khác thường. Cậu em Chu từ phòng khách tiến vào phòng bếp, còn chủ nhiệm Ngô lại dạo một vòng quanh phòng khách, sau đó lên tầng hai. Trên lầu hai có ba căn phòng, một toilet, một phòng ngủ nhỏ, còn có một phòng sách. Chủ nhiệm Ngô chỉ đẩy cửa nhìn ngó, chứ không có đi vào xem xét. Theo miêu tả của chủ nhiệm Ngô, bày biện trong phòng ngủ nhỏ ở tầng hai là giống với miêu tả của tôi. Ngoài cái đó ra, chủ nhiệm Ngô còn nói, trong phòng đọc sách ở tầng hai thì toàn bộ sách trên tủ đều được dọn xuống đất, bàn đọc sách cũng được người ta xê dịch đến cửa. Xem chừng trước đây có người định đến dọn trống căn nhà này, nhưng không biết xuất phát từ lý do gì mà họ dọn được phân nửa thì dừng lại. Lúc chủ nhiệm Ngô đang định vào phòng đọc sách thì cậu em Chu từ dưới lầu chạy lên đây, kéo chủ nhiệm Ngô lại. Cậu ta đóng cửa phòng đọc sách lại. Sau đó cậu em Chu nói cậu ta muốn lên lầu ba xem sao. Khi chủ nhiệm Ngô đang chuẩn bị lên lầu cùng cậu ta, chợt nghe thấy tiếng động dưới lầu.

Lúc tôi biết rõ chân tướng mọi chuyện thì đã hơn sáu giờ chiều rồi. Đưa mắt nhìn ánh tà dương cuối chân trời, tâm tình tôi càng thêm nặng nề. Tôi nói với chủ nhiệm Ngô, bất luận ra sao tôi cũng phải quay lại trên lầu nhìn một chút. Nếu như có thể tìm được quyển sổ ghi chép của Hạ

Xuân Hiếu thì có thể chứng minh mọi chuyện lúc này không phải ảo giác của tôi. Cậu em Chu tiến lên gần tôi. Cậu ta nói: “Trời sắp tối rồi.”

Cậu ta chỉ nói bốn chữ, nhưng bốn chữ này đối với tôi mà nói đã đủ kinh hoàng. Tôi ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiều le lói sau lưng biệt thự nhà họ Lưu, tay chân trở nên lạnh cóng. Lúc này chủ nhiệm Ngô cũng khuyên: “Hôm nay cứ vậy đã. Anh đi lấy xe, chúng ta đến nội thành ăn chút gì đi.”

Ngày bốn tháng Tư tết Thanh Minh, tôi cùng chủ nhiệm Ngô và cậu em Chu đến một quán ăn trong nội thành ăn lẩu chua cay. Bữa ăn này ăn tương đối áp lực. Cậu em Chu trước đây đã là người không thích nói chuyện rồi, bây giờ cậu ta chỉ biết vui đầu ăn thịt. Chủ nhiệm Ngô hay nói chuyện bây giờ cũng không nói một lời. Nỗi lòng tôi càng thêm ngổn ngang trăm mối. Sau khi ăn xong, chủ nhiệm Ngô lấy từ trong túi áo vest ra một cây bút, sau đó lại lấy ra một cuốn sổ ghi chép bọc da màu đen. Thầy cầm cúi viết gì đó lên một trang của cuốn sổ. Sau đó thầy xé tờ giấy đó ra, đưa cho tôi.

“Lưu Hân Dương, mặc kệ nguyên nhân nào gây ra triệu chứng đó, nếu triệu chứng lại xuất hiện em phải nghĩ cách khống chế bệnh trạng.”

Tôi cúi đầu nhìn trang giấy mà chủ nhiệm Ngô đã đưa cho tôi. Trên mặt giấy viết tên ba loại thuốc và liều lượng dùng thuốc. Trong đó có Chlorpromazine, đây là một loại thuốc khống chế bệnh tâm thần cấp tính phát tác và bệnh thần kinh phát tác hiệu quả. Lúc đó, nhìn ánh mắt của chủ nhiệm Ngô, trong lòng tôi đặc biệt khó chịu. Từ những phản ứng của chủ nhiệm Ngô đối với chuyện này, tôi đã sớm nhận ra, ngay từ đầu chủ nhiệm Ngô sẽ không suy nghĩ theo phương diện “ma quỷ”. Trước đó tôi bị bóng đè là do tinh thần bị áp lực quá lớn dẫn đến rối loạn giấc ngủ do thần kinh. Mộng du là do rối loạn giấc ngủ còn nghiêm trọng hơn so với “bóng đè”. Đây là chỉ rõ tinh thần tôi chịu áp lực còn lớn hơn lúc trước, xung đột tâm lý càng nghiêm trọng hơn. Chủ nhiệm Ngô là nhà tư vấn tâm lý chuyên phân tích tinh thần. Từ góc độ chuyên môn của thầy mà nói, muốn giải quyết chuyện này trước tiên phải tìm được nguyên nhân, nguồn gốc gây ra xung đột tâm lý và tạo thành áp lực tinh thần trong tâm lý của tôi. Cho nên thầy mới đưa tôi đến biệt thự của nhà họ Lưu. Tại biệt thự nhà họ Lưu, bệnh trạng của tôi bị kích động mạnh hơn, lại xuất hiện “ảo giác”. Chủ nhiệm Ngô tụng kinh “Nghiêm Lăng kinh” cũng giống như cách thầy giải quyết vụ cô bé chơi trò võ vai bốn người kỳ quái kia, thuộc kiểu “điều trị mang tính ám thị”. Cách điều trị đó đối với bệnh thần kinh phát tác cấp tính rõ ràng có tác dụng. Nếu như không phải do hôm nay đã quá muộn, tôi nghĩ chủ nhiệm Ngô sẽ không làm chuyện kê toa thuốc vượt quá quyền hạn này. Quả thực, tình trạng hiện nay của tôi, nếu không có thuốc khống chế, không có sự giám sát của y tá hay nhân viên hộ lý, tôi thật không biết bản thân tôi sẽ làm ra chuyện gì.

Tôi gật đầu với chủ nhiệm Ngô tỏ ý đã hiểu. Tôi nói:

“Anh từ tối hôm qua vẫn không ngủ được ngon giấc, ăn cơm xong nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi! Chuyện này làm em thực sự áy náy. Em sẽ lập tức đến tiệm thuốc mua thuốc. Tối hôm nay uống thuốc xong, em sẽ xem tình trạng có kiểm soát được hay không.”

Chủ nhiệm Ngô cũng gật đầu với tôi. Thầy làm tôi an tâm, không nên suy nghĩ vớ vẩn. Uống thuốc trước rồi xem phản ứng, lại phán đoán tiến thêm một bước. Tóm lại, cho dù ra sao đều có cách giải quyết. Sau đó thầy lại dặn dò cậu em Chu vài câu, đúng hơn là nhờ cậu em Chu đưa

bệnh nhân là tôi đây về nhà. Lúc sau, chủ nhiệm Ngô tạm biệt chúng tôi, lái xe về nhà.

Sau khi chủ nhiệm Ngô đi về, tôi đến tiệm thuốc mua thuốc, còn mua thêm một chai nước khoáng, uống thuốc theo lời dặn dò của chủ nhiệm Ngô. Tiếp đó, tôi quay đầu nói với cậu em Chu rằng:

“Cậu về nhà đi! Chị còn có việc phải làm.”

Cậu em Chu liếc mắt nhìn tôi, hỏi: “Cô không về nhà à?”

Tôi cười trừ với cậu em Chu, lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong túi, lắc nó trước mặt cậu ta một chút.

“Chìa khóa biệt thự nhà họ Lưu vẫn còn trong tay chị, chị chưa trả lại cho công ty quản lý. Chị bây giờ cũng đã uống thuốc rồi, không phát bệnh nữa đâu. Chị muốn đến tầng hai ngôi biệt thự kia để tìm quyển sổ ghi chép của Hạ Xuân Hiếu.”

Tôi thừa nhận mình lúc đó có hơi điên. Cũng đã uống Chlorpromazine rồi, còn có thể không điên sao? Tôi không biết mình sau này sẽ ra sao, nếu như tinh thần đúng là có vấn đề thật, thì công việc khẳng định phải gác lại. Tôi lại là đứa con duy nhất trong nhà, tôi vào bệnh viện tâm thần Bách Hoa Sơn, cha mẹ tôi đời này xem như xong rồi. Nghĩ như vậy, tôi còn sợ căn nhà quý quái đó sao? Tôi chỉ muốn đến căn phòng của Hạ Xuân Hiếu ở tầng hai để xác nhận một chút. Thật sự có một quyển sổ ghi chép như thế hay không? Thật sự có một người như thế hay không?

Tôi bao gan nói những suy nghĩ này cho cậu em Chu nghe, cũng không sợ cậu ta lại ngăn cản tôi. Nếu tôi đã muốn đi, không ai có thể ngăn cản tôi. Tôi cho rằng cậu em Chu sẽ nói tôi điên rồi. Không ngờ cậu ta phản ứng rất bình thản.

“Nếu cô tìm thấy quyển sổ ghi chép kia.” Cậu ta hỏi, “Cô muốn làm gì?”

Tôi không ngờ cậu em Chu lại hỏi tôi một câu như vậy. Thậm chí tôi chưa từng nghĩ qua chuyện nếu tôi lại đến biệt thự nhà họ Lưu, thực sự tìm được quyển sổ của Hạ Xuân Hiếu kia, thì tiếp theo tôi sẽ làm thế nào. Tôi còn phải làm cái gì? Tìm được quyển sổ của Hạ Xuân Hiếu, có thể xác định tôi không bị bệnh tâm thần hả? Tôi nghĩ đến đây, bỗng phát hiện một vấn đề. Nếu vấn đề không nằm ở tôi, vậy vấn đề của ai? Tôi nhìn cậu em Chu lom lom, đáy mắt có thêm vài phần nghi ngờ và phỏng đoán.

Lúc này, cậu em Chu còn nói: “Phòng bếp của ngôi biệt thự kia, gạo trong thùng gạo đều mốc meo rồi.”

Cậu em Chu nói một câu không đầu không đuôi. Cậu ta nói xong thì đi đến bên mép đường, vẫy tay chặn lại một chiếc taxi. Sau đó cậu ta quay đầu nói với tôi:

“Đi thôi, tôi đưa cô về nhà. Tối hôm nay, cô không đi tìm hấn, hấn cũng đến tìm cô.”

Hết chương 21.4

0

0

Bị mấy câu nói khó hiểu của cậu em Chu làm lung lay, tôi lại ngoan ngoãn theo cậu ta lên xe taxi, còn nói ra địa chỉ nhà của tôi. Cậu em Chu đưa tôi đến dưới lầu nhà tôi. Trên đường đi, tôi đều cố gắng tra hỏi cậu ta rốt cuộc đã biết cái gì rồi. Cái gì là “Cô không đi tìm hấn, hấn cũng đến tìm cô”? Hấn là ai? Anh Lưu sao?

Cậu em Chu không trả lời tôi mấy vấn đề này. Cậu ta chỉ nói cậu ta cũng không chắc lắm, nhưng mà cậu ta sẽ tìm cách để biết rõ. Khi chia tay, cậu em Chu muốn tôi đưa chìa khóa biệt thự nhà họ Lưu, lại còn muốn tôi sau khi về nhà phải nhớ tìm sợi dây chuyền chày Kim Cang đeo lại lên cổ.

“Trước khi cô đi ngủ hãy rải một vòng gạo quanh giường, gạo tẻ, gạo nếp gì đều được cả. Nếu trong nhà có đậu nành, thì hãy trộn đậu nành với gạo rồi rải chung. Nhớ là lúc rải phải rải toàn bộ xung quanh giường. Bên cạnh gối có thể đặt một quyển sách hay một tờ báo. Sau khi đi ngủ, nếu cảm thấy có gì đó không ổn, thì cô hãy niệm Phật hiệu, Phật hiệu nào cũng được.” Cậu ta nói xong, xoay người bỏ đi. Tôi muốn đuổi theo cậu ta hỏi cho rõ nhưng không có cơ hội.

Không thể không nói, tôi đặc biệt ghét kiểu người giả vờ thần bí như cậu em Chu. Cậu muốn tôi làm như vậy, thì nên nói cho tôi biết vì sao. Bằng không, sao chị đây phải nghe lời cậu ta chứ?

Sau khi uống Chlorpromazine, tôi vốn là không muốn nghe cậu em Chu nói, đi làm ba cái chuyện thần bí linh tinh kia. Tôi thật sự không tin những điều đó, nếu không làm theo lời cậu ta nói, tôi sẽ chết! Mà lúc cậu ta nói những lời đó, cậu ta không hề nhắc đến mối liên hệ thiết hơn trong đó?

Song, sau khi tôi tắm rửa xong, trèo lên giường nằm, lại cảm thấy sợ hãi. Tôi nghĩ rồi lại nghĩ. Con người mà, tạo cho mình con đường sống luôn luôn không sai. Gây khó dễ với ai cũng được, nhất định đừng gây khó khăn với chính mình.

Tôi chạy đến chỗ bàn làm việc tìm kiếm một hồi. Cuối cùng tôi cũng tìm được sợi dây chuyền gỗ đàn hương mà cậu em Chu đưa cho tôi, nó nằm trong kệ hờ giữa bàn làm việc và bức tường. Tôi thối bụi bám bên trên, đeo nó lên cổ của mình. Sau đó tôi làm theo lời dặn dò của cậu em Chu, đến phòng bếp tìm gạo và đậu nành. Tôi đến bên giường rải dài một đường, tạo thành một vòng tròn gạo và đậu tương xung quanh giường. Trong lúc rải gạo và đậu, tôi còn bộc phát một ý tưởng mới. Tôi vừa niệm sáu chữ chân ngôn của Phật giáo[3], vừa rải gạo và đậu. Sau đó, tôi đến giá sách lấy ra một quyển “Tứ Hải”[4], đó là quyển sách dày nhất trong nhà của tôi. Tôi đem quyển sách vừa dày vừa nặng đặt bên cạnh gối. Lúc này tôi mới an tâm nằm ngủ.

[3] Sáu chữ chân ngôn của Phật giáo: 唵嘛呢叭咪吽 đọc là om ma ni be me hum, tương tự Nam mô A-di-đà Phật ở Việt Nam.

[4] Từ Hải: là quyển từ điển tổng hợp lớn nhất Trung Quốc. Là cuốn từ điển tổng hợp khổng lồ gồm nghĩa của từ, kèm hai công dụng đó là từ điển ngữ văn và từ điển bách khoa.

Cảm giác này, trước khi đi ngủ tôi vô cùng lo lắng thấp thỏm. Nhưng bởi vì thật sự đã quá mệt mỏi, tôi cũng không thấp thỏm bao lâu. Đại khái qua khoảng nửa tiếng, chưa tới mười giờ tôi đã ngủ rồi. Sau khi chìm vào giấc ngủ, tôi không còn biết gì nữa. Chỉ là trong lúc nửa mơ nửa tỉnh tôi nghe thấy một tiếng sấm, ngoài cửa sổ hình như trời đổ xuống cơn mưa xối xả. Đợi đến khi tôi bắt giấc tỉnh dậy, đã là một giờ trưa ngày hôm sau. Hôm nay, tôi đã từng nghe cha mẹ nhắc đến chuyện muốn đến nghĩa trang ở núi Ngọc Long để táo mộ rồi. Nhưng sáng sớm hôm nay, tôi đang ngủ thì mơ hồ nghe cha mẹ gọi tôi dậy, tôi trong trạng thái mơ mơ màng màng đáp lời họ một câu: “Bố mẹ đi trước, sang năm con sẽ đi.” Cha mẹ tôi rất hiểu tính cách của tôi, hoặc có lẽ họ lo lắng đến tôi, hôm trước tôi đã “tăng ca” nên mệt muốn chết rồi. Họ cũng lười gọi tiếp, chắc là tự lái xe đi táo mộ rồi.

Tôi như một con cá sắp chết, ở trên giường đập nước mấy cái, đuổi người rồi lại cong lưng. Dùng những hành động này để chúc mừng bản thân mình còn “sống”. Xem ra, đêm qua đã không xảy ra chuyện gì. Không biết là do Chlorpromazine có tác dụng, hay là ám thị tâm lý có tác dụng, hoặc là phương pháp của cậu em Chu thực sự có hiệu nghiệm nữa. Thấy bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời rực rỡ, tôi lười biếng ngồi dậy, nhân tiện lần mò chiếc điện thoại đặt bên gối. Nheo mắt nhìn, mười một cuộc gọi nhớ, đều là cậu em Chu gọi đến. Cuộc gọi gần nhất hiện thời gian là 8:24 phút.

Chuyện này không giống cậu ta à. Trong lòng tôi nảy lên suy nghĩ, không phải đêm qua đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Cậu ta cầm chiếc chìa khóa từ tay tôi, đừng nói đã chạy đến biệt thự nhà họ Lưu rồi chứ?

Tôi nghĩ đến đó nhất thời khẩn trương, lập tức bấm nút gọi lại. Tiếng hát của Đào Lang còn chưa nổi lên, cậu em Chu đã tiếp điện thoại rồi:

“Tối hôm qua có chuyện gì không?”

Mặc dù cậu em Chu là đang hỏi tôi, nhưng nghe giọng điệu của cậu ta chẳng hề có ý muốn hỏi. Chắc hẳn thấy tôi gọi lại cho cậu ta, là cậu ta đã biết tôi còn sống trên đời này. Tôi nghe thấy tiếng người ầm ĩ ở đầu kia điện thoại, hình như cậu ta đang ở bên ngoài.

“Nhờ phúc của cậu, chị không có gặp đồng chí Mác...” Tôi vừa nói, vừa xoay người xuống giường. Ngay lúc tôi cúi đầu muốn tìm đôi dép của mình, tôi lập tức ngăn người.

Chỉ thấy trên sàn nhà phòng của tôi rải rác khắp nơi đều là gạo và đậu nành, giống như tối hôm qua rơi xuống một cơn mưa gạo và đậu tương vậy. Tôi vội vàng bò từ đầu giường xuống cuối giường, dạo một vòng xem xét. Đêm qua, trước khi đi ngủ tôi nhớ đã rải gạo và đậu rõ ràng thành “đường tròn”. Nhưng lúc này, gạo và đậu lại rơi lả tả đầy đất, thậm chí trên giường của

tôi cũng có một ít gạo và đậu. Tôi nhìn cảnh này, không khỏi hét lên âm ỉ: “Ồi trời ơi! Đây là vết tích sau cơn bão à!”

Tôi quay đầu nhìn quyển Từ Hải đặt bên giường tối hôm qua. Quyển Từ Hải vốn dày và nặng như thế, lúc này đây đã mở ra đặt bên gối của tôi, và lại có vài tờ còn bị phá hủy.

“Sao vậy? Tối qua không có chuyện gì xảy ra chứ?” Cậu em Chu lên tiếng hỏi tôi từ đầu bên kia điện thoại. Tôi cười gượng hai tiếng, nói: “Tối qua ngủ rất ngon, vừa mới ngủ dậy. Mặc dù chị không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra khá là đặc sắc. Có lẽ đêm qua chị đã mộng du.”

Lúc tôi nói xong, cậu em Chu không lên tiếng. Tôi hỏi cậu ta đang ở đâu, sao gọi cho tôi nhiều cuộc như vậy. Cậu ta vẫn không hé răng.

Một lát sau, cậu ta mới nói: “Vấn đề đã được giải quyết rồi. Cô không cần lo lắng nữa. Nhưng mà gần đây cô có thể sẽ tương đối không may. Trong khoảng thời gian này nên cẩn thận một chút.”

Tôi nghe cậu em Chu nói những lời này thì đầu óc càng thêm mù mờ. Cái gì mà “vấn đề đã được giải quyết rồi”, phải chăng cậu ta tối qua đã lập đàn tế làm phép? Hay là đến biệt thự nhà họ Lưu bắt giữ hồn ma ba người của nhà người ta hả?

Tôi nói: “Cậu chờ một chút, nói lấp lửng không phải là đại trượng phu. Xem như tôi cầu xin cậu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu có thể nói thật với tôi không?”

Cậu em Chu im lặng một lát mới nói: “Chiều nay cô có bận gì không?”

Tôi liền trả lời: “Không có, chi vậy?”

Cậu ta nói: “Vậy đi, cô đến đây mời chúng tôi đi ăn.”

Cậu ta nói xong lại tự tiện ngắt điện thoại. Tôi nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, đầu óc nhất thời có phần không nhạy bén nữa.

“Chúng tôi” là ai? Còn nữa, cậu ta bảo người khác mời cơm mà như vậy sao?

Được rồi, đối mặt với nhân vật tầm cỡ cậu em Chu này, kẻ hèn mọn tôi đây vĩnh viễn là một Lưu Hân Dương chỉ biết gật đầu. Tôi rời giường tắm rửa một cái, lại nấu một bát mì, ăn xong lúc này mới bắt đầu rửa mặt thay quần áo. Lúc tôi đã sửa soạn xong đang chuẩn bị đi thì chủ nhiệm Ngô gọi điện thoại cho tôi, hỏi tình hình của tôi ra sao. Tôi nói: “Tối hôm qua không sao. Song chuyện này đi theo hướng kỳ lạ, có phần phản khoa học, phản nhân loại rồi.”

Chủ nhiệm Ngô dường như đã sớm đoán được tôi sẽ không sao. Thầy cười lớn hỏi tôi cái gì là phản khoa học phản nhân loại. Tôi liền đem lời căn dặn của cậu em Chu tối qua và hiện tượng

kỳ lạ trong phòng tôi khi tôi thức dậy vào trưa hôm nay, còn có cuộc điện thoại mà cậu em chu gọi tới kể tất tần tật cho chủ nhiệm Ngô nghe.

Chủ nhiệm Ngô nghe xong không nói gì cả. Thầy trầm mặc hồi lâu rồi mới lên tiếng:

“Anh chàng họ Chu kia, đúng là có chút... thần bí.”

Tôi hỏi chủ nhiệm Ngô sao lại nói vậy. Chủ nhiệm Ngô nói, hôm qua lúc ở biệt thự nhà họ Lưu, thầy vừa mới lên lầu hai bỗng cảm giác được trong căn nhà có một loại “khí tức”, giống như có người trong nhà. Thầy đẩy ba cánh cửa liên tiếp, bên trong đương nhiên không có một bóng người. Nhưng mà, khi thầy mở cửa thư phòng, trong nháy mắt thầy cảm thấy có người bên trong. Chủ nhiệm Ngô là một người không tin tà ma, càng có loại cảm giác kỳ lạ này thì thầy càng muốn hiên ngang đi vào xem xét một vòng. Nhưng đúng lúc thầy muốn tiến vào phòng, cậu em Chu bỗng nhiên xuất hiện sau lưng kéo thầy lại. Cậu em Chu nói với chủ nhiệm Ngô là cậu ta muốn lên lầu xem một chút. Lúc nói những lời này, cậu em Chu đưa mắt nhìn lướt qua bên trong phòng đọc sách, sau đó tiện tay đóng cửa phòng lại. Sau đó, tôi đi lên lầu, hai mắt trắng dã, họ gọi tôi vài lần nhưng tôi không đáp lại. Chủ nhiệm Ngô thấy tình huống này, nghĩ là bệnh tâm thần trong hoàn cảnh kích thích đột nhiên phát tác. Thầy đã có chuẩn bị từ trước, nên có mang theo cuốn kinh “Nghiêm Lăng kinh”. Thầy thầm nghĩ, nếu tôi có phát tác, vậy thì thầy sẽ niệm kinh thư hẳn là sẽ có tác dụng ám thị nhất định. Thế nhưng, lúc chủ nhiệm Ngô lấy cuốn “Nghiêm Lăng kinh” bắt đầu tụng kinh, thì tình trạng của tôi không những không có chuyển biến khả quan, trái lại còn như phát điên bắt đầu tông cửa sổ.

Ngay trong tình huống nguy hiểm đó, cậu em Chu hình như có nói một câu: “Trong nhà không thể niệm cái này, sẽ kích động đến hần ta.” Nhưng lúc đó, chủ nhiệm Ngô đang lo tôi đập vỡ cửa sổ nhảy xuống, nên không để ý đến cậu em Chu nói gì, vội vã vớt kinh thư để túm tôi lại. Tôi quá mạnh, thầy không khống chế được tôi, còn bị tôi hành hạ rất nhiều. Lúc này, cậu em Chu nhặt quyển “Nghiêm Lăng kinh” mà chủ nhiệm Ngô vứt trên mặt đất. Cậu ta giở quyển kinh ra rồi nện lên mặt tôi, còn rất hung dữ nói một câu gì đó. Lúc đó, cả người tôi bỗng đứng im ngây ngốc. Ngay lúc tôi ngây ngốc, cậu em Chu đã đánh tôi bất tỉnh và phụ một tay với chủ nhiệm Ngô khiêng tôi ra khỏi căn nhà đó.

Chủ nhiệm Ngô lúc đó, lòng nóng như lửa đốt, nên không quá chú ý đến những hành động khác thường của cậu em Chu. Thầy chỉ nghĩ, là một chàng trai còn nhỏ tuổi mà cậu em Chu khi đối mặt với tình huống bất ngờ lại có phần quá bình tĩnh. Hai người họ khiêng tôi ra khỏi biệt thự nhà họ Lưu, tới sân trước cửa mới đặt tôi nằm xuống dưới ánh mặt trời. Lúc này, cậu em Chu cầm quyển kinh thư kia đánh lên mặt tôi. Sau khi đập lên mặt xong, cậu ta bắt đầu nâng quyển sách niệm kinh cho tôi nghe. Cậu ta niệm kinh rất lắp bắp, chắc là trong kinh vẫn có nhiều từ lạ. Lúc cậu ta niệm kinh thì đầu óc tôi lại có chuyển biến.

Chủ nhiệm Ngô nói với tôi: “Em suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Trên thế giới này chuyện không giải thích được có nhiều lắm. Em không gặp thì vĩnh viễn đừng suy nghĩ đến. Em có gặp rồi cũng đừng suy nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên. Nói chung, không sao là tốt rồi. Song tình trạng của em bây giờ vẫn chưa ổn định, tự mình phải cẩn thận. Anh đề nghị em vẫn nên dùng thuốc thêm một thời gian nữa. Ngày mai anh sẽ đưa em đến bác sĩ Đông y khoa nội thần kinh xem sao. Thuốc Tây ảnh hưởng nhiều, nếu tình hình có chiều hướng tốt, chuyển sang uống thuốc bắc thì an toàn hơn đôi chút.”

Tôi thấy thế cũng đúng, gần đây quả thực tinh thần tôi có áp lực lớn, giấc ngủ cũng không ngon, điều chỉnh một chút cũng được. Nhà tôi có nuôi mèo, nói không chừng vụ gạo và đậu tương đầy đất là do sáng sớm cha mẹ tôi mở cửa gọi tôi dậy thì con mèo chạy vào gây ra, thuốc không thể ngừng uống.

Hết chương 21.5

0

0

Hơn ba giờ chiều, tôi hẹn gặp cậu em Chu ở một đầu đường dành cho người đi bộ ở Hàng Phong. Trên người cậu em Chu vẫn còn mặc bộ quần áo hôm qua, tóc lộn xộn, còn ngái ngủ. Phía sau cậu em Chu là một thanh niên cao gầy. Người này nhìn qua khoảng trên dưới ba mươi tuổi, khuôn mặt gầy, mũi cao thẳng, đôi mắt hẹp dài, môi mỏng mà hồng hào, trên mũi nâng một đôi mắt kính gọng kim loại. Anh ta mặc một chiếc quần jean bụi bặm lủng lỗ và một chiếc áo thun trắng. Trước ngực có một chữ “hồn” thật lớn màu đen viết theo lối chữ thảo[5], không biết là tự viết hay là được in lên áo. Khiến cho người ta ấn tượng sâu sắc nhất chính là đầu tóc của anh ta. Anh ta có mái tóc vừa đen vừa dài, giống như của người cổ đại vậy. anh ta dùng một cây trầm gỗ quấn tóc thành búi.

[5] Thảo thư hay chữ thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa. Thảo thư có bút pháp phóng khoáng và tốc độ viết nhanh, mức độ đơn giản hóa của chữ thảo là lớn nhất trong số các kiểu chữ Hán, thường chỉ cần 1 nét.

Cậu em Chu đứng bên cạnh người đàn ông với trang phục ngô không ra ngô khoai không ra khoai, làm cho những người qua đường nhiều lần quay đầu lại nhìn. Tôi đương nhiên cũng nhìn chằm chằm người nọ đến ngây ngốc. Tôi thầm nghĩ, hai anh em này đại khái đang làm nghệ thuật đi.

“Cô nương, cô sinh năm nào vậy?”

Tôi vừa mới đến gần cậu em Chu, người anh em “làm nghệ thuật” đứng sau lưng cậu ta đột nhiên hỏi tôi một câu như thế. Tôi không biết người kia là ai, nhưng nhìn anh ta đứng chung một chỗ với cậu em Chu, chắc là bạn của cậu ta. Vì vậy tôi cười nói:

“Tôi sinh năm 86.”

“Ồ, hóa ra là một con cọp.” Người nọ nheo đôi mắt hẹp dài, gật gù với tôi: “Thế sinh vào ngày mấy, tháng mấy?”

Tôi vô cùng ngờ vực nhìn người đàn ông nọ, lại quay đầu nhìn cậu em Chu một chút, đại khái hi vọng cậu em Chu có thể đứng ra giới thiệu người bạn này của cậu ta cho tôi đôi chút. Thật không may, lúc tôi nhìn về phía cậu em Chu, thì cậu ta đặc biệt bất lịch sự mà ngửa đầu ngáp dài một cái.

Lách đủ kiểu đều rơi vào đường cùng, tôi đành phải nói ngày tháng năm sinh cho thanh niên làm nghệ thuật kia, tôi hỏi anh ta: “Anh hỏi cái này để làm gì?”

Thanh niên nghệ thuật không trả lời tôi. Anh ta nheo mắt, bấm ngón tay. Dáng vẻ bí hiểm đó làm tôi cảm thấy như nhân vật Khương Tử Nha trong phim truyền hình “Bảng Phong Thần”.

“A, thảo nào, thảo nào.”

Thanh niên nghệ thuật bấm ngón tay tính toán, giống như đã hiểu ra gì đó. Anh ta cười tủm tỉm nhìn tôi, ánh mắt có phần hứng thú sâu xa. Sau đó, anh ta quay đầu nói với cậu em Chu:

“Nếu cô này không đeo dây chuyền Chày Kim Cang, thậm chí cậu không tìm tôi đến giải quyết đồ vật kia thì cô nàng này cũng không chết được đâu. Cậu cứ yên tâm đi.”

Vị thanh niên nghệ thuật vừa cười vừa nháy mắt nói với tôi:

“Cô nương, cô là con cọp lửa sinh năm Bính Dần. Con cọp này khôn ngoan, vốn có sát khí rất nặng, trong nhà có cọp là trấn trạch (nhà kiên cố). Mà cô nương, ngũ hành tất cả đều là hỏa, có lẽ bình thường tính khí cũng khá nóng nảy. Năm ngoái là năm hỏa xà (năm 2013 là năm con rắn lửa), cô hai ba ngày đầu năm bị chảy máu nướu răng, khoang miệng lở loét, và không giữ được tiền tài. Trong mạng cô thiếu mộc nghiêm trọng, củi (tiền tài) đều bị cô đốt sạch rồi! Đời này muốn kiếm nhiều tiền thì không thể nào, nhưng cô cũng không sợ chết đói. Mỗi khi cô cạn kiệt lương thực, luôn luôn có người giúp đỡ cô một tay. Trong phòng cô có thể đặt các loại cây thuộc họ trúc phát tài. Trên người cô nên đeo một số vật thuộc tính mộc. Ngày thường nhớ ăn nhiều rau củ, ăn ít thịt, dầu mỡ, đồ chiên đồ nướng gì đó càng phải ít ăn. Dùng suốt ngày ôm máy tính. Còn nữa, phải chú ý đến tim của cô.”

Anh ta dứt lời, vỗ vai cậu em Chu, kề tai cậu ta nói thầm vài câu. Thính giác của tôi tương đối tốt, mặc dù không thể nghe rõ từng câu từng chữ anh ta nói, nhưng tôi cũng có thể nắm được đại ý của anh ta. Đại khái anh ta đang trêu chọc cậu em Chu: “Đừng phải một con cọp lửa như thế, đầu gối như cậu phải cẩn thận nhiều lắm, coi chừng bị người ta thiêu thành tro.”

Ngay từ đầu, nhìn trang phục đầu tóc của chàng thanh niên khác người này, tôi còn cho rằng anh ta là người làm nghệ thuật. Dù sau, đầu năm nay chỉ có đàn ông làm nghệ thuật mới thích để tóc dài. Sau này, nghe những lời anh ta nói, tôi mới biết người này họ Giang, là một đạo sĩ ở am Thiên Tiên núi Thiên Long phái Long Môn Toàn Chân giáo.

Giang đạo trưởng không giống cậu em Chu, không thích giấu diếm. Tôi hỏi một câu. Anh ta lập tức sảng khoái tự giới thiệu. Nhưng anh ta tuôn ra một tràng thuật ngữ am nào đó, núi nào đó, phái nào đó, giáo nào đó, khiến đại não của tôi trong giây lát ngẩn ngẩn bị chặn mạch.

Đối với phản ứng kinh ngạc kèm theo chút thất lễ, đạo trưởng Giang Nhất Bình cũng không mấy để ý. Anh ta nói cho tôi biết, Đạo giáo có lịch sử và truyền thụ đặc biệt lâu đời, đây là báu vật của văn hóa Trung Hoa. Những đạo nhân như họ, ngoại trừ tự thân luyện đạo, tu đạo, thì

vẫn luôn dốc sức phát huy văn hóa Đạo gia, hi vọng nó có thể truyền thụ và phát triển.

Chúng tôi ngồi ăn ở một quán ăn gia đình, gọi bốn món một canh. Trong bữa cơm, cậu em Chu chỉ lo ăn, tôi và đạo trưởng Giang trò chuyện rất vui vẻ. Anh ta kể cho tôi nghe cuộc sống của “đạo sĩ thời hiện đại”. Anh ta nói cuộc sống cũng giống như chúng tôi, cũng học tiểu học, cấp hai, cấp ba rồi đại học, cùng tiếp nhận những kiến thức khoa học của thế giới quan rộng lớn. Chỉ không giống ở một chỗ chính là lúc hơn mười tuổi, anh ta nổi lên hứng thú với đạo giáo văn hóa. Sau đó anh ta lên núi bái sư tu đạo, trở thành một đạo sĩ, thỉnh thoảng cũng xem cho người ta âm trạch, dương trạch. Trong đám bạn học tiểu học của anh ta, có rất nhiều người cho rằng anh ta hành nghề khâm liệm và mai táng. Trên thực tế, Đạo học uyên bác, Đạo gia có “Ngũ thuật”, gồm năm thuật kiêm tu sơn, y, mệnh, tương, quẻ của đạo nhân cổ đại. Bây giờ có thể tinh thông một trong năm thuật đó cũng đã rất giỏi rồi. Đoán mệnh, xem tướng chỉ là một phần nhỏ nhất không đáng kể trong năm thuật đó. Đạo trưởng Giang Nhất Bình còn nói, thật ra khoa học và Đạo học không hề có mâu thuẫn. Khoa học lấy lý luận chứng minh thực tế là chính, đạo học lấy kinh nghiệm truyền thụ là chính. Giải thích cùng một sự việc chỉ là khác nhau giữa mực tiêu và quan điểm.

Khi nói chuyện cùng Giang Nhất Bình, tôi dường như cảm thấy đầu óc được mở mang.

Tôi hỏi anh ta: “Anh Giang, lúc trước hai người nhắc đến chuyện của em, ‘vấn đề đã được giải quyết’ là đã giải quyết vấn đề gì? Chuyện này liên quan đến em, em sắp thành bệnh nhân tâm thần rồi, anh có thể nói cho em biết tất cả rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Giang Nhất Bình cười, hỏi tôi: “Em thật sự muốn biết sao? Chu Do Kiệm nói cho em biết kết quả, nhưng không nói cho em nguyên nhân, cái này có đạo lý của cậu ta. Anh nghe nói em làm công việc liên quan đến tư vấn tâm lý, đây là khoa học. Anh và tiểu Chu có thể giải thích với em lại thiên về huyền học. Lấy quan điểm của chúng tôi để giải thích chuyện này với em, em nên chuẩn bị sẵn tâm lý ‘chỉ nghe không phải báng’.”

Tôi ngược mắt nhìn cậu em Chu, cậu ta cũng đang nhìn tôi với sắc mặt như cũ, đáy mắt cũng không dậy sóng. Lúc đó, tôi thật sự có phần do dự. Trước đó, qua điện thoại chủ nhiệm Ngô cũng đã nói, trên thế giới này chuyện không giải thích được có nhiều lắm, không gặp thì vĩnh viễn đừng suy nghĩ đến, có gặp rồi cũng đừng suy nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên. Nghĩ đến đây, chủ nhiệm Ngô đã sống hơn nửa đời người, khó đảm bảo chưa từng gặp một hai chuyện không giải thích được. Nhưng thầy không đuổi theo tìm hiểu, thì chuyện đó đương nhiên sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của thầy. Nếu như tôi vẫn miệt mài theo đuổi, có phải sẽ bị chuyện này ảnh hưởng hay không?

Lúc này, bữa ăn cũng đã ăn gần xong, chỉ cần tôi nói một câu “Thôi quên đi, việc này em không muốn biết, chỉ cần em không sao là tốt rồi.” Như vậy mọi thứ sẽ trôi qua. Thế nhưng, tôi do dự hồi lâu, cuối cùng cũng không thể chiến thắng sự hiếu kỳ của chính mình.

Tôi nói với đạo trưởng Giang Nhất Bình, “Không sao, anh cứ nói đi! Nếu như đức tin đủ kiên định, thì sẽ không dễ bị dao động. Đức tin có thể dễ dàng lung lay, thì chưa đủ để gọi là đức tin.”

Giang Nhất Bình nghe tôi nói xong, dường như vô cùng khen ngợi. Anh ta nhìn tôi cười lớn, nói: “Hay lắm, anh đây sẽ nói cho em biết.” Anh ta vừa nói, vừa tháo chiếc túi vải buồm màu xanh lá

xuân đeo trên vai anh ta xuống, lấy trong túi ra một thứ gì đó bị bọc bằng vải đỏ, còn có dây thừng đỏ buộc quanh. Cậu em Chu nhìn thấy anh ta lấy ra thứ kia liền nhủ mày không vui, mặt đành lại.

“Bên trong gói vải đỏ là thứ mà sáng sớm hôm nay anh và tiểu Chu tìm được trong thư phòng ở lầu hai biệt thự nhà họ Lưu. Anh gì họ Lưu đã xem mắt với em, còn có gia đình anh ta đều bị món đồ này hại chết. Song, ai bảo anh ta muốn phát tài bất chính, giở trò để rồi quay ngược lại hại người hại mình cơ chứ? Túi vải đỏ anh không thể mở ra cho em xem, nhưng anh có thể nói cho em biết, trong cái gói này là một bộ hài cốt của trẻ con đã biến thành màu đen. Anh chàng họ Lưu kia mỗi ngày dùng gia cầm sống lấy máu tươi tế nó, để mời tài vận vào nhà. Đây là một loại pháp thuật thâm độc. Sợi dây chuyền chày Kim Cang trên cổ em là pháp khí của một vị cao tăng Phật giáo có pháp lực mạnh. Âm dương chạm vào nhau, anh chàng họ Lưu kia sau khi chạm vào em thì bắt đầu nôn mửa, nổi điên, chính là bị tên tiểu quỷ mình nuôi dưỡng cắn ngược lại. Lúc em chạy đến nhà người ta, còn làm vỡ lư hương dùng để tế quỷ của nhà người ta. Cũng khó trách thứ căn lại chủ nhân này sau đó lại chạy đi tìm em để quấy phá.”

Giang Nhất Bình còn kể lại. Ngày hôm qua, khi cậu em Chu cùng tôi đến biệt thự nhà họ Lưu, đứng bên ngoài căn nhà cũng đã cảm nhận được căn nhà “âm khí” khác thường. Lúc vào nhà, cậu ta vào nhà bếp nhà họ Lưu kiểm tra trước. Phòng bếp vì vừa có bếp vừa có lửa sáng, đó là một nơi có dương khí thịnh nhất trong nhà. Con người ăn ngũ cốc hoa màu, ngũ cốc tắm rửa trong ánh mặt trời mà lớn lên, vốn sẵn có dương tính gì đó. Nếu trong một căn nhà, phần lớn gạo sinh trùng tiêu biểu cho chuyện bệnh dịch xâm lấn, nếu gạo ẩm ướt mốc meo thì ý chỉ trong nhà có âm tà nhập chủ.

Theo cách nói của Giang Nhất Bình, cậu em Chu đại khái thuộc về kiểu người có “thiên nhãn” mở một nửa. Cậu ta có thể cảm nhận được “khí” nhưng cậu ta không phải đạo sĩ Chúc Do[6], cũng không quả am hiểu giải quyết ma quỷ. Sau khi phát hiện tình hình bất thường trong phòng bếp, cậu ta đã nghĩ ngay đến Giang Nhất Bình. Nhưng mà vì không thể xác định được mức độ nghiêm trọng của chuyện này, hơn nữa lúc đó đang là ban ngày, bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ, cậu em Chu liền cảm thấy có thể mạo hiểm lên lầu kiểm tra một chút.

[6] Chúc Do (祝由): Chúc là cầu chúc, kính chúc có ý cung kính, có ý cung kính giải thích thương lượng, không chỉ cho người, cho bệnh, mà cho vạn vật tự nhiên. Do là nguyên nhân, lý do sản sinh bệnh tật. Diễn giải ra là cung kính điều tra nguyên nhân bị bệnh của người bệnh, ngọn nguồn căn bệnh, cung kính vận dụng phương pháp Chúc Do thông qua các biện pháp thuốc, bùa chú, pháp thuật, tâm lý để hóa giải bệnh tật của người bệnh. Xem một số trường hợp chữa bệnh của Chúc Do, cảm thấy lời chúc của Chúc Do trên thực tế là một loại đạo pháp. Chúc Do chính tông và bà mo thầy cúng khăng định là hai sự việc hoàn toàn khác nhau.

Toàn bộ bên trong biệt thự nhà họ Lưu có quỷ khí dày đặc, trong đó có mấy căn phòng đặc biệt không ổn. Một căn là thư phòng ở lầu hai, căn còn lại là phòng ngủ của anh Lưu. Nhất là thư phòng ở lầu hai, còn chưa bước qua cửa, cậu em Chu đã cảm thấy căn phòng kia hắc khí lượn lờ, vô cùng quỷ dị. Thấy tình trạng như thế, vô cùng giống chuyện ma quỷ. Biện pháp duy nhất lúc đó chính là rút lui trước.

Đêm qua, sau khi đòi tôi chiếc chìa khóa của biệt thự nhà họ Lưu, cậu em Chu đã gọi điện thoại cho Giang Nhất Bình. Giang Nhất Bình không ở thành phố này, cảm thấy vấn đề dường như khá nghiêm trọng. Giang Nhất Bình liền ngồi tàu lửa suốt đêm đến đây, năm giờ sáng mới đến thành phố này.

Đêm qua, sau khi gọi điện cho Giang Nhất Bình, cậu em Chu một mình đến hoa viên Thiên Long trước. Cậu ta đến những gia đình gần nhà họ Lưu để hỏi thăm chút tình hình. Có người nói, sau khi anh Lưu mất một vài ngày, vào một buổi tối nào đó hơn tám giờ, cô giúp việc trong nhà họ đột nhiên từ trong nhà chạy ào ra ngoài. Lúc đó quần áo cô giúp việc không chỉnh tề, như điên như dại khóc ầm lên trong khu phố, gặp ai cũng sẽ nắm chặt không buông. Cô gái kêu gào cứu mạng, nói trong nhà có quỷ. Bảo an nghe tin chạy đến không chế cô giúp việc kia, sau đó đưa cô ấy đến phòng an ninh có người canh giữ. Sau đó, vài bảo an đến nhà họ Lưu gõ cửa. Với tình cảnh gõ cửa mà không có ai ra mở, họ đến chỗ quản lý lấy chìa khóa dự phòng. Lúc mở cửa đi vào, họ mới phát hiện ông bà Lưu đã chết, một người chết ở phòng khách, một người chết ở phòng ngủ tầng ba, về mặt lúc chết rất kinh hoàng. Bảo an báo cho bên quản lý, nhân viên quản lý trực ban liền gọi 110 báo cảnh sát. Sau đó, cảnh sát liên hệ với giám đốc Lưu là thân thích của nhà họ Lưu. Giám đốc Lưu đưa cô giúp việc đến bệnh viện, lại tìm người an táng thi thể ông Lưu và bà Lưu, chuyện này xem như xong.

Tin tức chuyện này gây náo động rất lớn, những gia đình trong khu Mẫu đơn viên tối hôm đó gần như đều chạy đến xem náo nhiệt. Mặc dù bên bảo vệ trị an đã hạ lệnh cấm bàn tán, nhưng không biết cậu em Chu đã dễ dàng moi được những thông tin này từ gia đình nào.

Hơn sáu giờ sáng hôm nay, cậu em Chu và Giang Nhất Bình vào nhà họ Lưu, hai người họ đã tìm được món đồ tôi vừa thấy trong một ngăn kéo ở thư phòng tầng hai, cũng đã đem món đồ đó niêm phong trong túi đỏ. Bởi vì lúc đó con quỷ kia đang quần quít lấy tôi, cho nên phía họ trái lại tiến hành tương đối thuận lợi.

“Thứ này anh sẽ đem về am, xin sư huynh xử lý nó, sẽ rửa sạch hoàn toàn. Tuy nhiên, nói cho cùng em cũng bị thứ này làm phiền một thời gian, sắp tới đây có lẽ sẽ tương đối không may. Nếu có điều kiện, về nhà tìm lá bưởi non tắm rửa.”

Giang Nhất Bình còn nói cho tôi biết, tình huống tôi ở trong biệt thự nhà họ Lưu anh ta không có tận mắt chứng kiến nên không thể phán đoán đúng. Song theo những gì chúng tôi kể, tình trạng của tôi lúc đó có thể là “quỷ đôi mắt”. Anh ta hỏi tôi, lúc phát hiện khung hình trong phòng khách rơi xuống, có phải tôi đã nhìn chằm chằm ảnh chụp, hơn nữa còn nhìn đôi mắt của người chết hay không. Tôi trầm tư nhớ lại, hình như là có chuyện đó xảy ra. Giang Nhất Bình nói, cho dù đó là hồn ma hay là ảnh chụp người chết, tốt nhất không nên nhìn chằm chằm đôi mắt của người ta. Thứ nhất, đó là bất kính. Thứ hai, nhìn thẳng mắt dễ xảy chuyện. Ngoài trừ những điều đó ra, sáng sớm hôm nay ở căn phòng của Hạ Xuân Hiểu ở tầng hai, cậu em Chu quả thực đã tìm được quyển sổ ghi chép, sổ tiết kiệm và chứng minh thư ở những chỗ tôi đã nhắc đến. Mặc dù hai người họ không thể thăm dò được tung tích của Hạ Xuân Hiểu. Nhưng theo suy đoán của họ, Hạ Xuân Hiểu hẳn là đã không còn ở trên đời.

Giang Nhất Bình vì chuyện của tôi mà phải ngồi xe lửa chạy đường xa đến đây. Tôi lúc đó muốn gửi anh ta phong bì, nhưng cậu em Chu nói không cần, người này chỉ cần được ăn. Vì vậy, hôm sau tôi dẫn Giang Nhất Bình đi du ngoạn mấy địa điểm nổi tiếng của thành phố này, lại dẫn đi ăn các món ăn vật đặc sắc của địa phương, làm hết sức với tư cách chủ nhà. Sau đó, tôi tiễn anh ta lên xe, lại đút thêm một túi đồ ăn đặc sản địa phương cho anh ta, xem như chút tâm ý.

Sau đó, tôi gọi điện thoại cho mợ, nhờ mợ hỏi thăm giúp tôi chuyện của Hạ Xuân Hiểu. Mợ tôi rất nhanh đã gọi điện thoại lại cho tôi. Mợ nói cô giúp việc Hạ Xuân Hiểu kia ngay trong ngày bị đưa vào bệnh viện đã nhảy lầu tự sát. Điều này dường như đã chứng thực suy đoán của đạo

trưởng Giang. Xem nội dung trong quyển sổ ghi chép của Hạ Xuân Hiếu, cô ấy ở nhà họ Lưu nhất định đã gặp không ít chuyện quái dị còn phát hiện bí mật của Lưu Kiếm Thành. Tình cảnh tôi gặp phải trong biệt thự nhà họ Lưu có thể là có hơi bị linh hồn khổng chế cố gắng để tôi hiểu rõ nỗi đau của họ, hi vọng tôi có thể tìm ra nguyên nhân của vấn đề, giải thoát họ từ trong chỗ kiểm soát nào đó.

Mấy ngày liên tiếp sau khi sự việc này chấm dứt, tôi cảm thấy bản thân sống rất không có “cảm giác chân thực”. Thế giới này quá rộng lớn, có quá nhiều chuyện vượt qua phạm vi tưởng tượng của tôi. Khi tôi miêu tả lại chuyện này, “miêu tả” của tôi có chứa “màu sắc chủ quan” vô cùng dày đặc. Tôi thậm chí không biết, những gì bản thân mình đã thấy, đã phán đoán rốt cuộc là “chân thực” hay là “ảo tưởng”. Tôi không kể chuyện đạo trưởng Giang cho chủ nhiệm Ngô nghe. Cho tới bây giờ, tôi cũng không biết quyết định lúc đó để Giang Nhất Bình nói cho tôi sự việc từ đầu đến cuối, là đúng hay sai. Cái này e rằng phải cần thời gian dài mới chứng minh được.

Chương 22

Mẹ

Trung tâm chúng tôi có một trưởng phòng Lưu quản lý hành chính. Người đàn ông này hơn bốn mươi tuổi, cao một mét năm mươi lăm, cơ thể nhỏ nhắn nhưng vô cùng khôn khéo. Trưởng phòng thường ngày hay trêu đùa chính mình “Đứng không bằng ghế cao, nằm không bằng ghế dài, ưu điểm duy nhất chính là chân ngắn não dài”. Trưởng phòng bình thường là một người rất vui vẻ, nhưng gần đây tâm tình của anh ấy không tốt lắm.

Giống như nhiều người bước vào tuổi trung niên khác, trên có cha mẹ ông bà, dưới có con cái, trưởng phòng Lưu cảm thấy cuộc sống quá áp lực. Con gái của chủ nhiệm năm ngoái đã đậu đại học Hồng Kông, học phí của trường này tuyệt đối không rẻ. Để con gái có thể suôn sẻ hoàn thành việc học, trưởng phòng Lưu cùng vợ của ông ấy xem như đã xoắn hết óc, tính toán tỉ mỉ chi li mọi chi phí sinh hoạt. Trưởng phòng Lưu có một người mẹ già, năm nay đã bảy mươi một tuổi. Bà chăm sóc sức khỏe rất tốt, thoát nhìn giống chỉ khoảng sáu mươi tuổi thôi. Bà theo Cơ đốc giáo, ngày thường bà thích cùng hội bạn giáo dân đi chơi khắp nơi. Cơ thể xương cốt của bà xem như khỏe mạnh, chỉ có bị cao huyết áp. Trước tết âm lịch năm nay, bà nghe nói xoa bóp có lợi cho sức khỏe, thế là bà Lưu cùng hội bạn giáo dân đều xoa bóp mỗi ngày. Kết quả, việc này lại khiến bà bị tắc nghẽn mạch máu não.

Vì được cứu chữa kịp thời, nên mẹ của trưởng phòng Lưu không xảy ra di chứng nghiêm trọng. Nhưng sau khi xuất viện, bà Lưu đi lại trở nên khó khăn hơn. Vợ chồng trưởng phòng Lưu đều phải đi làm, bạn già của bà Lưu đều đã mất sớm. Vào ban ngày, vợ chồng trưởng phòng Lưu đi làm, trong nhà chỉ còn lại một mình bà Lưu, như vậy đương nhiên không ổn. Vì vậy, trưởng phòng Lưu buộc phải chi tiền thuê một cô giúp việc về chăm sóc cho mẹ.

Vì bà cụ đi lại bất tiện nên trưởng phòng Lưu định tìm một người phụ nữ nhà quê sức dai vai rộng về nhà để chăm sóc cho bà. Thế nhưng bà không chịu, nói ở nhà một mình buồn lắm, nếu muốn tìm người giúp việc thì bà định để một người bạn giáo dân của bà “nhận lời”. Người bạn giáo dân này bản thân cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi. Mặc dù người đó có thể tâm sự nói chuyện với bà Lưu, nhưng ngộ nhỡ bà Lưu ở nhà bị té ngã hoặc là xảy ra chuyện gì đó, thì người bạn giáo dân đó có thể làm được gì? Trưởng phòng Lưu kiên quyết không đồng ý, nhưng bà Lưu cũng sống chết không chịu, mọi chuyện rơi vào bế tắc. Trưởng phòng Lưu chỉ có thể vừa mời một người giúp việc khỏe mạnh, song song đó lại phải mất sáu trăm đồng để mời người bạn giáo dân đó của bà đến nhà chỉ để trò chuyện với bà cụ.

Trưởng phòng Lưu tưởng rằng chuyện này xem như kết thúc tại đây, thế nhưng, nó chưa dừng lại.

Sau khi Bà Lưu bị nhồi máu não xuất viện, mỗi ngày ở nhà đều phải truyền dịch, một loại thuốc có tên là “Cerebrolysin” [1]. Rất nhiều người già đều nói, Cerebrolysin rất tốt, loại thuốc này có hiệu quả trong việc phòng ngừa tắc nghẽn mạch máu não. Nhiều người cao tuổi không bị bệnh nhưng vẫn ham vui, chạy đi truyền Cerebrolysin, đồng thời tuyên truyền với người khác rằng: “Cerebrolysin tốt, rất tốt!”

[1] Cerebrolysin: là một loại thuốc thuộc nhóm dinh dưỡng thần kinh bao gồm các acide amine và peptide có hoạt tính sinh học cao, tác động lên não theo nhiều cơ chế khác nhau, tuy nhiên nó không phải là thuốc bổ não dành cho người khỏe mạnh.

Một ngày, lúc bà Lưu đang truyền Cerebrolysin, bà nhìn người bạn giáo dân vẫn luôn ở bên chăm sóc mình liền nói: “Cerebrolysin tốt lắm, hay là bà cùng truyền Cerebrolysin với tôi đi.” Bà Lưu thật ra là người rất hào phóng, giống như đang mời người ta ăn hoa quả vậy, nhưng ở đây là mời bạn mình truyền Cerebrolysin. Loại thuốc Cerebrolysin thật ra không gây chết người, chỉ có điều người bạn giáo dân của bà Lưu vừa mới bị huyết áp thấp. Vừa mới truyền Cerebrolysin, bà ấy lập tức ngất xỉu trong nhà bà Lưu. Bà Lưu vẫn còn nằm trên giường không thể đi lại, người vú em được mời tới lại ngất xỉu. Sau khi trưởng phòng Lưu nhận được điện thoại liền vội vàng gạt bỏ công việc để chạy về nhà đưa vú em đi bệnh viện. Cũng may tình hình của vú em không nghiêm trọng lắm, được xuất viện trong ngày, cuối cùng cũng không gây ra họa lớn.

Vội vội vàng vàng sắp xếp êm xuôi công việc ở nhà, trưởng phòng Lưu trở lại trung tâm làm việc đã kể lại chuyện này với bộ dạng dở khóc dở cười.

Trưởng phòng nói: “Đây là tấm lòng của mẹ tôi sao, muốn giày vò tôi mà! Một chuyện vừa mới đi bộ, một chuyện khác lại xảy ra, thật không cho tôi thời gian để thở nữa.”

Mấy nhà tư vấn trong trung tâm đều là người trung niên, nghe xong câu chuyện gia đình của trưởng phòng Lưu, tất cả đều cười lẫn lóc. Người đến tuổi trung niên, đối với những chuyện này dường như đặc biệt thấu hiểu. Họ nói, cái này giống như một giai đoạn trong cuộc đời mà nhất định sẽ trải qua. Lại nói thêm, đây cũng xem như là một phần “khó khăn” trước khi kết thúc câu chuyện “cuộc đời” này, cần phải hưởng thụ triệt để.

Chủ nhiệm Ngô nghe xong cười nói: “Có một câu rất hay, vay mượn thế nào, sớm muộn cũng phải trả. Nghĩ xem, khi anh còn bé đã giày vò mẹ anh ra sao. Bây giờ, đã đến lúc anh tập trung trả nợ rồi! Xốc lại tinh thần! Hầu hạ cho tốt đi!”

Sự việc “câu chuyện Cerebrolysin” yên ắng chưa được quá hai tuần, trải qua mấy ngày nghỉ của kỳ lễ ngắn tết Thanh Minh, sáng hôm đó trưởng phòng Lưu xin nghỉ phép không đi làm. Đến giờ ăn trưa, phó chủ nhiệm Y nói giỡn:

“Ây da, hôm nay anh Lưu không đến, phải chăng bà cụ nhà anh ấy lại gây họa gì mới rồi không?” Lời này của phó chủ nhiệm còn chưa nói xong thì điện thoại của chủ nhiệm Ngô vang lên.

Chủ nhiệm Ngô xem lướt qua màn hình điện thoại, cười đùa với chúng tôi: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Điện thoại của lão Lưu.” Anh tiếp điện thoại, im lặng lắng nghe một lúc lâu, từ từ nhíu mày đen mặt.

“Lão Lưu, anh đừng hoảng, trước tiên phải lừa bác ấy. Bác gái nói với anh bác ấy là Tôn Ngộ Không, thì anh phải nói với bác anh là Quan Âm Bồ Tát. Nói chung phải tùy cơ ứng biến, vớ về bác ấy nghe theo, nhưng đừng kích động bác ấy. Tôi đến ngay đây.” Chủ nhiệm Ngô nói xong câu đó, rồi ngắt điện thoại, quay đầu nói với tôi: “Lưu Hân Dương, chiều nay không có chuyện gì thì đi theo anh. Chỗ mẹ trưởng phòng Lưu xảy ra chút vấn đề, em theo anh đến nhà anh ta xem sao.”

Phó chủ nhiệm Y hẳn là không ngờ, cái miệng qua đen của mình lại xui xẻo như vậy, vội vã hỏi chủ nhiệm Ngô: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Có cần chúng tôi đến giúp luôn không?”

Chủ nhiệm Ngô rất khó xử mà thở dài: “Bác Lưu bị ma nhập, nghe nói là một hồn ma của đứa bé ba tuổi, bây giờ đang náo loạn trong nhà.”

Chuyện xảy ra ở biệt thự nhà họ Lưu đã qua đi, tôi vừa nghe đến hai từ “ma nhập” thì trong lòng tôi có chút run sợ. Dù sao, tôi cũng được xem là người đã từng trải qua chuyện thể này mà, lúc đó không cảm thấy thế nào, nhưng sau này càng nghĩ đến càng thấy sợ. Khi chủ nhiệm Ngô nói bà Lưu bị “ma nhập”, phản ứng của tôi không hưng phấn cùng hiếu kỳ như mọi khi. Tôi không nói một lời, chỉ im lặng theo sát chủ nhiệm Ngô đến bãi đỗ xe.

Sau khi lên xe, chủ nhiệm Ngô kể cho tôi nghe những chuyện trưởng Phòng Lưu đã trải qua mà thầy nghe được qua điện thoại ban nãy.

Chiều hôm qua, lúc bác giúp việc trung niên dân quê ở nhà của trưởng phòng Lưu ra ngoài mua ít đồ ăn, thì thấy một đôi giày da trắng đính đóa hoa nhỏ của trẻ con đặt bên cạnh vỉa hè ngoài khu nhà. Đôi giày này tuy bị người ta vứt bỏ nhưng thoạt nhìn hình dạng bên ngoài vẫn còn mới, cũng chẳng giống bị người ta mang hư rồi vứt đi. Lúc bác giúp việc thấy đôi giày da này, gót giày hướng vào trong vỉa hè, còn mũi giày hướng ra ngoài, được người ta đặt ven đường. Nhìn đôi giày bé bé xinh xinh kia, chắc là của một cô bé khoảng hai ba tuổi. Trong nhà của bác giúp việc nhà trưởng phòng Lưu vừa khéo có một bé gái ba tuổi. Trẻ em nông thôn mà, đều là được nuôi thả tự do, toàn chạy nhảy trong sân với đôi chân trần. Khi bác giúp việc thấy đôi giày trẻ em xinh đẹp kia, lập tức nhớ đến đứa cháu gái ở quê của mình. Bác ấy thấy đôi giày vẫn còn mới, kiểu dáng cũng đẹp không giống hàng rẻ tiền. Bác ấy nhìn ngó xung quanh, không có đứa trẻ nào cũng không có ai ẵm trẻ con cả. Bác ấy nghĩ có lẽ người ta không cần đôi giày này nữa, cho nên bác ấy mới nhặt đôi giày lên bỏ vào chiếc túi vải bạt của mình. Bác ấy định sẽ bớt chút thời gian đến bưu điện để gửi về nhà cho con gái mình.

Khi bác giúp việc nhà trưởng phòng Lưu về đến nhà, tự nhiên lấy đôi giày ra cho bà Lưu và người bạn giáo dân đến trò chuyện với bà Lưu xem. Bác ấy cũng kể đầu đuôi câu chuyện mình nhặt được đôi giày ven đường. Mặc dù bà Lưu đã luống tuổi, nhưng đầu óc vẫn rất minh mẫn. Sau khi bà nghe xong câu chuyện, lại nhìn ngó đôi giày kia, lập tức cảm thấy có chút quái lạ, liền nói: “Đôi giày này thật là đẹp, xem qua cũng rất mới mà. Mặc dù đã dùng rồi nhưng nhìn bên ngoài xem ra mang chưa được vài lần. Sao người ta lại vứt nó ven đường nhỉ? Hơn nữa, nếu trẻ con rách giày thì cũng chỉ rách một chiếc, mà cho dù rách cả hai chiếc cũng không thể nào xếp ngay

ngăn đặt bên đường được?”

Người bạn của bà Lưu nghe xong cũng gật gù đồng ý: “Đúng vậy, chuyện này quá kỳ lạ. Trẻ con mặc lại quần áo của con nhà người ta cũng tốt, nhưng đôi giày không rõ nguồn gốc này không nên tùy tiện để con nhỏ mang.”

Bác giúp việc nghe hai bà nói thế cũng có phần do dự. Nhưng bác ấy thấy đôi giày kia vẫn còn mới, bằng da thật, đế giày lại mềm mại, nên không nỡ ném đi, vẫn đem bỏ vào trong túi của mình.

Bà Lưu thích uống sữa đậu nành và ăn bánh quẩy. Sáng sớm hôm sau, cả nhà trưởng phòng Lưu đều chưa thức dậy, bác giúp việc ngồi dậy định xuống lầu mua bánh quẩy và sữa đậu nành. Bác ấy cầm chiếc túi vải bạt để ở đầu giường tìm tiền lẻ, lại phát hiện không thấy đôi giày trong túi đâu cả. Bác giúp việc nhớ tới những lời bà Lưu và dì giáo dân đã nói. Bác ấy nghĩ thầm phải chăng bà cụ cảm thấy đôi giày không rõ nguồn gốc xui xẻo, cho nên nhân lúc mình ngủ, bà lão đã lén vào phòng bác ấy lấy đôi giày trong túi vứt đi rồi hay không?

Nghĩ đến đây, bác giúp việc tới phòng của bà Lưu, muốn hỏi một câu là bà cụ có nhìn thấy đôi giày kia không. Nhưng vừa bước vào phòng đã thấy bà Lưu đang nằm ngủ trên giường, còn đôi giày trẻ em trắng kia mũi giày hướng vào trong, gót giày hướng ra ngoài, đang xếp ngay ngắn bên cạnh giường của bà Lưu.

Bác giúp việc cảm thấy có chút kỳ quái. Không hiểu sao, bác ấy vừa nhìn chằm chằm bà Lưu đang ngủ say trên giường, vừa khom lưng định nhặt đôi giày lên. Bà Lưu bỗng nhiên mở mắt, quay đầu lạnh lùng nhìn chòng chọc bác ấy.

“Cô làm gì đó?”

Lúc đó, ánh mắt của bà Lưu rất hung dữ, giống như người ta đang trộm đồ của bà vậy. Bác giúp việc nhìn ánh mắt của bà, nhất thời lúng túng.

Bác ấy nói: “Sao bà lại lén vào phòng con lấy đôi giày đi được chứ? Đây là giày trẻ em, bà không mang được đâu.”

Bác giúp việc vừa dứt lời, bà Lưu bỗng nhiên cao giọng hét toáng lên: “Đây là giày của ta!”

Mọi người thường nói “cụ trẻ, cụ trẻ” với người có tuổi tác lớn mà có đôi khi giống như con nít vậy thích đùa giỡn khiến người ta phát cáu, rồi âm ỉ giận dữ. Tình trạng của mẹ trưởng phòng Lưu bây giờ cũng giống thế, thường ngày bà Lưu giống một đứa trẻ, muốn làm cái gì sẽ làm cái đó, thường không để ý đến cảm nhận của con trai, con dâu, cũng không màng quan tâm đến tình cảnh gia đình. Bác giúp việc biết tính của bà Lưu không tốt lắm, tùy hứng và ngoan cố. Cho nên lúc bà Lưu nói như vậy, bác giúp việc rất bực nhưng đối phương dù sao cũng là người lớn, bác giúp việc đành dụi giọng khuyên giải.

Bác giúp việc nói: “Dì à, đôi giày này đúng đẹp, nhưng lại nhỏ như vậy, là cho em bé hai ba tuổi

mang, dì có giữ lại cũng vô dụng. Hay là để con cầm cho em bé nhà con mang.”

“Không được! Không được! Giày của ta! Giày này là của ta!”

Giọng bà Lưu rất lớn, còn nằm trên giường đập chân vung tay. Thấy bác giúp việc muốn đem đôi giày đi, bà Lưu vừa khóc vừa làm loạn, khiến cả nhà bị kinh động. Tiếp đó, sau khi trưởng phòng Lưu dậy cũng phát hiện mẹ mình có gì đó không ổn lắm. Bà ngày thường mặc dù rất tùy hứng, nhưng đạo lý, đúng sai gì đó vẫn hiểu rõ, đầu óc vẫn minh mẫn. Sao bà có thể biến thành một đứa trẻ vừa khóc vừa quậy, còn nhào đến đánh bác giúp việc chứ?

Bà cụ ném đồ đạc, đánh người, khóc lóc âm ỉ, nằm xuống đập chân vung tay. Thế nào đi nữa bà cũng đòi đôi giày kia. Trưởng phòng Lưu nhìn tình hình không bình thường này, quát lớn: “Ai đó?!”

Tiếng quát này không giúp bà Lưu đang gào thét tỉnh lại, mà còn khiến bà Lưu khóc to hơn. Bà lăn lộn trên giường, khóc nháo. Cả buổi sáng, trưởng phòng Lưu và vợ không cách nào đi làm được, ở nhà lẫn qua lẫn lại với mẹ già. Khi tới giờ trưa, cuối cùng cả nhà cũng dỗ được bà cụ ngừng khóc, còn ăn nửa bát cơm trứng gà trộn ngó sen. Lúc này, thấy tâm tình mẹ đã không còn kích động như trước, trưởng phòng Lưu hỏi bà cụ: “Cháu là ai thế?”

Bà Lưu ngược mặt lên, cười nói với trưởng phòng Lưu với bộ dạng ngây thơ: “Cháu là Muội Muội!” Vì lúc đó bà Lưu phát âm không được rõ lắm, nên trưởng phòng Lưu không nghe được bà Lưu rốt cuộc là nói “Muội Muội” hay là “Mai Mai”. Nhưng tên mẹ của trưởng phòng Lưu quả thực có một chữ “Mai”. Khi còn trẻ, bà hay được gọi là “tiểu Mai”. Trưởng phòng Lưu vừa nghe thế, liền nhú mày hỏi bà:

“Cháu năm nay mấy tuổi?”

Bà Lưu cong môi cười trả lời: “Ba tuổi rưỡi ạ.”

Trưởng phòng Lưu tiếp tục hỏi bà: “Vậy cháu biết tôi là ai không?”

Bà cúi đầu ngich ngón tay: “Chú!”

Chuyện thế này, trưởng phòng Lưu hoàn toàn luống cuống. Trưởng phòng không biết đây là di chứng nhồi máu não hay là sự tình gì khác, sao mẹ của mình lại gọi mình là chú? Lúc này, trưởng phòng nhớ lại trước đây chủ nhiệm Ngô từng kể nhiều chuyện về bệnh tâm thần. Nên anh ta liền đi gọi điện thoại cho chủ nhiệm Ngô, hỏi xem mẹ mình có phải mắc bệnh tâm thần hay không.

Khi tôi và chủ nhiệm Ngô bước vào nhà trưởng phòng Lưu, thì chủ nhiệm Lưu đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, trên tay cầm một quyển sách, miệng kể truyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết cho mẹ mình nghe. Chúng tôi đến khiến bà Lưu không được vui, bà không ngừng nhõng nhẽo với trưởng phòng Lưu: “Ơ kìa, ơ kìa, chú kể nhanh lên! Chú kể nhanh lên chút đi!”

Trưởng phòng Lưu bắt đầu dĩ cười trừ với chúng tôi, để vợ của trưởng phòng bắt chuyện với chúng tôi, mời chúng tôi ngồi xuống, còn mình trở lại ngồi bên cạnh mẹ, tiếp tục kể chuyện công chúa Bạch Tuyết. Lúc đó, tôi ngồi ở một bên, tôi vô thức đưa tay nắm chặt mặt dây chuyền chày Kim Cang trên cổ tôi. Tôi thấy phía dưới sofa chỗ ngồi của bà Lưu có đặt một đôi giày trẻ em màu trắng. Chủ nhiệm Ngô cũng thấy đôi giày kia. Thầy nhìn tôi một cái, lại nhìn trưởng phòng Lưu, dường như đang dùng ánh mắt bảo tôi làm làm cái gì đó “nữ tính”.

Nhận được ánh mắt ám chỉ của chủ nhiệm Ngô, tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu. Tôi đến bên cạnh bà Lưu, ngồi xổm xuống.

“Ô, giày của ai mà đẹp thế!”

Bà Lưu vốn đang vui vẻ nghe chuyện cổ tích bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi.

“Giày của con.”

“Đôi giày này đẹp quá, cô cũng muốn mua một đôi.” Tôi nói, ngẩng đầu mỉm cười, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt của bà Lưu, chỉ có thể nhìn hàng lông mày của bà, “Có thể nói cho cô biết, đôi giày này là ai đã mua cho con được không?”

“Mẹ con mua.” Bà trả lời.

“Ồ, vậy à.”

Tôi gật đầu, hạ quyết tâm ngẩng đầu nhìn bà Lưu, cao giọng hỏi:

“Vậy mẹ con đâu? Mẹ con đang ở đâu?”

Bà Lưu bị tôi hỏi thế liền sửng sốt. Bà quay đầu nhìn chung quanh, giống như đang tìm hình bóng của mẹ. Nhưng bà nhìn hồi lâu, dường như cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, trong đáy mắt xuất hiện sự hoảng sợ, vẻ mặt sợ hãi.

“Mẹ?”

“Mẹ đâu?”

Bà lẩm bẩm tự nói.

Tôi thấy tình hình đó liền lớn tiếng hỏi dồn: “Đúng vậy, sao con lại ở đây? Còn mẹ con đâu? Mẹ con đi đâu rồi? Con không đi tìm mẹ sao?”

“Á!”

Bà Lưu sau khi nghe tôi hỏi đột nhiên từ ghế sofa đứng bật dậy, kêu thất thanh một tiếng. Bà kêu xong lập tức hôn mê bất tỉnh. Chủ nhiệm Ngô, trưởng phòng Lưu, và vợ ông, cả bác giúp việc nhà họ thấy thế đều chạy đến vây quanh. Có người bấm nhân trung của bà Lưu.

Lúc này, tôi bất chấp và liều hơn nhiều. Tôi đường đường chính chính vào phòng bếp trong nhà trưởng phòng Lưu, cầm lấy chai dầu đậu phộng. Sau đó tôi lại tìm chiếc bật lửa trên bàn trà, nhặt đôi giày đặt ngay ngắn trên mặt đất kia, mở cửa đi đến chỗ cầu thang. Tôi đứng trên chỗ ngã rẽ ở cầu thang, đặt đôi giày lên mặt đất, đổ một ít dầu đậu phộng lên, sau đó dùng bật lửa đốt.

Đôi giày bị tôi thiêu hủy xong.

Khi tôi trở lại phòng khách nhà trưởng phòng Lưu, bà Lưu đã tỉnh lại. Bà thấy mọi người trong nhà đều vây quanh mình, thậm chí còn có hai người lạ mặt là tôi và chủ nhiệm Ngô. Bà Lưu dường như có phần khó hiểu.

“Sao thế? Làm gì mà mặt như đưa đám thế? Mẹ còn chưa chết mà!”

Sau đó, bà quay đầu nói với bác giúp việc: “Xuân Bình, bánh quẩy của dì đã mua chưa?”

Vừa thấy mẹ già đã bình phục như thường, trưởng phòng Lưu kích động ôm mẹ khóc lớn: “Ôi mẹ ơi, mẹ của con ơi, mẹ đừng làm con sợ. Tim gan con không thể chịu được nếu mẹ cứ giày vò con thế này.”

Bà Lưu cãi lại: “Giày vò? Con khi còn bé đã giày vò mẹ không ít đó!”

Tôi và chủ nhiệm Ngô ăn cơm tối xong mới rời khỏi nhà trưởng phòng Lưu. Trưởng phòng Lưu tiễn chúng tôi về.

Tôi hỏi chủ nhiệm Ngô: “Trước khi chúng ta đến nhà trưởng phòng Lưu, thầy đã dạy em làm như vậy. Nhưng thầy chưa hề nói sao thầy lại biết em chỉ cần hỏi mẹ cháu ở đâu, thì tình trạng của bà sẽ khôi phục đây?”

Chủ nhiệm Ngô nói, đây là kỹ xảo “bên trong” thường dùng trong tư vấn tâm lý. “Ma nhập” là một trạng thái thay đổi nhân cách. Người bệnh mắc “chiếm thân” thông thường do một chuyện hoặc một vật “gây ra”, ví dụ như đôi giày trẻ em trắng kia. Người bệnh thông qua ám thị bản thân tin chắc rằng mình là ai đó. Trong tình cảnh như vậy, em phải tìm thấy chỗ không ăn khớp trong sự tồn tại của “nó” để hỏi nó. Ví dụ như bà Lưu tự xưng là một đứa bé ba tuổi, một đứa bé ba tuổi thì không thể rời khỏi mẹ. Lúc này, em hỏi nó, mẹ nó ở đâu, sao nó không ở bên cạnh mẹ. Nó sẽ đột nhiên ý thức được, “me” nó không ở quanh đây, sự tồn tại của nó ở đây là không thích hợp. Như vậy, đương nhiên là có thể khôi phục bình thường rồi.

Trưởng phòng Lưu là trưởng phòng hành chính, không có học chuyên ngành tâm lý. Trưởng phòng làm việc ở trung tâm đã nhiều năm, tai nghe mắt thấy không ít chuyện, biết thêm nhiều kiến thức tâm lý học. Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến bản lĩnh của chủ nhiệm, trưởng phòng vẫn không kìm được tán thưởng không thôi.

“Ngô Bán Tiên ơi là Ngô Bán Tiên, làm việc cùng nhau bao lâu, tôi thiếu chút nữa đã quên cái tên Bán Tiên của anh có nghĩa thế nào. Thật ra thì, việc này nghĩ lại có chút đáng sợ. Nhưng xem mẹ mình như một đứa trẻ rồi phải dỗ dành cả ngày, trong lòng tôi lại có đôi chút cảm giác khác. Trước đây, chẳng phải mẹ mình đã dỗ dành mình lớn lên từng ngày đó sao? Sau khi lớn lên, có con của chính mình, tôi cũng từng dỗ dành con gái, nhưng chưa từng dỗ mẹ mình giống như dỗ con gái.”

Chủ nhiệm Ngô cười lớn: “Người già lại sống trở lại, giống như đứa trẻ. Người già sợ nhất chính là cô đơn lạnh lẽo. Sau này, anh thỉnh thoảng cũng có thể xem mẹ anh như con gái, tin rằng bà sẽ vui vẻ cười toe toét.”

Sau khi chào trưởng phòng Lưu, chủ nhiệm Ngô lái xe đưa tôi về nhà. Trên đường về nhà, tôi hỏi chủ nhiệm Ngô: “Trước đây em cũng gặp tình huống ‘ma nhập’ tương tự thế, sao lúc đó thầy không lấy biện pháp đối với bác Lưu, áp dụng với em?”

Chủ nhiệm Ngô nói đùa: “Tình huống cụ thể phân tích cụ thể. Bác Lưu nói bà là Mai Mai ba tuổi, còn em thì sao? Em không nói gì cả, đúng ra là một trạng thái thất thần. Em không biểu lộ thân phận của mình, anh đương nhiên không cách nào hỏi em rồi.”

“Lão Ngô, thầy nghĩ tình trạng của em hôm trước, rốt cuộc là ma nhập hay là bệnh thần kinh?”

Chủ nhiệm Ngô cười hỏi ngược lại tôi: “Lưu Hân Dương, em nghĩ chuyện hôm nay là ma nhập hay là mắc bệnh thần kinh hả?”

Bị chủ nhiệm Ngô hỏi lại như thế, tôi chợt hiểu ra. Bệnh thần kinh cũng như bệnh tâm thần[2], có đôi khi nó chỉ có “triệu chứng” khi phát tác, nhưng không cách nào dùng phương pháp khoa học để “kiểm tra” sự biến đổi bên trong được. Thật ra, tư vấn tâm lý phần lớn phải đối mặt với vấn đề chỉ có “triệu chứng” mà không tìm được sự thay đổi bên trong não. Nếu như chúng ta nghi ngờ và phủ định nó, thì không có cách nào dùng biện pháp tâm lý để giải quyết nó. Giả sử, chúng ta có thể sử dụng phương pháp, cách thức tâm lý học để giải quyết vấn đề, thì suy cho cùng, đó có là vấn đề thần bí hay là vấn đề tâm lý cũng đâu còn quan trọng nữa.

[2] Bệnh tâm thần và bệnh thần kinh là 2 loại bệnh khác nhau, nhưng nhiều khi ta không phân biệt được rõ 2 loại bệnh này. Hệ thần kinh có 2 chức năng đó là chức năng bình thường và chức năng cao cấp. Chức năng bình thường như vận động, phản xạ, cảm giác và dinh dưỡng... Chức năng cao cấp của thần kinh đó là: tri giác, trí nhớ, trí tuệ, cảm xúc, ý thức, tư duy, tưởng tượng... Khi chức năng bình thường của hệ thần kinh bị rối loạn thì gây nên bệnh Thần Kinh ví dụ như: bệnh đau dây thần kinh tọa, liệt dây thần kinh ngoại biên, viêm não, viêm tuỷ sống, thoát vị đĩa đệm... Khi chức năng cao cấp của hệ thần kinh bị rối loạn sinh ra bệnh Tâm Thần ví dụ như: bệnh Tâm thần phân liệt - triệu chứng của bệnh là rối loạn tri giác, rối loạn tư duy, Rối loạn ý chí..., bệnh Trầm cảm - triệu chứng biểu hiện là rối loạn cảm xúc, rối loạn tri giác, rối loạn tư duy.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>